

Giới thiệu **Chị Lữ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!**

Chị Lữ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À! thuộc truyện teen nói về người ta thường nói tình yêu không phân biệt tuổi tác nhưng mà tôi chả bao giờ tin. Xòì dù trời có sập dè chết tôi thì tôi cũng không yêu trai nhỏ tuổi hơn đâu, toàn trẻ ranh.

Nhưng đó là tôi ngày trước, còn tôi bây giờ thì chỉ mong trời mau dè chết tôi luôn đi, dè chết rồi thì cho tôi tái sinh để có thể có thể yêu cái thằng nhóc đó.

Biết sao được, tôi lữ yêu nó rồi, chỉ là lữ thôi nhá! Nhưng mà tại sao nó lại THÍCH đứa khác? Bà chị già như tôi làm sao đầu lại với tụi đàn em xinh đẹp bây giờ.

Nhưng không sao, chỉ cách nhau CỎ 2 tuổi thôi, người ta thường nói cái gì mà khi kết hôn thì tốt nhất là nữ hơn hai trai hơn một mà. Tôi vẫn còn cơ hội. Ha ha.

Xuýt tí nữa thì quên, còn một vấn đề quan trọng nữa là thôi rồi nó là em trai của tôi. Khoan các bạn đừng nghĩ tôi biến thái, đến em trai cũng không tha nga, nó chi là được bố mẹ tôi nhận nuôi thôi, em nuôi đó là em nuôi thôi. Nhưng mà cũng khá rắc rối à. Hwaiting! Cố lên tôi ơi!

Các bạn cùng đón đọc truyện của mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lữ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Hơn chục năm trước khi tôi còn là một đứa trẻ ranh 3 hay 4 tuổi gì đó hi mũi chưa sạch thì mẹ mang thai. Cả nhà vui mừng khôn xiết, nhà nội nhà ngoại đều ươm ươm tấp nập đến thăm, chẳng mấy chốc khu nhà tôi bỗng nhiên rộn ràng hẳn. Nào là bánh, nào là kẹo, đồ ăn ngon gì có hết, bỗng nhiên tôi từ một con bé suốt ngày bị bố mẹ cấm ăn vặt vì quá mập, uất ức đến phát khóc trở thành một con bé từ sáng đến tối lúc nào miệng cũng nhóm nhép, hai tay đây đồ ăn. Đột nhiên có lộc ăn tôi mừng muốn chết (nói vậy thôi chứ tôi mà chết rồi thì sao ăn được), thành ra thích luôn cái thai mẹ đang mang, nhờ bấy bề mà tôi có thể ăn thoải mái như vậy. Nhưng chuyện vui tôi chưa được lâu, tin xấu lại ùn ù kéo đến. Trong một lần nấu ăn không cẩn thận mẹ tôi bị trượt chân té, khiến cái thai bị ảnh hưởng. Bác sĩ nói nếu chậm tí nữa thì coi như phải bỏ cái thai nhưng cũng không thể nào chủ quan được. Cũng từ lần đó, mẹ tôi yếu hẳn đi, không thể tự mình nấu ăn, hay làm những thứ thường ngày mẹ tôi vẫn làm. Cuộc sống gia đình bỗng nhiên chùng xuống, tôi lúc đó còn khá nhỏ nên không quan tâm lắm, cái tôi quan tâm chỉ là bánh kẹo mà thôi, kể ra thì tôi vô tâm thật.

Thời gian cứ thế trôi đi, cuộc sống cứ yên ả trôi, mẹ tôi siêu âm được bé trai. Ông bà nội là người mừng nhất, bỏ thì nhìn mẹ tôi cười nhẹ, vuốt đầu mẹ triu mến. Lúc này sức khỏe mẹ đã khá hơn một chút nhưng vẫn rất yếu. Bác sĩ dặn phải thường xuyên đưa mẹ tôi đi khám thai định kỳ, không được bỏ sót ngày nào, sức khỏe của mẹ lại càng phải để ý. Vì vậy mà cả nhà luôn cẩn trọng, không muốn mẹ kích động hay tức giận. Tôi cũng từ đó bị đuổi ra sân nếu muốn chơi cái gì, lại không được đến quá gần mẹ hay ôm mẹ vì sợ tôi làm phiền mẹ. Tôi từ thích chuyện sang hoi hoi ghét đứa em trai còn chưa được sinh ra.

Rồi ngày sinh cũng đến, mẹ đau như muốn chết đi sống lại, bố lo lắng bế mẹ lên xe, tôi cũng biết điều tự động trèo lên xe ngồi kế bên mẹ, miệng không ngừng an ủi

"Mẹ ơi mẹ ráng chịu đau một chút, bố sẽ chở mẹ tới bệnh viện" - Tôi đưa bàn tay bé nhỏ vuốt vuốt bụng mẹ

"Mẹ ơi để con hát cho mẹ nghe nhé! Mẹ nghe sẽ đỡ đau hơn" - Tôi ngầy ngổ hát

"Mẹ ơi lúc mẹ sinh con chắc cũng đau như vậy nhì? Con yêu mẹ nhiều lắm!" - Rồi sang nịnh bợ

Mẹ nhìn tôi triu mến, ánh mắt mờ hồ, bờ môi nhạt phếch, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt. Tay vuốt tóc tôi nhỏ giọng

"Mẹ không sao đâu con đừng lo"

Trước phòng cấp cứu, bố tôi sốt ruột đứng ngồi không yên, đi qua đi lại khiến tôi chóng cả đầu. Nhìn là biết bố tôi yêu mẹ như thế nào. Có lẽ vì quá vội nên bố không kịp báo cho nhiều người, chỉ có ông bà nội và ông bà ngoại của tôi tới mà thôi. Ai sắc mặt cũng không được tốt, không khí cực kỳ căng thẳng. Chỉ có một mình đứa con nít là tôi vô tư đứng dựa chân, chu mỏ vì vu hát vài câu, lâu lâu chạy tới chỗ bố ngồi, ôm bố một cái ngày ngổ nói: "Bố đừng có lo mẹ đã nói với con là mẹ không sao hết á". Chắc cũng nhờ đứa nhóc ngày thơ nai tơ như tôi mà không khí cũng đã đỡ bớt phần nào. Bố cười nhìn tôi âm áp, ôm tôi vào lòng.

Khoảng thời gian chờ đợi cứ như trải dài hàng ngàn thập kỷ, lâu đến ng người. Cuối cùng ông bác sĩ cũng chịu bước ra khỏi phòng cấp cứu. Cả nhà tôi như gặp được vị cứu tinh, chạy đến vị bác sĩ đó hỏi thăm đủ kiểu. Tôi là con nít nên không dám nhiều chuyện chỉ biết ngồi đó hưởng mắt nhìn. Nhưng rồi cuộc nói chuyện kết thúc rất nhanh, mặt ai cũng tối sầm. Tôi chẳng hiểu gì cả cuối cùng quá tò mò đành chạy đến bên bố lay tay bố hỏi:

"Sao vậy bố, mẹ sao rồi?"

"Ừm, con này,...Haizzzz" - Bố thờ dãi - "Mẹ của con thì không sao, nhưng em trai của con... nó...nó mất rồi" - Khi bố nói xong câu này, ông bà tôi đều chỉ biết thờ dãi buồn bã, tôi cũng thấy được những hạt nước long lanh nơi khóe mắt bố.

"Sao bố khóc vậy? Mẹ không sao là được rồi, con..con không cần em trai đâu, em trai có thể có sau mà bố, con không cần đâu. Hu hu" - Tôi thấy bố khóc mà hoảng đến khóc theo còn ăn nói tùm lum. Tôi cũng thương bố lắm!

Nghe tôi trả lời vậy bố tôi ôm tôi gục đầu lên vai tôi mà khóc, ông nội tôi bước tới vỗ vai bố rồi không kiềm được mà rơi nước mắt theo.

Trong phòng bệnh.

Mẹ tôi yếu ớt nằm đó, khuôn mặt đẹp tựa thiên thần của mẹ tôi thật đến đáng sợ, tôi chẳng biết làm gì để mẹ có thể khỏe lên, suy nghĩ nát óc cũng như không buồn rầu mà thờ dãi. Sau khi nghe tin đứa con trai mà cả nhà mong đợi, đứa con trai mẹ mang nặng đẻ đau lại rồi đi trước mẹ thì mẹ cứ như vậy, im lặng không nói tiếng nào, nước hay cơm cũng không ăn không uống, chỉ cò nhìn ra cửa sổ, nhìn lên bầu trời xanh thẳm nhưng xa với vợi kia mà khóc thẳm. Đứa em tội nghiệp, em còn chưa thấy được ánh sáng mặt trời mà đã rồi đi mất. Ông bà nội tôi rất buồn, họ rất mong đứa cháu này, nhưng số phận lại quá tàn nhẫn, bố là đứa con trai duy nhất trong nhà, ông bà tôi cũng không phải trong nam kinh nhữ gì nhưng cũng mong có đứa cháu trai nối dõi. Nhưng ông bà nội tôi rất tốt họ không vì thế mà ghét mẹ tôi, vẫn luôn chăm sóc mẹ tôi, ông bà thương mẹ như con gái ruột vậy. Vì chuyện buồn này của mẹ tôi, tôi lại bị cho ra rìa. Hằng ngày nhìn từng tốp người tới thăm mẹ, người gõ hoa, người tui quà, nhưng tôi cũng chả buồn xin xỏ ăn kè. Mẹ lại không để ý tới tôi, bố thì lúc nào cũng an ủi mẹ, tôi cảm thấy hơi tui thân, một lần quyết định mạnh dạn chạy đến bên giường mẹ nhỏ giọng nói:

"Mẹ ơi, mẹ có quan tâm bé Hạ nữa hông?"

Mẹ ngạc nhiên nhìn tôi, thấy khuôn mặt phụng phịu của tôi thì bật cười, lâu rồi tôi không thấy mẹ cười tươi như vậy. Ôi trời tôi có thể làm mẹ cười lại rồi, tôi mừng thẳm.

"Mẹ trả lời con đi" - Tôi nhõng nhẽo

"Có chứ, mẹ lúc nào cũng yêu con hết!" - Mẹ vuốt mái tóc ngắn cùn cùn của tôi mỉm cười trả lời

"Vậy thì mẹ đừng buồn nữa,đừng bệnh nữa, mau về nhà chơi với con đi. Mẹ ở đây còn bố cứ bận bịu cả ngày chẳng ai chơi với con cả" - Tôi mít ướt vừa khóc vừa nói

"Mẹ xin lỗi con, mẹ đã không cho con được đưa em trai để con có thể chơi cùng, mẹ xin lỗi. Mẹ hứa sẽ mau hết bệnh, rồi cùng con về nhà, cùng chơi với con" _ Mẹ tôi ôm tôi vào lòng, nước mắt mẹ làm ướt hết vai áo tôi, mùi hương quen thuộc của mẹ lan tỏa trong khoảng mũi tôi. Mẹ tôi vẫn vậy, vẫn đẹp và thơm mùi hoa oải hương. Một loài hoa mang màu tím lãng mạn, một loài hoa tình yêu.

Không biết có phải nhờ cuộc trò chuyện của tôi với mẹ lúc đó hay không nhưng mẹ đã nhanh chóng hồi phục, sắc mặt đã hồng hào trở lại, tâm trạng tốt hơn hẳn chẳng bao lâu mẹ đã được bác sĩ cho xuất viện. Tin mừng này đã giúp cho gia đình tôi trở lại những ngày tháng hạnh phúc ngày xưa. Không khí gia đình đã trở lại, ai nấy đều vui vẻ ra mặt. Nói không phải khoe nhưng đó cũng có một tí công của tôi ấy :3 Ha ha tôi tự nhủ nhưng có vớ, bởi vậy người ta thường nói, trẻ con ngày thơ trong sáng rất dễ chữa lành vết thương lòng

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Đứa Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống

Một tháng đã trôi qua kể từ cái sự việc tồi tệ ấy. Nói trắng ra thì thời gian chạy như chó đuổi :v Gia đình ba người chúng tôi lại được trở về những ngày tháng vui vẻ như xưa. Bố buổi sáng dậy sớm đi làm, mẹ dậy sớm nấu ăn, tôi ngủ nướng bất thành bị lỗi xềnh xệch đi học.

Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời, con nít lạ lắm, lúc đi học thì nường chấy mông nhưng khi được nghỉ thì đây còn sớm hơn gà, và tôi là một ví dụ điển hình. Tôi chạy tung tăng trong vườn, cứ coi như tập thể dục buổi sáng để. Tôi nhìn hoa này, nhìn lá này, nhìn trời nhìn đất này, rồi lại buồn miệng hú hét:

"Bắt con bướm bỏ vào nồi nước, là lá la. Bắt con gán bỏ vào nồi cháo, là lá la. Bắt con ong bỏ vào nồi, ời, ời, ời gì ta? Nồi!!!!!!!!!!!!!!"

BING BONG.

"À bỏ vào nồi bình bong. Mẹ ơi ời có ai gọi cửa nàyyyyyy" - Tôi chu mỏ lấy hơi hết văng trời.

"Mẹ đang bận, con ra mở cửa giúp mẹ với, mà lá thật ai đến giờ này rồi?" - Tiếng mẹ trong nhà vọng ra.

Chắc mẹ đang nấu bữa sáng đây mà. Không biết mẹ nấu cái gì nhỉ? Tốt nhất mẹ nên nấu trứng ốp lết nhiều phomai, à thêm ly sữa tươi Long Thành nữa, woa. Tôi nháy chân sáo ra mở cổng, vừa nhảy vừa nghĩ xem mẹ nấu gì, suýt vấp cục đá to tổ chàng trước mặt. Gắng sức dùng đôi tay nhỏ bé của mình đẩy cái khóa cổng, chơi oi sao mà nặng quá vậy trời, ày da. Cuối cùng cái cổng lì lợm cũng được tôi đẩy ra. Í cái gì vậy? Woa đồ chơi đầu ra mà nhiều dữ vậy nè. Trước mặt tôi là một chiếc nồi em bé, bên trên để đầy đồ chơi trẻ em, mà tôi cũng là trẻ em mà. Tôi như vớ được mảnh to vợi ngồi huych xuống đất hết cảm cái này đến cái kia ra xem, đẹp quá đi, í cái gì mềm mềm vậy? Tôi đưa tay chọt chọt vào cái nồi, một cảm giác mềm mại lan tỏa khắp tay khiến tôi thích thú.

"OA OA" - Một tiếng khóc vang trời lở đất từ đâu xuất hiện khiến tôi giật mình ngã chổng chơ ra đường đau điếng. Đáng ghét mới sáng ra mà xui xẻo quá. Lồm cồm bò dậy, đưa đôi mắt tò mò nhìn vào chủ nhân của tiếng khóc, tôi ngạc nhiên. Em bé kia, là em bé trai đó, ui ui đáng ghê ta. Thấy bé khóc to quá tôi phát hoảng vội đưa tay vuốt vuốt mặt bé, như những gì mẹ hay làm khi tôi khóc nhè, miệng không ngừng dỗ ngọt, nín đi em bé, nín đi chị thương. Không ngờ nó nín thật, chà chà tôi cũng có tổ chất làm chị lắm chứ bộ, há há. Thấy bé nín khóc rồi tôi liền đưa mặt mình vào nồi nhìn chăm chăm vào bé, xương xương bé biết nghe lời ghê, lại còn dễ thương quá sức chịu đựng nữa. Tôi nhìn bé, bé nhìn tôi, bốn mặt nhìn nhau, rồi tóc tôi bị một thứ gì đó giật mạnh. Á đau quá má ơi, tay trắng bé đang đặt ở trên đầu tôi, tóc tôi thì bị nó giật không thương tiếc, tóc tôi, mái tóc ngắn thơm thương của tôi, mái tóc mỏng như lông hồng của tôi, tôi còn đang nuôi mộng sẽ đường tóc dài tung bay trong gió như mấy cô người mẫu trên TV mà, đừng phá vỡ giấc mơ nhỏ nhoi đó chứ. Nước mắt bắt đầu chảy ra tôi hết lời:

"MẸ ƠI CỨU CON VỚI, TỰ NHIÊN CÓ THẮNG NHÓC NÓ NẤM TÓC CON KỈAAAA"

"Hà cái gì? Ai nắm tóc con?" - Bỏ tôi chặc vừa mới ngủ dậy nghe tiếng cầu cứu của tôi liền ra tay nghĩa hiệp tới giải cứu tôi. Bỏ ơi ra nhanh chút đi con sắp không còn cọng tóc nào rồi kia

"BỎ ƠI CỨU CON. HU HU HU" - Tôi khóc bù lu bù loa chuyển đối tượng cầu cứu

"OA OA OA OA" - Thắng nhóc đáng ghét đó thấy tôi khóc thì liền khóc theo, này chị cần mấy khúc mươn à, chị bị mấy nắm tóc mới khóc, mấy nắm tóc chị thì khóc cái gì? Tôi tròn mắt nhìn nó. Không ngờ nó thấy tôi lườm nó thì càng khóc to hơn. Bỏ tôi từ trong nhà chạy ra thì liền ngó người nhìn cái cảnh tượng lạ lẫm trước mắt. Con bé đáng thương - là tôi đang chổng mông có gắng thoát khỏi bàn tay ác quỷ của thắng nhóc nào đó từ trên trời rơi xuống. Con tên ác ma kia thì có gắng gào rống hết cỡ, vô lum càng ngày càng to để tra tấn lỗ tai của tôi, à không tra tấn cả xóm luôn.

"Em ơi ra..ra đây đi em" - Bỏ tôi hoảng sợ nhìn tôi, nhìn nó rồi kêu thêm viện trợ, tay thì hoạt động hết công suất cố gỡ tóc tôi ra khỏi tay nó.

"Có chuyện gì ngoài đây vậy?" - Mẹ tôi không biết xuất hiện lúc nào không kiềm nổi ngạc nhiên lên tiếng. Nhìn thấy hoàn cảnh căng thẳng trên thì lập tức xông pha ra trận.

Chuyện lạ buổi sáng, trên con đường A một buổi sáng chủ nhật đẹp trời. Lá rơi bay trong gió, cực kỳ lãng mạn. Nhưng ô kìa khung cảnh kia có chút không đúng. Một cặp vợ chồng, mặt mũi tối sầm, mồ hôi nhễ nhại, cố gắng giải cứu một cô bé mũm mĩm. Cô bé đang bị một đứa bé khác nắm tóc không thương tiếc, nước mắt rơi là chảy, gào khóc trong tuyệt vọng, đứa bé kia cũng không vừa tần số cao hơn cô bé mấy bậc, khiến ai nghe thấy không chảy máu tai cũng bị trọng thương. Hỗn loạn thật hỗn loạn. Ôi hồng, hồng rồi. Khung cảnh thơ mộng bị phá hỏng rồi.

"Chúng ta phải làm gì với đứa bé này đây?" - Mẹ tôi còn nguyên tập đề thờ dài hỏi bỏ tôi.

"Anh cũng không biết nữa! Mà hình như có tờ giấy trong chiếc nồi thì phải" - Bỏ tôi cúi người lấy một mảnh giấy stick được đặt cẩn thận bên dưới cái nồi. Cả mẹ và bỏ đều chụm đầu lại đọc mảnh giấy đó. Một lúc sau họ nhìn nhau bối rối, rồi lại chụm đầu vào bàn tán xôn xao cái gì đó.

Tôi chỉ quan tâm lắm mà hình như họ quên mất tôi rồi, họ quên mất đứa con gái tội nghiệp là tôi rồi. Sau khi được giải cứu khỏi bàn tay tử thần suýt chút nữa giết chết mái tóc của tôi thì tôi đã bị hoàn toàn bị cho vào lãng quên, ôi con bé tội nghiệp. Bộ dạng thảm thương của tôi, mái tóc rồi bù xù như lông chó của tôi mà cổ khi lồng chó còn không rồi bằng tóc tôi, đôi mắt sưng húp vì khóc của tôi, còn đầu khuôn mặt đáng yêu thường ngày.

"Bố mẹ, đưa cái thắng nhóc này ra khỏi nhà mình đi" - Tôi cầu gất nói to, cốt thu hút sự chú ý của bố mẹ về tôi.

"Ơ sao con nói lá vậy? Em nó còn nhỏ, đưa nó ra khỏi nhà thì ai nuôi nó?" - Bỏ tôi hình như để ý thấy sự không được hài lòng của tôi liền đi đến vừa néo má tôi vừa nói.

"Con không biết đâu con ghét nó lắm. Mà ba mẹ nó đâu?" - Tôi làm mặt giận không thêm đề ý bố. Đúng rồi nó còn ba mẹ nó mà, tôi không cần biết, từ lúc nó nắm tóc tôi là tôi đã ghét nó rồi. Bỏ thấy tôi vậy chỉ biết cười bất lực rồi nhìn mẹ cầu cứu.

"Hạ à! Từ nay em sẽ là em trai của con đó!" - Mẹ tôi cũng bước tới dúi dằng nói.

"CÁI GÌ? CON KHÔNG THÍCH, CON GHÉT NÓ, NÓ KHÔNG PHẢI EM TRAI CON" - Tôi bị tuyên bố của mẹ làm tổn thương, cổ hết sức hết thật to.

"Con càng ngày càng lì rồi nha. Có phải bố mẹ để giải với con quá rồi con làm tôi phải không? Bố đã nói là em không có ai nuôi rất tội nghiệp, sao con không chịu hiểu?" - Bỏ tôi bắt đầu khó chịu với thái độ của tôi. Mẹ tôi cũng nhứu mày nhìn tôi to về không hài lòng.

"Bố mẹ thương nó hơn con, con ghét nó, con không muốn nó làm em trai con" - Tôi vì quá tức giận mà bật khóc nức nở, hừ sao bố mẹ lại bênh nó mà không nghe tôi.

"Con với cái lì quá đi, có tin bố đánh đòn con không?" - Bỏ tôi thấy tôi như vậy liền không kiềm nổi vờ giơ tay định đánh tôi. Tôi thấy vậy liền vừa khóc vừa chạy vào phòng. Bỏ mẹ không thương mình, huhu.

Cốc cốc cốc... Tiếng gõ cửa vang vọng khắp căn phòng. Tôi đang rút rít khóc, nước mắt nước mũi tèm lem không thêm đề ý.

"Mở cửa đi con, mẹ đây" - Tiếng mẹ dịu dàng, ấm áp như đang vỗ về tôi.

Tôi đang rất tủi thân, nghe tiếng mẹ liền khóc to hơn, nhưng cũng không quên ra mở cửa cho mẹ. Vừa thấy khuôn mặt thiên sứ đó, tôi lập tức vui đầu vào lòng mẹ mà khóc mà chùi nước mắt. Mẹ vuốt lại mái tóc lộn xộn cho tôi, ôm tôi nhẹ nhàng trù mến, sau đó lau khô nước mắt cho tôi, ngồi thụp xuống ngang tầm mắt của tôi rồi nói với tôi:

"Mẹ biết con không thích em, nhưng mẹ rất thích. Mẹ có cảm giác như đây chính là đứa con trai đã mất của mẹ quay về bên mẹ, cũng là em trai con. Khi mất nó mẹ rất buồn nhưng vì có con mẹ mới có thể gắng gượng sống tiếp nhưng mẹ luôn hối hận tại sao lúc đó mẹ không cẩn thận hơn một chút? Mẹ có thể phải sống với sự dằn vặt này suốt đời. Nhưng khi đứa bé này xuất hiện, mẹ biết mẹ đã được ông trời trao cho một cơ hội chuộc lỗi. Vì vậy con hãy vì mẹ mà chấp nhận em làm em trai con nhé" - Mẹ nói một hơi dài như sợ tôi sẽ phản ứng lại.

Tôi nghe mẹ nói xong thì cúi gằm mặt xuống đất nhìn đôi bàn chân nhỏ bé của mình, trong lòng đột nhiên trào lên cảm giác hối hận, tôi lỗi và buồn bã. Mẹ tôi thích nó như vậy mà tôi lại phản đối khiến mẹ buồn, tôi có phải quá ích kỷ không nhỉ? Tôi yêu mẹ lắm tôi không muốn mẹ buồn đâu, tôi sẽ chấp nhận nó. Tôi nhìn mẹ rằng nặn ra một nụ cười rồi ngáp ngừng gật gật đầu. Mẹ thấy tôi đồng ý thì rất vui ôm tôi hôn nhẹ một cái lên má, mùi cái hương, tôi rất thích mùi này.

"Mẹ ơi nó à không em trai của con từ đâu ra vậy? Ba mẹ nó đâu rồi?" - Tôi thắc mắc không biết tại sao nó lại có thể đến được nhà của tôi.

"Em trai con được những chú chim hạt mang từ trên xuống giao cho bố mẹ chăm sóc đấy" - Mẹ mỉm cười trả lời.

"Vậy nó không có gia đình sao?"

"Vì thế chúng ta sẽ làm gia đình của em trai con" - Mẹ cười, nụ cười trong sáng như ánh nắng mặt trời. Sao mẹ tôi có thể đẹp vậy cơ chứ?

"Thế con có phải được chim hạt mang xuống đưa cho bố mẹ không?" - Tôi ngây ngô hỏi.

"Không phải, con là do mẹ mang nặng đẻ đau sinh ra" - Mẹ nghe tôi hỏi thì phì cười vuốt má tôi

"Bối vậy nên con là con ruột của bố mẹ, nên mẹ phải thương con hơn đó" - Tôi cẩn thận căn dặn. Mẹ ôn nhu nhìn tôi khẽ gật đầu.

"À đúng rồi con hãy ra xin lỗi bố đi, lúc này bố rất bức đấy" - Mẹ sực nhớ đến bố liền khuyên bảo tôi.

"Vâng" - Tôi lí nhí đáp.

Xuống lại phòng khách, bố đang ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt hầm hực vì giận. Tôi thấy vậy liền mặt dày chạy tới ôm bố mẹ nheo, vì tôi biết bố không bao giờ giận lâu được. Đúng thật vậy chỉ vài phút sau bố lại tươi cười nựng bầu má phúng phính của tôi. Trong lúc đùa giỡn với bố tôi liếc nhìn thẳng nhóc quý quái đó, nó đang ngủ say sau khi khóc lóc một trận đã đời, hừ thẳng quý sứ đó lúc ngủ cũng đáng yêu nhỉ? Không biết khi lớn nó sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Học Chấp Nhận

Thằng quý nhỏ, à không "em trai tôi" vừa được nhậm chức chưa bao lâu thì cả dòng họ nội lẫn ngoại, trai lẫn gái, già với trẻ, người thân hay hàng xóm đều biết hết. Chỉ trong vòng chưa đầy 24h nhà chúng tôi xém "sáng" nhất thành phố. Tôi đó ông bà nội đến thăm nhà tôi. Nhìn thấy thằng bé thì có chút kinh ngạc nhưng ngay lập tức kinh ngạc chuyển thành yêu thích liên tục bé nó không buồn. Aigo tôi là người thừa rồi, vẫn nhớ mỗi lần ông bà nội đến tôi luôn là người được ông bà chú ý nhất, không nựng má thì cũng hôn đến khi tôi ngệt thở mới thôi, vậy mà chỉ trong vòng..., aizzz. Tôi cố gắng kiềm nén sự khó chịu vào sâu trong đáy lòng, vì mẹ vì bố mình phải cố lên, nặn ra nụ cười khá giả tạo tôi lon ton chạy đến bên bà nội, đưa mắt nhìn thẳng nhóc đang trên tay ông nội.

"À phải rồi, đưa bé có tên chưa?" - Ông nội tôi hỏi.

"Dạ chưa. Do vội quá nên quên mất" - Bố tôi ngại ngùng thưa.

"Vậy tốt quá, ông lão này vừa nghĩ được một cái tên rất hay, không biết hai anh chị đồng ý cho lão đặt không?" - Ông nội tôi tuy đã có tuổi nhưng vẫn rất hóm hỉnh.

"Bố cứ trêu tụi con, không phải bé Hạ cũng là do bố đặt sao?" - Bố tôi cười to đáp rồi lại nhìn mẹ tôi trêu mếu. Ôi trời hai người lại sến rện rồi.

"Vậy thằng bé sẽ tên là Hoàng Khải, Đình Hoàng Khải, cháu nội của Đình Văn Phú này, ha ha ha" - Ông nội vui vẻ đặt tên cứ như tuyên bố chủ quyền, khiến mọi người trong nhà cười rộ lên. Lâu rồi tôi chưa được thấy gia đình nhộn nhịp như vậy. Có lẽ tôi nên học chấp nhận nó thôi. Nhưng có lẽ đây chỉ là suy nghĩ ngu muội của tôi mà thôi, đã là "học" rồi thì không một sáng một chiều mà được mà phải trải qua rất nhiều khó khăn, và tôi cũng vậy.

Kể từ khi "em trai" Đình Hoàng Khải bước vào căn nhà của tôi và được người người nhà nhà hoan nghênh thì số phận của con bé mập ú là tôi ngày càng đáng thương. Tôi thật sự là sống không bằng chết mà, ôi cuộc đời sao lại đối xử với con như vậy cơ chứ? Đồ chơi thì bị nó giành hết không còn một mống, kể cả con BÚP BÊ xinh đẹp của tôi mà nó cũng giật lấy, nếu mà nó lấy của tôi mà chịu chơi đáng hoàng, chăm sóc thật tốt thì tôi không bực đáng này nó không hề căng thì bứt đầu, chán rồi thì một cước quăng cả búp bê, hoa hộc, gấu bông từ tầng hai xuống đất qua cửa sổ. ĐÁNG GHÉT!!!!!!!!!!!!!! Và đoán xem cái đứa thu dọn tàn cuộc là ai cơ chứ, là tôi đấy hử. Mỗi khi tôi không kiềm chế được quát nó vài câu thì chả biết ở đâu nước mắt cá sấu của nó chảy ra như mưa, hừ luận về khóc nhè làm nũng thì tôi không bao giờ thua nó đâu, mày khóc thì chị đây cũng khóc xem ai hơn ai. Kết cục là nhà tôi như vườn thú, lúc thì chó tru lúc thì khi hú lúc thì bỏ rống, tội nhất vẫn là nhà hàng xóm và bố mẹ tôi.

Như vậy cũng chưa là gì đâu đó chơi, ừ tôi có thể cho nó nhưng đồ ăn mà nó cũng không tha cho tôi nữa ừ? Á Á Á Á tôi làm sao nuốt trôi cục tức đấy. Đồ ăn là tình yêu đời tôi, thiếu nó làm sao tôi sống nổi, tại sao cứ đến bữa ăn thì nó không giành ăn thì cũng hắt đồ đồ ăn của tôi chứ? Tại sao mỗi khi bố mua bím bím hay kẹo về thì tôi chưa được ăn miếng nào là nó đã một mồm đầy bánh đầy kẹo. Tôi thật sự muốn cắn nó làm nhá! Cuối cùng thì sao, nhờ công cuộc có thể gọi là "giảm cân bắt đầu đi" thì tôi đã ốm đi hơn chục kí, ốm o gầy mòn ngày qua ngày còn nó thì béo tốt còn hơn heo sữa (nói quá tí thôi :3). Tôi đây thật sự hận không thể vật lỏng con hạt nào mang thẳng quý này đặt trước nhà tôi. Bố mẹ tôi thấy hai chị em tôi ngày ngày đấu đá nhau, cắn xé cào cào nhau như chó với mèo thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm, chắc họ hối hận rồi nhỉ? Hối hận rồi thì mang thẳng nhóc này tránh càng xa tôi càng tốt nếu không ngày nào chúng tôi cũng đánh nhau đến khi một mất một còn, sứt đầu mẻ trán mới thôi. Thằng em trai trời đánh, chị đây liều mạng với mị. Vâng đây là tuổi thơ bất hạnh của tôi đấy, tuổi thơ toàn "chém với giết", tuổi thơ đầy "thủ hận" không có lấy một ngày vui vẻ của tôi bắt đầu từ năm tôi 3 tuổi, và chính nó là người gây ra tất cả. Bối vậy mới nói, học chấp nhận cái con khi!

Tôi cứ ngỡ rằng mối hận ngàn thu này sẽ kéo dài mãi mãi nhưng tôi lại không ngờ rằng sẽ có ngày tôi lại nảy sinh tình cảm với nó, đó không phải là tình cảm chị em thông thường mà là một thứ tình cảm không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tại Sao Nó Cứ Âm Tôi?

Thời đại đầu khó cứ cho vào quá khứ đi. Coi như tôi xui xẻo, dễ bị bắt nạt. Nhưng mà khi tôi nhận được tin tôi đã thi đậu vào trường THPT mà mình yêu thích thì mọi ưu phiền coi như tan biến hết. Nó thua tôi 2 tuổi nên lúc tôi học lớp 10 thì nó chỉ lớp 8 thôi, tôi không còn phải sáng vừa ăn xong chưa kịp tiêu hóa cái bản mặt đáng ghét đó thì phải treo lên xe ngồi tranh chỗ với nó. Ít ra nhờ việc tôi đậu vào ngôi trường điểm của TP thì tôi đã có xe đạp điện riêng. Cũng chả cần phải từ sáng đến tối nhìn cái bản mặt của nó hay đúng hơn là bị nó ám không tha, tôi thiếu nhất thì tôi cũng được để thờ hơn khi ở trường.

Xì tuy tôi không cao hơn nó (con gái mà), không nhiều người theo như nó, và đặc biệt không đẹp bằng nó (nhục quá đi!) nhưng bù được một cái là tôi học giỏi hơn nó, coi như là ông trời cũng không phụ lòng người tốt. Chỉ cần nó không thi được vào trường của tôi thì tôi vui hết cỡ rồi. Hoặc ít nhất tôi cũng được tha bằng 2 năm. Lâu lâu tôi cũng cảm thấy khá bất công, có phải tôi mới là đứa con được chim hạt mang đến hay không nhưng bao nhiêu cái đẹp của bố mẹ tôi, nó hốt hết rồi. Tôi thì chặc chặc chặc.

Nhưng tôi không ngờ hai năm trôi qua rất nhanh, thấm thoát tôi đã 17 tuổi. Con đường bước đến Đại Học không còn xa nữa, đó cũng là cái năm có thể gọi là ác mộng của học sinh. Nhưng ác mộng đó vẫn chưa nằm nhờ gì so với siêu ác mộng của tôi "NÓ THI ĐẬU VÀO TRƯỜNG TÔI RỒI". Ôi trời ơi, ông muốn diệt con đường sống của con sao? Nếu như vậy thì tôi không chết vì bị nhồi máu cơ tim, máu nóng dồn lên não thì cũng là bị làm cho tức chết. Á Á Á!

Tối đó khi nó vừa nhận được tin "mừng" đối với nó và bố mẹ tôi thì trời đất coi như sụp đổ trước mặt tôi. Cái thằng nhóc này, ngoài đẹp trai thì nó còn có cái gì tốt không nhỉ? Thấy nó thông dong lên lâu, tôi tức không chịu nổi cũng hăm hăm leo lên theo nhưng trước khi tôi kịp nhắc cái móng lên thì liền bị mẹ gọi lại:

"Hạ à! Hai chị em con cuối cùng cũng sắp thành tài hết rồi. Bố mẹ rất mừng, mẹ cứ lo cho thằng Khải nhưng mà không ngờ em nó lại có thể thi đậu vào trường của con. Dù gì hai đứa cũng là chị em, con hãy giúp đỡ nó nhé!"

"Vâng" - Tôi cười như mếu, trong lòng ầm ục muốn chết. Mẹ ơi bố ơi sao hai người không chịu hiểu cho lòng con, ời đưa con gái tội nghiệp. Nó mà cần con giúp đỡ sao? Nó cần con dọn tàn cục cho nó thì có ấy. Thấy mẹ cười hiền dịu, xinh đẹp mong manh như vậy tôi lại không nổi ra sự thật, hại não quá đi. Ấy tất cả là do nó, tôi phải lên xử lý nó mới được. Thửa lúc mẹ mãi nói chuyện với bố tôi chuẩn lẹ lên lâu.

RẦM RẦM RẦM... Tôi dùng hết sức đập vào cửa phòng của nó. Thấy nó không mở cửa tôi dùng ngay chiêu "Giò heo phá cửa", dùng chân phải đá ầm ầm hừ để chị xem mí có chịu mở không?

"Cạch". Hà cuối cùng mí cũng chịu thua rồi à, luận về phá hoại thì chị đây không kém mí đâu.

"Bà già này lại muốn cái gì?" - Nó hừ lạnh dùng nửa con mắt nhìn tôi.

"Nói ai bà già hà? Bà đây phải giết chết tên tiểu tử nhà người!" - Máu nóng tuôn trào như dung nham núi lửa tôi lao đến bóp cổ nó mà giết lấy giết để.

"Này... khụ khụ... tha ra... ặc ặc" - Cổ nó bị tôi siết đến biến dạng, hai tay có ghờ tay tôi ra, ho khan mãi tiếng trống rất đáng thương. Ai dà cái cảnh này khiến tôi nhớ đến lần đầu hai chúng tôi gặp nhau ghê! Tôi cũng bị nó hành hạ giống vậy chỉ là bây giờ tóc của tôi thay bằng cổ của nó và kẻ chủ động là tôi há há há.

Hai chúng tôi vật lộn vài phút khiến tôi cảm thấy khá mệt nên vô tình nơi lòng tay, lợi dụng cơ hội đó nó liền vật tôi xuống đất. Á lưng tôi đập xuống nền đất lạnh ngắt, đau tê tái. Hai chị em tội tôi mỗi lần đánh nhau là như vậy đó, bạo lực kinh người. Như nước với lửa đánh nhau, một mất một còn, đánh tôi khi nào một người ngồi dậy không nổi thì thôi. Nhưng mà hạ được tôi đâu có dễ, sau bao nhiêu kinh nghiệm xương máu tôi đã tu luyện thành công "bình pháp ta chết hân cũng phải chết theo", tay tôi nhanh như chớp nắm lấy đầu nó làm vật giữ lời nó té theo tôi. Ngay thời khắc lưng tôi chạm đất thì nó cũng nằm đè lên tôi, hai tay nó chống xuống đất, mặt đối mặt. Quý thần ơi sao từ đánh nhau lại chuyển sang tình huống đó mặt này chứ? Nó trợn mắt lên nhìn tôi, tôi trợn mắt ra nhìn nó, tôi với nó chẳng khác gì hai con cá mất lồi. Đệt sao nhìn gần nó...nó đẹp mê hồn vậy trời, giống, giống soái ca trong ngôn tình ý. Ặc tôi đang nghĩ bậy bạ cái gì vậy? Nó là kẻ thù của tôi đấy! Hơi thở của nó cứ phả hết vào cổ tôi, khỏi cần soi gương tôi cũng biết mặt mình đó như thế nào? Mà sao nó lại bình tĩnh thế? Há? Nó còn cười mà tôi kìa:

"Này.. này định nằm vậy luôn hả? Ngồi dậy..dậy dùm coi!" - Tôi khó khăn lắm mới nói được một câu, mà lại cả lăm cả bấp. Khụ khụ.

"Tôi ngồi dậy bằng cách nào khi mà tay chị cứ đè đầu tôi xuống?" - Nó khinh bỉ nhìn tôi sau đó liếc lên đỉnh đầu của mình. Hu hu kì này xong rồi, tay tôi trên đỉnh đầu nó, gất gao nắm tóc nó. Xấu hổ chết mất thôi.

Lập tức thả tay ra, tôi dùng sức đập nó ra khỏi người tôi. Tôi muốn chết, có cái lỗ nào cho tôi chui xuống không vậy? Ông trời ơi ông cho thiên lôi giáng cho con một phát đi, huhu. Tôi mặc cỡ đến nổi chả dám nhìn nó, nó phúi bụi trên người xong thì hỏi tôi:

"Muốn nói chuyện gì với tôi?"

"À không có g... Mà này sao cậu lại phải ám chị hoài vậy?" - Ủ ha tôi quên mất việc chính rồi.

"Cái gì mà ám chị, tôi đâu phải hồn ma đâu." - Nó thần nhiên nhìn tôi.

"Vậy sao cậu bao nhiêu trường không chọn lại nhất quyết chọn trường của chị?"- Tôi nghiêng răng ken két hỏi nó.

"Thì bởi vì tôi thích thôi!" - Nó nhún vai.

"Chị không tin, cậu nhất định có âm mưu. Cậu muốn chọc tức chị hả? Cậu vốn dĩ chẳng tha thiết gì học hành hết sao lại chọn vào trường điểm. Hừ cậu tưởng chị là con ngốc hả?" - Tôi lờm nó.

"Tôi không nói chuyện với chị nữa. Tin hay không thì tùy chị." - Nó định bước vào phòng.

"Mau khai thật đi không thì đừng hòng ngủ." - Tôi nháy nháy ếch dùng thân hình nhỏ bé lùn tùn của mình chắn trước cửa phòng không cho nó vào.

"Được vậy nếu tôi khai thật với chị thì chị cho tôi vào ngủ đúng không?" - Nó nhướn mày hỏi tôi. Tôi dứt khoát gất đầu. - "Được vậy đây là lý do của tôi này, là vì người tôi thích cũng thi trường này"

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Khó Chịu U? Cảm Thấy Có Lỗi?

Chẳng hiểu tại sao nhưng cái câu nói "Là vì người tôi thích cũng thi trường này" cứ bám đuôi theo tôi từ này đến giờ. Aizzz không thể ngủ được. Mỗi khi nhớ lại cái bản mặt thờ ơ rồi hất tay tôi đi một mạch vào phòng của hân (mình nghĩ thay thành hân có vẻ hay hơn) sau khi quảng cho tôi một câu tình quo như vậy là tôi muốn vùng lên cào cấu hân rồi. Tôi trần trọc cả đêm, lăn qua lăn lại nhưng không thể nào vắt được cái câu nói đó ra khỏi đầu mình. Hạ à! Mây điên rồi, điên thật rồi, tại sao chỉ vì một câu nói mà mày dễ tâm đến như vậy. Ồi mẹ ơi sao cứ mỗi lần tôi nhắm mắt lại thì cái khuôn mặt điển trai ấy lại xuất hiện cơ chứ? Nó cứ bay lòn vòn, bay qua bay lại trong đầu tôi, cốt là muốn chọc tức tôi đây mà. Tình lại đi Hạ ơi, tôi tự tát mình mấy cái. Chắc hân vì tôi quá tức giận chuyện hân thi đậu vào trường nên mới vậy thôi. Ngoan nào ngủ đi. Lộn tới lộn lui tới nỗi suýt té từ trên giường xuống đất cuối cùng tôi cũng đã có thể tìm lại được giấc ngủ mà tôi mong chờ. Nhưng cả trong mơ mà sao hân cũng không tha cho tôi. Why?

"Reng reng... Đi đồ đi đồ... banana... pla bla xla bla..." Cái chuông báo thức Minion chết tiệt. Im coi cho chị mày ngủ.

"Dậy đi con gái, hôm nay là ngày đầu đến trường sau 3 tháng hè. Hãy phấn chấn lên!" - Bố tôi không biết từ cái xó xinh nào nhảy bổ vào phòng tôi, lay lay tôi mạnh đến nỗi như muốn mất tôi bay ra ngoài.

"Vâng" - Tôi há to miệng ngáp một cái, rồi đưa tay gỡ rối đầu tóc bù xù, dụi dụi đôi mắt toàn ghèn. Nhìn tôi chả khác gì yêu quái lúc mới ngủ dậy.

"Ồi mồm con hôi quá! Mau đi đánh răng đi! Go go" - Bố tôi đưa tay bịt mũi lại, dùng chân đá tôi một phát bay ra khỏi phòng. Chà biết hôm nay bố tôi có ăn lợn cái gì không mà năng động thế không biết?

Omomatic! Mới sáng ra đã gặp oan gia. Sao mà hân lúc nào cũng hoàn hảo như thế! Bravo, perfect! Tôi thầm khinh bỉ trong lòng. Ặc sao hôm nay tôi lại thích đi sẫm soi như vậy cơ chứ? Chà giống tôi tạo nào. Hay là dư âm tối qua nhỉ? Cảm nghĩ bậy, tôi lấy tay tự và vào mặt mình một cái chát, nhưng không ngờ lại lộ tay và quá mạnh, ủa da tôi đau tay xoa xoa má, xui xẻo. Hân nhủu mày nhìn tôi, nhưng vài giây sau thì liền phốt lờ bố đi. Đáng ghê! Tôi cảm tuyệt kem đánh răng tưởng tượng đó là hân mà bóp mà cấu mà xé, bóp cho mí lòi ruột luôn, gừ.

Đi đến bàn ăn, wow là món trứng ốp lết mà tôi yêu thích đây mà. Ha ha coi như sáng nay không quá xúi quẩy. Tôi ngồi vào vị trí cũ, kê bên hân, khó chịu, nhưng tôi mặc kệ, đây sẽ không quan tâm đâu.

"Itadakinasu, mời cả nhà ăn com!" - Tôi vui vẻ cuối xuống ăn ngấu nghiến, ngon quá đi. Đồ ăn mẹ tôi nấu là ngon nhất.

"Mời bố, mời mẹ, mời CHỊ ăn com!" - Hân ta không biết có tình hay cố ý nhấn mạnh từ chị, muốn dằn mặt hả? Chị đây don't care nhé!

"Ừm các con ăn đi rồi còn đi học. Anh cũng ăn đi rồi còn đi làm nữa" - Mẹ tôi dịu dàng nhìn mọi người, bỗng mẹ cầm tay phải của hân lên nắm mặt hỏi "Tay con bị làm sao vậy? Sao sưng tấy lên thế?"

"Con không sao đâu mẹ" - Hân vội rút tay lại.

"Con đừng giấu mẹ, đến cầm đứa con còn cầm không nổi mà" - Mẹ tôi không hài lòng, kéo tay hân lại. Hân im ắng không nói gì. Tôi thấy lạ cũng tò mò đưa mắt nhìn thử, đúng là sưng tấy cả lên. Hừ tối qua sau khi chọc ghẹo tôi bị trời phạt nên tông phải đầu đó chứ... khoan khoan hôm qua tôi với hân đánh nhau, hình như lúc tôi kéo hân té cùng tôi thì tay hân có chống mạnh xuống đất, có phải là vì vậy không? Chết rồi không hay rồi, tôi gây họa rồi.

"Được rồi vì lát nữa con còn phải đi học nên mẹ sẽ tha cho con. Nhưng khi đi học về là theo mẹ đi bác sĩ ngay. Bây giờ vào đây mẹ bôi thuốc cho" - Mẹ tôi kiên quyết lời hấn xênh xệch từ phòng ăn qua phòng khách. Tôi nhìn theo bóng dáng hai người, cắn chặt đôi đũa trong miệng, thăm thẳm thì thăm chửi rủa mình. Chẳng may ánh mắt tôi lại chạm phải ánh mắt của hấn đang liếc nhìn tôi, mắt chạm mắt tạo thành một tia lửa điện như muốn thiêu sống tên tội đồ là tôi.

RENG RENG... chuông điện thoại của bố tôi kêu lên khiến tôi như được giải thoát. Phù phù...

"Alo, cái gì? Đổi tác lại đổi ý rồi à? Tôi đã căn dặn anh bao lần rồi là phải cẩn thận một chút. Được rồi đợi tôi một chút, tôi sẽ qua ngay." - Bố tôi tức giận gào rống với cái điện thoại. Vừa cúp máy bố liền áy náy nhìn tôi, rồi tôi có linh cảm xấu rồi. - "Con gái à, bố định hôm nay sẽ chở con và em con đi học. Dù sao đây cũng là ngày đầu tiên em con bước chân vào cấp 3 nhưng mà cái tên thư kí chết tiệt...con cũng nghe rồi đó nên con hãy giúp bố chở em con đi học nhé!" - Bố tôi cười nịnh bợ.

"Bố à, dù sao nó cũng lớn rồi mà..." - Chưa kịp nói hết câu tôi liền bị ánh mắt long lanh như mèo đi hia của bố làm cho cứng họng - "Được rồi chờ, con chờ bố dừng dừng ánh mắt đó nhìn con nữa. Ôi nổi hết da gà"

"Chỉ có con mới hiểu được bố. Thôi bố đi đây. Em yêu à anh đi làm nhé!" - Bố tôi hí ha hí hửng tung ta tung tãng chạy một mạch nhanh như chớp, vài giây sau thì biến mất dạng. Nhiều lúc tôi cũng phải tự hỏi rằng bố có thể bớt con nít hơn một chút không? Coi như cái kiếp đen đủi không tha tôi ngày nào rồi.

"Chào mẹ con đi học" - Tôi ưỡ oài dất xe ro khỏi gara.

"Thưa mẹ con đi" - Hấn đang xỏ giày bằng một tay.

"Hạ à nhớ coi chừng em con đó! Nó đang bị thương" - Kể cả tôi đã rã rượi hết ga chạy sấp ra đường lớn thì tiếng mẹ tôi vẫn văng vẳng. Mẹ giết con đi.

"À ừm, cái tay... cái tay là do ngày hôm qua.. ừm!" - Tôi vừa nuốt nước bọt vừa cố rặn từng từ từng từ một.

"Chị nghĩ sao thì là vậy" - Hấn thờ ơ đáp.

"Vậy thì cho...cho xin..lỗi. Có đau lắm không?" - Tôi khò khan hỏi thăm. Trong lòng khá khó chịu. Tôi đang cảm thấy có lỗi sao?

"Chị nhìn mà còn không biết sao?" - Ặc tôi có chút lòng từ bi hỏi thăm hấn mà hấn lại như vậy à? Hừ chị đây không hỏi nữa. Một ít lòng tốt và một chút tội lỗi đều theo gió bay rồi.

"Này đến trường thì đừng có cho ai biết hai chúng ta là chị em nhà! Nếu không cậu gây họa cái gì thì tôi lại bị vạ lây như năm cấp 1 cấp 2 thì khổ lắm!" - Tôi sực nhớ cẩn thận dặn dò hấn.

"Yên tâm đi, dù gì hai chúng ta cũng có phải chị em ruột thì gì đâu!" - Hấn càng nói, giọng càng nhỏ. Sao tự nhiên tôi có cảm giác chột dạ. Hấn đang buồn sao? Điền quá hấn mà buồn cái gì? Đã bảo không quan tâm rồi cơ mà.

"Ừm mà này cái lý do hôm qua cậu nói có phải là thật không Chuyên cậu thi vào trường chị í!"- Đệt hình như hết chuyện nói rồi sao tôi lại lòi cái này ra mà nói vậy.

"Ừ. Đúng rồi. Sao vậy chị không tin nữa à? Hay là chị ghen" - Giọng hấn đầy mỉa mai. Tổng giọng cao hơn mấy bậc.

Ặc tôi giống bị nói trúng tim đen gắt gao quay đầu lại nhìn chằm chằm nó hét "GHEN CÁI BEEP" . Hình như tôi hơi lố thì phải, mấy người đang đi trên đường đều lủ lượt quay qua nhìn tôi. Khốn khiếp tôi muốn lái xe đạp điện lao bả nó xuống cầu vượt quá đi. Chỉ tiếc là tôi còn yêu đời lắm. Phải tập trung lái xe đừng quan tâm đến nó, tôi niệm thần chú. Hình như tôi nghe trong gió có tiếng cười của hấn.

Vì mấy hôm trước quá lười nên bỏ bê đăng chap (p'↖'◦.) Mong các bạn thư lỗi (๗'↗'๗)๗ Hum nay ráng ngồi viết 2 chap bù (↖'↗) Hi hi do viết vội nên sẽ có nhiều sai sót và lỗi chính tả mong các bạn bỏ qua ≧▽≦y Thương mí bạn nhuu (●'↗'↘●)

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, chàng Trai À!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tại Sao Lại Là Hấn?

Vừa gửi xe xong tôi liền một mạch chạy như bị chó đuổi lên lớp, nói gì thì nói thoát khỏi hấn tôi mừng hết lớn. Nằm bẹp dí ra bàn tôi thờ hồng hộc, sáng nay đủ xui rồi cầu cho lát nữa tôi sẽ được bình yên. Oáp buồn ngủ quá, nhân lúc giáo viên chưa vào lớp tôi phải chợp mắt tí. Các bạn đừng nghĩ tôi lón gan, mới ngày đầu vào lớp mà thích gây chú ý, chỉ là cái lớp này tôi đã quá quen thuộc rồi, học chung với nhau từ năm lớp 10 đến giờ. Mấy cái mặt mốc này cũng chả lạ gì cái tính làm lố của tôi, nên tôi có thể điên cuồng thỏa thích. Khoan, hình như có cái gì đó không đúng lắm, tự nhiên thấy thiếu thiếu cái gì đó."Hạ ooooooooooooooooooooo!!!" - Một giọng hét lạnh lạnh vang lên. Rồi tôi biết thiếu cái gì rồi, là cái họng của con bạn chí cốt, Trương Đình Vy.

"Gi vậy Đại Tiểu Thư? Mới sáng ra mà là hét om sòm vậy?" - Tôi chả thêm mở mắt, đợi nắng đến gần tôi thì lèm bèm hỏi.

"Có gì đâu, chỉ là xa nhau mấy tháng tui nhớ bà quá hà! Ngược lên cho hun một cái coi nào!" - Nàng giết đầu tôi dậy.

"Tránh ra tránh ra, sến quá má ơi! Tha cho tui đi, tui chỉ muốn ngủ thôi!"- Tôi khóc lóc vang xin.

"Cái con nhò này, mỗi khi tui gặp bà là toàn ngủ với ngủ, mấy tháng rồi cũng không thay đổi. Tối qua ngủ không đã hả? Riết thành heo rồi, đừng than với tui nhà" - Ôi giờ cô năng lại đổi.

"Ừ hôm qua tui ngủ không đủ giấc. Nè nhìn quần thâm đi. Nhìn đi." - Tôi cố gắng đưa cái mặt bơ phơ của mình đi vào mặt cô nàng, trợn to mắt lên.

"Xùy xùy, lìn ra chỗ khác, chị đây thấy rồi"- Cô nàng đuổi tôi như đuổi chó. Bạn thân là ai? Là những người chuyên si nhục bạn. Tôi không có hứng phản bác lại lần dừng ra ngủ.

"À à tui nhớ ra rồi. Tui định dẫn bà đi xem trai đẹp tui mới chấm được. Ai ngờ lên đây cãi nhau với bà hồi quên luôn. Tui có lòng tốt vậy mà bị con bạn đáng ghét phủ một cách lạnh lùng. Hu hu" - Nàng già khóc lấy áo tôi chùi nước mắt. Còn tôi vừa nghe đến hai chữ "TRAI ĐẸP" thì mắt sáng rực lên, quên cả buồn ngủ, bật mạnh dậy khiến cho cô nàng đang lau nước mắt bị giật mình té lăn đùng ra sàn.

Lồm cồm bò dậy, nàng lườm tôi một cái cháy mặt chàm biếm nói:

"Wê tui biết bà mê trai nhưng mà có cần cuồng đến độ xô tui té xuống đất không vậy?"

"Trai đẹp đầu dẫn tui đi xem đi" - Tôi hớn hờ ra mặt, ngoài đó ăn bây giờ tôi đã có một niềm đam mê mãnh liệt khác.

"Sao nổi buồn ngủ mà" - Nàng ta khinh bi hất mặt qua một bên.

"Hết buồn ngủ rồi dẫn tui đi đi. Tui biết bà iu tui mà" - Tôi mặt dày cười nịnh bợ.

"Hừ nề tình bà là bạn thân chỉ cốt tôi mới khoan dung độ lượng đó. Hãy cảm thấy may mắn vì bà có đứa bạn là tôi đi. Không ai lại đi chia sẻ báu vật của mình đâu"- Cô nàng cười nham hiểm nhìn tôi. Bạn thân không những chỉ là người si nhục bạn mà còn là người có độ tự luyện đạt Maximum.

Tôi ngoan ngoãn đi theo Đình Vy, càng đi thì trong lòng càng rạo rực. Cả sáng hôm nay toàn nhìn cái bản mặt đáng ghét của hấn tôi phải mau mau rửa sạch hình ảnh đó và thay thế bằng một hủ soái ca mới được. Không biết chàng học lớp nào nhỉ? Là học sinh hay là giáo viên mới? Tô mò quá. O ơ có nàng dẫn tôi đi đâu thế này, chẳng phải là một anh chàng đẹp trai ư sao lại đi xuống đây lớp 10. À là mấy em gái ma mới đây mà, bây giờ thể hệ sau toàn là mấy miếng thịt tươi đó thôi, đứa nào đứa này cứ đẹp lông lộn lên í. Máu hám gái của tôi lên đến đỉnh điểm rồi, biến thái quá đi. Nhưng chỉ tiếc là bọn chúng toàn trẻ ranh, dù đẹp như thế nào tôi cũng chả

thích đâu, tôi không thích yêu người nhỏ tuổi hơn.

"Này nàng ơi sao lại đi xuống lớp 10 vậy?" - Tôi ngây ngốc hỏi.

"Thì giai đẹp tui chăm học lớp 10 chứ sao" - Đinh Vy ưỡn ngực ba hoa - "Í đến rồi nè, nhìn đi"

Tôi nhìn theo hướng tay nàng chỉ, rồi nhìn lên bảng tên lớp "10A2?". Đó chả phải là lớp hần học sao? Chết bà đừng nói là...

"Đó nàng nhìn đi, là cái bé đó đó" - Đinh Vy lời cô đùa đang định chạy trốn là tôi lại, một chiều xách áo tôi kéo xềnh xệch đến vị trí cũ. Tôi miễn cưỡng nuốt nước bọt nhưồn mắt lên ngó thử. Phù không phải hần, đó là một thằng nhóc khác. Ô nhìn kỹ cũng quả chỉ là khá ái đó nga. Ôi con ai mà đẹp trai thế, chỉ tiếc là không đẹp bằng hần thôi. Ặc tôi lại suy nghĩ tầm bậy rồi. Mà hần đâu rồi nhỉ?

"Nhìn yêu lắm đúng hông?" - Đinh Vy vênh mặt nhìn tôi - "Chị mà chăm thì chỉ là báu vật thôi"

Tôi giờ ngón cái không ngừng gãi đầu nhìn cô nàng. Lại lợi dụng cơ hội dùng sức lời cô nàng đi, phải đi trước khi thẳng cha kia quay lại. Bà cha nó, nàng ăn cái chi mà nặng rứa?

"Nè lời tui đi đâu vậy. Tui chưa ngắm đã. Chà ca mà. Quây sa mà?" - Nàng ta đau khổ vùng vẫy.

"Lên lớp nhanh đi má, sắp vào học rồi" - Tôi nghiêng răng nói.

"Noooooooo"

Hét cái con khi. Oái! Hình như tôi đụng phải ai rồi. Phải xin lỗi thôi, nhục mặt quá đi. Ngược mặt lên định há mồm phun ra mấy chữ rồi dột lẹ nhưng tôi không ngờ người tôi đụng phải là hần. Đáng ghét! Tôi phải nói cái từ này mấy lần nữa đây? Tại sao cứ phải là hần?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lo Lắng

Hần nhưồn mảy tò vò ngạc nhiên. Miệng mấp máy ý hỏi "Tại sao bà chị lại ở đây?". Tôi cũng nhấp nháy miệng đáp "Bất đắc dĩ thôi. Tránh ra cho chị đi". Hần cười mĩa đứng bất động tại chỗ, hừ lại muốn chọc tức tôi hả? Tôi gơ tay định đánh hần thì từ xa có tiếng vọng lại.

"Khài, đợi tao có lâu không?"

Đột lúc nào không xuất hiện lại cứ xuất hiện vào lúc này? Tha cho con đi. Ngay lúc cái giọng oang oang của một thằng cha nào đó tôi không không cần biết vang lên, gần như tất cả mọi người đang đi trên hành lang đều nhìn về phía chúng tôi bao gồm cả cái loa phát thanh Trường Đinh Vy. Nàng ta vừa nhìn thấy hần thì mắt chữ O miệng chữ A, nước miếng thì sắp chảy dài xuống đất rồi. Tôi lấy tay vuốt bộ mặt nảo nề của mình tuyệt vọng cầu xin đừng có xảy ra chuyện gì nữa nha! Tôi trừng mắt nhìn cái tên phá đám đang chạy đến kia, là một thằng nhóc khác, tương tá trông cũng rất "ngon" đấy nhưng sao mà mi vô duyên quá vậy? Nó gây thơ trung cái bộ mặt vô tội đi tới vô mệnh vào vai hần. Hần bị vô mệnh liền nhăn tít mày lại ôm cánh tay phải đang sưng đỏ, cũng chính là sản phẩm tôi tạo ra.

"Đi thôi đứng đây làm gì? Há? Ờ hai bạn cũng học chung lớp với tui mình há?" - "Tên phá đám" nhìn hần tỏ vẻ ngạc nhiên rồi lại lần theo ánh mắt của hần cúi xuống nhìn tôi và Đinh Vy. Tôi biết là mình lùn nhưng cũng không quá lùn để bị xem là cùng trang lứa với chúng nó chứ?

"À không tui chị học lớp 12 rồi. Hi hi" - Cô nàng hám giai sau khi chìm trong không gian riêng của nàng thì chúi nước miếng phun ra được một câu.

"À cho em xin lỗi. Em nhầm. Hi hi" - "Tên phá đám" gãi đầu ầu ầu này nhìn chúng tôi. Tôi chả quan tâm nữa một tay tôi một tay kéo nhất quyết phải mang nàng ta về lớp không thì lại gây chuyện cho mà coi.

"Đợi đợi đã tui chưa nói chuyện xong mà. Bọn chị học 12A1 đấy nhá, rảnh thì lên chơi với bọn chị" - Dù bị tôi xách lên cầu thang rồi nhưng nàng vẫn không chịu thua, cổ rướn cổ hú hét mấy câu mới chịu thôi. Xin đấy, nàng làm tôi mất mặt còn chưa đủ sao? Muốn tôi tự chôn mặt mình xuống đất nàng mới vừa lòng à? Cái tính xấu của mẹ mãi vẫn không bỏ được. - "Ờ bà! Bà có thấy thằng nhóc hồi nãy hông? Hình như tên là cái gì nhỉ? À Khang hay Khài gì gì đó á! Đẹp trai ghê ha bà. Nếu cái bé lúc đầu tui chăm là báu vật thì nhóc hồi nãy là siêu báu vật luôn. Ha ha ha" - Nàng ta cười khoái trá, còn tôi chỉ muốn một cước đạp nàng té bay xuống cầu thang, cái gì mà "siêu báu vật" "siêu dễ tiện" thì có.

"Này có ai hỏi đâu mà bà nói như đứng rồi vậy?" - Tôi hậm hực giậm chân gầy nãy trước cửa lớp khi vừa lời nàng ta về.

"Ồ cái bà này, sao hôm nay lạ quá vậy? Bình thường bà đâu có vậy đâu? Có khi còn thích nữa chứ!" - Đinh Vy nhìn tôi khó hiểu

"Mấy bữa trước khác nhưng hôm nay khác. Tui cấm bà không được xuống lớp 10A2 gây chuyện nữa" - Tôi nghiêm mặt nhìn nàng.

"Gi vậy? Bà làm tui sợ nha" - Hình như tôi có hơi quá khiến cô nàng sợ rồi, thật có lỗi quá đi nhưng mà đây là bất đắc dĩ thôi mà.

"Bà mà xuống đó lần nữa là tui xé xác bà ra đó" - Tôi già vờ xòe móng vuốt ra dọa nàng.

"Ha ha được rồi nghe bà vậy. Chắc chắn bé nào dưới đó rồi chứ gì, hông muốn tui đụng vô đúng hông?" - Nàng ta cười gian xảo nhìn tôi. Chấm cái con khi mốc. Hần còn không hết. Lúc chúng tôi vừa bước vào lớp thì chuông báo vào tiết cũng vang lên. Báo hiệu 9 tháng bị cầm tù sắp bắt đầu.

Trong suốt tiết học tôi không thể nào tập trung được. Tôi cũng chả thèm nghe giáo viên nói cái gì, giới thiệu cái gì? Haizz có lẽ vì học rết đâm nhảm chán, giờ tôi chả muốn đi học tí nào. Tôi ngồi suy nghĩ vẩn vơ, lâu lâu buột miệng hát vu vơ mấy câu hát tự chế. Đinh Vy ngồi kế bên tôi thì chỉ biết cầm mắt vào GVCN mà thôi. Cũng chả trách cô nàng được, ông thầy này thiệt là đẹp trai quá mức quy định, chắc là giáo viên mới chuyển về, trước đây tôi chưa bao giờ thấy, nhìn rất trẻ. Chỉ tiếc là máu hám trai của tôi đã tụt xuống mức âm rồi, thật là chẳng còn hứng thú ngắm nữa. Suy nghĩ một hồi tôi lại sức nhớ về cánh tay phải của hần, hình như nó càng ngày càng sưng to lên thì phải, hồi nãy lúc bị vô vào hần đau lắm mà. Dù sao cũng là lỗi của mình, giờ ra chơi phải chạy xuống lớp hần một chuyện rồi. Bị sưng thì phải làm sao nhỉ? À phải đắp đá. Được rồi lát dần hần xuống canteen mua mấy cục đá xoa giúp hần rồi đi xin mấy viên thuốc giảm đau ở phòng y tế là xong, hết tội lỗi.

Chuông hết tiết vừa vang lên, tôi liền lén la lén lút nhòm nhòm ngó ngó canh Đinh Vy. Hên quá cô nàng mê ông thầy quá rồi cứ lẻo đẻo theo ông từ nãy đến giờ. Tôi lợi dụng thời cơ ba chân bốn cẳng phi nhanh xuống lớp hần. Cầu trời khản đát bà đừng phát hiện ra, đừng đi theo mình. Nhắm mắt nhắm mũi chạy một hồi cuối cùng tôi cũng đã chạy đến trước cửa lớp hần. Tuy bình thường tôi rất "hồ báo cáo chồn" nhưng mà nhìn xung quanh toàn mấy khuôn mặt lạ hoặc tôi thấy khá lo sợ. Bấm vào thành cửa, tôi híp mắt thăm dò trong lớp, không thấy hần, lại chạy đâu rồi? Tôi thấy hơi hụt hẫng nhưng thôi vậy cũng được khỏi tốn công đi qua đi lại. Tôi quay đầu lại định vào lớp thì thấy hần thỉnh linh xuất hiện sau lưng tôi. Má ơi giết mình, sao hần cứ như ma vậy thoát ần thoát hiện vậy? Muốn dọa chết tôi à, tôi bị yếu tim đó.

"Chị tìm tôi há?" - Hần khoanh tay trước ngực tra hỏi tôi.

"Đi ra đây với tôi." - Tôi nắm lấy cánh tay trái của hần mà lời đi theo mình, giờ tôi không có nhiều thời gian mà đấu khẩu với hần. Tôi cẩn thận không đụng vào cánh tay đang bị thương của hần, nếu mà bị nặng hơn tôi không biết phải làm sao đâu.

"Đi đâu vậy?" - Hần hỏi tôi nhưng tay vẫn yên vị trong lòng bàn tay tôi.

"Cứ đi theo đi" - Tôi gất gồng một, thật tình tôi chưa từng thấy ai đi tị lỗi mà có thái độ bỏ láo giống tôi. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là hần vẫn ngoan ngoãn đi theo tôi mà không phản bác gì. Chuyện lạ hiếm thấy nha.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chỉ Là Chị Đây Ấy Này Thôi!

Ồ cái lối xuống canteen chỉ cách tôi chưa đến 100m, sắp tới rồi sắp tới r... Một cái bàn mặt rất chỉ là quen thuộc xuất hiện trước mắt tôi.

"Thấy chưa tui đã báo là bà chăm tiêu báo bởi nào ở dưới lớp đó rồi mà. Sao định dẫn siêu báu vật của tui đi đâu? Mau thả cái bàn tay của bà ra!" - Bạn Trương Đình Vy đứng chống nạnh chắn trước lối đi to hòng nói. Nghe nàng ta nói xong tôi lập tức rút tay lại, chời oi tôi quên mất, chỉ là lúc này vội quá thôi mà. Buông tay hẳn ra xong tôi đưa ánh mắt đầy ại oán nhìn đứa bạn thân đã bán đứng mình. Đình Vy ới là Đình Vy mà không biết ở đây rất là nhiều người hả? Má định chôn sống con sao? Chưa gì mà tôi đã cảm thấy lạnh sống lưng rồi. Mấy con bé kia không biết phép tắc gì hả? Liếc cái khi gì? Tôi không vừa trợn mắt lên lườm lại chúng nó, tội nghiệp mấy bé bị tôi lờm sợ xanh mặt chen nhau chạy. Chị đây không để ăn đâu.

"Cái gì mà siêu báu vật của bà? Tránh ra cái coi." - Tôi thẹn quá hóa giận xua đuổi nàng. Rồi mặc kệ nàng có tránh đi hay không tôi một mạch bon chen một hồi cuối cùng cũng thoát ra canteen được. Tên kia cũng ngoan ngoan biết điều đi theo tôi. Tôi đi cứ y như chạy, chỉ vài giây sau đã bay đến chỗ bán nước, bỏ mặc Đình Vy ở đằng sau í ới gọi tên tôi. Mua nhanh mấy nghìn đá tôi ngoác ngoác ngón tay ý bảo hẳn đi theo mình, Đình Vy thấy tôi lơ đẹp nàng thì mặt phụng phịu, không can tâm bám sát. Kiểm được một chỗ để yên vị cái bàn tọa, tôi đợi hẳn ngồi đối diện mình. Chia ly đá ra tôi bảo:

"Này xoa đi."

"Hử?" - Hắn ngạc nhiên nhìn tôi.

"Xoa cái tay đang bị sưng í, lát nữa đi bác sĩ." - Tôi nói mà không thèm ngó ngang đến hắn. Đình Vy há hốc mồm ra nhìn tôi, tay run run chỉ chỉ trò tró:

"Hai người có tư tình mờ ám hả? Dám giấu tui nha."

"Xâm ỉ quá! Hồi này tui lỡ đụng phải nam thần của bà khiến siêu báu vật bị sứt mẻ nên giờ phải đi tạ lỗi này.Cái gì mà tư tình mờ ám có là sợ bà cạo trọc đầu tui thôi." - Tôi nói dối không chớp mắt. Công nhận trình nói dối của tôi đang ngày càng được cải thiện.

"Già bà dám làm bị thương siêu báu vật của tui?" - Đình Vy sau khi nghe tôi ba hoa thì tin sái cổ, lập tức quay qua nhìn cánh tay của hắn - "Này bé, con bạn chị nó vụng về lắm chuyên gia gây hại cho người khác, là loại động vật cần phải diệt gấp mà không diệt được đây. Bé có đau lắm không, để chị xoa giúp cho" - Sau khi si và tôi không thương tiếc, bộ mặt đại háo sắc của nàng cũng dần dần bộc lộ. Về phần tôi, tuy rất đau lòng vì con bạn ác độc này lại vì trai mà lạnh lùng bỏ rơi tôi nhưng cũng cảm thấy khá nhẹ nhõm vì nàng ta không truy cứu chuyện lúc này nữa.

"Không cần đâu ạ. Dù sao cũng do chị Hà khiến em ra thế này, hay là để chị Hà làm giúp em đi" - Hắn ta cười, nụ cười có thể đem đi so sánh với ánh mặt trời. Nhưng khi lọt vào mắt tôi thì đó chỉ là một nụ cười vô liêm sỉ. Mắt tôi giật giật, trần trời nhìn hắn, tôi đã hạ mình như thế rồi hắn còn muốn gì nữa. Hu hu.

"Đứng rồi, bà làm đi coi như tạ lỗi với người ta" - Đình Vy sau khi nhục mạ tôi thì lại lần nữa thường cho tôi "một cú đấm vào mặt". Tôi khóc không được chết cũng không xong. Cắn chặt răng cảm một cục đá lên, tay còn lại giữ tay hắn. Đá lạnh làm tay tôi tê buốt nhưng máu tôi thì càng ngày càng sôi sục chuẩn bị trào ra đến nơi rồi. Tôi dùng hết sức ấn mạnh cục đá xuống tay hắn, ấn cho mí phề luôn, aaaa. Nhìn hắn nhăn mặt lại tôi cười hả hê trong lòng, đừng chọc điên chị nhé!

"Này Vy à! Tui thực sự không muốn nói đầu nhưng mà bà đừng thích bé Khải đây." - Vừa không tự nguyện xoa đá cho hắn tôi vừa nói với đứa bạn đang mê mẩn ngắm hắn. Hà hà chị đây đã nghĩ ra cách trả thù rồi.

"Hả? Sao vậy?" - Đình Vy miệng thì trả lời nhưng mắt không rời hẳn dù chỉ 1mm. Tôi cười gian manh nhìn hắn. Hắn thì lại ngây ngốc nhìn tôi. Nên cười tôi nói tiếp:

"Thật ra là bé Khải đây bị GAY đấy, không thích con gái đâu! Bà đừng tốn công vô ích nữa" - Tôi vì nín cười mà khuôn mặt bị biến dạng thảm thương, cố gắng tỏ ra nghiêm túc.

"Gi? Sao...sao bà biết?" - Đình Vy bị câu nói của tôi làm cho hoảng hồn, trợn to mắt hết cỡ nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ. Hắn cũng bị giật mình, nhìn tôi cảm phần.

"Bối vì năm cấp 2 tôi có học chung với em nó, em nó cũng nổi lăm nên mấy việc này tui đều biết hết" - Tôi cười hi hi trả lời - "Tôi khuyên bà bỏ cuộc đi"

"Nhưng.. nhưng" - Xem cô nàng vẫn chưa chấp nhận nỗi sự thật kia. Cô nàng đưa mắt nhìn hắn như hỏi "Có phải thật không?" khiến tôi phải bấm bụng cười thầm. Cô nàng đi đóng phim Hàn Quốc được đấy.

Hắn bị tôi vu khống tráo trộn độn mở miệng giải thích thì không may chuông báo hết giờ ra chơi lại vang lên, hành hạ hắn đã đời tôi tươi tỉnh hất mặt, ưỡn ngực, oai phong đi nhanh lên lớp và không quên lôi nàng Trương Đình Vy đang đau khổ vì tình lên cùng mặc kệ ánh mắt ại kia như lưỡi dao muốn chém đời tôi ra.

Thời gian trong giờ học là khoảng thời gian dài nhất đối với tôi. Ngồi chờ dài cả cổ thì cuối cùng tôi cũng đã được lết xác về nhà. Soạn lại cái balo bị tôi vọc đến bừa bộn, tôi tạm biệt Đình Vy đang đau đớn khóc thầm rồi lon ton chạy xuống phòng y tế, xin mấy viên thuốc. Tôi vừa bỏ bọc thuốc vô cặp xong thì lập tức chạy nhanh đi lấy xe. Ra về thì cái bãi giữ xe chính xác là một bãi chiến trường. Lấy được xe rồi tôi còn phải đợi từng tốp xe khác đi ra thì mới ra được, quá là ùn tắc giao thông nghiêm trọng. Đến lúc ra khỏi khuôn viên trường thì người đã đầy mồ hôi, thân tàn ma dại. Đưa mắt quan sát xung quanh tìm kiếm mục tiêu, lại chạy đâu rồi, muốn giết tôi hả trời? Nóng chết mất. Tôi dùng đôi tay nhỏ bé của mình quạt lấy quạt để khuôn mặt nóng bừng. Ngay lúc đó tôi cảm thấy có một lực mạnh tác dụng lên yên sau xe, là hẳn chứ gì. Tôi quay đầu lại nhìn, hà vẫn còn gần chuyện lúc này đây mà. Tôi lấy bọc thuốc giảm đau đưa cho hắn:

"Nè thuốc giảm đau đó uống đỡ đi rồi về mẹ chờ đi bác sĩ."

Hắn đưa đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi. Gì lại muốn cái gì? Đừng có mà hiểu lầm gì đấy nhá.

"Chỉ là chị đây ậy này thôi!" - Tôi vội thanh minh.

"Có ai hỏi chị đâu" - Hắn cười nhẹ tay nắm chặt bọc thuốc, tiện tay lấy một viên mà uống - "Nhưng mà hồi này chị bôi nọ danh dự của tôi thì tôi không tha cho chị đâu."

"Xi cái đồ con nít" - Tôi cũng cười. Ôi, trời hôm nay cũng khá đẹp đấy chứ nhỉ?

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tò Mò Thôi Mà

Về đến nhà, mẹ tôi không biết đã đứng đợi trước cổng từ bao giờ. Vừa thấy chúng tôi mẹ liền chạy ra lôi kéo hắn đi với mẹ.

"Đi nhanh lên con, coi chừng bác sĩ người ta đóng cửa."

"Vâng con biết rồi. Để con mang cặp đi cất."" - Hắn ậm ờ, nhìn thái độ đó là biết không muốn đi rồi.

"Kêu chị con cất giùm con đi. Hạ cất cho em cái cặp nha. Mẹ phải dẫn nó đi liên không nó chuẩn mắt. Con đói thì tự lấy đồ ăn nhè, mẹ nấu xong cả rồi." - Mẹ vội vàng căn dặn tôi. Tôi cũng biết điều giật lấy cái cặp trên tay hẳn tốt bụng nói:

"Đưa đây cất cho. Đi vui về mạnh khỏe nhà. Bye bye."

Tôi giờ tay chào mẹ và hẳn, khoái trá nhìn hẳn mặt mày nhăn nhó bắt lực bị mẹ xách lên xe. Hi ha hi hửng nhảy chân sáo vô nhà, lâu lâu tôi mới có dịp ở nhà một mình, phải phá banh nhà mới được. Tôi mang cặp lên phòng hẳn, hiem khi nào tôi được tự do ra vào căn phòng này lắm. Chắc chắc ngày thường hẳn toàn đóng cửa cầm tôi vào chắc chắn toàn là bí mật kinh thiên động địa trong đây. Không biết có manh mối nào về người hẳn thích không nhỉ? Vắt cặp lên giường tôi đi loanh quanh dò xét mọi góc ngách. Lục lọi học bàn, tủ sách, gầm giường, everywhere nhưng chả thấy gì khả nghi. Tôi chán nản ngồi phịch lên ghế, tưởng có gì hay ho cơ chứ. Tôi bỏ dài lên bàn học của hẳn, tay quơ loạn xạ, rồi lại lờ tay quơ đồ chồng sách của hẳn. Ặc dọn lên ngay không hẳn phát hiện là chết. Tôi lồm cồm lết từ trên ghế xuống sàn, định dọn đồ chồng sách đang rài rác khắp sàn nhưng một xấp hình đã thu hút sự chú ý của tôi.

Ồ tôi không biết hẳn cũng đam mê nhiếp ảnh đó nha, giờ mới nhớ lúc trước hẳn có xin bố mẹ mua cho một cái máy ảnh mà. Xem thử coi tay nghề chụp ảnh của hẳn nào? Wow chụp phong cảnh cũng không tệ, còn có mấy món đồ ăn nữa, toàn là đồ ăn tôi thích thôi. Tầm hình cuối cùng này chụp cái quả gì vậy trời, trong hình là bóng lưng một cô gái khá mờ ảo, mái tóc bay bay trong gió. Khung cảnh trông rất quen mắt , nhìn cô này cũng khá quen nhưng tôi chẳng nhớ ra ai. Ánh nắng mặt trời lóe lên làm bức ảnh khá mờ chẳng thể nhận ra được cái gì, với lại cô gái chiếm có một phần góc ảnh thôi. Tôi càng nào ra suy nghĩ nhưng càng nghĩ càng mù tịt, ồ ồ chắc là bé gái xinh đẹp nào đó mà hẳn thích đây mà. Không biết bé đó học lớp mấy nữa, có dịp phải qua xem mặt cho biết. Thôi không quan tâm nữa, cái bụng tôi đang đánh trống đùng đùng này giờ. "Có thực mới vực được đạo" lấp đầy cái bụng trước đã rồi điều tra sau. Tôi sắp xếp ngăn nắp mọi thứ lại, trông chẳng khác ban đầu là bao nhiêu, mấy tấm hình thì cũng cần thận xếp theo thứ tự rồi nhưng lại chả biết vị trí của chúng nên nhét đại vô đồng sách. Vờ lấy cái balo, tôi hát mấy câu rồi ra khỏi phòng hẳn.

Ăn com một mình đúng là chán thật. Tôi chống cằm nhìn ra cổng, khi nào mẹ mới về nhỉ? Rũa bát đĩa xong, tôi ôm bịch bim bim coi phim Hàn Quốc trên TV hơn chục phút thì mẹ về. Bước xuống xe đầu tiên là mẹ, theo sau chính là hẳn, tay hẳn bị băng một dải trắng xóa. Oh no, gãy tay hả trời? Không nghiêm trọng vậy chứ, sáng còn thấy cử động bình thường mà. Mẹ tôi quan tâm hẳn vào nhà như trẻ lên 3 khiến tôi đang lo lắng cũng phải phì cười. Bước vào nhà rồi mẹ vẫn dịu hẳn, nhìn hẳn đó mặt xấu hổ trông đáng yêu quá chừng.

"Con lớn rồi mà mẹ. Cũng có phải gãy chân gì đâu, chỉ là bị bong gân cổ tay thôi mà" - Hẳn nhủ mày lên tiếng.

"Rồi mẹ biết rồi con cái lớn lên là chẳng cần cha mẹ chăm sóc nữa." - Mẹ tôi đỡ hẳn ngồi xuống ghế sofa rồi lại đi vô bếp. Mẹ đổi kìa.

"Mẹ, ý con không phải vậy mà." - Hẳn bối rối.

"Đừng đó mẹ, nó lớn rồi chăm sóc rết rồi nó ỉ lại lúc đó muốn dứt ra cũng không được đâu." - Tôi rảnh rồi không biết làm gì cũng bon chen chọt miệng vô góp vui. Thấy hẳn nhìn tôi cảm phần tôi chỉ biết nhún vai tỏ vô tội rồi lại cầm đầu vô TV.

"Đây ăn com đi. Con ráng ăn tay trái đi nha. Sao lại không cẩn thận thế này?" - Mẹ tôi từ trong bếp mang com trưa ra cho hẳn.

"Con cảm ơn. Mọi mẹ mời chị ăn com" - Hẳn cực khổ cầm muỗng bằng tay trái, tay run run mức từng thìa com. Tôi nhìn hẳn cười dê tẹt, tuy tôi biết hẳn bị như vậy cũng là do tôi nhưng tôi vẫn không nhịn cười nổi. Hẳn thấy tôi cười thì lăm lăm nói nhỏ:

"Có tin tôi kêu mẹ cho chị dứt tôi ăn không?"

"Xin khiếu." - Định dọa chị hả cưng? Không dễ đâu. Tôi cười ha hả nhanh chân chạy lên phòng, bỏ hẳn đang đau khổ dưới phòng khách. Tôi thiệt là ác độc quá đi mà.

Chiều. Tôi đang bắt chần chữ ngũ nằn trên giường lướt facebook thì cửa phòng bị đẩy mạnh ra. Tôi giật bản mình suýt làm rơi điện thoại. Đưa mắt thần nhiên nhìn tên thù phạm như đã biết trước từ lâu tôi hỏi:

"Gi đấy? Bị bong gân lại còn muốn đánh nhau với chị hả?"

"Có phải hỏi này chị lục lọi phòng tôi đúng không?" -Hẳn tức giận hỏi.

"À... không có chi là làm đồ chồng sách trên bàn cậu thôi. Hi hi" - Tôi bị bắt quả tang ngượng ngùng gãi đầu.

"Chị có thấy sắp hình không?" - Hẳn hỏi tiếp.

"À.. thì thấy, lúc chồng sách rơi ra thì hình cũng rơi theo, không phải do chị lục đâu." - Tôi ậm ừ nói.

"Có xem không?" - Sao giống hỏi cung vậy trời.

"Thì có hình thì phải xem rồi. Tại tò mò thôi mà." - Hu hu đừng hỏi nữa.

"Từ nay chị đừng tự tiện đụng vào đồ của tôi nữa." - Nói rồi một mạch lạnh lùng đi ra khỏi phòng.

Xi ai thêm chứ. Chi là nó ở chính ỉnh trước mắt thôi chứ bộ. Tại chụp người hẳn thích nên không muốn tôi xem phớ hôn? Định giấu đim tôi chứ gì? Sợ tôi đi nói xấu hẳn với bé đó hả? Tôi khinh nha, ple ple. Tự nhiên sao thấy khó chịu trong lòng vậy trời, người hẳn thích cơ à, tôi cũng muốn biết, tôi cũng muốn xem thử.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Điều Tra Tung Tích

Sau một đêm trần trọc vì tức giận và tò mò. Hôm sau tôi đi học với đôi mắt đầy quần thâm, có lẽ tôi nên đăng ký thi hoa hậu gấu trúc :3 Lết cái xác tàn tạ vào lớp tôi mới phát hiện mình không phải người thể thảm nhất, bạn Trương Đình Vy quả không hổ là bạn thân của tôi, tôi 1 thì nàng cũng 10. Chắc vì ảnh hưởng của câu nói đùa của tôi hôm qua đây mà, bây giờ tôi cảm thấy áy náy quạ. Lê lết đến chỗ ngồi của mình tôi đưa đôi mắt đen xi nhìn nàng. Nàng ta đang ưu sầu chống tay lên bàn, thấy khuôn mặt như quý dạ xoa của tôi xuất hiện thì bị giật mình trượt tay suýt nữa thì hũy luôn dung nhan.

"Tôi ơi bà làm cái gì vậy? Dọa tui hết cả hồn." - Nàng vừa ôm tim vừa thờ dốt.

"Tui chỉ muốn good morning bà thôi mà." - Tôi ngây thơ chen vào ngồi.

Nghe tôi giải thích qua loa lẳng xẹt xong thì nàng không nói gì nữa, sầu riêng nàng chỉ giữ cho riêng mình. Còn tôi thì dù sầu riêng hay sầu chung tôi cũng không giữ nổi, ngứa miệng quá tôi không chịu nổi nữa rồi. Tôi mang hết những suy nghĩ trong lòng ra nói cho nàng nghe:

"Bà ơi nghe báo nam thần của bà có người yêu rồi á!"

"Ai là nam thần của tôi? Tui không còn nam thần nữa. Tui làm sao đấu lại với mấy thằng trai đẹp được" - Vừa nói nàng vừa meo, trông tội quá, tôi không nghĩ lời nói đùa của mình lại gây tác dụng phụ kinh khủng như vậy.

"Thôi, đừng có mà làm quạ nữa. Hôm qua tôi chỉ nói đùa thôi. Siêu bảo bối của bà không có gay đâu. Thích thoải mái đi." - Tôi cười khi khi lay cô nàng.

"Thiệt hông thiệt hông? Sao bà ghìem ác vậy? Làm tui cứ tưởng." - Ôi trời cái con người kì lạ. Vừa mới buồn đó giờ thì mặt sáng hơn sao, miệng cười toet toét rồi.

"Ừ tui định chọc mấy người thôi. Nhưng mà quên nó đi, cái quan trọng là giờ đi điều tra người nhóc đó thích cả." - Tôi đi thẳng vào chủ đề. Đến tôi còn khá ngạc nhiên vì sự hăng hái của mình. Nhưng mà chỉ vì tôi là con người có tính tò mò cao thôi, không có ý gì khác đâu.

"Cái gì? Hết gay xong giờ qua có bạn gái rồi à? Sao trai đẹp bây giờ không yêu nhau thì cũng là hoa dã có chậu vậy trời." - Đinh Vy ôm đầu đau khổ. Tôi cũng gật đầu đồng tình với nàng, vì thế ế đang là xu hướng đó.

"Ừ" vậy nên bà giúp tui tìm xem ai là người nhóc đó thích nha." - Tôi cười xin xỏ.

"Sao tự nhiên bà quan tâm siêu báu vật của tui quá vậy? Đừng có nói là..." - Nàng lại thế rồi.

"Bà chơi với tui lâu rồi bà cũng biết, tui thích lo chuyện bao đồng lắm, mà tui cũng không thích trai trẻ đâu. Với lại bà cũng tò mò mà" - Tôi nịnh nọt nàng ta. Mà cũng đúng thật sao đạo này tôi hay quan tâm đến hần thể nhỉ?

"Ồ nề tình bà đó nha." - Nàng ta trẻ môi nhìn tôi. Tôi nói cũng trùng tim đen nàng ta mà còn giả bộ.

"Hi hi yêu bà lắm luôn." - Tôi chu mỏ vờ hôn nàng nhưng nàng sao nở hất bỏ tôi.

Giờ ra chơi, tôi núp sau lưng nàng lên lút đi xuống lớp hần. Rõ ràng chính tôi là người giao kèo muốn mình với hần tránh xa nhau ra một chút nhưng hần chưa lên lớp tôi ngày nào thì tôi đã xuống lớp hần thường xuyên. Tôi lấp ló nhòm ngó đằng trước, lớp hần có cái gì mà đông thế không biết? Gái đầu nhiều dữ vậy nè? Tôi tò mò len lên trước, nhón chân ngó ngó vào lớp hần, thiệt tình lùn cũng là cái tội. Đinh Vy còn ghé góm hơn tôi, một phát đấy bay hết mọi người chen lấn lên đằng trước. Tôi hiểu kì kèo một bạn gái kẻ bên hời:

"Chuyện gì thế?"

"Nghe nói lớp này có trai đẹp nên vô xem thử" - Bạn í trả lời tình bơ.

Tôi trở mắt nhìn khuôn mặt thần nhiên của bạn í. Riết cái trường này loạn rồi. Học không học lo đi ngấm trai là sao? Bộ trường này trai tuyệt chủng hết rồi à, tui nó có phải khủng long hay người ngoài hành tinh đâu. Tôi khinh bi lui từ từ ra khỏi đám đông, căng mắt mò Đinh Vy rồi nắm tay lòi cô nàng đi cùng. Vốn dĩ định tới xem coi hần có hện hò mờ ám với người ấy không lại thành ra như này. Tôi đưa mắt nhìn lớp hần lần cuối, xác định là không có hần thì quay mông đi về lớp. Có vẻ tôi khá trẻ rồi, hần ta đã chuẩn mắt với người ấy, coi như hôm nay công cốc.

Đứng trước cửa lớp, tôi bám dính người vào lan can đưa mắt nhìn xuống sân trường. Bạn Trương Đinh Vy thì đã biến đi nhìn trai bỏ rơi tôi rồi. Số phận của tôi là lúc nào cũng bị ruồng bỏ. Vô tình tôi bị một dáng người quen thuộc thu hút. Là hần, vẫn đáng vẻ đẹp trai chói lóa như vậy, nhưng không còn lạnh lùng mà là tươi cười vui vẻ. Kế bên là một cô bé khá dễ thương, mái tóc dài chấm vai gọn sóng, dù không nhìn rõ mặt nhưng với trực giác của con gái, tôi có thể khẳng định như vậy. Cô bé ấy trông rất nhỏ nhắn, tôi có cảm giác như hần là cả bầu trời với bé ấy. Bọn họ nói chuyện, cười đùa, không khí rất thoải mái không như tôi với hần, gắp đầu là cắn nhau tới đó. Khung cảnh rất là lãng mạn, trông như những bộ phim tình yêu tuổi học trò.

Nếu là bình thường thì tôi đã ôm má, hip mắt khen lấy khen để. Nhưng bây giờ mắt tôi hơi hơi ngứa, trong lòng dậy sóng, mặt lộ rõ vẻ khó chịu. Chắc cô bé đó là người hần thích rồi, tôi neho mắt cố nhìn bằng tên của bé ấy nhưng không được, ước gì tôi có Sharingan thì hay biết mấy. Tôi quyết không bỏ cuộc chạy nhanh xuống cầu thang cũng vừa đúng lúc bọn họ đi lên, nép mình vào bức tường tôi đưa nửa con mắt theo dõi. Thì ra là học chung lớp. Vui quá nhỉ? Ai vui chứ tôi đây chẳng vui tẹo nào. Chắc là tôi đang khó chịu vì dù đã 17 cái xuân xanh nhưng chưa có nói một mối tình vất vai, còn hần vừa mới vào trường thôi thì đã có gái theo. Nếu là tôi thì ai chả tức, nói chí hần là kẻ thù của tôi. Vậy là xong việc điều tra tung tích rồi, giờ là điều tra danh tín. Tự nhiên tôi thấy mình hăng hái lạ thường, thật tình thì chuyện đó có liên quan gì đến tôi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 11: Bị Phát Hiện Rồi Ừ?

Giờ ra về tôi đứng đợi hần như thường lệ. Khi hần vừa trèo lên xe tôi vội ga phóng đi luôn mà không thêm chào hần một câu, tự nhiên cảm giác trong tôi vừa giống khó chịu vừa giống giận hờn, nhiều lúc tôi cũng không thể nào hiểu nổi mình. Hần cũng im lặng, vốn dĩ hần rất ít nói, khi không có cái miệng tia lửa của tôi thì hần cứ như một khúc gỗ không sự sống, trầm lặng như vậy. Tôi hướng mắt về phía trước, chú ý lái xe, bỗng phía sau lưng có cảm giác như ai đó đang khêu mình. Biết là hần tôi lạnh nhạt hời:

"Có gì không?"

"Có phải lúc ra chơi chị theo dõi tôi không?" - Hần ngập ngừng hỏi như đang phân vân. Bị phát hiện rồi sao?

"Ừ. Nhưng cậu đừng có mà ảo tưởng, chị đây chỉ vô tình đi ngang qua thôi." - Tôi thần nhiên thừa nhận. Thần nhiên đến độ tôi cũng ngạc nhiên.

"Có thấy cậu ấy không?" - Sao giống như hôm qua thế, lại hời cùng.

"Thấy chứ sao không? Mắt chị đâu có bị mù. Chắc cô bé đó là người cậu thích chứ gì?" - Không giống hôm qua, tôi không còn bối rối nữa.

"Không phải" - Hần khẳng định chắc nịch.

"Khỏi giấu chị, chị đây không nói mẹ đâu." - Tôi cười mĩa. Cũng biết sợ sao?

"Hôm nay sao chị lạ vậy? Có gì khó chịu sao?" - Hần quan tâm.

Tôi bị nói trúng tim đen, gạt mình đảo mắt ráng suy nghĩ lý do chống chế. Không thể nói với hần là tôi khó chịu vì dù đã biết tôi nhìn thấy mà vẫn thần nhiên đi với cô bé đó như muốn cố ý cho tôi xem. Tôi cảm thấy tôi đối với hần ngày càng khác xưa, sự chán ghét đang dần dần chuyển sang một thứ tình cảm xa lạ nào đó nhưng chắc hần không phải sự yêu thích, vì tôi - Đinh Lục Hạ dù trời có sập xuống mà đề chết tôi thì tôi cũng không yêu trai nhỏ tuổi hơn, đặc biệt là hần. Có lẽ vì chung sống dưới một mái nhà mà cảm giác làm chị của tôi lại sôi sục, chỉ là tình cảm của chị gái đối với em trai thôi. Còn nhỏ như thế mà đã yêu đương là không hay chút nào, lúc này nên học là tốt nhất.

"Không có gì. Chắc tại mệt thôi." - Tôi tìm lý do ngụy biện. Hần nghe vậy cũng không hỏi lại. Lại một khoảng thời gian dài dằng dằng trôi trong thỉnh lặng. Tiếng còi xe trên con đường tấp nập vang lên liên hồi.

Đặt xe vào nhà, tôi đi thẳng một mạch lên phòng, không thêm nhìn mặt hần lấy một lần. Vắt mạnh cái balo xuống giường tôi nằm vật ra. Hôm nay quả là một ngày mệt mỏi, cuộc sống của tôi là vậy đó, mệt mỏi chất đầy chất đông, sự vui vẻ chỉ là một sợi chỉ khá mỏng manh. Đeo tai nghe, bật nhạc lên, tôi cố tìm kiếm sự yên bình trong các bài hát. Nghe một bản nhạc buồn không lời tôi ngủ quên lúc nào không hay. Trong giấc mơ tôi thấy mình đi giữa một cánh đồng hoa trái dài, màu tím này, là hoa oải hương. Mùi hương ngào ngạt bay trong gió, tôi đưa tay mình hứng từng cơn. Nhắm mắt tận hưởng bầu không gian tuyệt đẹp, tôi chưa bao giờ mơ một giấc mơ đẹp như vậy. Bỗng trời đất quay cuồng, trước mặt tôi từng hàng hoa biến mất, mặt đất nứt toạc ra, rung chuyển mạnh, tôi bất động tại chỗ rồi bị rơi vào hố sâu. Giật mình tỉnh giấc, tôi bật mạnh người dậy, chẳng may đầu đụng phải một vật thể cứng cứng nào đó mà lún xuống đất, ngã chổng chơ. Dụi mắt cho tỉnh ngủ tôi ngơ ngác nhìn vật thể đó. Thì ra là đầu của bố tôi, bố cũng đang xoa xoa trán của mình, nhìn tôi cảm phẫn. Tôi lủi hủi bỏ dậy tay sờ cục u trên đầu cười hề hề hỏi bố:

"Sao hôm nay bố về sớm vậy?"

"Bố tính dẫn con và em con đi ăn trưa với mấy đối tác làm ăn của bố. Vô đây định gọi con dậy thì bị con cụng cho thành ra như vậy nè. Ngủ gì mà còn mửa mấy lung tung." - Bố đưa ánh mắt ai oán nhìn tôi. Tôi biết lỗi cười nịnh nọt:

"Con sai rồi xin papa tha lỗi. Mà bố sao lại dẫn con đi ăn trưa với đối tác của bố làm gì?" - Tôi tò mò.

"Con biết nhà mình cũng thuộc dạng kinh doanh. Bố cũng có công ty riêng, khi con lớn thì công ty này sẽ thuộc về con và em con. Bây giờ mấy đứa cũng đâu còn nhỏ nữa đâu, phải làm quen trước." - Bố tôi vừa giải thích vừa xit xoa cho cái trán tội nghiệp. À thì ra là vậy! Tôi biết ngày nay thế nào cũng đến mà. Là con của CEO thì chỉ có một kết quả là thừa kế công ty của bố thôi. Dù sao bây giờ tôi cũng chưa có ước mơ gì. Cũng có thể lấy đó là định hướng tương lai của tôi. Tôi nghe vậy thì gật đầu rồi:

"Vâng con biết rồi, để con đi thay đồ."

"Ừ nhớ mặc đẹp lên nhá. Bỏ ra ngoài trước, phải nói với thằng Khai nữa" - Bỏ tôi đi ra khỏi phòng tôi rẽ sang hướng phòng hân. Haizz lại phải ngồi chung xe với hân nữa rồi.

Chọn đại một bộ váy trắng đơn giản, tôi xoa mái tóc ngắn ngang vai của mình ra. Mái tóc ngắn ngắn, móng dính ngày nào bị hân giữ muốn trụ bấy đã dày và đen mượt. Để có được bộ tóc này tôi đã tốn rất nhiều công sức nhưng dù thế nào cũng không thể nuôi dài được vì quá nóng. Đeo túi chéo một bên hông, mang đôi giày bata trắng mới mua tôi thong thả đi xuống nhà đợi bố và hân.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sao Xui Xẻo Vậy Nà Trời!

Ngồi trong xe, tôi im lặng nhìn dòng người lũ lượt trên đường. Nhiều xe quá, thật chóng mặt, tôi dựa lưng vào ghế khẽ nhắm mắt, cố tình kiềm nén không liếc nhìn về phía hân. Không biết tại sao tôi cứ tò mò hân sẽ làm gì khi thấy tôi giận dỗi như vậy, nhưng nghĩ lại thì tại sao hân phải làm vậy chứ, người gây chuyện vô cớ là tôi mà. Hân mặc một chiếc áo phông trắng kết hợp với quần Jeans và giày bata trắng, chẳng hiểu vô tình hay hữu ý mà đồ của chúng tôi nhìn như đồ cặp nhàn rất hợp gu. Dù nói là không để ý nữa nhưng lúc này tôi vẫn tiện nhòm hân một cái nên biết. Bố và mẹ ngồi ghế trước đang nói về chuyện gì đó, cười nói vui vẻ. Tôi thật sự rất hâm mộ bố mẹ, tình cảm của họ hình như không có điểm dừng, luôn bập bùng cháy không bao giờ tàn. Tôi mong sau này người "đầu ấp tay gối" với tôi có thể sống với tôi đến đầu bạc răng long, nhưng mà bây giờ hây còn quá sớm để nói về chuyện đó.

Lo suy nghĩ mông lung tôi không hề hay biết rằng đã tới nơi, chỉ đến khi tôi bị hân lay mạnh thì mới giật mình mở mắt ngơ ngáo ngáo vuốt lại mái tóc hơi rối. Bước xuống xe tôi trợn to mắt nhìn nhà hàng trước mặt, chà hôm nay bố tôi chơi sang dữ, chọn nhà hàng nổi tiếng chém người không nương tay vô địch thành phố này mà ăn, chắc đối tác cũng thuộc dạng dữ dằn lắm đây. Tôi tặc lưỡi toan bước vào thì bị cánh tay trái của hân giữ lại, tôi quay đầu lại nhìn khuôn mặt bối rối của hân. Sao định xin lỗi tôi vì những chuyện đã qua à? (cái này thì... ào tưởng quá nặng), hay định giải thích rõ ràng với tôi, mà tôi là gì cơ chứ, toàn suy nghĩ vẩn vơ.

"Cố gì không? Nói nhanh đi còn vào ăn. Lâu lâu mới được bữa bố chịu chơi sang" - Bàn chất ham ăn như heo của tôi bộc lộ rõ trong câu nói trên.

"À... không biết có nên nói không nhưng..." - Hân ngưng ngưng, giờ ời lớn già đầu rồi ngưng ngưng cái gì, có gì nói đại đi, tôi khinh bỉ ra mặt nhướn mắt nhìn hân. Hân ngoắc tay ý bảo tôi kể tai lại gần, chà định thì thầm to nhỏ cơ đấy, rồi muốn nói nhỏ thì nói nhỏ. Tôi thì gần hân rón chán lên ghé sát tai lên mặt hân, lùn quá cũng là một cái tội mà, mới chán quá xá.

"Rồi nói đi." - Tôi cũng xì xầm cho hợp hoàn cảnh.

"À... Đẳng sau vậy của chị hình như có đốm màu... đỏ" - Hân nói nhỏ, hơi thờ của hân cứ phà vào tai tôi làm tôi nhột muốn chết nhưng bây giờ tôi không có tâm trạng mà cười nữa. WTF!! Cái gì mà đốm đỏ, không lẽ... Không thể nào, chưa tới ngày mà, tôi đâu có cảm thấy cái gì thất thường đâu, hay là nó tôi sớm? T.T Sao ngày nào không chọn lại chọn đúng ngày này, đúng ngày tôi lỗi váy trắng ra mặc cơ chứ? Trời ơi nhục mặt quá đi, và lại ai thấy không thấy lại chính là hân? Có xềng có cuốc ở đây không, đào hồ chôn tôi luôn đi, tôi muốn chết. Tôi vội lấy tay che đặng sau lại, mưu mẹo nhìn hân cầu xin sự giúp đỡ. Đành vậy thôi chứ sao giờ? Ngoài hân ra thì không ai có thể giúp được tôi hết, bố mẹ tôi thì đã đi xa đến tận nơi nào rồi. Hân nheo mắt nhìn tôi, tôi đã dùng đôi mắt lạnh ánh nước nhìn hân như vậy mà hân không hiểu sao?

"Che cho chị coi, nhanh lên mau vào nhà vệ sinh." - Tôi nói khẽ vào tai hân, tuy là rất nhục nhưng tôi phải mặt dày thôi.

"À" - Hân gật đầu tỏ vẻ ra chiều hiểu rồi, chuyện tế nhị như vậy mà hân phải đợi tôi mở miệng nói ra sao? - "Rồi chị có hậu tạ cái gì không?" - Hân cười nham hiểm

"Đánh chết giờ mau lên đi, nó mà nhiều ra thì tôi tiêu chác. Nhanh lên hậu tạ gì cũng được." - Tôi lúng ca lúng cuống lời kéo hân.

"Hứa rồi nha. Chị đi trước đi tôi theo sau che lại cho. Mà chị bỏ tay ra đi, làm vậy cứ như "lay ông tôi ở bụi này" ấy" - Vừa đợi tôi quay người đi hân liền cuôi người xuống ngang vai tôi nói nhỏ. Tên đáng ghét nếu không phải vì sự việc cấp bách thì tôi đánh cần tới sự trợ giúp của hân. Mặt tôi bây giờ chắc đỏ như quả gấc rồi. Tôi mặc kệ hân đi nhanh về phía trước nhưng tay không quên thả lỏng ra, nghĩ lại thì hân nói cũng có lý. Cảm nhận được một dáng người quen thuộc đang đi sát phía sau, tôi yên tâm bước đi, phải nhanh nhanh giải quyết mới được. Hu hu cái ngày trời đánh gì vậy?

Đứng trong nhà vệ sinh tôi tức muốn học máu, liên tục nhảnh đánh đập như con cá mắc cạn. ĐM đồ điên cuồng, hân dám lừa tôi. Cảm giác của tôi luôn luôn đứng làm gì có vụ đến sớm như vậy cơ chứ. Hân lừa tôi trắng trợn thế mà tôi cũng tin được, còn làm mấy hành động... Aizzz không nghĩ tới nữa. Tôi rửa khuôn mặt tức giận tới nỗi đỏ bừng của mình, cố gắng đi qua đi lại trong WC để hạ hỏa. Cũng hên là không có người trong này nếu không chắc họ đã bị tôi dọa đến nỗi bỏ chạy không quay đầu lại.

Mang bộ mặt hầm hăm như cái mồm của mình đi ra ngoài tôi liếc hân một cái xéo mặt. Hân thần nhiên nhìn tôi như biết trước mọi việc, khuôn miệng cố gắng bặm lại để nhịn cười. Hừ đợi ngoài nhà WC nư lại còn được xem kịch vui, sướng qua ha? Tôi chẳng thèm nói tiếng nào tức giận bỏ đi, cùng lúc này chuông điện thoại của tôi reo lên, là bố tôi, chắc thấy tôi lâu quá không lên nên gọi đây mà, cuối cùng cũng chịu nhớ đến tôi rồi. Sau khi trao đổi số phòng ăn tôi cúp máy, quanh đầu lại nhìn cái tên đáng ghét đang thong dong đi phía sau tôi hân học nói:

"Bố với mẹ đang ở phòng 24 đi nhanh lên người ta chờ." - Rồi lạnh lùng đi nhanh về phía trước. Hân mà không xin lỗi tôi về vụ này thì tôi quyết không tha thứ cho hân đâu. Thừa biết hôm nay tâm trạng tôi không được tốt mà còn dám chọc giận tôi, hừ chi đây sẽ không thèm nhìn mặt mị cá đời luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Giờ Tôi Mới Biết Xui Xẻo Có Nghĩa Là Dài Vô Tận!

"Cộc cộc" Tôi lịch sự gõ tay gõ cửa cho có lệ. Dù sao cũng mang tiếng đi ăn sang cũng phải diễn cho giống giống tí.

"Vào đi" - Trong phòng có một giọng đàn ông phát ra. Tôi mở cửa chuẩn bị bước vào phòng thì tiếng chuông điện thoại từ đâu vang lên. Tôi hơi giật mình quay lưng lại thì thấy hân tay trái cầm con "đế yêu" lủ ra một góc nghe máy. Giờ này ai gọi hân nhỉ? Có phải là bé kia không nhỉ? Thôi kệ không quan tâm nữa bây giờ ăn là chính mấy thứ đó chi là chuyện phụ thôi. Tôi mặc kệ hân lon ton mang cái bụng đang kêu đói ầm ĩ này giờ chạy vào phòng ăn. Bố mẹ tôi đang nói chuyện với một chủ nào đó, bầu không khí khá vui vẻ và thoải mái, thấy tôi vào chủ đó cười ngoắc tay kêu tôi vào ghế ngồi. Tôi cúi đầu chào mọi người rồi lọt q chạy đến chỗ gần bố mẹ. Thấy tôi đi một mình me ngạc nhiên hỏi tôi:

"Em con đâu rồi?"

"Nó đang nghe điện thoại chắc lát nữa vào thôi." - Tôi hồ hững đáp, nghe điện thoại gì mà lâu thế?

"Nãy giờ hai đứa làm gì ngoài đó mà lâu vậy, làm bác Trương đây phải chờ con nãy giờ" - Bố nhìn tôi trách móc.

"Dạ con bị lạc đường. Ha ha" - Tôi cười trừ, giọng gao bịa chuyện. Không lẽ tôi lại nói tôi bị hân lừa. Nhục bà cổ.

Bố mẹ và bác Trương gì đó khi nghe tôi giải thích thì phì cười, tôi cũng hùa theo cho hợp hoàn cảnh. Thật sự thì chả có gì đáng cười cả, tôi buồn quá mà. Bỗng tôi nghe tiếng nước chảy lách tách trong nhà vệ sinh trong phòng ăn. Hừ còn có ai nữa hả ta? "Lạch cạch" cánh cửa nhà vệ sinh bật mở, tôi tò mò đưa mắt nhìn vào trong. Ôi khuôn mặt này, vóc dáng này, mái tóc này, con người này sao mà quen thuộc quá vậy? Không những chỉ quen thuộc thôi đâu mà là rất rất quen thuộc cơ, cái người mà luôn tá la tá la bên cạnh tôi đây mà, còn ai khác ngoài bạn Trương Đình Vy. Tôi há hốc mồm nhìn có năng, có năng cũng đợi một nhìn tôi, tay còn chỉ trở vô mặt

tôi hú hét:

"Lục Hạ, sao bà lại ở đây? Ha ha hai tui mình đúng là bạn chí cốt mà" - Vừa nói cô nàng vừa tung tăng chạy nhanh đến đập mạnh vào lưng tôi khiến tôi ho sặc sụa. Không xong rồi, hần cũng đang ở đây, tôi không muốn Đinh Vy biết hai chúng tôi là chị em đâu, tôi chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp ra trường rồi, cho tôi một năm cuối yên ổn đi. Hu hu sao mà xui xẻo quá vậy. Giờ tôi mới biết xui xẻo có nghĩa là dài vô tận, nó không tha cho tôi bất kỳ lúc nào cả, sao mà y tá tạo hoài vậy trời. Tôi miệng cười méo xệch hai mắt giật giật nhìn nó, cố gắng làm mới phun ra được mấy chữ:

"Sao bà lại ở đây."

"Thì tui đi với bà tui" - Tôi nhìn theo hướng mắt của cô nàng, thì ra là bác Trương, hần chỉ này nghe tên bác quen quen, giờ con mới biết, xin lỗi bác.

"Hà hà vậy bà bà là đối tác làm ăn câu bồ tui rồi, ha ha trùng hợp ghê." - Tôi gãi đầu cười gượng

"Ừa vậy là hai đứa quen nhau hả? Bé Hạ này chẳng bao giờ con giới thiệu bạn con cho bồ mẹ cả" - Bồ lại trách yêu tôi. Tôi nhìn bồ cười mà như muốn khóc trả lời:

"Dạ tui con học chung lớp." - Ôi này giờ cũng mấy phút rồi sao hần chưa vô nhỉ? Cái đứa gọi cũng sang dữ nhưng mà cái người đó hãy chơi sang tiếp đi, đừng cho hần vào. Ngồi phòng lạnh mà hồ hởi tôi túa ra như tắm, tay vô nhàu cả gấu váy, nhìn Đinh Vy nói chuyện thân thiết với bồ mẹ tôi tôi càng bất an hơn, cầu xin bồ mẹ đừng để lộ ra cái gì nha. Lo lắng đến đau cả đầu, tôi càng náo suy nghĩ cách trốn đi.

"Cộc cộc" Là tiếng...tiếng gõ cửa kia, hần.. hần vào rồi ư? Nooooo tôi đứng bật dậy, lấp bấp nói:

"Dạ con xin phép đi ạ, con quên mất chiều nay con phải đi học thêm. Con xin lỗi mọi người ăn ngon miệng" - Nói rồi tôi co chân chạy nhanh.

"Ồ nhưng con đã ăn gì đâu" - Mẹ tôi lo lắng nói.

"Dạ con có mang tiền lát con tự ăn cũng được." - Tôi tìm cố thoát thân.

"Nhưng..." - Mẹ tôi ngờ ngác nhìn tôi lật đật mở cửa như khi bị nhốt lâu ngày muốn đi ra ngoài.

"Tui với bà chưa kịp nói chuyện mà bà lại chạy mất rồi" - Đinh Vy mè nheo.

"Sorry bà tui bận học rồi. Có gì mai hai tui mình tám sau" - Trời ơi tôi muốn đi ra ngoài, thời gian không còn nhiều nữa đâu. - "Dạ con chào bác Trương, bồ mẹ con đi. Bye bye bà"

Một tay mở tung cánh cửa tôi suất nữa đâm sầm vào cô phục vụ đang bụng đồ ăn, mùi thơm của món ăn lan tỏa khắp khoang mũi của tôi, cái bụng tôi lại biểu tình rồi, hu hu đói chết mất, hiếm lắm mới được ăn ở đây mà lại bị phá đám. Vội xin lỗi cô phục vụ tôi tro mắt nhìn đĩa đồ ăn được mang vô phòng, nội tâm khóc thầm. Tất cả lại tại hần, tại hần mà tôi mới như vậy (đây được gọi là giận cá chém thớt đó mà). Tôi hậm hực chạy nhanh tới chỗ hồi này hần nghe điện thoại, trong lòng thầm nguyên rủa hần. Ở hần chạy đâu mất rồi. Tôi đưa mắt dòm ngó xung quanh để tìm kiếm, không thấy, hay là đi xuống dưới lầu rồi. Tôi lại hi hục chạy xuống tầng dưới tìm hần, thời giờ cứ kéo hần ra khỏi đây là tốt nhất rồi muốn cửi mắng gì thì tính sau.

Sau vài phút mò mẫm cuối cùng tôi cũng mò ra hần. Hần đang đứng trước cửa nhà hàng, liên tục nhìn đồng hồ. Tôi thấy lạ cũng rón rén lại gần chỗ hần, định hù một cái cho đỡ giận. Ai ngờ hần quay lại khiến tôi hoảng hốt thét nhỏ, đúng là "Hại người hại mình mà".

"Sao chị lại ở đây. Không phải vô phòng ăn rồi sao?" - Hần dơ mặt hỏi

"Ờ thì có mấy chuyện, mà thôi đi ra ngoài ăn đi. Ở đây một hồi nguy hiểm lắm" - Tôi làm bộ làm tịch, ra dáng thanh cao để che giấu sự xấu hổ do kế hoạch bắt thành hồi này. Để tay sau lưng thong dong bước đi.

"Chị đi đâu vậy? Không ăn sao? Chị nói thích ăn ở đây lắm mà." - Hần gọi với theo. Bị chạm vào nỗi đau tôi tức giận gào to:

"Ai nói không thích ăn chỉ vì bắt đắc dĩ mà một bữa cơm ngon lành đã tuyệt khỏi tâm tay rồi. Đinh Vy ơi Đinh Vy sao lại là bà? Hu hu hu" - Tôi đói quá mà lên cơn điên.

"Sao lại có chị Vy trong này?" - Hần không biết từ khi nào đã chạy tới chỗ tôi.

"Thôi đói quá không nói nữa, đi ăn thôi" - Tôi hùng hổ, mắt sáng trung ung dung đi về phía trước, hần thấy vậy cũng ngoan ngoãn lẻo đẻo theo tôi. Đó cũng là một trong những tính tốt hiếm hoi của hần "Không hồi nhiều".

"Thế chị bao tôi ăn nhè!" - Hần lên tiếng sau vài giây im lặng đi theo tôi.

"Tại sao chị phải khao cậu ăn" - Tôi hást mặt, hást tóc.

"Không phải lúc này chị hứa là sẽ hậu tạ tôi sao?" - Hần cười nham hiểm

"Cái gì mà hậu tạ, chị chưa đáp cậu nhừ tử là cậu may lắm rồi đó." - Nhớ lại chuyện đó đột nhiên máu của tôi lại dâng cao, kết hợp với ánh nắng chói chang máu lại sôi sục.

"Vậy tôi lên trên kia ăn nhè" - Cái tên đần thối ấy dám hù dọa tôi.

"Cậu dám... Cậu... Được rồi khao ăn thì khao ăn. Xi. Coi như lần này cậu may mắn." - Tôi cắn răng chịu đựng. Ôi tiền của tôi, em đi xa chị quá rồi. Nước mắt tôi chảy ròng ròng vì xót xa.

"Hi hi" - Hần cười nhẹ. Nụ cười này, nụ cười này chẳng hiểu sao tôi lại bị thu hút bởi nó. Có phải hần đang tỏa sáng không nhỉ? Công nhận khi hần cười nhìn hần đẹp trai thiệt, nếu không muốn nói là rất đẹp trai, mọi thứ thật hoàn hảo dù cánh tay phải có bị băng trắng xóa đi chăng nữa. Mặt tôi từ từ đỏ lên , vội vàng quay đi để che giấu, ôi tôi đang nghĩ cái gì vậy? Nội tâm nổi sóng rồi.

Hai chúng tôi cứ như vậy đi qua mấy con phố, song song bước đi cùng nhau giữa trời trưa. Im lặng đi bên nhau như bao cặp đôi bình thường. Trong lòng tôi, cột sóng đó vẫn chưa tan biến, thật kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Buổi Đi Chơi Kỳ Lạ!

Vào quán cơm tấm gần trường tôi chọn bàn gần cửa sổ. Đặt mông ngồi xuống ghế, tôi cảm thấy thật thoải mái nga. Mát quá đi mất, này giờ lết bộ khiến chân tôi muốn rã rồi, nóng cháy mớ. Hần cũng biết điều ngồi đối diện tôi, chống tay trái lên cằm chăm chăm nhìn ra cửa sổ. Hình như có hơi gượng gạo, tôi thử bắt chuyện với hần:

"Hồi này cậu đứng dưới lầu chỉ vậy?"

"Hà? À tôi đợi bạn tôi đưa đồ ấy mà nhưng tôi lại bị chị lôi đi nên có nhắn tin cho nó là khỏi tới rồi. Haizz bị chị lấy mất bữa ăn ngon lành rồi" - Bị tôi bất ngờ hỏi, hần có hơi giật mình.

"Chị đây cũng có muốn đâu. Tại tự nhiên con gái đối tác làm ăn của bồ lại là Đinh Vy chứ bộ. Nó mà biết hai chúng ta là chị em thì chắc chắn là cả trường đều biết luôn ấy. Tốt nhất nên tránh mặt thì tốt hơn." - Tôi thờ dãi tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Không lẽ chị không muốn mọi người biết chúng ta là chị em sao? Chị không coi tôi là em trai vậy chị coi tôi là gì?" - Hần hình như có chút dễ tiện.

"Không không phải tại... tại cậu cũng biết rồi đó không phải nãy thứ cậu gây ra toàn là tôi dạn tăn cuộc không đấy hả? Ít ra cũng cho tôi yên thêm mấy tháng nữa đi, đợi tôi ra trường rồi thì muốn làm gì thì làm." - Mới đầu tôi hơi bối rối nhỏ giọng, nhưng càng về sau tôi lại nghĩ tại sao mình phải bối rối cơ chứ, thế là lại to giọng cãi nhần.

"Rồi rồi. Tôi biết rồi, chị cứ như con nít ấy." - Hần tặc lưỡi lắc đầu.

"Nói.. nói ai con nít cơ." - Tôi tức giận.

"Nói chị đây. Con nít quá đi, nhưng mà dễ thương" - Hần nói mỗi lúc một nhỏ, đến mấy chữ cuối cùng thì y như tiếng ruồi bay.

"Hà?" - Tôi căng tai hỏi lại.

"Không có gì đâu. Ăn com đi, com ra rồi kia." - Hần đánh trống lảng, nhìn hai đĩa com đang được mang ra.

Dù biết vậy nhưng tôi vẫn bị dụ, lúc này vừa đói vừa mệt đã vậy còn phải đi dưới nắng nữa, bây giờ tôi gần như sắp chết đến nơi rồi. Nhìn đĩa com sườn trứng huyền thoại trước mặt nước miếng của tôi trào ra gần tới cằm rồi. Cái xuống ăn ngấu nghiến tôi vắt cái "hình tượng" vào hư vô, mặc kệ hần đang nhìn tôi như sinh vật lạ. Hần nhòm tôi ăn khoảng mấy phút, đến lúc tôi khó chịu ngược mặt lên thì hần liền cúi gằm mặt xuống, kì lạ. Ăn xong com tôi vỗ vỗ cái bụng bụng chẳng của mình ợ to, cái duyên của con gái nó sợ tôi quá mà bỏ chạy luôn rồi. Tôi cứ ngỡ hần sẽ cười mĩa xia xối tôi như mấy lần trước, nhưng kết quả là hần lại nhìn tôi cười dịu dàng khiến tôi hơi nể da gà, hần lại âm mưu gì nhỉ?

"Chị ăn no quá nhì?" - Hần hỏi.

"Ừ tất nhiên rồi." - Tôi thần nhiên vừa xia răng vừa trả lời.

"Vậy chị mau thanh toán rồi đi, ở đây nóng quá." - Hần chọt chọt chỉ chỉ cái đầu ướt nhẹp của mình.

"Biết rồi khỏi nhắc." - Tôi kêu chủ quán tính tiền rồi chậm chạp nhắc thân hình nặng nề của mình lên lê lét ra khỏi quán ăn.

Đang toan hướng về nhà thẳng tiến thế nhưng lại bị hần lôi đầu lại. Tôi nhăn nhó quay lại nhìn hần, trời nắng gắt như vậy tôi bây giờ chỉ muốn về nhà, chui vô phòng bật điều hòa lên mà "nướng" thôi, không rảnh ở đây đi vòng vòng cãi nhau với hần đâu. Tôi khó chịu hỏi:

"Giữ nữa?"

"Không phải bây giờ về là còn quá sớm hay sao? Chị kêu đi học thêm mà đúng không, ít nhất cũng phải chiều mới về được. Vội lại tôi no quá, kiểm chỗ nào chơi cho tiêu hơi đi?" - Hần "tự tin tỏa sáng" trình bày "quan điểm" của mình.

Tôi thì không lọt nổi một chữ vào tai, đầu óc quay vòng vòng gât gà gât gà ra chiều hiểu ý. Tưởng như vậy là xong rồi ai ngờ đằng một cái hần đã lôi tôi đi mấy mươi phút để đến cái khu vui chơi "khi ho cò gậy" mới mở gì đó của hần. Tôi bị vịn cho say sẩm mặt mày, đồ ăn lúc này cũng muốn nôn ra hết. Bước vào khu vui chơi đó bộ mặt xanh như tàu lá chuối của tôi liền xanh hơn nữa, cái gì đây cảm giác mạnh hả? Bình thường thì tôi rất thích mấy thứ như vậy nhưng bây giờ thì xin khiếu, tôi chưa muốn chết. Đồ ăn trong bụng tôi cũng là do tiền tôi bỏ ra mua, chơi cái này xong thì tiền của tôi sẽ trở thành đồng bùi nhùi bị phun lên trên mặt đất à?

"Đi thôi." - Hần lôi kéo.

"Nó nó nó" - Tôi từ chối thẳng thừng.

"Chị no đến nỗi không đi được mà chơi cho tiêu com nhì, tôi khao, đừng lo" - Hần đang dụ ngọt tôi đấy hả? Chạy đây không phải là con nít nhà.

"Nhưng.. nhưng.. Đây tôi bảo là không đi mà" - Chưa kịp ú ớ hết câu thì tôi đã ngồi trên trò "Spider Man" theo như tôi đọc trên bảng giới thiệu.

Giờ tôi chỉ biết khóc thầm cầu mong êm đừng ghê quá. Cũng may là đã hơn 3h chiều rồi nhưng mà trời vẫn khá nóng, nắng còn hơi chói chang. Ồi khỏi... khỏi động rồi kia, nó đang dung đưa, nhẹ nhẹ rồi.... "Á Á Á!" - Tiếng hét của tôi vang vọng khắp một vùng. Eo ui kinh quá đi, nó không nhưng quay vòng vòng mà còn bay lên trời rồi tụt xuống đất nữa, hư cầu hư cấu. Bụng tôi đang gào rú, ặc nó lên đến cổ tôi rồi, đừng mà. Nghe những người xung quanh cũng hét la um sùm, tôi cũng khá yên tâm là mình không quá lạ loài. Khoảng 30 giây sau tôi dần dần quen rồi thì mới dám hé hé mở hai con mắt ngán ngán lệ ra, liếc nhìn hần. Hà hần cũng sợ có kém gì tôi đâu cơ chứ, cũng nhắm tịt cả mắt vào kia. Bây giờ thì tôi quen rồi, tôi cười to, thoải mái dung đưa chân trên không, la lên phấn khích, giờ hai tay vậy vậy. Hần không biết mở mắt tự bao giờ cũng đang cười to nhìn tôi. Chơi mấy trò cảm giác mạnh thỏa thích rồi thì tay chân tôi cũng rã rồi, cổ họng đau rất, tuy nhiên sự ham chơi của tôi vẫn không giảm sút. Hần cũng đã thấm mệt nên chúng tôi ngồi ghé đá ngời ngời một chút. Cầm chai nước lạnh trên tay tôi nhòm ngó đó xét xung quanh tìm kiếm trò chơi thú vị khác. Bỗng hần vỗ vỗ vai tôi rồi chỉ ngón tay về một hướng, tôi tò mò nhìn theo thì trợn mắt lên liên tục khua tay múa chân:

"Không đi, không đi. Có chết cũng không đi. Chơi mấy trò cảm giác mạnh được rồi"

"Thôi chán rồi, đi cái đó đi." - Hần nói xong liền đứng dậy đi về hướng đó, không quên kéo tôi theo. Tôi bị lôi xềnh xệch nước mắt ngắn dài thầm nguyện rủa.

Hần đang lôi tôi về hướng về một căn nhà có tên là "Ngôi nhà rừng rợn". Cả đời tôi sợ nhất là "ma" hần cũng biết điều đó. Hần muốn tôi vào đó là có lý do hết đấy, hần muốn dọa chết tôi. Thà cho tôi đi tàu lượn lộn đầu mấy chục vòng còn đỡ hơn đi cái thứ này. Đứng trước cổng nhà ma tôi nản nỉ ỉ oai:

"Chị không đi đâu, chị ở ngoài đợi cậu, cậu vào chơi đi"

"Chị mà không vào là tôi mách mẹ chị nói dối đó nha" - Hần lại lôi mẹ ra đe dọa tôi.

Tôi cảm phần dậm chân, tôi đã tạo nghiệp chương gì? Được rồi đi thì đi, tôi sẽ nhắm tịt mắt lại nhắm áo hần để hần lôi đi thôi, tôi không thấy gì hết khỏi sợ. Trong đầu nhắm tính toán kế hoạch thì bỗng có một dáng người đi ngang qua tôi. Tôi bị giật mình nhìn về hướng người đó đi thì mới bắt ngờ phát hiện ra đó là cô bé ngày đó đi chung với hần. Cô bé đi về hướng hần đang đứng mua vé, đứng đằng sau lưng hần khẽ hú, hần bị hú thì liền quay lại, thấy cô bé ấy thì ngạc nhiên ra mặt. Sau đó hai người cười mím nhìn nhau triu mến, còn tôi thì như con cóc nhìn cặp đôi trước mặt.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

## Chương 15: Tôi Thấy Mình Như Con Kỳ Đà Cản Mũi!

Họ cứ nói chuyện vui vẻ như vậy, tôi thì cứ như vậy mà bị bỏ rơi ngoài lề. Cảm thấy khá ngượng tôi định bỏ đi thì cô bé ấy hỏi:

"Cánh tay của cậu sao rồi? Còn đau lắm không?" - Cô bé ấy quan tâm hần quá nhì?

"À chấn thương nhỏ thôi mình sắp hết rồi." - Tôi chưa bao giờ thấy hần dịu dàng như thế đối với một cô gái hoặc do tôi chưa bao giờ bắt gặp.

"Ừ mau khỏe nha. Mà Khai đến đây với ai vậy?" - Vừa nói cô bé vừa quay đầu lại tìm kiếm, ánh mắt cô lướt nhanh qua tôi mà không dừng lại. Cũng phải thôi cô bé đó đâu biết tôi là ai.

"À mình đến đây vui.."- Vừa nói hần vừa liếc mắt nhìn con người đang chân trước chân sau chuẩn bị đi chỗ khác là tôi. Nhìn ánh mắt đó là tôi biết hần đang thăm hỏi tôi bằng ánh mắt rằng hần có nên bảo đến đây với tôi không? Tôi vội lắc đầu lia lịa tay múa máy tùm lùm.

"Mình đến với chị ấy"- Cái câu nói dơ gần như vậy thôi nhưng nó khiến tim tôi gần như sắp bay ra khỏi lồng ngực. Cái gì hần không hiểu tôi đang nói gì sao? Tôi diễn tả không sâu không đạt sao? Hay hần ta cố ý. Tôi tro mắt nhìn hần đi đến chỗ tôi lòi áo tôi kéo đến chỗ cô bé ấy.

"Chị ấy là ai?" - Sao.. sao cái ánh mắt của cô bé ấy lại sắc và lạnh đến như vậy? Tôi khẽ rùng mình méo miệng cười với bé ấy. Trong lòng ai oán khóc thương cho số phận bi đát của mình.

"Người quen thôi, hôm nay rảnh không làm gì nên có hứng đi chơi." - Hần đáp tỉnh bơ, tôi thấy mày cô bé ấy ngày càng nhũn lại. Tôi làm gì sai sao?

"À vậy à. Em chào chị." - Nó chào tôi mà cứ như đang dằn mặt tôi vậy. Nói gì thì nói tôi cũng lớn hơn nó 2 tuổi mà, 2 tuổi lận đó. Bây giờ cảm giác sợ sệt ban đầu đã bay biến, sự hồ báo cáo chồn của tôi lại quay về. Con nít con nời bây giờ không biết tôn trọng người lớn gì hết.

"Ừ chào em" - Tôi không chịu thua vênh mặt lên chào lại nó. Tôi không nhịn đầu nhá.

"À Khai cũng định đi nhà mà này sao, trùng hợp nhì mình cũng định đi. Chúng ta cùng đi thôi." - Nó dám lo đẹp tôi. Này tôi là con người bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt nó này, có phải là cái cây khô gì đâu. Tôi bắt đầu khó chịu.

"Ừ đi thì đi" - Hắn một lời liền đồng ý, sau đó hướng mắt về phía tôi nói "Đi thôi"

Tôi đang lo lờm ngang liếc xéo con bé đó bị hắn gọi thì giật nảy mình, đúng là làm việc xấu thì lúc nào cũng có tật giật mình. Ngơ ngác nhìn hắn mong hắn tốt bụng nói lại. Nhưng cái tên đáng ghét đó cứ dục mặt ra nhìn tôi, tôi tức mà không nói gì được. Được rồi cái gì dính thì hẳn thì toàn là xui xẻo thôi, cứ từ chối đại đi là an toàn nhất. Tôi nghĩ vậy nên cứ như thế mà lắc đầu. Hắn nhìn tôi một hồi thì nở nụ cười nham hiểm, mặc kệ ánh mắt dò xét của con nhỏ kia mà một tay kéo áo tôi lôi vào trong nhà mà, tôi la oai oái, cái tên không biết định nghĩa chữ "ga-lăng" này, sao có thể nắm áo con gái người ta như vậy cơ chứ. Hắn vừa lôi vừa kéo tôi vào ngoài cổ lại hỏi có bé kia:

"Vào cùng không?"

"À ừ..." - Cô bé đó mặt xị ra như cái mâm dùng ánh mắt bức bối nhìn tôi. Sao tôi có cảm giác mình như kỳ đà cản mũi như nào ý.

Bước vào căn nhà lạnh lẽo ấy tôi xoa xoa người mình, chỉ là nhà mà thôi mà có cần phải bật máy lạnh hết cỡ như vậy không? Người ta chưa kịp xiu vì sợ ma thì đã chạy mất dép vì lạnh rồi. Tôi lại mặt có mỗi cái váy. Tôi leo đèo đi theo sau hắn và cô bé kia, cái này thì do tôi tự biết thân biết phận mà thật lui xuống nhường lại khoảng không gian "tiếng tư và tiếng nạn" cho cặp đôi ấy đấy. Nói cho ghê gớm vậy thôi chứ tôi rất muốn nhập hội cùng họ, kìa gan tôi bé lắm, nhưng da của tôi lại không đủ dày. Ôi giờ nhìn con bé kia, cứ như con đĩa bằm dính lên người hắn, tôi bùi môi thâm phi nhỏ, con người nhát gan như tôi còn chưa bị gì, con bé đó có cần làm quá lên như vậy không, lại luôn miệng "Ồi ghê quá!" "Ồi sợ quá!". Sợ thì đứng đi, có ai bắt nó đi đâu, tôi mới là người bị bắt đi đấy này.

Hừ, đang khinh bỉ lắm bầm thì bỗng nhiên dưới cổ chân của tôi lại có cái gì lạnh lạnh. Tôi khẽ rung mình đứng bất động hết không thành tiếng, nước mắt cũng đang ngăn ngăn. Run rẩy nhìn hai người đó ngày càng đi xa, bà nội cha nó sao lúc hai người kia đi qua thì không nắm mà lại chọn ngay con nhỏ nhát nhur thờ để là tôi mà nắm. Tôi cố nghĩ cách thoát ra, sao mà nắm chặt quá vậy trời, tôi cố vùng vẫy chân mà cái tay không chịu buông. Đến lúc tôi nước mắt nước mũi gần trào ra hết thì nó mới buông ra. Tôi thở phào nhẹ nhõm có sức chạy nhanh về phía trước cố thu tầm nhìn lại hết sức có thể để những hình nộm kinh dị đầy máu me kia đứng lọt vào mắt, eo ôi kinh thật.

Cũng hèn là hắn và con bé kia đi không quá nhanh, nên tôi nhanh chóng đuổi kịp. Không hiểu tại sao nhưng lòng tôi lại thấy hơi tù túng. Dù có là tôi tự nguyện lui xuống nhường chỗ cho "người thích" của hắn thì ít nhất hắn cũng nên lâu lâu quay đầu lại nhìn coi người chị già yếu này còn sống hay đã chết chứ, hắn thừa biết tôi ghét mấy cái thể loại kinh dị này mà. Tôi hậm hực tức tót trong lòng, nếu không vì hắn thì lúc này tôi đâu có bị dọa cho suýt khóc như vậy. Thù này tôi sẽ báo, nu ba ca chi, ngộ sẽ báo thù.

Bỗng nhiên hai người đó dừng lại, sau đó là những tiếng hét vang vọng khắp nơi, tôi không giấu nổi tò mò cũng ráng lê lét cái xác tôi tàn lên phía trước ngó thử ai ngờ bị một người nào đó chạy ngược lại đụng trúng té lộn ra đất, phía trước là một đám đông nhộn nhào, người thì hét người thì chạy tán loạn khắp nơi. Rồi, tôi biết rồi, chắc chắn là phía trước là mấy người đóng giả mà đang hù dọa khách. Tôi cảm thấy không ổn cũng định ngồi dậy xách dép chạy ai ngờ một con người vô duyên nào đó dùng đôi chân trời đánh đập vào tay tôi. Tôi la lên ôm tay suýt xoa, khóc không thành tiếng, xui xẻo, quá xui xẻo. Tôi đưa mắt tìm kiếm hắn trong đám đông, hắn đang bị con nhỏ kia ôm chặt, có cần thể hiện tình cảm quá mức ở nơi đông người không vậy. Tôi la to: "Khai đến giúp chị với" nhưng hắn hình như không nghe thấy tôi mà cứ liên tục quay đầu ra đằng sau nhìn ngó xung quanh, chắc hẳn đang tìm tôi. Tôi thử la to lên một lần nữa nhưng lần này thì hắn bị con bé kia lôi đi ra ngoài mất.

Tôi thất vọng tràn trề ôm bàn tay đó bưng của mình cố gắng ngồi dậy. Vừa phui bụi trên người mình xong thì tôi cắn răng bạo dạn đi lên phía trước. Đám đông đã dần vơi bớt nên tôi không gặp khó khăn trong lúc đi lại, hừm có ma nào đâu ta, sao mà mọi người hét dữ vậy? Tôi đi cũng mấy chục bước rồi mà không thấy con quái vật nào cả. Chắc người ta dọa xong rồi, tôi an tâm ưỡn ngực bước đi. Đột nhiên một cái bóng lướt qua trước mắt tôi, và đây một khuôn mặt đầy máu, méo xệch, nụ cười đến mang tai chính ỉnh xuất hiện. Tôi lại một lần nữa té xuống đất, ôi mặt đất thân yêu chúng ta có thể là "bạn thân" rồi đó. Mặt tôi tái méc, hét không được hú cũng không xong thì tôi khóc, nước mắt giàn giụa khắp nơi cố gắng bỏ dậy để trốn thoát, giờ thì tôi hiểu sao họ sợ như vậy rồi. Tôi nói không nên tiếng, cổ họng khô rát, người run lên vì lạnh, cố bám vào mép tường để đứng lên, mắt không dám nhìn vào nó. Con quái vật kia hét lên một tiếng thì khoai trá rồi lại biến mất sau những bất tường. Cái con quỷ điên cuồng, huh tôi thích lắm sao? Tôi đưa tay lên chùi nước mắt định đi tiếp thì vai lại bị một cánh tay nắm lại, chưa hết nữa hà trời? Giờ thì tôi chịu không nổi nữa mà ngồi thụp xuống mà hét mà khóc.

"Này chị không sao chứ?" - Sao cái giọng này quen thế nhỉ? Tôi ngược khuôn mặt với mái tóc rối bù cùng đôi mắt đỏ hoe lên nhìn hắn - chủ nhân của tiếng nói.

"Hu hu" - Tôi không biết bị ma xui quỷ khiến gì mà ôm lấy hắn mà khóc nức nở. Giờ thì không quan tâm gì nữa rồi. Hắn xuất hiện cứ như là vị cứu tin của tôi, chưa bao giờ tôi thấy cần hắn như lúc này, cần hắn bảo vệ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 16: Tôi Có Quá Ảo Tưởng Không?

Tôi may mắn được hắn kéo lê từ trong nhà ma ra ngoài. Ôi ánh sáng mặt trời ời, chị xin lỗi vì luôn xua đuổi em, mắng em phiền phức nóng nực. Chỉ sau mấy phút bị nhát lên huh xuống bây giờ tôi còn thảnh thơi hơn ăn may. Con bé đáng ghét kia đang hăm hăm nhìn tôi được hắn đỡ ra ngoài, thấy chị đây thân tàn ma dại còn không đến giúp còn liếc cái vẹo gì. Tôi thâm chủi thề. Mặt tôi vẫn còn hơi ẩm ướt do khóc, da thì lạnh ngắt, dù được ánh mặt trời bao bọc nhưng vẫn không tự chủ mà run lên mấy cái. Hắn khẽ hỏi thăm tôi:

"Có sao không?"

"À ừm ổn rồi." - Từ bao giờ mà chỉ có mỗi một câu quan tâm nhỏ bé mà tôi lại thấy ấm áp đến như vậy? Hay tôi bị cô đơn quá lâu rồi.

"Chị làm gì trong đó mà lâu quá vậy?" - Con bé cộc cằn hỏi làm phá hủy mất khung cảnh "lãng mạn" (ảo tưởng :3)

"Thì bị hú cho không chạy được chứ sao!" - Tôi nhún vai thản nhiên đáp.

"Hừ như vậy mà cũng bị hú." - Ui ui tôi bị một con bé khinh bỉ. Nhục quá!

"Xì làm như cô không sợ vậy." - Tôi lầu bầu, dù tức cũng không dám nói to. Tôi cũng biết thân phận mình mà, nếu tôi là cô bé đó tôi cũng bức muốn chết. Nghĩ sao bạn trai mình lại nở bở rồi mình ở lại rồi chạy đi đâu điu đờ đờ một bà thím khác là tôi.

"Đi thôi Khai. Đi ăn kem đi." - Cô bé đó làm lơ tôi, nắm tay hắn kéo đi mua kem theo như lời nó.

Bàn tay đang đặt trên vai tôi đột nhiên rời mất, trọng lực trên vai cũng mất khiến tôi cảm thấy hụt hẫng. Đưa mắt nhìn hai người đang đi xa, tôi cũng muốn đi cùng lắm chứ nhưng lại nhát gan sợ lại một lần nữa trở thành con "kỳ đà". Hắn quay đầu lại nhìn tôi, miệng mấp máy hỏi tôi có muốn cùng đi không, tôi chỉ mỉm cười lắc đầu, xua hai tay bảo hắn quay đầu lại đi kéo cổ nàng kia lại khó chịu thì khổ. Đợi họ đi khuất tôi mới lặng lẽ kiểm một chỗ râm mát để ngồi nghỉ cũng như để bình ĩnh trái tim đang đập thốn thức không biết vì sao? Chọn được chỗ ngồi yên ỉu, tôi nhìn xung quanh đợi họ quay lại, mà sao tôi lại đợi nh? Có thể họ quay lại hoặc bỏ rơi tôi đi chơi luôn. Haizz thiệt là tù thân, mới đầu còn nghĩ hôm nay có thể sẽ rất vui, cứ tưởng tôi với hắn có thể có một lần hòa hợp vui vẻ, ai ngờ bị phá đám rồi. Không biết ai mới là kẻ đã nhể? Đang ngồi khóc thầm cho cái số bèo bọt của mình bỗng điện thoại của tôi reo lên. Tôi vội lấy điện thoại từ trong túi ra, là mẹ. Sao mẹ lại gọi giờ này nh?

"A lô con nghe nè mẹ." - Tôi bắt máy

"Con đang ở đâu vậy?" - Giọng mẹ hơi khó chịu. Sao tôi có linh tính là sắp có chuyện chẳng lành.

"À con con đang trên đường về..." - Tôi ậm ừ dò xem phản ứng của mẹ.

"Con đừng có mà nói dối. Hôm nay con làm gì có lớp học thêm nào." - Mẹ là tôi. Tôi xanh mặt, mẹ phát hiện ra rồi, mà sao mẹ phát hiện ra được cơ chứ - "Lúc nãy mẹ nghĩ con bỏ đi vội như vậy chắc sẽ không ăn uống đáng hoàng nên mẹ mới đến lớp học thêm của con để đưa thêm đồ ăn mà có ai dạy đâu. Con với cái bây giờ con hư quá!"

"Không không phải như vậy đâu mà mẹ. Hu hu." - Tôi nhõng nhẽo nhằm lay động lòng thương xót của mẹ.

"Đừng có mặt lóc lóc mau về đây ngay cho mẹ. Để xem hôm nay mẹ xử lí con như nào." - Mẹ hù dọa tôi rồi cúp máy cái rụp. Tôi biết ngay mà, linh cảm của tôi chưa bao giờ sai cả.

Tôi vội đứng dậy rồi chạy với vận tốc ánh sáng để đi tìm hân, phải bàn kế hoạch với hân thôi. Cũng may là ông trời không phụ lòng người tốt cái khu vui chơi này không quá rộng, tôi chạy đồng chạy tây một hồi cũng mò ra hân. Hân và cô bé kia đang chơi trò ném vòng trúng thưởng rất vui vẻ, nhưng xin lỗi tôi phải cắt ngang rồi. Vì sự nghiệp không bị mẹ mắng thì tôi đánh liều mạng làm con "mặt dày" thêm một lần nữa. Tôi phóng như chim bay đến chỗ bọn họ, kéo con người dù một tay băng trắng xóa mà vẫn ham hố tạo tư thế chuẩn bị ném vòng là hân ra một bên khiến hân một phen thót tim. Tôi thờ hông học như trâu mặt đỏ lựng lên vì nóng, ngắt quãng nói với hân"

"Mẹ biết tội mình không học thêm mà trốn đi chơi rồi. Thế nào cũng bị la một trận cho mà coi."

"Thì thôi. Mà ai bảo chị nói dối tệ quá làm gì. Muốn trốn đi cũng nên lấy lí do hay ho một chút." - Hân nhìn tôi khinh bỉ, thản nhiên đến bất thường.

"Gì ý cậu là sao? Ý cậu bảo chị ngốc ý hả?" - Tôi tạm vớt sự việc kia qua một bên. Rống cổ lên cãi với hân.

"Chị không đến nổi quá ngốc, ít ra cũng hiểu nhanh." - Hân cười hi hi. Tôi bị nói đến xấu hổ, thẹn quá hóa giận đánh hân một cái chát. Hân xuyt xoa kêu đau khiến tôi khoái trí cười ha ha.

"Hai người đang làm gì đấy." - Con bé kia bị tôi phá rối thì khó chịu tiến lại gần nói như hét, hai tay còn đang cầm hai que kem.

"Không có gì đâu. À mà My này tôi phải về rồi, tôi có việc bận. Bà ở lại chơi vui vẻ nha!"- Tôi còn chưa kịp mở miệng trả lời thì hân đã chen ngang vô nói hộ.

"Còn kem thì sao?" - Con bé đau lòng hỏi.

"À bà ăn đi. Kem ở đây ngon lắm ăn hai que mới đã." - Vô tâm từ chối lòng tốt của người ta với lý do thấy ghê không kém tôi xong hân một mạch lọt tọt chạy đi trước, hân quay lại quát tay bảo tôi đi theo. Có cần phải thế hiền lố vậy không ta. Tôi khẽ liếc mắt về hướng cô bé kia, ôi mẹ ơi mắt nàng thành hình viên đạn rồi và viên đạn ấy đang găm vào tôi đây. Tôi thấy tim mình đập thình thịch nhanh hơn bình thường, chắc là tôi đang sợ.

"Chỉ với cậu ấy là quan hệ ư?" - Cô bé đó tiến lại gần thì khẽ hỏi, làm tôi nói hết cả da gà. Giọng con nhò sao mà u ám dữ thần vậy. Trời chưa hết nắng sao mà tôi lại thấy lạnh sống lưng.

"À ha ha ha người quen người quen thôi haha." - Nói xong tôi co chân lên cò mà chạy theo hân. Sau lưng của tôi, lửa càng ngày càng cháy dữ dội, tôi phải chạy trốn trước khi một quả boom bị kích hoạt. Haizz cái List "Kê thi" lại dài thêm một tên rồi. Bị ghét mất rồi!

Tôi vừa chạy ra khỏi khu vui chơi thì liền thờ phù nệ nhõm. Trong đó áp lực kinh hồn quá, tôi suýt bị đề chết chưa nói bị nổ chết. Cái tên tội đồ, người gây ra tất cả lại đang ung dung ưỡn ngực mà đi, tôi thì cứ khúm na khúm nùm. Nghĩ lại thì lúc trong nhà mà sao tôi lại có thể cảm thấy cần hân cơ chứ, cái gì còn muốn hân bảo vệ nữa. Ôi tôi bị điên rồi, hân là em tôi, tôi không bảo vệ được lại để hân làm ngược lại. Nhưng tôi không thể phủ nhận được là cái cảm giác khi được hân ôm nó thật sự rất bình yên, mang đến cho tôi cảm giác an toàn. Tôi nhìn bóng dáng cao cao trước mặt, chẳng hiểu sao lại cảm thấy thân thuộc đến vậy, cứ nhìn ngây ra.

"Sao chị đi chậm vậy?" - Hân quay đầu lại mỉm cười trêu chọc tôi.

"Tại cậu đi nhanh thì có." - Ngược lại tôi còn không thấy một chút bức mình, già vờ mếu máo than thở, chạy nhanh đến chỗ hân.

"Tại chân chị ngắn quá thôi." - Hân lại trêu tôi, nhưng nụ cười của hân không nói vậy.

"Xì kẹ chị. Mà con bé hồi nãy dữ thật đấy! Bạn gái cậu hả?" - Tôi đánh nhẹ hân một cái, chuyển chủ đề.

"Không phải. Cậu ấy không phải kiểu con gái tôi thích." - Hân thành thực khai báo khiến tôi hơi bất ngờ.

"Vậy cậu thích kiểu con gái gì?" - Tôi cũng tò mò hỏi. Có phải tôi hiểu kỳ quá rồi không.

"Biết nói sao nhì? Giống chị." - Hân bỗng nhiên dừng lại, quay qua tôi nhìn chăm chăm. Tôi bị hù một phen trợn to mắt ra nhìn hân. - "Đùa thôi, nhìn chị cứ như gấp ma ấy. Kiểu người giống chị thì chắc cả ngày đánh nhau với tôi quá. Ha ha." - Hân tự tiến tự lùi, nói xong thì cũng quay đi đi thẳng vắt tôi ở lại, hai má đỏ ửng nhìn hân mà lăm lăm.

"Kiểu người giống mình..."

Đó có thể xem là một lời tỏ tình dễ thương của một chàng trai mới lớn không nhì? Hay chỉ đơn giản là nói đùa? Hoặc là tôi bị ảo tưởng?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17: Tiến Triển Tốt

Tuy đã mấy chục phút trôi qua kể từ khi hân nói cái câu ấy nhưng lòng tôi vẫn cứ bồi hồi xao xuyến. Tôi là người như vậy ấy, cứ có cái gì không rõ ràng một tí hoặc khiến tôi ảo tưởng một tẹo là tôi ôm nó đến chết luôn, không tài nào vút ra khỏi đầu được. Chính vì thế mà tôi quên bếng đi mất con phong ba bão táp đang chờ đợi tôi ở nhà. Đến khi tiếng chuông cửa quen thuộc vang lên và khuôn mặt của mẹ chính ình ình trước khuôn mặt đỏ dần của tôi thì tôi mới giật mình nhận ra nhưng đã quá muộn. Trời ơi vì mãi lo giấu trai nên tôi quên nghĩ ra lý do chống chế rồi. Này đầu óc ơ hoạt động mạnh mạnh chút coi, sao cứ vào lúc "đầu sôi kira bông" thì cứ như c\*t vậy? Tôi túa mồ hôi lạnh nhìn mẹ cười nham nhở tay khều khều áo hân. Mẹ nhìn tôi như phát hỏa đến nơi:

"Đến đồ còn không thay, cặp thì không mang thì đi học cái gì?"

Đệt sao tôi ngu vậy trời, ăn vụng mà quên chùi mềp, giấu đầu lòi đuôi. Tôi cảm như hén không dám mở miệng nói một tiếng, lần này mẹ thật sự giận rồi, tôi sẽ không thoát nổi đâu. Thôi cứ im lặng cúi mặt nhận lỗi cho mẹ hạ hỏa rồi sau đó nịnh nọt mẹ lấy lòng sau, hoặc tình huống xấu nhất cũng là bị mẹ tét cho vài cái vào mông và tôi sẽ chạy khắp nhà ôm bố cầu cứu. Tôi nghĩ vậy nên cứ cúi gằm mặt xuống, làm bộ mặt "mèo đi hia phiên bản lồi" hết mức có thể để lấy lòng thương cảm của mẹ.

"Dạ mẹ đừng mắng chị là con rù chị đi chơi." - Hà tôi có nghe lộn không vậy ta, hân vừa mới lên tiếng bảo chữa giúp tôi đấy à. Mà bảo chữa giúp cái con khi khô gì, chính xác là hân lòi tôi đi chứ bộ.

Tôi liếc mắt lên nhìn hân và mẹ, chà chà bộ mặt hân cũng nghiêm túc đại đấy nhì. Mẹ tôi thì đang nhàu mày nhìn hân, im lặng đợi hân giải thích.

"Tại lúc tôi con đang chuẩn bị về nhà lấy cặp đi học thì có bạn cùng lớp gọi điện bảo là được nghỉ, quay lại thì sợ trễ bố mẹ ăn xong rồi nên tôi con mới đi vòng vòng chơi thôi. Tội con quên không nói lại với mẹ, con xin lỗi!" - Hân đồng đạt nêu to và rõ lời nói dối 50% một cách hiền ngag. Tôi thì trợn mắt nhìn hân, chắc chắc tên này có tố chất, cần học hỏi.

"Thật không?" - Mẹ tôi có vẻ dụ lại, nhưng vẫn còn tia nghi ngờ trên mắt, lia mắt qua nhìn tôi nghi vấn.

Tôi như vớ được cọc gạt đầu cắt lực, miệng hoạt động hết công suất:

"Phải mà mẹ, tội con không nói dối đâu."

"Tội con chỉ là quên báo với mẹ thôi. Tha lỗi cho tội con nha."

"À mà con dối quá, mẹ làm đồ ăn chưa." (đánh trống lảng :3)

"Chà thơm quá, mẹ nấu gì mà thơm vậy. Hệt hệt" - Tôi vừa nói vừa kích người bay biến vào trong nhà, sau lưng còn vang lại tiếng mẹ "Mùi con thánh nhì? Ngửi được mùi thơm từ món ăn mẹ chưa làm luôn nhì?"

Tối đó tôi phụ mẹ dọn cơm đợi bố về. Vừa nghe được tiếng xe mẹ báo tôi liền gọi hẳn xuống ăn cơm. Tôi lọt tọt chạy lên phòng hẳn, lịch sự gõ cửa mấy cái rồi vịn tay nắm đi vào luôn. Hẳn đang ngồi trên giường chỉnh chỉnh cái gì đó màu đen, lại gần thì tôi mới biết là máy ảnh. Tôi nhón chân lên nhòm lên thì bị hẳn cốc đầu cho một cái. Cái con người gì á, chả ga lăng tạo náo, nghĩ sao có thể đánh đũa con gái yếu đuối mỏng manh là tôi một cái đau đặng như vậy. Tôi bấu môi ôm đầu định mắng hẳn thì hẳn đã mở miệng chặn lời của tôi:

"Lên đây có chuyện gì vậy?"

"Xuống ăn tối kìa." - Tôi trả lời cộc lốc tỏ vẻ khó chịu.

"Ừ biết rồi lát tối xuống." - Hẳn thờ ơ trả lời khiến tôi tức điên, này một tiếng xin lỗi mà cũng khó khăn như vậy hả?

Tôi quay lưng định đập cửa đi ra thì hẳn bắt ngờ hỏi:

"Đau không?"

"Đau chó sao không? Hỏi nhầm." - Tôi phụng phịu như con nít.

"Vậy thì cho xin lỗi nha, ai bảo nhìn lên chỉ." - Thôi thì rút lại suy nghĩ nhè, thà hẳn đừng xin lỗi thì hơn.

"Xì, chụp cái gì mà đim ghê vậy?" - Tôi không kiềm nổi tò mò.

"Chụp phong cảnh tầm lum thôi." - Hẳn vừa bấm máy vừa trả lời. Ánh đèn flash lóe lên chói mắt, chớp mắt một cái tôi bị hẳn "đim hàng".

"Á ai cho cậu chụp lên chỉ, đưa đây xóa đi. Nếu muốn chụp thì phải đợi chị tuơm tắt một chút rồi chụp chó." - Tôi hoảng loạn vì sự nghiệp "không ảnh đim" mà như con hổ đói vồ lấy hẳn, giằng máy chụp hình với hẳn.

"Không xóa đâu. Ha ha ha." - Hẳn lợi dụng yếu tố chiều cao, giờ máy ảnh lên bằng tay còn lại, tôi thì như con éch cứ nhảy lên nhảy xuống mà mãi không với được.

"Hu hu đưa đây đi mà, ít ra thì cũng cho chị xem hình ảnh của chị sao chứ!" - Tôi từ bạo lực không thành chuyển qua nịnh nọt nài nỉ. Nghĩ sao tôi, áo ba lỗ quần xà lỏn, tóc búi xù một cục đã vậy còn bị chụp lên lúc nhún nhảy nhỏ thì còn ra thế thống gì, chắc còn kinh hơn quý dạ xoa.

Tôi với hẳn lủ nhau nhảy nhót một hồi thì tiếng mẹ dưới lầu vang lên kêu chúng tôi xuống ăn cơm, bộ định ngủ ở trên luôn hay sao mà lâu quá vậy. Bỏ tôi cũng góp vui cười ha ha mấy tiếng. Tôi bắt đắc đi phải bỏ cuộc nửa chừng nhìn hẳn há hê cắt máy ảnh vào tủ, khóa lại, cầm chìa khóa đút vào tủ. Lùi thui đi xuống lầu thì khóc thầm hận không thể đá hẳn một cái cho hẳn lăn xuống lầu gây thêm một cái tay và hai cái chân nữa. Nghĩ lại thì tôi ác quá nên liền xua ngay đi.

Đêm đó, ăn cơm học bài xong tôi liền trèo lên giường đi ngủ. Hôm nay đúng là tôi đã trải qua quá nhiều cung bậc cảm xúc, đến tôi còn chẳng hiểu nổi mình. Nhắm mắt lại tôi liêm diêm ngủ thì bị tiếng tin nhắn đánh thức. Lơ mơ cầm điện thoại nhìn vào màn hình, ánh sáng khiến tôi nheo mắt lại. Là hẳn, tên này cũng rảnh, phòng tôi với phòng hẳn cách nhau có bao nhiêu đâu mà cũng rảnh nhắn tin. Tôi mỉm cười trong vô thức đọc tin nhắn của hẳn.

"Đừng có lo, bức hình tôi chụp lên chị đẹp lắm. Đảm bảo không một tí đim hàng."

Ồ trời, hẳn đang chọc tôi hay an ủi tôi vậy? Tôi nhún lại.

"Thiệt hông? Đừng có mang lên mạng bêu rếu chị nha."

Hẳn nhún lại gần như ngay tức khắc.

"Tôi hông có giống chị đâu :3 Yên tâm đi! Mà đâu còn đau không?"

À cũng biết quan tâm con người ta nữa ha, tưởng quên rồi chứ.

"Hết rồi, chú đầu đủ trình làm chị đau đến bây giờ. Hà hà."

"Vậy là được rồi. Chị ngủ ngon." - Í dè chúc ngủ ngon nữa ta, sến vậy trời, mà sao lòng tôi ảm áp vậy?

"Ừ cậu cũng ngủ ngon, mơ đẹp. Sẵn cảm ơn cậu chuyện hỏi chiều nha ƿ Cậu chém gió ghê thiệt"

"Ừ đợi chị ra tay thì chắc cả hai đứa nhận đói rồi."

"Ha ha" - Tôi vừa đọc tin nhắn của hẳn vừa cười ngủ ngon.

Đó giờ tôi không hề biết rằng hẳn lại nhắn tin hỏi hươc đến vậy. Mà cũng lạ, chúng tôi gặp nhau là đầu đá nhưng này giờ nhắn tin mà không có lấy một câu cãi cọ. Có vẻ chúng tôi cũng hợp nhau lắm chứ nhì, chỉ là tôi không biết mà thôi. Tối đó tôi ngủ ngon lắm, trong mơ hình như có hẳn nữa. Mọi quan hệ giữa chúng tôi đã có tiến triển tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Đúng Vậy Chị Ấy Là Người Tôi Thích Đây.

Sáng hôm sau là một ngày đẹp trời, tôi vẫn như thường lệ, ăn cơm, chải đầu kết hợp đánh răng, ăn sáng, leo nhèo với hẳn mấy câu rồi chờ hẳn đi học. Tôi tung tăng nhảy chân sáo lên lớp, vừa nhảy vừa hát thầm. Ai chà hôm nay tôi yêu đời dữ ta. Ô kìa nàng Đinh Vy, sao hôm nay nàng u sầu thế. Tôi ôm balo chạy đến chỗ nàng, đập mạnh vào vai nàng một cái. Chắc đang tương tư thẳng nào nên hồn vía bay đầu đầu, nàng bị tôi hù cho giật nảy mình hết lớn. Tôi khoái chí bật miệng cười hi hi chọc tức cô nàng. Không may lại bị cô nàng vạt lại, "ôm" cô tôi lắc lẩy lắc để, omo trời đất quay cuồng. I can't see anything! Bền tai vang lên tiếng léo nhéo của cô nàng:

"Hôm qua dám loạ đẹp tui nha! Thấy tui mà không chào hả? Sao bỏ tui lại? Đi với thằng nào? Hôm qua thì học thêm cái khi khô chứ? Tui học chung với bà mà tưởng tui không biết hả?... bla bla" - Nàng nói nhiều đến nổi tiếng nàng trở thành tiếng vo ve bay vòng vòng đầu tôi. Ít ra cũng cho tôi tí khoảng trống để giải thích cho.

"Đừng lác nữa, chóng..chóng mặt quá!" - Tôi cố giằng ra khỏi bộ móng vuốt của cô nàng, dùng khả năng nịnh nọt của mình dỗ ngọt nàng - "Hôm qua tui có việc bận thiệt mà, tin tui đi. Tui thương bà như vậy sao nỡ để bầy bê ở lại. Sợ rì mà"

"Thiệt hông?" - Nàng dụ lại buông tôi ra nhưng sau đó lại nhéo má tôi, dãn ra hết cỡ, mở của tôi, nó đang chảy xệ kìa.

"Thiệt mà thiệt mà." - Tôi thể thốt tầm lum cốt muốn thoát khỏi nàng.

Nàng sau khi nghe tôi nói xong thì mới chịu buông tôi ra, ôi khuôn mặt đáng thương, hai bên má đỏ lựng lên hết rồi, tôi xoa xoa chỗ bị nhéo, sau đó không nhận được mà suýt xoa mấy cái. Nàng ta ăn cái gì mà khỏe thế không biết, nhéo đau muốn chết. Nàng hôm nay sao thế nhì? Nhéo tôi xong thì ngồi lại tại chỗ, chống tay nhìn ra cửa sổ suy ngẫm gì đó, cứ như đang chìm đắm trong thế giới riêng của nàng vậy. Tôi tò mò lê mông ngồi cạnh

nàng, chọt chọt nàng mấy cái mà nàng không trả lời. Không lẽ lại giận tôi rồi, hồi này tôi đã "sờ rì" rồi mà ta. Bò balo xuống tôi đưa hai mắt quan sát nàng, tôi nói rồi mà, nàng ta có tổ chất đóng phim Hàn Quốc làm ly bì đắt lắm mà, ôi nhìn cái đôi mắt sâu thăm thẳm kia kìa. À tôi quên nói, nàng Trương Đình Vy đây là một đại mỹ nhân nhưng tại tính tình quá nghịch ngợm uống búống và đặc biệt cực mê trai và kén chọn (tôi bị nàng ta lấy đấy) mà bây giờ mãi vẫn chưa có nổi một mảnh tình vắt vai. Tôi giờ tay trước mặt nàng quơ quơ mấy cái, lơ tôi hả?

"Nè sao vậy giận tui hả? Xin lỗi mà."

"Có ai nói giận bà đâu. Tui chỉ là đang nghĩ về một người thôi. Bà làm gì có đủ trình được tui tương tư." - Cô nàng vì trai mà nỡ hạ thấp tôi xuống. Á không lẽ tôi rề bèo đến nỗi vậy sao?

"Khai báo ngay đang nghĩ về ai? Tui đi quánh ghen." - Tôi xấn tay áo hùng hổ tuyên bố.

Cô nàng cười khi ghé sát tai tôi thì thầm:

"Thầy giáo chủ nhiệm đó, bà dám đánh không? Hồng sợ bị đuổi học hả?"

WTF? Hôm qua cô nàng còn bình thường mà sao chỉ có mấy tiếng không gặp tôi mà đầu óc lại có vấn đề rồi, tương tư ai không tương tư lại chọn ngay thầy giáo là sao. Tôi đưa tay sờ trán nàng rồi sờ trán tôi, nhiệt độ bình thường không nóng không lạnh. Tôi nhìn nàng, nhìn phải nhìn trái, kiểm tra đầu, không chấn thương chỗ nào. Kiểm tra xong một lượt tôi mới thở phào, mặc kệ ánh mắt khinh bỉ của cô nàng tôi nói:

"Đùa quá lố rồi nha má."

"Đầu có, tui thích thầy thiệt mà. Bà biết không thầy mới có 24 tuổi hà. Trẻ quá đúng không bà, nhìn cứ như cùng lứa với tui mình vậy á, lại còn đẹp trai nữa." - Cô nàng vừa bỏ lơ bỏ loa vừa đưa mắt nhìn trần nhà, hai tay chấp lại để bên má đúng chuẩn "bánh bèo".

Tôi bị nàng hù cho ngu ngốc, tro mắt nhìn nàng không nói lên lời. Mới hôm trước tôi còn tưởng nàng chỉ cuồng thầy như cuồng mấy thằng khác. Ôi cái tình tiết cầu huyết gì đây? Học sinh yêu thầy à? Hình như tôi có xem qua một lần cuốn tiểu thuyết giống vậy. Mà chắc nàng bị say nắng thôi, một thời gian là hết liền, tôi hiểu rõ nàng quá mà.

"Mà nè, tiểu nam thần của tui tui nhường cho bà đó, muốn mần thịt gì thì mần đi. Bây giờ đã có một miếng thịt tươi đó khác đợt tui đến gần rồi. Mua haaaa" - Nàng ta đắc chí cười ha hả, mắt hết hình tượng thực nữ. Bộ dạng u sầu lúc này có phải là do tôi tự tưởng tượng không? Cái gì mà "tiểu nam thần của tui", có phải là hần không? Từ lúc nào hần là của nàng vậy? Xi, hần có mà "nam thần kinh" í. Tôi thờ dài vuốt mặt mấy cái. Cái thế giới này loạn hết rồi.

Vô học, ông thầy đẹp trai của cô nàng dạy luôn 2 tiết liền, nàng ta sướng nhè, có thể ngắm thầy thoải mái. Bình thường, nàng ta chẳng bao giờ chú ý học tập như lúc này đâu. Không nguị gục thì cũng chọc phá tôi hoặc cùng tôi ăn vụng nói chuyện. Thế mà vì "tình yêu to bự" cô nàng nói, nàng đã chuyển từ không quan tâm thành chăm chú "ngắm thầy". Tôi thật chẳng biết phải nói gì? Chỉ biết im lặng lắc đầu ngao ngán nhìn con bạn đang say vì tình kia.

Ra chơi vì thầy ở trong lớp nàng không chịu xuống canteen với tôi, báo hại tôi phải lủi thủi đi xuống một mình. Chẳng hiểu vì sao trong tiềm thức sâu thẳm của tôi đang thôi thúc tôi rủ hần đi cùng, nhưng tôi đã nhanh chóng gạt phăng nó đi. Tuy nào tôi suy nghĩ như vậy nhưng chân tôi không hiểu vì sao lại hướng về lớp hần. Đến lúc bước xuống cầu thang dẫn tới lớp hần tôi nhận ra, tôi phát hoảng, chậm rãi dò tìm đối tượng. Chà không có người quen, cũng không có hần, cơ hội tốt chạy thôi. Tôi vừa nhấc chân lên định biến thì một giọng nói quen thuộc giữ chân tôi lại. Tôi đảo mắt qua nơi phát ra tiếng nói, là bên dưới chân tôi, ngay chân cầu thang.

"Tôi đã nói rồi. Tôi không có thích bà tôi chỉ coi bà là bạn tốt thôi."

"Không biết đâu tại sao ông không thích tôi, chúng ta làm bạn bao nhiêu năm rồi. Không lẽ tình cảm của tôi ông không biết sao?"

À à hần được tỏ tình nhỉ? Chắc chắc lại ý mình đẹp trai đi từ chối người ta kìa. Mà ai là người xấu số đó vậy nhỉ? Tôi hiểu ki ôm tay vịn nhào người ra nhìn xuống. Ắc tôi có nhìn nhầm không nhỉ? Là con bé xác xược hôm qua mà. Ái chà không ngờ em cũng có một ngày bị từ chối đau đớn như vậy. tôi cười đắc chí. Dù tôi biết cười trên nỗi đau của người khác là không tốt nhưng tôi vẫn không kiềm nổi. Thì ra con bé không phải người hần thích, hần nói thật. Mà sao tôi lại vui vì chuyện đó.

"Tôi không thể thích bà được, tôi đã có người thích rồi." - Hần trả lời, câu trả lời làm tôi chạnh lòng quá. Đúng vậy hần không thích con bé đó vì hần còn người thích mà. Và có lẽ người đó không phải là tôi.

Tôi mắt húng hắng lẽ quay người định đi lên lầu thì giọng nói nghẹn ngào của con bé kia làm tôi khựng người:

"Có phải là cái bà hôm qua không?" - Nói ai bà vậy cái con nhò này, chị hơn mày có 2 tuổi thôi mà.

"Ai cho bà nói chị ấy như vậy. Đúng vậy chị ấy là người tôi thích đấy." - Nói xong hần ngược mắt lên nhìn tôi.

Chết bị phát hiện rồi. Nhưng tôi không quan tâm nữa, hần vừa báo hần...thích tôi? Nhưng trong hoàn cảnh này thì tôi thật sự không nghĩ là vậy.

"Xuống đây đi tôi biết chị ở trên đó rồi."

"À tôi tôi không có ý nghe lên đâu, chỉ là tình cờ thôi, xin ...xin lỗi. Tôi đi trước" - Ôm trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi quay người chạy thật nhanh mặc kệ ánh mắt oán hận của con bé kia dành cho tôi và sự thân nhiên của hần. Có phải hần đùa tôi không, hay tôi chỉ là một lý do để hần từ chối người ta.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 19: Chị Có Tin Không?

Tôi chạy hồng hộc lên lớp mặc cho mọi người xung quanh hành lang và cầu thang nhìn tôi chằm chằm như con điên. OMG! Cái tên điên cuồng đó thích tôi á? Ha ha ha hư cấu, quá là quá hư cấu. Hần chỉ đang viện cớ thôi. Tôi không được tin, không được tin. Ha à, mầy tính lại đi, mầy là chị của hần đấy, đừng có mà nghĩ tầm phào. Tôi chạy không ngừng nghỉ, trái tim tôi cứ đập thình thịch này giờ, mồ hôi tôi không ngừng chảy. Đến lúc tôi chạy tới cửa lớp tôi mới ngừng lại, chống tay lên đầu gối tôi hít lấy hít để, lúc này vì lo chạy mà đến thờ tôi cũng quên mất, chỉ vì một câu nói đơn giản như vậy mà mầy cũng để trong lòng sao Hạ ơi là Hạ. Mấy coi như là hồng rồi con ạ.

Thần thờ bước vào lớp, đầu vẫn còn ong ong tôi ngồi phịch xuống kế bên cô nàng "mộng mơ" Đình Vy. Ông thầy đẹp trai của cô nàng đã đi mất nên hần vía nàng đi theo ông luôn rồi. Nằm dài ra tôi úp mặt xuống bàn giấu vế mặt khó coi của tôi bây giờ. Lúc này sao không chịu nghe cái đầu của mầy hả? Chạy xuống đó làm chi? Tôi thăm chửi rủa mình, không ngừng đặt những câu hỏi nhảm nhí, vô dụng trong đầu mình rồi không biết sao để trả lời. Tôi thiệt là kỳ lạ, ngày nào cũng ngồi than lên than xuống là mình sao cứ FA dài dài hoài, vậy mà khi được người ta "tò tình" thì lại chạy như ma đuổi, mà tôi còn không biết nó có phải là tò tình không nữa. Ngồi nghĩ ngẩn ngơ, điện thoại trong túi tôi bỗng nhiên rung lên khiến tôi giật bắn người. Tôi chán nản lòi điện thoại ra, mở một mắt nhìn màn hình. Là tin nhắn từ hần.

"Chị ra ngoài gặp tôi chứ"

Hà hà, trêu chọc người ta cho dã vô, bây giờ muốn kêu tôi ra ngoài để "lều lều mắc cỡ tôi hả?". Chạy không ra đấy, làm gì nhau? Tôi tự dưng lại bực mình, nếu đó không phải là điện thoại của tôi thì tôi đã sớm vứt nó một cách mạnh bạo vào hồ bồn rồi. Điện thoại lại tiếp tục rục lên, tôi hiểu kỳ mở ra xem

"Chị mà không ra là tôi lên lớp của chị đó"

Há há, hù dọa tôi hả? Nhìn mặt chuy đây có quan tâm không. Chạy không có để dụ đâu cùng. Tôi lẽ lười nhìn màn hình điện thoại khinh bỉ. Chạy đây cứ không ra đấy, có gọi thì lên coi. Xi.

"Con Hạ đâu rồi? Có trai kiểm kìa?" - Giọng con lớp trưởng đang đi vang lên khiến tôi suýt thì vắt luôn cái điện thoại xuống đất.

Méo oi, dù là con có mang tội tình gì thì đừng có mà hù con như vậy chứ! Mà cái WITH gì vậy? Trai kiểm á, không lẽ là hần. Ô nó nó nó, hần mới nhấn tin cách đây chưa được một phút mà, phóng gì như ngựa vậy? Tôi trọn

mắt nhìn con lớp trưởng đang cười khoái chí, rồi quay qua cười hi hi với bạn Đinh Vy đang nheo mày nhìn tôi rồi dọt lẹ ra cửa. Trời thần đất địa ơi! Hắn quả là con ngựa mà. Trước mặt tôi, hắn đang đứng tựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ phong lưu, hào hoa, đẹp trai. Tôi bị kìa mắt trong vài giây nhưng sau đó liền lấy lại được bình tĩnh, dụi mắt chỉ tay thẳng mặt hắn nói:

"Lên... lên đây chi vậy ba. Chọc con vậy chưa đủ hả?"

"Vậy mấy lời hỏi này tôi nói, chị có tin không?" - Hắn vẫn giữ nguyên tư thế, đưa mắt nhìn tôi.

Ha ha hắn định tạo cái dáng quý quai này cho ai xem hả? Tôi nhòm xung quanh, mấy con nhỏ mở trai lớp tôi nó mò ra đây hết rồi. Ặc cái lũ này. Tôi khản trương, hậm hực bước đi về phía trước, nói:

"Đi chỗ khác nói chuyện đi. Chị đây không muốn gây chú ý."

Hắn cũng biết điều, đứng thẳng người dậy, phui quần mấy cái rồi đi theo tôi. Cũng xem như lời nói của tôi vẫn còn có tí trọng lượng chứ chưa đến nỗi "nhẹ như lông hồng" trong mắt hắn.

---

Đi đến chỗ gần cầu thang khá vắng người, tôi đứng lại, quay người nhìn hắn đang bước tới. Sao tôi ghét cái dáng vẻ ung dung thong dong của hắn thế nhỉ? Tôi kiên nhẫn đợi hắn tới chỗ tôi thì mới nói:

"Này nhá, chị nói cho cậu biết. Một lời của cậu chị đây có chết cũng không tin."

"Vậy à?" - Hắn có vẻ... thất vọng.

"Tất nhiên rồi. Cậu nghĩ chị là con cóc hả? Xi cậu chỉ muốn lấy chị làm lý do viện cớ để từ chối con bé kia thôi." - Tôi bức xúc nói hết những suy nghĩ của mình.

"Nếu chị nghĩ như vậy thì cũng tốt." - Hắn trầm giọng nói.

Tôi tự nhiên trong lòng dấy lên một cảm giác cực kỳ khó tả, bức mình ư? Chắc không phải. Ước chế muốn mắng chửi sao? Hay là sự tức giận vì thất vọng? Tôi cố kiềm nén thứ cảm xúc khó hiểu đó, khoanh tay nhìn ra chỗ khác hời hợt quơ:

"Vậy sao cậu không chỉ đích danh cái người cậu thích ra đi, sao lại lấy tôi ra làm bia đỡ đạn? Lỡ con bé đó biết chúng ta là chị em thì sao?"

"Chị nghĩ sao thì tùy chị. Dù tôi có nói ra thì chưa chắc chị đã hiểu được tôi." - Sao lúc nào hắn cũng phải ráng thêm vào câu chọc điên tiết tôi lên thế này? - "Nhưng dù sao cũng cảm ơn chị vì đã không vạch trần tôi tại chỗ và xin lỗi chị"

Hừ xem như hắn ta cũng còn một chút liêm sỉ, cũng biết cảm ơn, cũng biết xin lỗi, không quá tệ hại. Coi như cũng nhắm mắt cho qua đi. Tôi tuy nghĩ vậy nhưng vẫn cố gắng giữ bộ mặt lạnh tanh của mình nhìn hắn. Hắn thấy tôi như vậy thì nói tiếp:

"Vậy đi chiều nay, tôi sẽ dẫn chị đi ăn đá bào, uống trà sữa để bồi thường. Được chưa?"

"Ừ như vậy còn xem được." - Tôi nói xong thì ngoảnh mặt làm ngơ bước về phía lớp học. Hắn ta là cái đồ cóc, bộ hắn nghĩ tôi cần những thứ đó sao? Đứng là chẳng hiểu tâm lý con gái tạo náo. Sao mắt tôi nó ươn ướt vậy? Hà hà chắc lúc này trọn mắt nhiều quá nên bị khô mặt đây mà.

---

"Sao rồi cô nương, nói gì mà lâu vậy?"

"Ồi giờ ơi, Hạ ơi giờ tui mới biết tay nghề bà cao siêu như vậy. Hào soái ca à nha."

"Chế đó là ai? Có quan hệ chi với bà? Mau khai báo"

"Khẩu vị bà lạ ghê nhé? Mặt còn non choẹt hà."

Tôi vừa mới đặt chân vào lớp, thì một đám "đại sắc nữ" liền vây quanh tôi, câu hỏi bay tới tấp nạp làm tôi chóng hết cả mặt. Như vậy cũng tốt có thể khiến những cảm giác không vui lúc này giảm bớt đi phần nào. Tôi cười bắt lực cố gắng giải thích với từng người một. Cố ngăn chặn những đòn tấn công bất ngờ của bọn FA nguy hiểm ( 3 )

"Người quen thôi, lên mượn đồ. Hahaha."

Tôi hướng mắt về phía Đinh Vy, giờ tay lên cao hết cỡ vẫy vẫy năng mong nàng thấy được mà tôi cứu giá. Vy ơi oi mau thu hồn lại mà cứu giúp cho con bé tội nghiệp là tôi đây. Thầy đi rồi có thể quay lại mà, đừng đi theo thầy nữa nàng ơi. May thay cuối cùng nàng cũng bị đánh động bởi tiếng ồn ào trên bục giảng, nàng nhìn tôi ngạc nhiên mấy giây sau đó lấy lại tinh thần phi thần như gió hú hết:

"TRÁNH RA HẾT CHO LÃO NUÔNG VÀO" - Cái giọng nói chua như giấm này chẳng lẫn vào đâu được. Thầy vừa mới đi là nàng ta vất luôn bộ dạng thực nữ vào một xô, rống hống hết cỡ chen lấn vào vòng tròn noi tôi đang đứng. Chắc thấy tôi bị vậy cứng ngắt như vậy nàng ta khoái chí lắm đây mà.

"Nàng ơi cứu tui!" - Tôi cầu cứu nàng, nước mắt lưng tròng.

"Xê ra hết, lão từ ta đến cứu nàng đây. Yêu quái mau tránh ra" - Nàng ta không biết từ đâu lôi ra một cây thước gỗ dài, múa may quay cuồng đóng tuồng "Anh hùng cứu mỹ nhân" khiến cả lớp cười ầm lên. Tôi thì chỉ biết bắt lực bị nàng quay vòng vòng.

Cũng không trách được nàng, tính khí trẻ con nó ăn sâu vào máu rồi. Lũ bạn cùng lớp tuy phiền phức thật đấy nhưng cũng nhờ vậy mà tôi có thể gạt phăng hắn ra khỏi đầu được rồi. Bạn thân là ai? Là đứa có thể xóa tan mọi u sầu của bạn.

---

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

## Chương 20: Thế Thân

Vừa mới bị đùa giỡn một cách "nhục nhã" nên tôi không thể nào tập trung học nổi một chữ vào đâu, mặc kệ giáo viên đang giảng bài một cách hăng say và nhiệt tình, tôi gục mặt xuống bàn nhìn mông lưng. Haizz cái tính ảo tưởng của tôi nó hại chủ rồi. Hồi hộp làm gì chứ, ngạc nhiên làm cái chi, tim đập mạnh làm cái gì chỉ tỏ làm cho ngực cơ bệnh tim tăng thêm mấy % thôi mà, có lợi cho tôi đâu. Chưa bao giờ tôi lại mong muốn chuông hết giờ vang lên như vậy, ngoài đầu nhòm đồng hồ treo trên tường tôi thờ dài thườn thượt, sao mà còn nhiều thời gian vậy nà trời.

"Ha, em đứng lên trả lời cho cô biết em đang làm gì dưới đó không?" - Tiếng cô giáo thánh thót vang lên, tôi giật thót đứng phắt dậy. Cô mỉm cười hiền dịu nhìn tôi nhưng tôi biết con bảo phong ba đang dồn dập bên trong cô.

"Dạ, dạ em bị mệt nên không tập trung được ạ!" - Tôi gãi đầu cười trừ.

"Một thi xuống phòng y tế mà nằm, ở đây mà trời ngó đất ngó đồng hồ. Tương tư thẳng nào đến nỗi đó bệnh à?" - Cô hỏi đùa nhưng sao tôi thấy nhột nhột.

"Dạ không có đâu cô. Em như vậy ai theo. Ha ha" - Tôi cười hề hề, ái ngại nhìn cô dè chừng.

"Ừ vậy thì tốt. ngồi xuống đi. Học hành cho đàng hoàng. Mấy em đó, bây giờ ngày càng hư, suốt ngày yêu đương nhăng nhit... bla bla" - Cô cuối cùng cũng chịu tha cho tôi nhưng đó chưa phải là hết.

Cô chuyển sang tra tấn lỗ tai lớp tôi. Và văng cô đang giáng giải tác hại của tình yêu và ảnh hưởng xấu của nó. Đã vậy cô còn là giáo viên dạy Văn kiêm Giáo dục công dân nữa chứ, ời cái cuộc đời. Tôi không hiểu tại sao cô lại có ác cảm với tình yêu như vậy. Hay là cô cũng bị tổn thương vì tình nhĩ? Chẳng trách dù đã hơn 30 mà cô vẫn "lẻ bóng một mình". Mà thôi như vậy cũng tốt, cô có câu giờ rồi, tôi không sợ không hiểu bài nữa.

"Ê Hạ này giờ bà ký lăm à nha. Có chuyện gì không ổn hả? Kể tui đi, tui với bà cùng giải quyết." - Lợi dụng "sương mù" Đinh Vy quay qua thì thầm hỏi tôi.

"Không có gì đâu. Tại tui mệt thôi, hồi này bị lũ kia vây quanh chắc có con vi khuẩn từ đũa nào bay vô tui thôi." - Tôi cố giấu nhem chuyện ấy đi, tẩu hải chuyển chủ đề. Tôi thật sự không muốn nhớ tới nó nữa đâu, đừng khiến tôi nhớ nữa mà, huhu.

Cuối cùng cái tiếng tôi mong nhớ nhất cũng chịu vang lên "Reng Reng...". Ngoài lý do vừa này ra thì tôi còn một lý do chính đáng hơn nhiều.

"Vy ói ời giữ cặp giúp tui nhá, tui đi vệ sinh chút." - Vắt lại một câu ngắn gọn súc tích tôi phi như cướp ra WC.

Ngồi trong WC tôi lấy điện thoại ra ngắm giờ, hồi này hẳn bảo sẽ đi tới đi ăn nhè? Hừ đây vậy tôi sẽ ăn cho sập tiệm người ta rồi cho hẳn đền tiền đã luôn, mà quên cuối cùng cũng là tiền của bố mẹ tôi thôi, không được không được. Nhiều lúc tôi ước gì hẳn không phải là em trai tôi quá đi. Thôi việc buổi chiều thì cứ để buổi chiều lo đi, việc bây giờ là cần giải quyết nỗi buồn giàu kín bấy giờ vì cô ấy mà tôi không đi được. Cho hẳn đợi vài phút chắc không sao.

Đang đó công việc bỗng thì nghe tiếng "Rầm" như tiếng sập cửa, cả phòng tối um, đèn bị tắt hết, dạo này con tim bé nhỏ mong manh của tôi cứ bị bay lên bay xuống hoài hà, chắc tôi bị suy tim hay truy tim mà chết sớm quá. Tôi sợ mà không có mà hú dọa tôi nha. Chắc là gió thôi nhĩ? Chứ ai rảnh mà đóng cửa WC? Chắc là đèn bị chập mạch thôi nhè? Ha ha. Dù tự an ủi mình như vậy nhưng tôi vẫn không dần lòng được mà nỗi da gãi khắp người. Cho chưa cái tôi ham hồ đọc truyện ma nha con, sợ m luôn ( x ) Mau chóng xử lý tôi len lên mở cửa phòng vệ sinh nhìn ra ngoài, không có ai, tôi với tay bật công tắc đèn, vẫn sáng bình thường không chớp tắt chớp tắt như phím. Tôi thờ phào nhẹ nhõm ung dung rửa tay rồi mở cửa lớn mà đi ra.

Khoan! Sao cứng vậy nè? Tự nhiên hôm nay cái cửa nó nặng kỳ cục lạ. Tôi dùng sức kéo nó ra nhưng cái cửa vẫn cứng đầu đứng yên. Không xong rồi, bị khóa ở ngoài rồi. Tôi tự đánh đầu mình một cái, chửi thề

"Sao mà mình ngu thế. Ở đây làm eo gì có gió, tường bốn góc che hết bà nó gió rồi. Đèn bị chập mạch thì sao mà bật lên được. Ngu quá ngu." - Tôi hùng hổ mắng mỏ chính mình không thương tiếc, nhưng sau một hồi thì đột nhiên ón lạnh cả sống lưng.

Đột mý vậy thì thế lực hắc ám nào đã làm chuyện "tồi bại này"? Sao tự nhiên lạnh gáy quá vậy nè? Eo ôi, chắc là tôi tưởng tượng thôi nhĩ? Tôi từ từ quay lưng lại ngó xung quanh, sao cái nhà WC bé như cái lỗ mũi và bình thường như chưa từng được bình thường này lại đáng sợ quá vậy? Cái cảnh này làm tôi nhớ lại căn nhà mà đã khiến tôi khóc lên khóc xuống mấy lần quá. Tôi tự và mặt mình mấy cái để lấy lại bình tĩnh, này đừng có mà tự dọa mình nữa.

Tôi lấy điện thoại bấm số Đinh Vy "yêu dấu" và tàn tan nằng ấy không thèm trả lời tôi. Cái con nhỏ này, lúc cần thì không bao giờ thấy mặt nó xuất hiện hết tron hết trời mà lúc không cần thì mặt nó é - vờ - ri - que. Tôi cảm điện thoại sốt ruột đi qua đi lại trong WC, cũng may nhà vệ sinh trường tôi khá sạch nếu không thì chắc tôi bị viêm mũi mà chết ngộp trong "khí độc" rồi. Cái nằng này thấy tôi đi lâu quá thì cũng biết đường mà chạy đi kiểm tôi chứ, từ lúc đó đến giờ cũng 10ph rồi chứ có ít gì đâu. Tôi dò hết các tên trong danh bạ nhưng cuối cùng vẫn đứng ở tên của hẳn. Chần chờ vài giây tôi quyết định gọi điện cho hẳn. Nếu còn đây đưa nữa thì tôi có nước ở đây cả đời. Thôi liều mạng vậy dù tôi vẫn còn "khá" gần hẳn.

"Alô, chị đang ở đâu vậy, tôi đợi này giờ hơn 10ph rồi đó." - Giọng hẳn vang lên bức bối. Cái gì mà bức với chả bối, tôi mới là người cần phải gào thét trong tuyệt vọng đây này.

"Chị đang ở trong nhà vệ sinh nữ này, được không hả?" - Tôi hét lên trong điện thoại. Ấy ấy lại giờ thôi còn đồ ra nữa rồi, đang nhờ hẳn giúp mà, đừng quên mục đích ban đầu. Tôi quay ngoắt 180 độ, giả vờ hiền lành thực nữ nói tiếp. - "À thật ra chị đang bị nhốt trong WC, hahaha"

"Cái gì? Chị bị nhốt á? Sao lại bị nhốt được." - Hẳn cao giọng tỏ vẻ nghi hoặc.

"Làm sao mà chị biết được cơ chứ. Tự nhiên đang đi thì cửa đóng cái rầm, đèn tắt cái rụp, xung quanh tối thui. Chị đây có phải thần thánh gì đâu mà ngăn chặn. Đây chỉ nghĩ là gió thôi, đến lúc đi ra thì như này này." - Tôi bị hồi thì tức mình tăng volume thêm vài nấc nữa.

Nhưng với tình hình hiện tại thì việc đó chẳng khiến tôi nuối nôi cục tức trong lòng mà khiến cho cái "lỗ mũi" mà tôi đang đứng bên trong thành phòng vang. Cái hòng như loa phát thanh của tôi hại tôi rồi, cái giọng lạnh lảnh của tôi vang khắp nơi nghe thật ghê rợn. Khung cảnh đã mị hoặc rồi mà thêm công của tôi nữa thì càng liêu trai chí di hơn. Tôi đảo mắt nhìn quanh chắc hẳn là sẽ không có con ma nào nhào bỏ ra hú tôi thì tôi mới dám thì thầm nói tiếp:

"Mau mau đến cứu chị coi. Trong đây giống nhà ma quá, chị đây sợ ma lắm."

"Được rồi chị ở yên đó đi, tôi lên giúp chị đây" - Hẳn cúp máy cái rụp và gấp gáp.

Cái tên này dận ngu, tôi nếu mà đi lung tung được thì đã sai cánh bay đi rồi có cần phải quanh quẩn trong đây không? Hừ liệu hồn mà mau đến đây đi, không đợi thêm vài phút nữa tôi sẽ tự hù mình đến chết cho mà coi, lúc đó thì tôi nhận xác đi. Tôi ngó Đông ngó Tây kiểm chỗ ngồi, này giờ đứng lâu quá làm chân tôi mỏi rã rời nhưng ời trời chỉ có những chiếc bồn cầu "xinh xẻo" chào đón tôi. Thôi kệ, có chỗ ngồi là được rồi, tôi đi đến chỗ gần nhất đặt mông lên ngồi, mắt hướng về cửa lớn trông chờ.

Ngồi một lúc tôi cảm thấy có gì không đúng, cái vụ bị nhốt trong nhà vệ sinh là tôi thấy quen lắm nha. Hình như mấy phim tình cảm Hoàng Quốc chiếu nhiều lắm nè, à còn nẩy quyền ngôn tình Trung Quốc cũng có viết nữa. Cái này là sau khi con nữ phụ biết nam chính thích nữ chính nên lợi dụng cơ hội nhốt nữ chính nè. Và tôi thì đang đóng vai "nữ chính" bắt đầu đi nè ( 3 ), rồi bà biết rồi nha, cái con nhỏ vô phép tắc kia dám nhốt bà mầy nè, bà mà thoát ra được là bà tấn con vô mõm nha. Chắc lúc này nó định lên kiểm tôi dần mặt mà vô tình lại thấy tôi vô nhà vệ sinh nên lợi dụng cơ hội trả thù. Giờ thì tôi đã hết sợ rồi, khi hiểu chân tướng sự việc thì mấy thứ ma quái kia đã sớm bị ngọn lửa của tôi thổi bay mất dép. Giờ tôi mới biết rằng hẳn không muốn nói đích danh người hẳn thích vì hẳn sợ con bé kia sẽ gây hại cho cô bé đó sao? Và tôi chính là thế thân à?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 21: Lên Đây Tôi Công Chị

"Rầm rầm" Tiếng đập cửa vang vọng khắp nhà vệ sinh làm tôi giật mình suýt làm rơi điện thoại vào bồn cầu. Cái con nhỏ Đinh Vy này, sao chụy gọi hoài mà cung không bắt máy hả?

"Chị có ở trong đó không?" - Hẳn gào rống

"Có có mau mở cửa." - Tôi rống hòng gào lại.

"Tôi mở cửa đây chị ra ngoài đi." - Hẳn nói tiếp sau đó là tiếng lách cách cửa thanh sắt chấn cửa.

Một luồng ánh sáng chói chang lùa vào mắt tôi. Cuối cùng tôi cũng thoát ra được rồi, ạt ạt trời đất. Trèo xuống bồn cầu tôi ao về phía cánh cửa đang mở rộng chào mời. Em yêu chị đến với em đây. Khỏi phải nói, tôi biết là bộ dạng của tôi thảm hại đến mức nào, khuôn mặt biến dị ra sao. Và cũng chắc do cái biểu cảm có phần hơi "biến thái" của tôi mà hẳn nhín hết cả chân mầy lại, mặt nhẩn như khi ăn ột. Tôi don't care chỉ muốn chạy thật nhanh ra ngoài, ra khỏi cái phòng vệ sinh ảm rừng rợn này.

Khi tôi tưởng rằng mình sấp ra khỏi đây thì trời đất bỗng dung quay tròn, trần nhà bỗng dung lộn ngược và tôi bỗng dung lăn đùng ra đất mà không hiểu tại sao. Tôi té một cách bất ngờ, bất ngờ đến nỗi khi cái bàn tọa của tôi chạm đất rồi thì tôi vẫn chưa kịp hét ra nổi một tiếng. Lồm cồm bò dậy tôi đưa mắt ngáy ngốc nhìn hẳn. Hẳn cũng đang trợn mắt nhìn tôi, tay phải giờ giữa không trung.

Cần răng nhịn đau tôi cố đứng lên nhưng đánh bất lực té oạch xuống sàn nhà lạnh ngắt một lần nữa. Tôi đã làm gì sai nhĩ? Tôi chỉ là muốn đón nắng mai, ôm nó vào lòng, yêu thương chiều chuộng nó thôi mà. Tôi đơn giản chỉ là muốn bước chân qua cánh cửa này thôi thế mà hẳn lại nghĩ tôi định lao đến ôm hẳn làm trò đồi bại. Vì bảo vệ tâm thần "ngọc ngà, trinh trắng" mà hẳn nở một cước xô tôi lăn chổng chơ rồi còn nhìn tôi căm phẫn. Và hay rồi, chân tôi bây giờ đau như muốn rụng luôn. Đứng dậy không nổi thì ôm nằng bằng rằng à.

"Này cái tên kia, đầu óc đến tôi nghĩ oan cho người khác thì thôi đi. Có cần phải ra tay ác độc như vậy không?" - Tôi chống tay xuống đất, ngồi dằng không thể bá hơn hất mặt nói.

"Làm sao tôi biết được cơ chứ. Ai đòi tôi vừa mở cửa ra chưa kịp nhìn rõ gì thì thấy chị mang bộ mặt như ma phóng ra. Tôi chỉ hành động theo phản xạ khi gặp kẻ "xấu" thôi" - Hân định khoanh tay trước ngực nói.

"Đệt. Vừa phải thôi nha. Xô ngã người ta mà một câu xin lỗi cũng không có hả? Lại còn nói cái gì? Chị đây giống ma á!!! Có nhầm không vậy, chị đây thấy cậu giống ma hơn đó." - Tôi thẹn đỏ mặt vì cái suy nghĩ khá ảo tưởng của mình lúc này. Thì ra hân ta bị tôi làm chon giắt mình mà thôi, tôi nghĩ nhiều quá rồi.

"Rồi tôi xin lỗi. Chân chị sao rồi, có đứng dậy được không?" - Hân cúi người xuống hỏi han. Coi như vẫn còn có chút chí khí nam nhi.

"Đau chết bá luôn, cậu xô tôi như nào vậy? Giờ đứng không nổi nà, không những chân đau mà hông cũng đau nữa." - Tôi nhăn nhó kể khổ.

"Rồi rồi tôi xin lỗi mà. Đây chị bám vào tôi mà đứng dậy đi, ngồi ăn vạ một hồi là vì khuôn bò khắp người ráng chịu nha." - Hân đe dọa.

"Ặc ặc mau kéo chị đứng dậy coi, kéo dậy nhanh lên." - Tôi cố với tay bám vào vai hân để làm điểm tựa. - "Ui đau quá không đứng được." - Tôi bất lực.

Thật sự là rất đau, mắt cá chân trái đau điếng mỗi khi tôi cố chống xuống đất để đứng lên. Bao nhiêu lần thử là bấy nhiêu lần da gà da vịt nổi lên cho bằng hết. Tôi suýt xoa cúi xuống thối thối chân thì thấy máu từ đầu chảy ra, nhìn lại thì mới biết cổ chân tôi nghiệp của tôi bị mất một miếng da. Tôi hoảng hồn lấy tay bật vết thương lại để máu ngừng chảy, đưa mắt "ngẩn lẹ" nhìn hân không rời, nhìn cái con người hại tôi ra nông nổi này. Chẳng hiểu lúc này tế tôi vị va vào đầu nhưng hết đau ngoài da rồi lại đau trong da, hai ba cái đau cộng lại thì tôi cũng chỉ biết đầu hàng số phận mà thôi.

"Lên đây tôi công chị." - Hân sau khi loay hoay lôi kéo tôi nhưng bất thành đành thờ dài đưa lưng ra kêu tôi trèo lên.

"Ngồi xuống thấp tí chị mới trèo lên nổi." - Tôi từ biểu cảm bất lực liền chuyển sang biểu cảm cực kỳ nham hiểm, nhìn hân cười gian mấy cái, đợi hân ngồi thấp xuống thì liền nháy cái ọt lên. Dễ dàng thôi mà.

Nắm tóc hân giắt đứt mấy cọng cho bò ghét tôi cười khoái trá khi nghe hân la oai oái.

"Này chị định bức hết tóc của tôi đấy à! Tôi có lòng tốt công chị mà chị làm vậy sao?" - Hân ai oán cắn nhấm.

"Cho cậu hiểu cảm giác bị bức tóc nhá." - Tôi cười hề hề, đưa bàn mặt của mình rướn qua vai hân nói. Sau đó vỗ lưng hân như vỗ lưng ngựa không ngừng kêu hân tiến về phía trước.

"Haizz vì tôi nể tình tôi lỡ xô chị nên tôi mới nhịn đấy nha." - Hân thờ dài lắc đầu nói, nhưng trên môi hân lại nở một nụ cười, chỉ là phớt nhẹ qua thôi.

Hân giữ tôi chỉ bằng tay phải, đơn giản là vì tay trái của hân đang bị thương. Do bất tiện như vậy nên hân có vẻ khó khăn khi bước đi. Tôi thì sợ té vòng hai tay qua cổ hân xiết chặt khiến hân khó thở ho khụ khụ mấy lần.

"Này tôi yêu cầu chị về nhà ăn ít cơm lại đi nha. Người thì lùn mà nặng như heo vậy?" - Hân sa sầm mặt nói, mồ hôi chày ròng ròng.

"Im đi nha, tại cậu yếu quá còn gì, lớp chị trước mặt kia, sắp tới rồi đi nhanh tí đi." - Tôi bị chạm tới lòng tự ái, âm thầm giơ tay bức hai ba cọng tóc của hân. Tôi mà vừa lùn vừa nặng á hà, tôi cũng hơn 3 mét bẻ đôi rồi, cân nặng cũng xấp xỉ 50 kg thôi mà, vẫn còn chuẩn chuẩn.

Hân gõ tay, xốc tôi lên lấy sức rồi "lét" vào lớp cửa. Nhà vệ sinh cách lớp tôi chưa đầy 30s đi bộ mà hân công tôi có chút xử lại thờ hồn hên như đúng rồi, lố quá đê. Đặt tôi ngồi yên vị trên ghế hân nhìn xung quanh lớp tôi một lượt. Cũng may là cuối tiết này giờ nên gần như cả trường về hết rồi, tuy lớp tôi vẫn còn mở cửa nhưng chỉ có hai cái balo bị vứt một đồng chỗ bàn tôi. Nhắc đến balo tôi mới nhớ ra một sự kiện quan trọng, con nhò Đinh Vy kia chạy đâu mất rồi? Bảo nó Trồng cái balo hộ mà bây giờ bóng dáng chẳng còn, thấy tôi lâu vào thì chẳng thèm bận tâm đi kiểm, gọi điện thì không thèm nghe. Cái con nhò này biến vào xó xỉnh nào rồi? Tôi nhăn mặt lòi điện thoại gọi năng lần nữa. Hay rồi, đến cả điện thoại mà cũng vứt ở trong lớp, chuông kêu âm lên, người ta chưa lấy cho là may lắm rồi. Tôi thảm mãng năng.

Bỗng một bóng dáng quen thuộc lướt qua cửa sổ lớp tôi. Cô nàng Đinh Vy đáng yêu bày giờ mới chịu lộ mặt ra, miệng ngân nga hát, nháy chân sáo nhí nhảnh chuẩn bị đi ngang qua lớp thì tôi liền hét to lên:

"Cái con bạn trời đánh kia, bà đi đâu này giờ hả???????"

Tôi phải công nhận một điều là chất giọng tôi rất tốt, sức công phá rất mạnh mẽ, năng ta bị tôi tấn công bất ngờ thì giắt này mình nhìn vào lớp. Vừa thấy tôi mất năng như suýt lòi ra ngoài lấp bắp:

"Sao... sao... À con quý kia bà làm gì mà la hét dữ vậy chứ?"

"Vào đây, vào đây." - Tôi chống khuỷu tay xuống mặt bàn, ngón tay linh hoạt ngoắt ngoắt kêu năng lại gần tò vè chụm đại.

Năng thấy không khí trong lớp căng thẳng cũng ngập ngừng đi vào, nhìn tôi ái ngại, cười nham nhở chọc cười tôi. Tôi nhảm chán trợn mắt nhìn năng làm năng hết hồn chạy nhanh đến chỗ tôi.

"Lúc này đi đâu mà gọi điện không trả lời." - Tôi tra hỏi.

"À đi đi photo tài liệu." - Năng sợ sệt đáp.

"Chị ấy đi theo thầy Thiên thì có." - Hân đang đóng vai người qua đường liền chuyển sang người trong cuộc. Thầy Thiên? Không phải là thầy chủ nhiệm à?

"Ái, em ở đâu chui ra vậy?" - Năng bị hù lên hù xuống ôm tim thở mạnh.

"Ồ đây này giờ rồi mà tại chị không thấy thôi. Lúc này em thấy chị nói chuyện với thầy Thiên ở dưới lầu mà, chị có đi photo tài liệu gì đâu." - Hân thẳng như ruột ngựa tố cáo Đinh Vy khiến năng giãy đành dạch.

"Tối lắm!" - Tôi giơ ngón cái về phía hân. - "Bà biết này giờ tui bị nhốt trong nhà vệ sinh không hà con kia? Gọi cho bà thì bà không nghe, hên là có thằng nhóc này không là tui kí sinh ở trong đến mai luôn rồi."

"Há? Bà bị nhốt á?" - Năng ngạc nhiên hỏi nhưng khi thấy mặt tôi sa sầm xuống thì liền chuyển qua nịnh nọt - "Tui tui xin lỗi mà, tại.. tại tui thấy thầy đi ngang qua lớp mình nên tui chịu không nổi nèn.. nèn mới chạy theo thôi. Bà cũng biết tui mà... Hi hi. Mà sao nhóc đó mang bà ra được vậy?"

Bị hỏi ngược lại, tôi đang định mở miệng trách mắng năng tiếp thì liền im bật, một chữ cũng không nói nên lời.

"À tui biết rồi nha vậy mà bà dám bảo là bà không thèm hả? Lén la lén lút sau lưng tui. Vậy mà dám mắng tui? Hahaha" - Năng ta như mới khám phá ra một bí mật kinh thiên động địa, ngửa mặt lên trời cười.

"Cái gì mà lén lén lút lút... Này nói gì đi chứ cái thằng nhóc này? Chị với cậu đâu có gì đâu đúng không? Há? Há?" - Tôi quay qua hân kêu hân giải thích.

"Em chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, đúng lúc nghe được tiếng hét như lợn chọc tiết của chị Hạ nên mới biết!" - Hân nhìn tôi bằng nửa con mắt, vô si giải thích.

"Ặc chụy giết cậu, Vy đâu giết hân lập công chuộc tội cho ta." - Tôi ra lệnh.

"Tuân lệnh!" - Năng giơ tay ngang trán sau đó lao vào chọt lét tôi.

Loạn rồi loạn rồi, ai đòi tôi tố lại phản chủ như vậy cơ chứ???? Hân đứng bên ngoài nhìn tôi bị hành hạ, không giúp thì thôi lại còn cười lớn. Con nhò tội nghiệp là tôi thì chỉ biết khóc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 22: Bí Mật

Dù đau chân nhưng tôi vẫn cố hết sức lái xe về được đến nhà mà không gây ra bất kì tai nạn nào. Tính ra tôi cũng gọi đầy chứ! Và cũng vì sự việc ngày hôm nay mà tôi bị nhốt trong nhà không đi đâu được. Thế là xong, khỏi ăn uống cái chi hết. Buổi hẹn của tôi với hân coi như hoãn lại. Nhưng không sao, tôi sẽ đòi nợ sau, lần sau sẽ bắt hân đãi một bữa "sang chảnh" hơn nữa.

Hôm sau tôi được "ông bố mầu mực" (theo như lời bố tôi) đưa rượu đến tận lớp. Trước khi đi bố còn rắng nán lại "thom" tôi và hân mỗi đứa hai phát vào má. Tôi cười hề hề lau mồ hôi rồi ngược lên lầu nhìn tui bạn trong lớp, cái lũ đang dùng đôi mắt soi mói của mình bắn về phía tôi. Chân đã hết đau từ hồi hôm qua nên bây giờ tôi có thể tự do bay nhảy thoải mái, chỗ bị rách da cũng đã băng lại, coi như là vết sẹo "ghi nợ".

"Hé nhô con Hạ bánh bèo. Hôm nay được bố chờ đồ ha." - Tên tội đồ bỏ bạn theo trai Đình Vy khoanh tay trước ngực tặc lưỡi nhìn tôi.

"Im đi, nếu không nhờ bà mẹ trai thì tui có bị vậy không?" - Tôi nhe răng hù nàng.

"Hí hí đây đây tui điu bà ha." - Nàng nịnh bợ.

Tôi hất tóc tỏ vẻ bà hoàng đưa tay cho nàng điu vào chỗ, coi như cũng biết điếu. Hôm nay nên làm cái gì nhỉ? À nhắc mới nhớ, phải xuống lớp con bé kia tội nó nói được. Coi phim Hàn Quốc cho nhiều vào rồi học mấy đứa ưa tính nhốt tôi trong nhà vệ sinh à. Thiệt là quá sức hà! Ngồi vào chỗ tôi chống tay nhìn ra ngoài sân, chưa học gì mà tôi lại mong mau ra chơi rồi.

Nói chung là thời gian trôi cũng khá nhanh, ngồi gập có mấy chục cái thì hai tiết đầu đã trôi qua. Nàng Đình Vy do cảm thấy có lỗi nên lúc có tiết thầy Thiên không dám ngắm thầy say đắm nữa mà quay qua nói chuyện với tôi. Cũng may là nhờ nàng nên tôi mới không gục xuống bàn ngủ. Giờ ra chơi tôi quyết định đi xuống lớp hân một mình, coi như 15ph ra chơi tôi tha cho nàng. Tôi cần phải nói chuyện đàng hoàng với con bé kia một lần, cứ mập mờ như vậy hoài tôi không biết là nó còn có thể làm gì.

Dọn bàn xong xuôi tôi toan đứng dậy thì con bé kia tự động "hộp mặng" lên tới tận lớp tôi. Tôi thấy nó thì hơi bất ngờ, dạo này tôi cũng có số "đào hoa" hết trai lại tới gái kiếm. Lách người ra sau Đình Vy tôi ra ngoài, mặt đối mặt với con bé.

"Khải báo tôi lên đây." - Con bé nói với tôi nhưng ánh mắt lại hướng ra chỗ khác.

"Cũng hay chi cũng có điều muốn nói" - Tôi làm mặt nghiêm, khoanh tay dựa vào tường nhìn con bé. Trong lòng tò mò không hiểu sao hân biết tôi muốn nói chuyện với con bé mà kêu nó lên đây.

"Chỉ nói đi." - Cuối cùng nó cũng chịu nhìn thẳng mặt tôi.

"Chỉ biết em thích thằng Khải, nhưng nó không thích em." - Tôi ngừng lại một tí dờ xét thái độ của con bé, thấy nó chỉ hơi nhú mày tôi nói tiếp - "Em cũng không nên quá miễn cưỡng. Như vậy chẳng ai vui về cả. Đặc biệt là em không nên làm vậy với chị, chị biết em ghét chị vì chẳng người con gái nào muốn nhìn người con trai họ thích đi với người khác cả." - Nói đến đây bỗng tôi thấy chạnh lòng, có lẽ tôi biết lý do.

"Chị gì thế? Tôi làm gì chị, chẳng qua tôi chỉ nói chị có mấy câu thôi." - Con bé tròn mắt nhìn tôi.

"Chứ hôm qua không phải em làm à?" - Tôi ngo ngác.

"Hôm qua tôi làm cái gì? Hôm qua sau khi bị bạn ấy từ chối thì tôi bỏ về luôn rồi." - Con bé cứng miệng trả lời nhưng trong đôi mắt của nó ánh lên tia buồn.

"Vậy hôm qua không phải là em nhốt chị trong nhà vệ sinh à?" - Tôi không chịu được hỏi thẳng.

"Cái gì? Tôi tính hơi đánh đá nhưng tuyệt nhiên không bao giờ làm mấy chuyện bỉ ổi như vậy. Nếu đã bị cự tuyệt thì tôi sẽ không bao giờ níu kéo như chị nói đâu. Ít ra như vậy tôi còn có thể làm bạn một lần nữa với cậu ấy. Mấy đứa con gái sau khi bị từ chối mà khóc lóc đáng thương thì thật tội nghiệp. Tôi không bao giờ như vậy" - Con bé có phần bức xúc. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của nó. Tôi lại làm sai rồi.

"Nếu Khải thích chị thì chị hãy đổi tốt với cậu ấy. Tôi thật sự không làm gì cả." - Con bé chen ngang dòng suy nghĩ hỗn loạn của tôi nói rồi bỏ đi.

"Khoan đã." - Tôi gọi với lại. Thấy con bé dừng lại ngoài đầu nhìn tôi, tôi mới nói tiếp. - "Em đừng thích thằng Khải nữa, hãy để dành tình cảm đáng quý đó cho một người xứng đáng với em. Còn Khải hãy để chị thay em thích nó nhé! Nó là một thằng tồi, không biết trân trọng tình cảm của em, vậy nên hãy giao thẳng tôi đó cho chị, chị sẽ thay em dạy dỗ nó."

Con bé ngạc nhiên nhìn tôi. Nó ngạc nhiên một thì tôi còn ngạc nhiên gấp trăm lần. Không ngờ sẽ có ngày tôi nói ra những lời này, mà người nghe không phải là ai khác mà chính là tình địch của tôi. Lấy tay bịt miệng, tôi đưa mắt hoang mang nhìn con bé đang bụm miệng cười. Ôi xí hờ quá đi! Da mặt tôi tuy có phần dày dầy nhưng mấy vấn đề liên quan đến tình cảm thì bỗng dưng mỏng đến lạ thường.

"Tôi không ngờ chị thích cậu ấy đến vậy. Vậy cái tên ngốc đấy tôi giao cho chị dạy dỗ đấy, nhớ phạt tên đó nặng vào. Cái này coi như là bí mật giữa tôi và chị, tôi sẽ không nói cho Khải biết đâu, chị đừng nhìn tôi như vậy." - Con bé cười, chậm rãi nói. Trước khi đi khuất con bé còn giờ ngoáy cái trước mặt nhìn tôi, gương mặt xinh đẹp như nắng sớm.

Sau khi định thần lại tôi vào lớp, ôm ngực trái, nơi trái tim còn đang nhảy múa liên hồi. Nhưng tôi không còn cảm thấy xấu hổ nữa, thay vào đó là một cảm giác thanh thản như được giải thoát. Tình cảm của tôi, cuối cùng tôi cũng có thể làm rõ nó rồi. Những ấn tượng xấu ban đầu về con bé kia của tôi đã bị đánh bay mà thay vào đó là sự hâm mộ. Hâm mộ về sự cá tính, sự mạnh mẽ và cuối cùng là cách giải quyết chuyện tình cảm của con bé ấy. Tôi đã hiểu lầm con bé rồi, chắc vào một ngày đẹp trời phải đãi nó đi ăn chuộc lỗi mới được, tôi cũng muốn biết thêm về nó.

Lấy tai nghe từ balo ra, tôi bật bài hát yêu thích của mình lên. Nhắm mắt tận hưởng từng câu nhạc, tôi ngậm nga hát theo, thả hồn trong ánh nắng chiếu hắt vào lớp học.

Come on skinny love just last the year

Pour a little salt we were never here

My, my, my, my, my, my, my, my

Staring at the sink of blood and crushed veneer

I tell my love to wreck it all

Cut out all the ropes and let me fall

My, my, my, my, my, my, my, my

Right in the moment this order's tall

Dường như lỗ hổng nào đó sâu trong lòng tôi đang dần dần được lấp đầy. Trong bóng tối hình ảnh của hân hiện lên thật rõ nét.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

## Chương 23: Nhục

"Hôm nay đi chơi đi." - Hân bước tới nói với tôi. Tôi thì đang ôm điện thoại đứng trước cổng trường gọi bố tôi đón, nghe hân nói thì ngược mặt lên nhìn hân chăm chăm.

"Hà?" - Tôi hỏi lại có chút hơi gượng, đảo mắt nhìn xung quanh, cũng may là về gần hết rồi.

"Tôi nay đi ăn đi, tôi còn nợ chị một bữa tối mà. Coi như đền tội cho cái chân của chị nữa" - Hần lẳng lẳng đứng kể bên tôi. Khi cảm thấy hơi ấm và cái bóng cao khuều của hắn bên cạnh bỗng trái tim tôi như bị hẫng một nhịp, dù biết rằng con bé kia sẽ không tiết lộ gì nhưng tôi vẫn không kiềm được mà mặt đỏ lên.

"Đi không?" - Không nghe thấy tôi trả lời, hẳn quay qua, cái người để khuôn mặt điển trai ấy ngang tầm mắt tôi, nhìn tôi chòng chọc.

"Hả? Đi, đi chứ sao không? Nợ chị thì nhất định phải trả." - Chẳng hiểu tại sao bây giờ chỉ cần liếc mắt nhìn hắn một tí là tôi cũng thẳng cục độ, chưa nói đến hẳn đang kể sát khuôn mặt hẳn vào mặt tôi. Sợ hắn nhìn thấy bộ dạng lúng túng của mình, tôi giả vờ giờ nắm đầm hồ dọa hắn đồng thời có đẩy hắn ra xa.

Hắn cười khi khi dứt tay vào túi quần quay về chỗ cũ, vừa nhịp chân vừa huyết sáo, nếu không tính cái tay phải kia thì trông cũng đẹp trai bảnh bao đấy. Ghen tị thật, bất kì lúc nào, bất kì nơi đâu hắn cũng tỏa sáng ngời ngời như vậy. Tôi tự cuối xuống nhìn mình, một con nhỏ lùn tìn, mồm mím, cũng không quá đẹp rồi tự dưng cảm thấy tự ti. Không biết người hắn thích đẹp không nhỉ? Có cao không? Có hơn tôi không? Tuy dạn lòng không được nhìn hẳn nữa nhưng con mắt phiền phức của tôi không chịu nghe lời, tự tiện đi chuyển dần chặt lên hắn. Không may lần này lại bị chính chủ phát hiện. Vội thu ánh mắt về, tôi ngượng chín mặt. Lăn theo khe mắt tôi có thể thấy hẳn đang chuẩn bị nói gì đó, trong đầu tôi liên lúng lục, xáo trộn, mò mẫm tìm mảy cái lý do chống chế.

"Bíp bip"

Tiếng còi xe xen ngang vào làm gián đoạn cái không khí kỳ quặc này. Chưa bao giờ tôi thấy yêu bỏ đến như vậy. Như một người sắp chết đuối vớ được phao tôi phóng nhanh lên xe mặc hẳn nợ ngăn ở đằng sau.

"Chào bố." - Mở cửa xe, hơi máy lạnh phả vào người làm tôi hơi rùng mình nhưng vẫn không quên chào bố, vị cứu tinh của tôi.

Yên vị trên xe, tôi nín thở đợi hắn đi vào. Hôm nay tâm trạng sao nò hỗn loạn đồ đốn như vậy chứ nhỉ? Hít thật sâu vào Hả, bình tĩnh lại đi Hạ. Từ lúc xác nhận lại tình cảm của mình, biết những cảm xúc kì lạ đối với hắn là từ đâu tôi cứ như đứm mất hồn, thật ngáo đá. Dù biết về diện tích cảm tôi rất là nhát nhưng hẳn cũng chưa biết gì mà, đừng làm lộ quá. Tôi vận nội công tạo cho mình cái vô bọc bình thường như mọi khi, phải tránh làm mấy cái hành động ngốc nghếch giống lúc nãy, không sẽ bị hắn chọc ghẹo cho đến tức chết thì thôi. Thế là tôi, Đinh Nhật Hạ đã giữ nguyên một biểu cảm duy nhất đó là thẳng lưng, mím môi, mắt hướng về phía trước. Tất nhiên tôi lúc về nhà thì cơ mặt tôi liên mắt cảm giác, sống lưng đau nhức.

Do cái hẹn ăn uống tối nay của hắn mà tôi có dịp trở thành con ngoan trò giỏi, làm hết tất cả các bài tập được giao. Đồng thời cũng có cơ hội ăn diện thành cô gái thủy mì, lung linh nếu không tính cái chiều cao khiêm tốn. Vì muốn trở nên dịu dàng hơn tôi quyết định sẽ diện váy áo xúng xính như mấy nàng hotgirl trên facebook mà tôi luôn hâm mộ. Lục tung tú đồ tôi cảm thấy hận bản thân mình ghê gớm, đếm qua đếm lại thì tôi chả có nổi trên ba chiếc váy, cuối cùng tôi đành phải chọn lại chiếc váy trắng lần trước.

Tôi hồi hộp đếm từng giây từng phút đến giờ hẹn, gấp gấp lạ thường. Cứ vài phút thì chạy ngay tới cái gương tú quần áo mà soi đi soi lại, kiểm tra phần trang điểm sợ mồ hôi làm lem mắt. Lúc trước mỗi khi đi đâu tôi chỉ vội xột quần Jeans đến thêm cái áo phông trắng đơn giản, không cầu kỳ mà cũng có thể che đi những khuyết điểm trên cơ thể như lùn và múp chẳng hạn, có xí xộn lắm thì cũng chỉ váy trắng giày bata thôi. Chưa bao giờ tôi dám trang điểm, tô son, kẻ mắt, đánh phấn ra đường, đơn giản là sợ người ta soi mói.

Dù biết rằng cuộc hẹn này chỉ đơn giản là... một cuộc hẹn bình thường thôi. Nhưng tôi vẫn không nên được mà suy nghĩ vẩn vơ tự tạo cho mình một ảo tưởng rằng đây chính là "ngày hẹn hò" đầu tiên sau khi bày tỏ tình cảm của mình. Tuy rằng hẳn không hề hay biết cũng không quan tâm đến suy nghĩ trong tôi nhưng tôi vẫn vui. Tuy vui nhưng tôi phải cố không bộc lộ quá rõ, tôi không muốn làm người phá hoại, chen ngang và là ngáng đường mối tình trong sáng của hắn. Tuy nhiên tôi sẽ tìm hiểu về người con gái đó, xác nhận với cô ấy về tình cảm của cô ấy đối với hắn, nếu cô ấy không thích hẳn tôi sẽ tiến tới, lần này chắc chắn tôi sẽ không úy mị, nhảu nhường, hay bỏ cuộc giữa chừng nữa đâu. Tình cảm là thứ không thể nhường cho người khác, nếu người ta đã không quý trọng thì tôi sẽ chăm sóc và quý trọng nó. Tôi tự thể với bản thân của mình, mang trong mình quyết tâm cao độ.

Đang lúc cao hứng tôi nhảy phắt lên giường, mặc kệ mình đang mặc váy. Đúng là từ một con bé khá thô trở thành một cô nàng yếu điệu phải cần thời gian rất nhiều. Giờ tay thành nắm đầm giờ lên trời, khụy gối xuống, tôi bặm môi bặm miệng nhium mồm nhìn theo hướng cánh tay giờ lên, nhìn chả khác con Godzilla là bao nhiêu. Tôi coi đó là lời thể thế sự quyết tâm của mình. Chưa kịp thu lại động tác đi hợm kinh khủng khiếp này thì cửa phòng thì đột nhiên bị mở ra bất ngờ. Tôi theo quán tính quay đầu lại, nhưng cái biểu cảm đó vẫn chưa kịp thu về thì khuôn mặt của hắn đập thẳng vào mặt tôi làm tôi suýt "trào máu mũi". Ôi cái cuộc đời! Vào lúc nào không vào sao lại vào ngay lúc này vậy chứ? Mặt tôi méo xệch, nhăn nhó như khi ăn ớt. Đứng ngay cửa phòng chứng kiến toàn bộ biểu hiện đau khổ như muốn khóc của tôi hẳn từ đang ngạc nhiên liên chuyển sang ồm bụng cười, cười đến nổi nước mắt muốn trào còn tôi thì chỉ muốn chui đầu xuống gầm giường làm bạn với ma thôi.

"Đi thôi. Ha ha ha." - Hần vừa nín cười vừa nói nhưng tiếng cười vẫn vang lên.

"Biết rồi. đi ra, mau đi ra. Sao không chịu gõ cửa trước lúc vào thế hà thẳng kia? Á á á." - Tôi sẵn thể chống nạnh đứng trên giường giờ thôi lưu manh. Thẹn quá hóa điên xua tay đuổi hắn điên cuồng.

"Biết rồi...haha...Nhanh lên nha...phur phur...Mà sẵn tiện hỏi nãy chị đứng đẹp ghê á, định thử vai Tề Thiên Đại Thánh hả? Ha ha ha ha." - Hần si nhục tôi xong thì liền nhanh chóng đóng cửa đột lẹ để tránh nguyên cái gối vào mặt.

Hắn đi rồi, tôi cứ nằm lăn lộn trên giường, đá chân tú tung. Ủng công từ nãy đến giờ ngồi tưởng tượng lát nữa phải tỏ ra "cool ngầu" như nào. Giờ thì tiêu tan bả nò rồi. Hu hu sao chưa bao giờ tôi được lên mặt với hắn vậy chứ toàn bị hắn bắt gặp lúc làm mấy trò "tối bại" mà thôi. Bực mình quá đi. Lát nữa đi chơi phải rút kinh nghiệm mới được. Hùng dũng bước xuống lầu, tôi làm bằm trong đầu "Hwaiting, hwaiting" nhưng khi vừa chạm mặt hắn và nụ cười đó thì tinh thần của tôi liền mềm như cộng bún. Haizzzzzzz

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24: Khoảng Thời Gian Yên Bình

"Đi chơi cẩn thận đấy. Mỗi đứm băng mỗi chỗ nên phải cẩn thận hơn người ta đó. Đừng để lúc về nhà bằng nguyên người nha." - Bố tôi đứng trước cửa nhà phải nói là hết hết công suất mặc kệ mẹ đang chọt vai đập chân.

"Con biết rồi." - Tôi quay người lại, đi lùi từng bước nhìn bố đang xịu mặt xuống vì không được đi cùng chúng tôi. Trách sao được vì bố còn phải chờ mẹ đi Shopping mà.

Tôi và hẳn quyết định đi bộ, chúng tôi muốn một cách chậm rãi ngắm nhìn khung cảnh thành phố về đêm. Lon ton đi kể bên hẳn, tôi nhìn băng quơ. Trời đã ngã vàng, những đám mây tung bay cùng gió vô cùng tự tại, những con đường tấp nập xe cộ, tiếng cười nói của người đi đường cùng tiếng còi như một bản hòa tấu, chưa bao giờ tôi lại cảm thấy nơi tôi sống đẹp như bây giờ, hay vì trước nay tôi vẫn mãi không để ý tới. Đã bao lâu rồi tôi chưa đứng ngắm những hàng cây ven đường trong khu nhà tôi. Đã bao lâu rồi tôi không nhận ra một vài sự thay đổi nho nhỏ trong khu phố. Đúng là cuộc sống quá tấp nập, quá căng thẳng đã cuốn chúng ta vào vòng xoáy "cuộc đời" khiến chúng ta quên mất một số thứ tưởng chừng như rất quen thuộc. Tôi liền nhìn hẳn, nếu một ngày, chỉ là nếu thôi, hẳn đột nhiên rời xa tôi, liệu "cuộc đời"có thể khiến tôi quên mất hẳn không? Rồi chúng tôi sẽ ra sao nếu chúng tôi quên mất nhau? Và không có thời gian để suy nghĩ về nhau?

"Chúng ta đi đâu nhỉ? Chị muốn đi ăn trước hay đi chơi trước?" - Hần vừa đi vừa nói, vài ánh nắng hoàng hôn còn sót lại chiếu lên khuôn mặt hẳn. Tỏa sáng, luôn hoàn hảo như vậy. Sao tôi không thể rời mắt khỏi hẳn được nhỉ? Tôi cứ như vậy, cứ ngây ngốc nhìn hẳn. - "Này bà chị ngốc à. Chị muốn đi đâu?" - Hần không nghe thấy tôi trả lời liền dùng chiêu cũ, kể sát mặt hẳn vào mặt tôi nờ nự cười nham hiểm.

"Hả? Đi đâu là đi đâu?" - Tôi lại bị phát hiện, sao chưa bao giờ hẳn chịu cho tôi ngắm hẳn thoải mái như vậy chứ hả? Tôi lúc tôi hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì hơi ối, cái khuôn mặt khiến người ta ngộp thở ấy... Mặt tôi nóng bừng.

"Ngốc vẫn là ngốc. Vậy tôi quyết định giúp chị luôn ha. Đi ăn trước đi." - Hần thu khuôn mặt ấy lại, tiếp tục sai chân bước đi, những bước chân thật dài, bỏ mặc tôi ngu ngơ chẳng hiểu chuyện gì.

Tôi chỉ có duy nhất một cái tội là chân ngắn, cũng chính vì thế nên hẳn đi thì tôi phải chạy. Tôi gắng sức chạy mới đuổi kịp hẳn. Vội nắm lấy áo hẳn như sợ hẳn sẽ đi xa hơn nữa tôi thở hồng hộc. Hẳn dừng lại, khẽ quay đầu nhìn tôi, mím cười, rồi dúi chân hẳn lại chuyển động nhưng sai chân đã nhò lại, hẳn chậm rãi bước đi mà không cần tôi phải khàn cổ gào thét. Tay vẫn giữ áo hẳn, tôi bước đi theo, nhìn tấm lưng khá rộng trước mặt, tôi rất muốn áp mặt mình lên đấy, cảm nhận hơi ấm lan tỏa, nhưng tôi không can đảm. Tôi cứ âm thầm nhìn phía sau hẳn rồi bước đi, không một tiếng động. Đến lúc ra khỏi khu phố tôi mới buông áo hẳn ra, tiến tới đi song song cùng hẳn. Chưa bao giờ tôi thấy lòng mình bình yên như lúc này. Tiếng nhạc từ nơi nào phát ra, tiếng nhạc du dương, giọng hát nhẹ nhàng, len lỏi trên con phố đông đúc.

I'll miss you always with my burning heart

Oh... Would I ever miss your angel eyes

And I'm falling into your eyes

And I'm falling in your arms

Tonight...

"Ngon không?" - Hấn ngồi phía đối diện cầm xiên thịt quơ quơ trước mặt tôi.

"Ngon, sao cậu kiểm được cái quán này hay dạ?" - Tôi ngấu ngiến nhai, mùi thịt nướng thơm phức lan tỏa khắp nơi, khiến người ta ứa nước miếng.

"Hà hà tôi mà. Phải chạy khắp nơi hỏi han mới mò ra được cái quán thịt xiên vừa ngon vừa rẻ này đó." - Hấn phồng mũi khoe khoang, không ngừng kể công với tôi.

Nhìn hấn tay phải cầm thịt xiên, tươi cười nói chuyện tôi nhất thời bị đứng hình, cây thịt xiên dừng giữa không trung, mắt dừng lại trên khuôn mặt ấy. Đôi mắt nâu, bạc môi nam tính, chân mày dài, sống mũi cao và thẳng, đặc biệt đôi lông mi cong vút ấy cứ như có lực hút nào đấy, có khi còn mạnh hơn cả trọng lực, hút tâm hồn tôi vào trong hấn, từ này đến giờ tôi dù có cố gắng như thế nào cũng không dứt ra được.

“À mà này lát nữa tôi với chị đi ăn buffet trái cây đi. Bạn tôi nó giới thiệu cho đấy, nghe nói mới khai trương nên được khuyến mãi nửa đấy.” – Hấn khoe xong thì như nhớ ra điều gì, quay phắt qua nói với tôi.

“Buffet trái cây gì cơ? Chị có nghe gì đâu, mới mò thì chị đây phải biết chứ ta.” – Tôi ngạc nhiên nhìn hấn.

Sao hấn biết nhiều vậy nhì? Tôi, một tín đồ ăn uống còn không biết nhiều chỗ như hấn. Bỗng một ý nghĩ chi thoát vụt qua thôi nhưng lại khiến má tôi hơi ửng hồng. Có phải hấn tìm hiểu, hỏi han nhiều như vậy là bởi vì chuẩn bị cho cuộc hẹn này không nhì? Chắc không phải đâu ha, cái tên này còn lâu mới tâm lý đến như vậy. Tôi nhanh chóng xua tan suy nghĩ đó, tiếp tục công cuộc ăn uống. Ánh mắt dần về địa thức ăn, tạm thời tránh nhìn hấn thôi, nếu không thì đầu óc sẽ bị mê muội, não bộ hoạt động chậm chạp cho mà coi.

“Chị thì suốt ngày chỉ biết vui đầu ở nhà, onl facebook có thèm đi ra ngoài đâu. Làm sao chị có thể biết được chứ.” - Hấn lên mặt chọc quê tôi.

"Gi? Làm như cậu ham học hỏi lắm vậy á." - Tôi ngược mặt lên nhìn hấn bằng nửa con mắt.

"Chắc chắc vậy chị nghĩ tôi mua mấy ảnh để làm gì? Là để khám phá những thứ xung quanh mình đấy." - Hấn không biết moi từ đâu ra cái máy ảnh, giờ trước mặt tôi.

"Ủa ở đâu vậy?" - Tôi tò mò vớt xiên que qua một bên, ôm lấy máy ảnh ngó ngó.

"Tôi mang theo đấy, bỏ trong cái giỏ này này." - Hấn chỉ chỉ vào cái túi đeo xéo đặt ở bên cạnh, rồi hấn nhướn mày hỏi "Cái túi to như lợn vậy mà chị cũng không thấy há?"

Chắc chắc này giờ lo ngắm người ta nên tôi chẳng thèm để ý xung quanh gì cả. Riết rồi tôi cứ như con dờ hơi, cù lún không biết gì hết vậy. Cười nham nhở nhìn hấn, thẻ điện coi như đi tong. Cúi đầu mân mê cái máy ảnh tôi mò nút bật rồi giờ máy lên, ra vẻ "dân chuyên nghiệp" nhắm một mắt nhắm vào giữa mặt hấn rồi bấm nút "tách" nhân lúc hấn không để ý. Không biết vô tình hay cố ý mà hấn lại quay mặt qua một bên đúng lúc tôi chụp ảnh. Lại một lần nữa tôi suýt phụt máu mũi, nhìn nghiêng hấn đẹp long lộn, sống mũi cao và thẳng, ấy hàng lông mi dài và cong vút ấy khiến tôi không thể nào rời mắt được. Đã thế bức ảnh còn mang thêm vẻ ảo diệu của ánh đèn đường, nhìn rất bí ẩn. Chấm chăm nhìn vào tác phẩm nghệ thuật tôi vừa tạo ra, tôi hình như tự khen mình, tôi cũng có tay nghề chứ bộ. Hấn thấy tôi ngồi cười hi hi một mình như con điên thì quơ tay trước mặt tôi hỏi:

"Chị làm gì mà nhìn máy ảnh của tôi cười một cách man rợ như vậy thế?"

"Hà há cậu nhìn này, chị đây bấm máy cũng chuẩn đại chứ bộ." - Tôi cao hứng giờ máy ảnh khoe với hấn.

Nhưng tôi không ngờ rằng khi vừa nhìn thấy "tác phẩm" thì hấn nhanh như chớp gạt lấy, lè lưỡi với tôi. Ặc hấn định xóa kìa, không được, an tuê sao xóa vậy? Tôi chồm lên cổ dùng cánh tay ngăn ngực của mình rướn tới lấy lại máy ảnh. Hai đứa chỉ cha chỉ chóc làm ồn một góc quán, mọi người xung quanh nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ. Tuy nhiên điều đó chẳng làm tôi bận tâm, bây giờ mọi sự chú ý của tôi đã dồn hết về phía quán Café đối diện, cái bàn nơi bạn Đinh Vy yêu quý của tôi đang cười nói vui vẻ với một tên "trai lạ".

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25: Theo Dõi

"Ê ê nhìn nhìn bên kia đi. Nhìn có quen không?" - Tôi kêu kêu hấn chỉ chỉ chỗ chó.

"Hà? Nhìn cái gì?" - Hấn nhướn mày nhìn theo hướng tay của tôi.

“Đó cái bàn gần hàng rào ở quán Café đó.” – Tôi cố rướn ngón tay nhắm vào con nhò Đinh Vy mà chỉ.

“À tôi thấy rồi, là chị Vy mà, rồi sao?” – Hấn quay qua hỏi.

“Thì mình qua đó đi.” – Tôi quay qua hấn cười nham nhở.

“Gi vậy trời chưa ăn xong nữa mà chị đòi đi đâu?” – Hấn hỏi khó chịu ra mặt.

“Đi mà, đi mà mang đồ ăn qua đó ăn luôn. Nha nha.” – Tôi giờ chiều nùng nịu ra, ló đến nỗi chính tôi cũng tự rùng mình mấy cái.

“Thôi đi bà có oi. Bà có nhiều chuyện quá, người ta hẹn hò thì kệ người ta đi, ngồi đây ăn thôi đừng có lo chuyện bao đồng nữa.” – Hấn ôm máy ảnh, ngồi lại xuống ghế mân mê, không quên dạy đời tôi.

“Xi, không qua thì thôi.” – Tôi xụ mặt ngồi phịch xuống ghế, không quên liếc hấn một cái chấy mặt. Thật là cụt hứng.

Hấn đang ngó máy ảnh cũng ngược mặt lên nhìn tôi, thấy tôi trung cái bộ mặt dài tám thước ra thì cười nhẹ. Lắc đầu bắt lực mấy cái hấn ngoắc cổ phục lại nói nhỏ gì đó. Tôi không quan tâm, cầm xiên que đâm phập phập vào miếng thịt nướng, tưởng tượng đó là mặt hấn mà đâm, nhưng hỏi lại không nỡ đâm tiếp. Cái con nhò này, thích người ta đến điên luôn rồi.

Hấn thấy vậy cũng chẳng nói gì, giờ máy ảnh chụp hết tất cả mọi khoảnh khắc mà tôi xấu nhất, mặt xệ xuống sùng như cái mâm. Aizz cái tên này, định chọc tôi nữa hả? Tôi không thèm quan tâm, khoanh tay trước ngực nhìn về phía bên kia đường. Trong lòng nồn nao sợ hai người kia đi về mất. Dù biết là tôi rất là vô lý nhưng cái tính tò mò nó ăn sâu vào người tôi rồi, muốn bỏ cũng khó.

“Của quý khách hết \$\$\$\$\$\$. Đây là hóa đơn. Hộp của quý khách đây ạ.” – Cô phục vụ từ đầu đi tới cất ngang suy nghĩ của tôi, nhìn tôi cười kiêu “tôi biết thôi rồi” làm tôi hơi nhột.

Tôi ngạc nhiên nhìn hấn đưa tiền cho cô phục vụ rồi cầm đĩa gấp từng xiên que vào hộp. Tự nhiên tôi thấy tội lỗi quá, thì ra hấn cũng không quá cứng nhắc. Thấy tôi thay đổi 180 độ từ ánh mắt hình viên đạn chuyển qua ánh mắt long lanh mèo đi hia nhìn hấn, hấn liền cười phì ra, lấy đôi đĩa gỗ đầu tôi.

“Á á này có biết đĩa đồ lăm hông hả?” – Tôi ôm đầu ầm ục, tôi mới cảm kích hấn có một chút thôi mà.

“Cho chị chứa cái thôi vô lý.” – Hấn cười thu đĩa lại quay về với công việc của mình.

Tôi rút giấy ăn trên bàn ra lau tóc, nếu là bình thì có lẽ tôi đã nhảy dựng lên là hét um sùm nhưng hôm nay cũng chẳng biết tại sao, tôi không thể nào dừng cười được.

Tôi với hấn mỗi người xách một hộp xộp bước vào quán Café nhìn đến trông là buồn cười. Bên trong quán tối thui, cùng lắm chỉ loe loét được vài ánh đèn màu mờ ảo. Khách đến đây chủ yếu là mấy cặp tình nhân, họ ngồi xung quanh quán cười nói rôm rần. Tôi đảo mắt nhìn tìm con bạn Đinh Vy. À há tôi tìm thấy nó rồi, chà chà say mê đến độ có người vào quán cũng không thèm quan tâm luôn, cũng tốt để chụy không bị phát hiện quá sớm.

Lột tọt chạy tới cái bàn gần đó, đặt mông xuống ghế tôi ngoắc ngoắc tay kêu hắn đang ngần ngợ lại ngồi.

“Sao cái quán này nó mờ ám thế?” – Hắn ái ngại nhìn tôi hỏi nhỏ.

"Mở ám cái chi không biết chi là đèn không được sáng thôi mà. Quán nào chả thế." - Tôi phìu phìu vậy, vươn tay ôm hộp đồ ăn từ hắn , mở ra rồi bày biện lên bàn.

Hắn ngồi xuống ghế đối diện tôi, đảo mắt khắp nơi. Hắn làm cứ như lần đầu vô quán Cafe vậy. Tôi cười khi khi nhìn cái dáng vẻ căng thẳng như muốn toát hết mồ hôi hột của hắn. Lấy que chọc một miếng đậu bắp trong hộp xốp, tôi gơ đến trước miệng hắn vơ vậy.

"Ăn đậu vào cho bớt nóng ~v" - Tôi nĩa mai chọc.

"Này chị, tôi có cảm giác là từ khi bước vào quán này hình như chúng ta bị theo dõi ấy." - Hắn không quan tâm đến lời châm chọc của tôi, cứ quay ngang quay ngửa tìm kiếm mọi góc ngách. Chân mày hắn nhúu lại như sắp chạm nhau tới nơi.

"Theo dõi cái gì không biết! Có chúng ta đi theo dõi người khác thì có." - Tôi nhíp chân cười xòa, gơ que chỉ về phía bàn bên kia.

"Cậu coi phim rồi đọc truyện trinh thám nhiều quá rồi đấy!" - Ăn thêm một miếng thịt tôi nói tiếp - "Này không có ai rảnh theo dõi tội học sinh hi mũi chưa sạch đâu. Có chừng là bọn bắt cóc con nít ấy. Hahaha"

"Ừ chắc là vậy!" - Hắn nghe thấy lời đùa hơi nhảm nhí của tôi thì gất gù thu lại cái dáng vẻ lo lắng lúc nãy. - "Mà này chị định ngồi trong này theo dõi chị Vy thiệt đấy hả? Riết rồi không biết chị với tôi hẹn nhau đi ăn hay là đi theo dõi nữa."

"Làm gì đến nỗi đó. Vô đây còn uống cafe nữa mà. Ha ha." - Tôi cười gượng, haizz không lẽ tôi đã phá hỏng buổi hẹn này sao?

Thấy cô phục vụ tới gần, tôi nhanh nhẩu gọi hai ly Bạc xiu nóng mà chẳng cần hỏi ý kiến tên kia. Đơn giản là tôi biết hắn thích cái gì mà. Cũng nhờ hắn mà bây giờ tôi bị nghiền bạc xiu, y như bây giờ, tôi bị nghiền hắn vậy. Bạc xiu nhiều sữa ít cafe, giống như tình yêu, ngọt ngào nhưng xen lẫn vị đắng, chỉ nhẹ nhàng phảng phất khiến tình yêu thêm thú vị. Ấy da tự nhiên nghĩ như vậy hà, ngại chết mất.

Chống tay lên bàn, tôi nhìn hắn chăm chăm, lại ôm máy ảnh, dõi à? Tôi xiu mặt xuống, quay đầu qua bàn của con nhỏ Vy. Chắc chắc nhìn người ta tình cảm thiết tha ghê chưa chứ! Đinh Vy với ông thầy đang nói chuyện gì đó, bỗng hai người cười to rồi có nàng chồm người qua đánh ông thầy nẩy cái. Ôi sến rện khiến tôi nói cá da gà, rùng mình mấy cái tôi quay đầu về lại chỗ cũ. Cùng lúc đó thức uống cũng vừa mang ra, nhận ly nước từ cô phục vụ, tôi lấy muỗng khuấy đều để sữa và cafe hòa đều. Thấy hắn vẫn cứ ôm máy ảnh, rảnh tay tôi khuấy giúp hắn bỗng hắn chụp lấy tay tôi, mắt len lén nhìn lên nói:

"Chị có thấy hai người ngồi đằng sau mình không? Một nam một nữ ấy. Hình như họ đang theo dõi tội mình ấy."

"Hà cái gì?" - Tôi định quay lại để xem thử thì hắn liền cản.

"Đừng có mà quay lại, lộ liễu quá!" - Hắn thờ dài nhìn tôi. Ồ hay nhỉ, tôi chỉ muốn chứng thực thôi mà. Tôi đâu có biết gì đâu.

"Bây giờ chị gĩa vờ đứng dậy đi ngang qua đó thử xem. Để tôi xem phản ứng của họ đã rồi mới biết thực hư ra sao!" - Hắn lăm bằm nói tiếp.

Tôi thấy ý tưởng này cũng hay đấy nhưng vấn đề là tại sao lại là tôi? Lá gan tôi bé lắm, bé hơn gan chuột nữa, tôi không làm được đâu. Nhưng mà khả năng quan sát của tôi lại có hạn, không bằng hắn. Tôi méo mặt nhìn hắn, thấy hắn nhàu mày hất hất mặt ý kêu tôi đứng lên, thì chi biết mếu máo làm theo. Coi như làm mồi như đi, kệ nó chỉ là đi ngang qua thôi mà, không lẽ hai người đó sẽ rút súng ra bắn mình. Hít vào thở ra mấy cái lấy tinh thần tôi đứng dậy, quay người lại đi theo hướng hắn nói. Tôi không dám nhìn thẳng vào hai người đó mà chỉ dám nhìn xuống đất.

Ngay lúc này đây, tôi có cảm tưởng rằng mình đang trong một bộ phim hành động nào đó mà xung quanh tôi là những cảnh slow motion chân thực. Dù biết đó chỉ là ảo tưởng của tôi nhưng mà tôi lại thấy mình anh hùng dễ sợ. Lúc đi ngang qua bàn của con bạn mê trai Đinh Vy, cái giọng lạnh lùng của nó liền lọt vào tai tôi:

"Lúc đó em nghĩ là chi sẽ nhót nò chơi thôi, đợi lúc nó gõ cửa em sẽ mở cửa hù nó một phen hù vía. Ai ngờ đang đứng trước cửa nhà WC thì thấy thầy nên em chạy theo bắt chuyện rồi quên khuấy nó đi. Ôi em cảm thấy tội lỗi quá đi!"

Gi cơ? Cái gì mà WC? Cái gì mà đóng cửa nhót? Sao mà quen thế nh? Ặc đó chẳng phải là chuyện hôm bữa sao? Tôi đứng khựng lại, bộ não bắt đầu hoạt động hết công suất để xử lí cái mớ thông tin vừa nhận được. À à thì ra thủ phạm là con nhỏ này. Không thể tin được, kẻ thù của tôi lại là bạn thân của tôi, còn khiến tôi hiểu lầm người vô tội. Con nhỏ này được lắm, để xem hôm nay chụy xừ em ra sao. Tôi tạm thời vớt chuyện đại sự quay phắt người lại hăm hăm đi giải quyết chuyện trước mắt. Nhưng còn chưa kịp đụng vô nằng thì sau lưng tôi vang lên giọng nói quen thuộc của hắn:

"Sao bố mẹ lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 26: Khóc

"Bố? Mẹ?" - Tôi lăm bằm. Đó chẳng phải bố mẹ của tôi sao? Tôi quay người chạy đến bàn nơi hắn đang đứng cùng bố mẹ mặc kệ nhỏ Đinh Vy đã phát hiện ra tôi và gọi tôi.

"Bố mẹ, sao hai người ở đây vậy?/- Tôi tròn mắt nhìn hai người đang che chắn mặt mũi của mình bằng kính râm và khẩu trang dù bây giờ đang là buổi tối.

Nhiều lúc tôi thật sự rất khâm phục bố mẹ tôi, sao hai người còn có thể teen được đến như thế nh? Bỏ thì tôi không nói đằng này mẹ cùng tham gia vào nữa ư? Bỏ từ từ kéo mặt kính xuống nhìn tôi rồi cời khẩu trang, tiếp sau đó là nụ cười khó coi mỗi khi bố bị phát hiện đang làm điều gì mờ ám. Mẹ thì chỉ chống tay xuống bàn lắc đầu thờ dài với biểu hiện đó của bố. Tôi và hắn thì đứng như trời trồng, bất ngờ đến không thể thốt nên nói một câu. Cái bầu không khí im lặng đến đáng sợ này là gì nh? Cuối cùng mẹ cũng không chịu được:

"Hai đứa ngồi xuống đây nói chuyện đi. Đừng có đứng đơ như vậy, người ta nhìn kia." - Mẹ lấy tay che mặt len lén nhìn mấy người nhiều chuyện xung quanh quán.

"À vâng." - Tôi và hắn cùng đáp, rồi hai đứa quay qua nhìn nhau với ánh mắt kỳ quái.

Tuy là nói không quan tâm cô nàng Đinh Vy kia nhưng trước khi đặt mông xuống ghế tôi vẫn lén nhìn cô nằng một cái. Cô nàng cũng đang nhìn tôi, cái ánh mắt đó là sao chứ? Xi tôi mới là người nên dùng cái ánh mắt đó nhìn cô nằng mới phải. Để tôi giải quyết việc này xong thì tôi sẽ qua xử lý luôn cô nằng. Tôi sẽ không quên mối thù này đâu. Tạm thời gác qua đi, phải vô vấn đề chính.

"Các con không cần hỏi lại, để bố mẹ giải thích luôn ha" - Bỏ tôi - bây giờ đã gỡ hết các dụng cụ hóa trang ra khỏi mặt - mỉm cười miễn cưỡng nói. - "Thật ra là bố chở mẹ con đi Shopping nhưng mà tình cờ đi ngang qua quán này thấy đẹp nên bố mẹ đã đưa ra một quyết định là sẽ uống Cafe trước rồi đi mua đồ sau. Nhưng thật không ngờ mấy con lại ở đây sợ mấy con không tự nhiên nên bố mẹ mới hóa trang, haha, thiệt sự hông có theo dõi đâu."

Tôi và hắn méo mặt nhìn bố, sau đó quay qua mẹ đang gất đầu lia lịa. Ôi trời ơi, chúng tôi đã là học sinh cấp ba rồi đó, có phải trẻ lên ba đâu. Còn lâu tôi mới tin nhé! Tôi không có dễ dụ đâu. Tôi chống hai tay lên bàn, xòe hoa nhìn bố, chớp chớp hai mắt ra vẻ ngây thơ hỏi bố:

"Bố nói thiệt đi. Con còn lâu mới tin nhá nhè Khải." - Nói xong tôi không quên cùi trỏ qua hắn. Hôm nay dù sống hay chết tôi cũng phải moi được tin tức.

"Bố nói thật mà." - Bỏ tôi dùng ánh mắt tội nghiệp cầu xin sự giúp đỡ từ mẹ tôi.

"Đừng rồi, bố con nói thật đó." - Mẹ lau mồ hôi trên trán nói.

Haizz bố mẹ dù có chết cũng không nói sao? Ca này khó rồi đây. Buổi hẹn ngày hôm nay coi như đi tong rồi. Hai đứa mới đi chơi được có bao nhiêu đâu chứ sao rắc rối cứ ập đến vậy trời. Mà vậy cũng tốt nh? Có thể mượn cơ này mà hẹn hắn một ngày khác. Vậy là tôi sẽ có thêm cơ hội. Mà thôi dẹp qua hết, giờ này mà còn tơ tưởng.

"Con không tin đâu. Bố mẹ không nói con cũng không muốn ép. Nhưng con cũng có thể ngầm hiểu được tại sao. Con chỉ muốn nói, con và chị là hai chị em. Dù có thể con không là con ruột của bố mẹ nhưng từ lâu con đã

xem bố mẹ như bố mẹ đẻ của mình. Và nếu bố mẹ lo lắng giữa con và chị này sinh ra tình cảm gì thì con xin đảm chắc là con chỉ xem chị như chị ruột của mình mà thôi, không còn ý nào khác đâu." - Hân nghiêm túc nói một hơi dài.

Chi mất câu nói đó thôi nhưng cũng khiến tâm trạng như đang lên mây của tôi tan vỡ thành từng miếng một. Dù tôi biết rằng hân đã thích người khác, và người đó không phải tôi nhưng tôi vẫn tơ tưởng người ta. Đẽ đến bây giờ khi nghe hân khẳng định rằng hân đối với tôi chỉ như giữa em trai đối với chị, tôi như bị hắt nguyên một xô nước lạnh vào mặt. Và câu nói đó đã thắng thừng khẳng định với tôi rằng, hân sẽ không thích tôi, từ đầu đến cuối chỉ có mình tôi tự biên tự diễn, không hơn không kém. Trái tim tôi bị hẫng một nhịp, trùng xuống, nặng trĩu. Tôi ngơ ngác nhìn hân, khuôn mặt góc cạnh như đang cương quyết phủ nhận tình cảm của tôi. Hôm nay thật thú vị nha, tôi hết đi từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác, thú vị đến nỗi bây giờ tôi chỉ muốn chạy trốn khỏi thực tại, khỏi cái sự thật mà tôi mới biết được.

Hốc mắt bắt đầu nóng lên, nước mắt sắp tràn. Tôi vội hắng giọng để kiềm lại cảm giác muốn khóc khó chịu ấy. Tôi biết rằng mình phải mau chóng rời khỏi đây, tôi không muốn bố mẹ và đặc biệt là hân thấy tôi khóc. Vấn đề không nằm ở hân, nó nằm ở tôi, rằng tôi đã thích hân trong khi chúng tôi phải là chị em, rằng tôi đã quên đi cái sự thật ấy mà đi theo ảo tưởng của mình. Vội đứng dậy tôi cố gắng giữ tone giọng bình thường nhất có thể:

"À con nhớ con còn có việc cần giải quyết, con sẽ đi với bạn Vy nhà bố mẹ, bạn ấy ngồi bên bàn kia ạ. Ba người cứ tự nhiên, con đi trước đây. Bye bye."

"Tôi rồi còn chạy đi đâu vậy?" - Mẹ tôi gọi với theo.

"Con sẽ về sớm mà." - Tôi cười kìm lại giọt lệ chỉ chực chờ rơi xuống.

Hà, tôi yếu đuối thật, cứ mỗi khi gặp chuyện gì khó giải quyết là tôi là tôi lại bỏ chạy, bỏ mặc cái rắc rối đó ở lại. Tôi không có đủ can đảm để giải quyết, hoặc đơn giản là tôi không thể. Tôi tự cười bản thân mình. Quay lưng bỏ đi thật nhanh, bước nhanh đến bàn của Đinh Vy tôi ngừng lại, nắm tay cô nàng lỏi đi không quên quăng lại một câu cho người thầy tội nghiệp không biết chuyện gì đang xảy ra:

"Em mượn bạn ấy một chút nha thầy. Chắc cũng không lâu đâu."

"Này có..." - Cô nàng Đinh Vy hốt hoảng hỏi.

"Im lặng và quay qua bàn của bố mẹ tui cười đi." - Tôi không để tên tội đồ này nói xong liền cắt ngang, nhìn nàng bằng bộ mặt hình sự nhất có thể.

"Hả? Ừm" - Cô nàng đang nheo mày nhìn tôi thì liền bị tôi hù cho hú vía, rầm rập nghe lời quay lại gật đầu chào bố mẹ tôi rồi để mặc cho tôi lỏi đi.

Tại sao tôi lại làm vậy nhỉ? Vì tôi muốn xir đẹp có nàng này hay đơn giản chỉ vì tôi muốn có một người bạn thân bên cạnh để chia sẻ với tôi? Từ khi tôi lại thăm hại đến như vậy, tôi không thể một mình chịu đựng nỗi nữa sao? Từ khi nào vậy, từ lúc tôi biết mình thích hân sao?

"Này tự nhiên bà lỏi tui ra đây chi vậy?" - Đinh Vy xoa xoa cổ tay bị tôi nắm đến đỏ ửng. - "Mà sao bà lại biết tui ở đó mà tới vậy? Đừng nói bà theo dõi tui nha. Cái con nhò này. À mà tại sao Khải lại kêu bố mẹ bà là bố mẹ vậy?"

Tôi im lặng nhìn xung quanh, không quan tâm đến lỏi nàng. Hiện bây giờ tôi và nhò đang đứng trong một công viên gần đó. Ít người qua lại, tốt, tôi có thể khóc thoải mái rồi.

Dòng nước mắt bị kìm nén này giờ như dòng dòng, hết giọt này lại đến giọt khác nối tiếp nhau. Tôi nấc lên từng tiếng, sức lực bị rút cạn ngồi bệt xuống đất mà khóc. Cô nàng Đinh Vy thấy tôi như vậy thì cuống hết cả lên, miệng hoạt động không ngừng nghỉ:

"Bà sao vậy? tui mới hỏi bà có mấy câu mà bà đã hoảng đến phát khóc rồi hả? Này nín đi, đây là nơi công cộng đây, không khéo người ta lại tưởng bà tò tình với tui không được nên ngồi ăn vạ đấy. Này đứng dậy đi. Có chuyện gì, phải nói với tui chứ!"

"Sao hức bà dám nhốt tui hức trong nhà WC hức chứ hức?" - Nhất thời đầu óc của tôi bị nhiều loạn, tôi không muốn nhớ lại cái khuôn mặt đáng ghét đó của hân nữa, tôi liền chuyển đối tượng qua con nhò tội nghiệp.

"Hả? Sao bà biết, đừng nói lúc này bà nghe hết rồi nha. Xin.. lỗi mà, lúc đó tui cũng định đi mở cửa cho bà rồi. Chỉ là tui nhất thời mê trai thôi mà." - Cô nàng cuống quýt nói.

"Sao bà dám hức hức hện hò với thầy chủ nhiệm hức mà không nói với tui?"

"Gi? Tui có hện hò đâu, tui chỉ hện thầy ra hỏi bài thôi mà. Bà không biết là thầy với trò mà hện hò là có rắc rối lớn đấy" - Hà nhìn cách cô nàng vụng về mình oan kìa.

"Bà nghĩ tui ngu hả?" - Tâm trạng tôi đỡ tốt hơn một chút. Nhìn cái đáng vẻ luống cuống ấy của nhò tôi bật cười. Tôi thật sáng suốt khi lỏi nàng ra đây mà.

"Đầu có đầu, tui nói thiệt ả. Xin lỗi mà. Tha lỗi cho tui đi. A bà cười rồi nha, tha lỗi cho tui rồi đứng hông?" - Nàng mừng rỡ thấy tôi lau nước mắt đứng lên khỏi mặt đất.

"Thấy gớm. Lúc này là hủ bà thôi, còn lần nữa là từ mặt nhá!" - Tôi cười, tâm trạng cứ lên xuống thất thường như này đúng là hại não quá đi. Nhưng không sao, tôi có thể tạm thời quên đi sự việc lúc này rồi.

"Hi hi, bà làm như thật vậy. Hết cả hồn. Cái con bé này nên thi trường diện ảnh đi." - Nàng đập tay bồm bộp lên lưng tôi trả thù làm tôi ho khụ khụ mấy cái. Đúng là con nhò này dễ tin người quá thể.

"Mà này mau tra lỏi đi. Bà với Khải có quan hệ gì? Sao Khải lại gọi cô chú là bố mẹ hả?" - Ặc nàng còn nhớ sao? Cái tên đáng ghét đó, lòng tôi lại đau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27: Ý Chi Là Gì?

"Giải ề ề ề???" – Đinh Vy tròn mắt trề môi nhìn tôi.

"Thật đó. Không giỡn đâu." – Tôi thờ dãi khẳng định.

Tôi và nàng đang ngồi trên ghế đá trong công viên lúc này. Sau khi khóc một trận đã đòi, bây giờ tôi đã bình tâm lại, tuy lòng còn chút nhói nhưng trái tim đã không còn đau đớn. Tôi quyết định kể cho Đinh Vy nghe hết mọi chuyện, rằng hân chính là “đứa em trai từ trên trời rơi xuống của tôi”. Dù hạ quyết tâm là thế nhưng tôi vẫn không thể nói với nàng về tình cảm của tôi đối với hân, cái tình cảm không rõ ràng. Tôi cần giúp đỡ mà.

"Thằng nhóc đó là em bà thiệt hả trời. Đồ giờ trong nhà bà có một hòm báu vật như vậy sao bà lại giấu tui hả? Làm tui phải mặt dày chạy đi khắp nơi ngắm trai mà không biết trai đẹp ngay gần bên." - Nàng ta mơ mộng.

Riết rồi tôi cũng mệt với nàng ta. Tôi đang trong cái hoàn cảnh cực kì lăm lè bí đất, nàng không lo thì thôi tại sao mà nàng còn có thể quan tâm đến trai xấu với trai đẹp vậy trời. Lại còn quay ngược lại trách tôi nữa. Haizzzz, tại sao tôi lại có con bạn như con nhò này chứ?

"Chỉ là em nuôi thôi mà. Cái con nhò này, bà chỉ có nhiều đó. Có ông thầy kia rồi mà còn mơ với chả mộng." – Tôi chuyển chủ đề ngay, tìm sự giúp đỡ nơi con nhò này thật vô vọng. Dù sao tôi cũng đang tò mò vụ nó với ông thầy chủ nhiệm.

"Gi mà? Con với thầy Thiên không có chuyện gì đâu." – Nàng ta lại một lần nữa chung cái khuôn mặt như bị tội dọa bay hết hồn vía ra.

"Xạo, thế sao lúc này hai người tình tứ thế?" – Tôi nhướn mày nhìn nàng kiêu “biết tuốt”.

"Không có thiệt mà. Tui chỉ là mời thầy coffee máa on thầy đã bồi dưỡng môn Toán cho tui thôi." – Cô nàng liền mồm phân bua, không quên đánh tôi “bốp bốp” mấy cái.

"Toán gì? Định chuyển qua thi học sinh giỏi toán hả?" – Tôi vẫn không tin.

“Điệnnnnn. Tại sắp khảo sát đầu năm á mà toán tui hông hiểu chi hết nên mới nhờ thầy giảng lại giùm. Bà nghĩ thầy thích tui được không?” – Nàng ta đứng phắt dậy nhìn tôi nghiêm túc.

“Ừ. Nếu tui là thầy thì có cho tui tiền tui cũng không thèm thích bà.” – Tôi pha trò để giảm bớt cái bầu không khí căng thẳng này.

“Con quý.” – Nàng ta la oai oái đánh tôi.

“Đau đau.” – Tôi chỉ biết cười né đòn của nàng.

Tuy là cái cục tở vò tình cảm của tôi chưa được giải quyết, tôi cũng chẳng nhận được lời khuyên hữu ích nào. Nhưng có lẽ là những chuyện như thế này hãy cứ để tự nhiên, rồi thời gian sẽ trả lời những khúc mắc của tôi. Sự thật dù như thế nào thì tôi cũng phải mạnh mẽ mà đối mặt, tôi sẽ không khóc, không yếu đuối như ngày hôm nay nữa đâu

#staystrongirl

Sau khi bị con nhỏ Đinh Vy dẫn cho một trận tôi bởi tôi quyết định đi bộ về nhà, một mình. Tôi cần khí trời. Tôi cần thư giãn. Tôi cần tìm một chút bình yên. Tạm biệt con nhỏ để nó quay về với người nó thích tôi quay lưng đi theo hướng về nhà tôi. Tuy nói vậy nhưng cũng phải gọi điện nói cho bố mẹ biết để khỏi đợi tôi, tôi chỉ muốn tránh mặt hẳn thôi chứ không muốn làm phiền bố mẹ, cũng không muốn họ hiểu nhầm là tôi giận họ.

"Dạ con đi về nhà trước luôn ạ, bố mẹ khỏi đợi con." - Tôi cố giữ giọng bình thường nhất có thể. - "Không sao đâu ạ, đường sáng đèn mà mẹ, con đi hoài. Dạ không cần đâu, mẹ đừng kêu Khải đi cùng con, cho em nó đi với bố mẹ được rồi. Vâng"

Cuối cùng tôi cũng có thể tự do trong giây lát rồi. Thuyết phục mẹ hơi mệt nh? Thông thả ung dung bước đi, vẫn là con đường lúc này nhưng cảm xúc của người bước đi lại khác hẳn. Dòng xe vẫn cứ đông đúc, tiếng xe, mùi khói xe nhiều như vậy nhưng lòng tôi lại trống rỗng. Nhìn bóng mình trải dài xuống đường cùng ánh đèn loe loét sáng, tôi chỉ biết tự cười một mình để ngăn cảm xúc khó chịu đang trỗi lên.

Ngước lên nhìn những ngôi sao đang tỏa sáng trên trời, tôi thấy bản thân mình thật giống chúng. Tình cảm của tôi chỉ vụt sáng lên trong một khoảng thời gian ngắn ngủi giữa bầu trời đêm rồi lại vụt tắt, lẩn át bởi ánh mắt mặt trời, thứ ánh sáng trần trụi khiến cho bao nhiêu sự thật đều phơi bày ra trước mắt. Thứ ánh sáng chói chang làm người ta đau đớn, khó chịu ấy đã chiếm đi ánh sáng dịu nhẹ thanh thoát của những vì sao trong tôi. Đặt tay nơi con tim mình, không lẽ yêu là như vậy sao? Không lẽ cái thứ tình yêu chỉ mang lại đau khổ là có thật sao. Đố đến giờ tôi chỉ toàn sống trong cái thế giới màu hồng, nên chỉ vì một lời nói không có tình cảm gì với tôi của hẳn làm tôi đau khổ như vậy sao? Tôi đọc ngón tình nhiều quá rồi.

Còn chút xíu nữa là đến nhà rồi, tôi cũng sức bỏ lăm chữ bộ. Nhưng mà sao tự dưng đường lại tối thui vậy? Lúc này đèn vẫn còn bình thường mà, đừng đùa chứ. Tôi đây không sợ trộm, không sợ cướp chỉ bị cái là sợ ma thôi. Tôi cố gắng thu mình đi sát vào bờ tường nhất có thể. Bám vào gờ tường, tôi cố đi thật nhanh. Tự dưng lạnh sống lưng quá vậy trời. Cái bộ phim kinh dị lúc trước coi tự dưng lại ủa về trong đầu tôi, cũng biết chọn thời cơ ghê vậy đó.

Sắp tới nhà rồi, tôi tự lăm bằm một mình, chân không ngừng hoạt động hết công sức. Ồi không xong rồi, sao vai tôi có thứ gì lạnh lạnh. “Ma sống?” hay “ma chết” đây, dù gặp ma nào thì tôi cũng chết chắc. Trong 36 kế, chạy là thượng sách, vùng vẫy hất cứ thứ lạnh lạnh đó ra khỏi vai tôi chạy như điên, miệng không ngừng la hét. Không lẽ cái quyết định thường khi trời của tôi là sai rồi sao. Giờ này hồi hận không kịp rồi.

Ặc, nghèo kiết xác rồi mà còn mắc cái eo. Đang chạy thì không biết cái cục đá to tướng mắt nết nào lại nằm ra giữa đường làm tôi chụp ếch một cú đau điếng. Đang chạy thì không biết cái cục đá to tướng mắt nết nào lại nằm ra giữa đường làm tôi chụp ếch một cú đau điếng. Không xong rồi, một chút cũng không ổn. Cái chân đau hóm qua lại nhức, năm nay chân tôi gặp hạn hay sao vậy? Ôm chân tôi cố đứng dậy, đứng dậy không đủ tôi cố gắng lết. Tôi còn yêu đời lăm chưa muốn chết.

Tiếng chân “cộp cộp” ngày càng gần, tôi cảm nhận được hẳn. Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, tôi có thể nghe được tiếng thờ của hẳn, tiếng thờ ghê rợn khiến tôi rùng mình. Phải cố gắng bỏ trốn, cố lên. Nước mắt tôi sắp trào ra rồi, cổ họng gào thét đến khô khốc mà chẳng có ai tới giúp đỡ. Không lẽ cuộc đời ngắn ngủi, chưa có người yêu của tôi phải kết thúc ở đây sao? Không tôi không muốn.

"Này chị "

Đang nhắm mắt chờ chết bỗng tôi nghe một giọng nói, khỏi cần nghĩ tôi cũng biết là hẳn. Nhưng tôi biết đó chỉ là ảo giác mà thôi, bịt chặt tai lại. Thật đáng thương đến giờ mà vẫn còn nghĩ đến hẳn. Nhưng tôi biết đó chỉ là ảo giác mà thôi, tôi bịt chặt tai lại. Thật đáng thương đến giờ mà vẫn còn nghĩ đến hẳn, mày còn có thể ngu gốc đến mức nào nữa đây.

Nhưng chỉ sau vài giây tôi biết đó chẳng phải là giấc mơ, chẳng phải ảo giác gì hết mà là sự thật, là sự thật. Tôi mờ mắt, buông thõng hai tay, để mặc hẳn đỡ mình dậy. Sao lúc nào cũng vậy? Sao lúc nào cũng thế? Cứ mỗi lúc tôi yếu đuối nhất, mỗi lúc tôi cần sự giúp đỡ nhất thì hẳn luôn xuất hiện, cứ như vậy thì làm sao tôi có thể ngừng dựa dẫm vào hẳn được.

"Sao chị lại ngồi ở đây vậy?" - Hẳn đỡ tôi dậy, phúi bụi trên người tôi.

Còn tôi thì sao? Đờ đẫn nhìn hẳn, với ai hẳn cũng ân cần như vậy thôi. Không được để bị lừa một lần nữa.

"Có người đuổi theo chị." - Sau khi bình tâm lại, tôi lí nhí nói - "Mà đừng rồi, cái tên đó đầu mất rồi. Cậu có thấy cái tên người xấu đó không"

"Không có, lúc này tôi chạy theo chị, lúc đến đây thì thấy chị ngồi ở đây rồi. Mà tên người xấu nào? Hẳn có làm gì chị không? Chị có bị thương không?" - Hẳn vừa nghe thấy hai chữ "người xấu" thì liền nhìn xung quanh, hỏi tôi dồn dập, sau đó cứ trách tôi không đợi hẳn - "Lúc này sao chị không đợi tôi đi chung, nếu chị chịu đợi thì có bị như vậy không? Biết tôi lo lắng không? Vậy là lúc này linh cảm của tôi là đúng, không chỉ có bố mẹ theo dõi chúng ta, vẫn còn người khác."

"Vậy là không sao rồi, cứ tưởng chết rồi chứ. Cái tên theo dõi chúng ta cũng không làm được gì, coi như mạng chị vẫn còn lớn" - Tôi cười, nói hài. - "Thôi về nhà thôi."

Cái gì mà theo dõi cơ chứ. Mấy đứa học sinh cấp 3 thì có gì để theo dõi? Cái thế giới này bị loạn rồi à. Nhưng tâm trí của tôi không dồn vào chuyện đó nhiều. Cái tên mà tôi muốn tránh mặt nhất lại đứng chính lnh trước mặt tôi. Tôi cố gắng đi nhanh, nhanh nhất có thể, tôi không thể nào đối mặt với hẳn một cách tự nhiên như trước nữa rồi.

"Sao chị có thể nói như vậy chứ? Nếu tôi không đến kịp thì chị sẽ như thế nào? Từ này về sau mỗi khi chị đâu tôi sẽ đi với chị. Không được bỏ đi một mình nữa" - Hẳn đi đằng sau, cứ nói mãi không ngớt.

Hẳn lo lắng cho tôi thật sao? Cần xin đẩy đứng to ra tốt bụng nữa, không thì tôi lại ảo tưởng rồi lại đau lòng một lần nữa. Tôi chịu đủ rồi. Nhưng hẳn vẫn không ngừng lại. Máu nóng nổi lên tôi dừng lại, nắm chặt tay, quay phắt lại đối diện hẳn hết lên:

"Cậu lo lắng cho tôi hả? Lo lắng với tư cách gì? Em trai với chị gái? Nếu vậy thì không cần giả tạo quá đâu. Chị đây không cần. Với lại cậu có tư cách gì mà quan tâm tôi. Đừng lấy cái danh em trai ra nữa. Nếu cậu không có tí tình cảm nào với tôi thì đừng làm tôi ảo tưởng."

Câu nói của tôi làm cho hẳn bị đứng hình mấy giây, những lời định nói với tôi liền biến mất. Cuối cùng hẳn mới nói ra được một câu:

"Ý chị là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

## Chương 28: Thật Nhức Đầu!

"Không có gì hết!!" - Tôi trả lời qua loa, quay gót đi thật nhanh trong đêm tối.

Sau khi biết mình vì nóng nảy mà chơi ngu tôi liền tự chửi mình. Đứng là thần hồn lẩn át thần tính. Đã nói với lòng là không muốn hẳn biết mà vậy mà, chời ơi chắc tôi nhục chết mất. Người ta đã không thích tôi rồi, còn "loa loa" lên cho người ta biết. Lúc này đã khó xử lắm rồi, về sau khi gặp hẳn tôi biết làm như thế nào đây? Chưa kể ngày nào cũng phải gặp. Ngu vẫn hoàn ngu.

"Chị nói vậy là sao? Nói rõ đi chứ! Này chị đi đâu vậy?" - Hân thấy tôi đánh bài chuẩn liên rượt theo. Hân càng đuổi tôi càng chạy.

"Về nhà chứ đi đâu." - Tuy đang chạy nhưng tôi vẫn rắng ngoái đầu lại hét.

"Đứng lại cho tôi." - Hân vừa chạy vừa nói.

Hà hà cái câu "Đứng lại cho tôi" chính là cái câu vô dụng nhất quả đất. Có đứa ngu mới đứng lại, nói cũng như không. Bà đây cứ chạy đấy xem mày làm gì được bà. Tôi đây không muốn nhục chui đầu xuống đất đâu. Kể ra hai đứa cũng rành, chơi trò "mèo vườn chuột" qua mấy khu phố, đến lúc tôi xóc hông đau muốn xui thì cũng là lúc tới nhà. Chồng nạnh thờ hồng học như trâu, tôi quay qua nhìn cái tên nhãi nhép bon chen rượt tôi chạy thoát mỗ đang chống một tay xuống đầu gối thờ không khác gì tôi. Đã què tay rồi mà còn ham hồ chạy.

Chỉ là buột miệng nói ra mấy câu không nên nói vậy mà hậu quả lại quá lớn, lớn đến nỗi tôi muốn khóc. Đứng im để ổn định nhịp tim, tôi thờ đều đặn, xoa hông trái cho đỡ đau rồi định mở cổng vào nhà. Nhưng ôi thôi, lúc này quên kêu mẹ đưa chìa khóa rồi. Lúc này cứ nghĩ là đi chơi xong về luôn chứ có ngờ là bố mẹ đi theo chúng tôi đâu. Chán nản cực độ, tôi nhìn hân, hân nhìn tôi, thấy hân định mở miệng nói gì đó tôi liền cắt ngang:

"Quên mang chìa khóa rồi, đợi bố mẹ về rồi tính tiếp" - Sau đó nhìn thấy hân xoa xoa tay phải, chân này hồi hân liền bồi thêm mấy câu hỏi thăm - "Tay đau hả? Ai bảo chạy cho cổ vô."

"Không phải tại chị chạy à?" - Hân nhìn tôi, nhướn mày.

"Tại lúc này bị cái tên xấu xa kia hù cho một trận nên thấy trời tối quá bị liệu nên chạy." - Aizzz trình nỗi dối của tôi ngày càng kém. Nhắc lại chuyện hồi này, da gà tôi lại nổi lên, lạnh hết cả sống lưng, coi như số tôi vẫn còn may, thoát khỏi cái tên biến thái đó, nếu không thì ngày cả mặt bố mẹ tôi còn không thể nhìn lần cuối.

"Chị nói dối thì cũng phải thông minh lên một chút chứ." - Hân nhìn tôi khinh bỉ.

Tôi bị cứng họng, muốn nói lại cũng không được nên đành khoanh tay tựa lưng vào cổng. Thôi tốt nhất là đừng mở miệng nói gì hết. Cái miệng nhiều lúc phản chủ lắm, "cái miệng hại cái thân". Hân thấy tôi không nói gì thì liền tiến lại gần. Hai đứa cứ tựa lưng vào vào cổng nhìn xung quanh. Tôi vẫn như bình thường, ngược lên bầu trời tối đen kia ngắm nhìn những vì sao chớp tắt, mặt trăng hôm nay khá tròn nhí, ánh lên một màu vàng huyền bí. Hân thì tôi không dám nhìn, cũng không biết hân đang làm gì. Trong lòng tôi nồn nao mong bố mẹ mau về. Cái hoàn cảnh chó cắn gi đây! Đừng hỏi gì nhé, đừng nói gì hết. Mà hình như ông trời không thể nghe thấy tiếng lòng của tôi, tôi cầu xin chưa được 3 giây thì giọng hân liền vang lên:

"Lúc này chị nói như thế là có ý gì?" - Vậy là quyết không buông tha tôi hả?

"Chị có ý gì thì cậu tự hiểu đi." - Tôi trả lời, sau đó liền vắt óc suy nghĩ chuyện khác để đánh trống lảng.

"Tội hiểu. Nhưng không biết có đúng ý chị không. Chị không muốn trả lời tôi cũng không muốn nói nhiều. Tôi chỉ có thể nói với chị rằng. Lời tôi nói với My là thật còn lời tôi nói với bố mẹ là nói dối." - Hân ngược mắt nhìn ánh xe phía xa rồi khẽ.

"Là sao?" - Bây giờ tôi lượt tôi mặt ngu hỏi hân, cái gì mà thật cái gì mà nói dối..

"Chị tự hiểu đi. Hiểu rồi thì trả lời tôi. Bố mẹ về rồi. Vào nhà thôi." - Hân dám dùng chiêu "gây ông đập lưng ông" với tôi.

Tuy chẳng hiểu gì nhưng tôi không dám cá gan hỏi. Mặc công hân hỏi lại thì tôi chỉ có nước chết nộ. Nhìn xe bố mẹ ngày càng tiến lại gần, lòng tôi vừa thanh thản vừa không muốn. Khó hiểu. Nhìn mẹ bước xuống, trên tay là chùm chìa khóa thân yêu, tôi mừng phát khóc. Lọt tọt tránh chỗ cho mẹ mở cửa, tôi nhanh chân phóng vào nhà. Tuy có chút không muốn nhưng mà vào được nhà thì tôi hạnh phúc lắm rồi. À mà quên tôi quay lại lời hân vào cùng, đến một khoảng cách vừa đủ để bố mẹ không thể nghe được tôi thì thăm nói với hân:

"Cảm không được nói với bố mẹ chuyện chị gặp người xấu nghe chưa. Chị không muốn bố mẹ lo lắng."

"Ừ, tôi biết rồi. Chị sợ bố mẹ không cho đi chơi tiếp thì có" - Hân lại dùng cái giọng khinh thường đó nói chuyện với tôi.

"Chết đi đồ đáng ghét" - Tôi không vừa đánh hân một phát rồi chạy vô phòng.

Tôi biết chứ, biết rằng hân đang cố cứu vãn lại mối quan hệ đang quá gượng gạo giữa hai đứa. Hân có tính thì tôi cũng phải có ý, cần phải phối hợp nhịp nhàng, đưa mối quan hệ chị em gượng gạo này vào quỹ đạo như lúc trước, lúc chúng tôi như chó với mèo, không còn một thứ tình cảm nào khác.

---

Vệ sinh cá nhân xong xuôi tôi chui vào chăn ấm nệm êm, ôm điện thoại onl facebook. Chơi face hoài cũng chán, tắt đip lại. Thôi đi ngủ, ngủ đi là quên hết. Mấy chuyện không vui hôm nay quên hết đi. Ngày mai sẽ là một ngày mới, sẽ vui vẻ hơn. Tình cảm này đã được làm rõ, tôi sẽ không còn bối rối nữa. Nhưng nói là như vậy tuy nhiên tôi vẫn muốn biết cái câu nói khó hiểu của hân lúc này là có ý gì.

"Lời tôi nói với My là thật còn lời tôi nói với bố mẹ là nói dối."

Cái gì mà dối với thật ở đây. Rắc rối khó hiểu. Ôi đau não quá. Mà My là ai cơ chứ? Tôi có biết không? My với bố mẹ tôi thì có liên quan gì với nhau? My.... Nếu hân nói vậy thì chắc chắn là người quen của hân và tôi biết, con gái? À... không lẽ là con bé đó. Con bé thích hân? Coi như là đúng đi nhưng bố mẹ tôi thì sao? Hân một ngày nói bao nhiêu câu với họ, không lẽ mỗi ngày tôi phải chực chờ ngồi nghe. Ôi rắc rối quá, á á á! Ngủ! Đi ngủ! Hôm nay như vậy là quá lắm rồi, đầu tôi sắp nổ tung rồi. Buồn, vui, bàng hoàng, kinh sợ, khóc lóc,... tất cả các cảm xúc của con người tôi hôm nay coi như đã lãnh đủ. Có gì thì để mai tính đi.

---

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 29: Tôi Đã Tìm Được Câu Trả Lời

Lại là giấc mơ đó. Cảnh đồng hoa oải hương cùng bóng lưng một người đang ngày càng xa dần tôi. Tôi điên cuồng rượt theo, cố gắng giữ người đó lại. Nhưng mặt đất lại vô toạt ra, từng mảnh vỡ vương vãi, mặt đất rung chuyển cuốn tôi rơi xuống đáy. Từng cơn gió với mùi oải hương bao quanh người tôi lạnh buốt. Tôi nhìn bàn tay mình, nó đang tan biến. Tôi tuyệt vọng nhìn lên trên, hy vọng một bàn tay nào đó có thể kéo mình lên. Nhưng tôi cứ như thế mà rơi, vô định. Tôi giật mình bật dậy, trán đầy mồ hôi. Tôi giờ bàn tay ra nhìn thử, giấc mơ đó quá chân thực, tay tôi vẫn còn nguyên. Haizz, dạo này tôi căng thẳng quá rồi, ngay cả trong giấc mơ mà tôi còn không thể yên bình một phút. Sao cái cảnh đồng hoa đó cứ xuất hiện trong giấc mơ của tôi hoài vậy nhì? Lúc đó tôi đang mãi theo đuổi thứ gì chứ?

Nhìn đồng hồ, mới 4h sáng, còn sớm chán. 7h mới phải đi học. Tôi bước xuống giường, mở cửa phòng tìm nước uống. Cổ họng tôi đau rất, khó khốc, thật khó chịu. Vừa bật đèn lên, nhúu mày lại cho ánh đèn đỡ làm nhức mắt. Chưa kịp thích ứng với ánh sáng thì tôi đã bị dọa cho xém xiu. Cái tên này, làm cái gì mà không chịu bật đèn vậy trời?

"Làm hết hồn." - Tôi ôm tim tôi, không quên lườm hân một cái cháy mặt.

"Tại chị nhát gan thì có." - Hân cầm chai nước trong tù lạnh tu ừng ực rồi hướng chai nước về phía tôi - "Uống không?"

Tôi chìa tay nhận lấy. Hân khoanh tay lưng tựa vào tủ lạnh nhìn tôi, tôi mặc kệ. Đợi tôi uống xong thì hân liền hỏi:

"Chị nghĩ thông lời tôi nói hôm qua chưa?"

Lời hôm qua nào? Tôi trọn mắt nhìn hân. Sau vài giây ngu người thì bộ não tôi sau một giấc ngủ dài đã chịu hoạt động. Chu cha mẹ ời, mới sáng ra đừng khùng bỏ tinh thần tôi chứ. Tôi mới ngủ dậy thôi mà hân khiến tôi hại não quá. Nguyên tôi hôm qua tôi vì cái câu nói khó hiểu đó của hân mà quên quai, mãi mới ngủ được, vậy mà hôm nay hân lại muốn hành hạ tôi sao? Có gì thì đợi mấy tiếng nữa rồi nói tiếp.

"Chưa thông, chưa thông cái chi hết." - Tôi xoa tay đuổi hân ra khỏi cái tủ lạnh, mở tủ cất chai nước về chỗ cũ, tôi đánh trống lảng - "Sao dậy sớm thế?"

"Không ngủ được, còn chi?" - Hân bình thản trả lời như đã quá quen thuộc với nó.

"Khát nước." - Tôi đáp cụt ngắn rồi lọt tọt đi về phòng.

Thấy tôi đột ngột bỏ đi hẳn cũng vội chạy theo. Ánh đèn tắt ngóm, phòng bếp lại đen ngòm như trước. Hẳn cứ vậy lèo đèo theo tôi tới tận cửa phòng ngủ của tôi. Chưa hết hẳn còn chặn luôn lối vào của tôi, không cho tôi vào. Tôi nhủ mấy nhìn hẳn, chống nạnh bắt lặc hỏi:

"Gi vậy anh hai?"

"Tôi nói là tôi ngủ không được." - Hẳn nhún vai

"Thì liên quan gì tới chị?" - Đầu tôi ngày càng rối như cục búi nhúi.

"Chức tôi ngủ ngon không được hả?" - Hẳn nhướn mày chờ đợi.

Cái tên này không ngủ được bị điên há trời, còn ngủ được có bao nhiêu đầu mà cũng đòi chức này chức nọ. Mà cái khuôn mặt đó là sao vậy? Hẳn đang dùng bộ mặt đáng thương mèo đi hia, bĩu môi nhìn tôi đầy há? Cái này gọi là cái trường hợp kì lạ gì vậy? Aizzz đứng đê bị dụ, chời ơi đừng có mà quyền rũ tui nữa. Đã kiên quyết không thích hẳn nữa mà.

"Ngủ ngon." - Cái miệng không nghe lời này.

"Chị cũng vậy." - Hẳn cười như trẻ được kẹo, rồi quay người về phòng như chưa hề có chuyện gì. Còn tôi thì ngo ngác nhìn hẳn, mới sáng ra mà như vậy rồi thì hôm nay sẽ ra sao? Mà không sao, bây giờ tôi đang cảm thấy rất thoải mái.

Hôm nay đi học tâm trạng tôi khá tốt. Có phải vì lúc sáng không nưì? Tôi đánh bộp bộp vào đầu mình cho tỉnh ngủ. Không phải là vì ngày mai là cuối tuần rồi, sẽ được một buổi ngủ nướng. Ráng hôm nay nữa thôi. Mới học chưa được bao nhiêu mà cứ chán nản suốt thì sao mà thi đại học trời. Tôi lại là con heo lười biếng nữa, mẹ ời. À mà ngày mai hẳn mờ sáng nhỉ? Mai là tội lỗi của tôi sẽ được phủ sạch, hẳn lại có thể đẹp trai thêm một miếng nữa, còn tôi thì cứ như vậy thôi. Yên yên bình bình mà sống. Vào lớp, sao không thấy mẹ Đinh Vy vậy? Chuyện à nha, chưa bao giờ nó vô trễ hơn tôi cả. Đừng có nói là là hôm qua hẹn hò muộn quá mà ngủ quên nhà. Hay hẹn ăn sáng với người ta vậy? Chắc chắc.

Tôi moi điện thoại ra bật game chơi, đợi Đinh Vy. Dù sao hôm nay cũng không có trả bài miệng hay làm bài tập về nhà. Chơi mãi cũng chán, hôm nay tôi vô lớp sớm quá hay sao mà mãi chưa đánh trống thế này? Nhìn giờ trên điện thoại, còn 5ph nữa, đủ để tôi ra lan can hong gió.

Vừa mới ra khỏi cửa tôi liền nhìn thấy một bóng người khá quen. Ủa cô bé thích hẳn kia, tên gì ấy nhỉ? À tôi nhớ rồi, là My cô bé hẳn nói đến hôm qua này. Hay quá, gặp My ở chỗ này, sẵn tiện tôi thăm dò chuyện hẳn nói luôn, tôi phải tìm ra được sự thật đằng sau câu nói đó để dẫn mặt hẳn. Đồng thời tôi cũng muốn thân hơn với cô bé đó nữa, mối quan hệ lúc trước thật sự là có hơi căng thẳng.

"Chào em, My." - Tôi cười gượng tay ra vẫy vẫy cô bé.

"Chào chị." - Cô bé cũng cười với tôi, không còn cái vẻ đanh đá như lần đầu chúng tôi gặp mặt, mà đáng yêu như lần tôi thấy dưới sân trường.

"Sao em lên đây vậy?" - Tôi nhìn sau lưng cô bé xem coi có hẳn không, nếu có thì kế hoạch của tôi bị hỏng hết.

"À em đi kiểm tra chủ nhiệm lớp chị thôi. Thầy vào lớp chưa?" - Vừa nói cô bé vừa nhón chân nhìn vào lớp tôi.

"Chưa đâu. Chắc lát thầy lên." - Tôi cười, có vẻ hơi gượng. Thật tình tôi chẳng biết nên mở đầu làm sao nữa.

"Mà chuyện chị với Khai sao rồi." - My hỏi tôi, tôi nhìn cô bé. Ánh mắt vẫn còn phảng phất nỗi buồn nhưng nhanh chóng biến mất. Có lẽ cô bé đang dần chấp nhận.

"Chẳng sao cả. Chị cũng như em thôi, chẳng nhớ đó thích người khác rồi." - Tôi nhún vai. Tôi phải lập ra hội "Những con người đáng thương" mới được.

"Sao vậy được? Khai nói với em là Khai thích thích chị mà. Chị cũng nghe thấy còn gì? Nếu mà chuyện này là thật thì không thể tha thứ được. Sao cậu ấy có thể lợi dụng chị như vậy chứ?" - Cô bé đó bức xúc.

"Không phải đâu, cái đó là giả đấy..." - Tôi cười giải thích nhưng liền khựng lại giữa chừng. Cái gì nhỉ? Là giả, là giả... - "Lời tôi nói với My là sự thật" - Tôi lăm bằm lời hôm qua của hẳn.

Có vẻ tôi biểu hiện hơi kì lạ khiến cho My sợ, cô bé vỗ vai tôi hỏi:

"Chị sao vậy? Hối nãy chị nói gì thế?"

"À không có gì. Chị không sao đâu. Trống vào học rồi, chị vô lớp trước đây. Thầy cũng sắp lên rồi. Nếu có cơ hội, đi ăn một chút với chị nhé." - Tôi gãi đầu nói, vẫy tay tạm biệt với cô bé đó tôi chạy vào lớp.

Hình như tôi hiểu được câu nói của hẳn có ý gì rồi. Tôi đã biết được mối liên quan giữa mấy lời hẳn nói với My với bố mẹ rồi. Ôi sao lúc đó tôi chậm tiêu vậy nhỉ? Buồn quá hóa ngu thì phải. Hẳn nói với My là hẳn thích tôi, tôi cho rằng đó chỉ là ngay biện để từ chối tình cảm của My thì đó lại là nói thật. Hẳn nói với bố mẹ là không có tình cảm gì với tôi là giả nhưng tôi lại tin là thật. Vậy là lúc trước tôi hiểu nhầm hẳn sao? Cái con nhỏ ngu ngốc này, còn khóc lóc âm ỉ một trận trước mặt Đinh Vy, ời nhục biết để đâu cho hết. Nhưng tôi không quan tâm nữa, vì tôi đã tìm được câu trả lời cho riêng mình. Lát nữa tôi sẽ gặp hẳn để nói chuyện rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 30: Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!

Ngồi trên ghế mà tôi cảm thấy như mình ngồi trên cánh hoa, cảm giác nó mới thoải mái làm sao. Tình yêu là gì nhỉ? Nó có thể khiến con người ta vui đến như vậy sao? Bây giờ nhìn đầu đầu tôi cũng thấy toàn màu hồng. Ôm đôi bầu má đã ửng đỏ, tôi tự cười ngu ngu một mình, trông chẳng khác nào một con tịt ký lâu năm. Cái khuôn mặt của hẳn cứ xuất hiện trong đầu tôi. Tôi tự hỏi không biết hẳn sẽ phản ứng ra sao khi biết tôi đã hiểu được câu nói của hẳn nhỉ? Cười dịu dàng vuốt tóc tôi? Véo má tôi rồi mắng tôi "Ngốc" vì bây giờ mới chịu hiểu ra? Hay một phát tỏ tình với tôi luôn nhỉ? Rồi hẳn có hôn tôi không? Má hay...môì? Ấy ấy, lại nghĩ ngợi phức tạp lên. Dù sao bây giờ tôi đã một bước thành công, tôi đã có thể với tay tới hạnh phúc của mình.

Nhớ lúc trước tôi cứ nặng nề chối bỏ cái thứ tình cảm này, cho nó là trẻ con, tình cảm chị em thông thường. Không những vậy còn chẳng định nghĩa nổi những cảm xúc diễn ra trong mình. Khi nghe hẳn thích người khác, không thích tôi thì đau lòng đến phát khóc. Nghĩ lại sao tôi ngốc vậy chứ! Nghĩ tới đây tôi lại gọi "thường" cho chính mình một cái cốc đầu. Bây giờ thì xong rồi, vỗ vỗ lại mặt mình tôi lại cười. Lát nữa gặp hẳn tôi phải nói gì trước tiên nhỉ?

Mà khoan đã, từ nãy đến giờ sao tôi thấy trống vắng quá nhỉ? Nhìn sang ghế bên cạnh, à thiếu con bạn thân Đinh Vy. Đã vô học rồi sao nàng chưa đi học ta? Tôi thật không tốt, mê trai quên cả bạn. Định cầm điện thoại gọi cho cô nàng thì từ cửa, một bóng người xồng xộc chạy vào. Khôi cần nhìn tôi cũng biết đó là ai. Nhìn Đinh Vy thờ không ra hơi chui vào bàn ngồi, tôi lấy khăn giấy trong cặp đưa cho nàng, mồ hôi nàng túa ra ướt hết cả tóc.

"Sao vô trễ vậy bé? Đi ăn sáng với người ta há? Hay là hôm qua về khuya quá ngủ quên?" - Tôi nhìn nàng cười hì hì.

"Con khi ấy. Hôm qua vì cô phá hoại hết, hử." - Cô nàng quay qua tôi oán giận.

"Hả?" - Tôi ngo ngác.

"Hôm qua đang định đãi thầy một chén cơm on đảng hoàng, cô từ đâu chui ra lôi tui đi rồi khóc lóc um sùm như bị bỏ đá. Lúc tui quay lại thì thầy đi mất tiêu rồi. Tui ức quá không ngủ được nên hôm nay mới tới trễ đó." - Ánh mắt hình viên đạn ấy đang xuyên thẳng qua người tôi từng lỗ từng lỗ.

"Xin lỗi mà. Hu hu hu. Ai bảo bà đi chơi với trai bỏ túi." - Tôi giả vờ khóc lóc ăn vạ cô nàng đồng thời mè nheo để cô nàng bớt giận.

"Không thèm giận cô." - Cô nàng đang dần nguôi giận, lời tập vờ ra.

"Yêu bà nhất." - Tôi chu môi hôn gió cô nàng chụt chụt.

Hai chúng tôi ngồi chỉ chơe um sùm ở một góc lớp đến nỗi lớp trưởng phải quay qua nhìn nhó mặt mũi đe dọa. Ôi cái list "Tội lỗi" của tôi đang ngày càng dài ra, thiện tai thiện tai. Giờ ra chơi phải đền bù thiệt hại cho Đinh Vy thôi, hôm qua làm phiền người ta quá mà.

Giờ ra chơi, như dự định, tôi nắm tay "con mèo mặt mốc đang giả vờ giận dữ" kia lọt tọt chạy xuống canteen. Nhưng đi được nửa đường thì liền bị thầy Thiên chặn đầu gấp riềng. Đinh Vy vừa thấy thầy thì cái vè mặt phụng phịu xấu cực kia liền biến mất, thay vào đó là nét mặt của thiếu nữ trong sáng, ngây thơ, má phơn phớt hồng mà theo tôi đánh giá là "cực già tạo".v Không biết lúc tôi gặp hần cô như vậy không trời. Tôi đi theo thầy trước ánh mắt đầy tò mò và có chút ghen tị của con bạn phía sau lưng. Ngửa lưng quá!

"À ừm, hôm qua ấy. Chuyện thầy với Vy..." - Thầy Thiên ấp a ấp ứng mở đầu câu chuyện.

"À không có gì đâu thầy. Con Vy nó nói với em rồi. Em không hiểu lắm với kẻ cho ai nghe đâu." - Tôi cười, nói với thầy. Dù biết sự thật không phải như vậy nhưng phải nói thế cho thầy yên tâm.

Thầy Thiên mới ra trường là về dạy ở trường tôi ngay. Đây là lần đầu tiên thầy chủ nhiệm một lớp học. Thầy còn rất trẻ. Tôi vốn chẳng phải người bảo thủ. Tình cảm thầy trò thì có gì sai đâu chứ, sao phải cấm cản? Tôi chỉ muốn con bạn thân của mình hạnh phúc thôi. Thầy Thiên rất hợp duyên. Dù chẳng hiểu sao hai người họ có thể tiến nhanh đến như vậy nhưng tôi vẫn thấy mỗi tình này rất dễ thương. Chính vì thế nên tôi sẽ cố gắng bảo vệ nó, cũng như vì Đinh Vy.

"Cảm ơn em" - Thầy thờ phào nhẹ nhõm như trút đi một gánh nặng.

"Vậy em xin đi trước. Vy đang đợi em." - Tôi chào thầy rồi chạy đến chỗ Đinh Vy.

Cô nàng trông có vẻ sốt ruột lắm rồi, đứng ngay chỗ cầu thang đi qua đi lại đi lên đi xuống. Tôi chỉ biết lắc đầu ngoa ngán nhìn nàng. Chắc chắc không biết nàng đang nghĩ cái gì trong đầu nữa đây.

"Yo, tui đã trở lại." - Vô vai cô nàng, tôi nói.

"Thầy gặp bà chi vậy?" - Biết ngay nàng sẽ hỏi vậy mà.

"Thì chuyện tôi qua của hai người thôi. Thầy sợ tui hiểu lầm. Tôi biết hai người ghê lắm mà. Cái gì mà chỉ có học. Học kèm yêu thì có." - Tôi chọc cô nàng và nở một nụ cười nham hiểm trên môi.

"Con quý, không thèm nói chuyện với bà nữa. Mau đi bao tui ăn đền bù thiệt hại đi." - Đinh Vy nói xong thì liền chạy lạch bạch xuống lầu, bỏ tôi lại.

Mới nói có mấy câu đã ngại đến độ bỏ luôn cả chủ ị ở lại thì tôi biết cô nàng thích thầy như thế nào rồi. Lại cứ chối đẩy đẩy. Kì cục ghê hà. Bắt chéo tay sau lưng tôi thong dong bước đi, ngày hôm nay đúng là tâm trạng tôi rất tốt nga.

Vận may của tôi hôm nay đúng là không đùa được đâu. Vừa xuống canteen là tôi liền đụng mặt người mà tôi muốn gặp nhất lúc này - hần, tuy vậy hần lại không thấy tôi. Hần với bé My đang bước đi song song phía trước tôi. Nếu là mấy ngày trước thì tôi đã lồng lộn lên rồi nhưng mà hôm nay Hạ đã khác xưa rồi. Tôi có tình ngưng lại, đợi cho hần và My đi một quãng xa thì mới đi tiếp. Thật sự thì bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy có chút gì đó áy náy với My. Tôi nghĩ rằng mình không nên chen vào khoảng thời gian riêng của hai người. Dù sao My cũng góp một phần rất lớn trong chuyện tình cảm của tôi. Tuy rằng tôi thích hần nhưng chuyện đó không đồng nghĩa với việc cấm hần qua lại với người con gái khác.

"Nhìn kia nhìn kia, tiểu báo bói í nhảm em trai bà ghê quá nha. Chưa gì mà đã cưa đổ một em gái xinh tươi rồi. Còn con chị thì một mống trai còn chưa có" - Đinh tiểu thư từ đầu chen vào nhìn qua tôi khinh bỉ.

"Ai nói hai đứa đó quen nhau? Ai nói tui không có một mống trai đi theo?" - Tôi quay qua tròn mắt nhìn cô nàng.

"Thì hai đứa nó đi chung kia..." - Cô nàng nhìn khuôn mặt "trông trắng lẩn áp trông đen" của tôi thì ngập ngừng dè chừng.

"Đâu phải cứ đi chung là quen nhau đâu. Nếu vậy tôi với bà cũng đang quen nhau há? Chị nói cho em nghe nè. Báo bói nhà chị đã có chủ rồi nè và đó không phải cô bé kia. Đặc biệt là chị đã có cháu đẻ cảm rồi, chị không còn F.A nữa đâu nhá." - Tôi phun một hơi dài, không kiềm được mà tự phồng mũi, hất mặt lên trời.

"Giế? Cô gấu trai ở đâu, mau khai báo đi nhanh lên." - Đinh Vy vừa hỏi vừa tung chiêu "thọt cù lét" với tôi.

"Cố chết cũng không khai." - Tôi né Đông né Tây, kiên quyết làm "người lính quả cảm".

"Mà sao bà biết người em bà thích không phải cô bé kia." - Sau khi thọt tôi đau điếng nàng ta hỏi tiếp.

"Thì là vì tui biết thôi. Cảm giác của con gái thôi mà." - Tôi quay qua nhìn nàng cười bí hiểm rồi quay mông bỏ đi trong sự "đốt đặc" của nàng.

Ba tiết cuối, tôi không ngồi nhìn lơ đãng ra ngoài thì cũng nhìn đồng hồ nồn nao ra về. Tôi muốn gặp hần quá. Tôi thấy mình hơi trẻ con, dù gì thì tôi với hần cũng chung nhà. Có thể nói là ngày nào cũng gặp vậy mà tôi lại mong gặp hần như chúng tôi cả mấy năm chưa thấy mặt nhau vậy. Ôi mau ra về coi, chơi ới sao thời gian có thể chạy lâu đến như vậy nhỉ? Quẩn quại, lẩn lộn đến vẹo xương sống cuối cùng thì tiếng trống tan trường cũng đã vang lên, cứu rỗi tôi khỏi địa ngục trần gian này.

Ôm balo phóng như bay xuống nhà giữ xe, tôi quên cả chào tạm biệt Đinh Vy. Chắc cô nàng cú lắm đây, thế nào mai cũng chết với nàng. Dắt xe ra cổng, tôi đã thấy hần đứng ngay ngắn bên lề đợi tôi. Bắt gác tôi lại mỉm cười. Hần thấy vậy cũng mỉm cười lại với tôi. Tôi như bị điện giật khi nhìn thấy nụ cười trên môi hần, mặt lị đỏ lên.

"Hôm nay ra sớm nhì? Trường chị lại cà dè đuôi ngổng gì với chị Vy rồi chứ." - Hần vừa nói vừa trèo lên xe.

"Gớm." - Tôi trề môi nói rồi vịn ga chạy đi.

Đường vẫn đông đúc như thường ngày, xe cộ vẫn tấp nập như vậy. Tôi chăm chú lái xe. Sau lưng tôi, hần đang chọt chọt bấm bấm cái gì đó. Vài giây sau điện thoại trong túi

tôi rung lên nhưng vì chạy xe tôi không tiện lấy ra coi tin nhắn. Phải đợi về nhà rồi xem thôi.

Nhìn ổ khóa trên cánh cổng tôi mới sực nhớ ra hôm nay bố mẹ tôi bận đi gấp đôi tác không có nhà, vậy là tôi với hần phải tự lo cho mình rồi. Cất xe xong tôi liền lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn của hần, gửi cách đây mấy phút, là lúc ở trên đường. Thì ra lúc này tên đó bấm điện thoại. Tên này cũng ranh tiền lắm í, sao hồi này tôi chờ hần về không chịu nói luôn đi còn bị đặt nhần tin.

"Chị hiểu được câu nói của tôi chưa?"

Tin nhắn ngắn gọn một câu hỏi nhưng đủ làm tôi đỏ mặt. Cái tên này dài quá đi. Phải trả lời cho hần biết mới được không thì hần có thể sẽ bám tôi đến chết luôn. Quay người lại tôi định vào nhà, hần không biết từ lúc nào đã phục sẵn sau lưng tôi. Hần đứng trước cửa gara, tay đút túi, nhìn thẳng về phía tôi. Hần đứng ngược sáng so với tôi, những tia nắng phía sau hần khiến hần trông như một thiên thần với đôi cánh trắng vàng tuyệt đẹp, chói lóa. Tôi nhàu mày hần, dơ người mấy giây.

"Đọc tin nhắn chưa?" - Hần hỏi, giọng trầm ấm

Tôi lúc này đã lấy lại được ý thức kẻ gât đầu.

"Chị hiểu chưa?" - Hần lại hỏi.

Tôi nghĩ ngợi một lúc lại gât đầu.

"Chị hiểu được rồi thì thấy như thế nào?" - Hân mỉm cười, đôi mắt hip lại khi thấy câu trả lời của tôi.

"Vui." - Tôi mờ lòng mình, mạnh dạn nói.

"Hết rồi à?" - Hân nhướn mày.

"Hạnh phúc?" - Tôi cao giọng thăm dò.

"Còn nữa không?" - Hân tiến tới gần tôi.

Hai chúng tôi cứ một người hỏi một người đáp. Tôi hình như đang bị yếu thế. Cái tên gốc này, muốn tôi trả lời như thế nào nữa đây. Bỗng cảm xúc trong tôi trào dâng như nước lũ. Hít một hơi thật sâu. Tôi thu hết can đảm bước chân lên phía trước, lại gần hân.

"Chị không biết nữa nhưng chị chỉ muốn nói rằng chị lỡ yêu em rồi, chàng trai à!" - Tôi nhắm tịt mắt lại nói to. Lần đầu tiên tôi mới có thể dùng cảm như vậy. Con gái tò tính trước thì sao, điều đó chứng tỏ rằng cô gái ấy thích chàng trai ấy rất nhiều.

Liên sau đó, tôi có thể cảm nhận được bờ vai ấm áp cùng lồng ngực vững chãi. Hân ôm tôi vào người, tựa cằm lên đầu tôi. Tôi lúc đầu còn bất ngờ đến độ tròn to mắt không biết làm gì, nhưng sau đó tôi ngập ngừng giơ tay ôm lấy tấm lưng rộng của hân. Mùi oải hương, mùi tôi thích nhất, tràn ngập khắp nơi. Trong niềm hạnh phúc tôi có thể nghe thấy tiếng hân khe khẽ:

"Chị đúng là đồ gốc"

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 31: Mua Quà

Thời gian vẫn cứ trôi nhanh như cùn chạy ngoài đồng. Mới hôm nào tôi vừa tỏ tình với hân thì bây giờ tôi đã là "bạn gái chính thức kiêm chị gái" của hân một tháng rồi. Ngày hôm đó sau khi tỏ tình xong tôi tự tay xuống bếp nấu mì đãi hân một bữa ăn thịnh soạn, kỉ niệm ngày đầu tiên quen nhau và hôm nay tôi lại phải bắt tay vào nấu mì xào kỉ niệm 1 tháng quen nhau (xin lỗi chị chỉ biết nấu các món mì gói). Nhiều lúc thấy tôi cũng sên súa lắm chứ bộ, vậy mà hồi trước mỗi khi tới mấy cảnh tình cảm ân ái ai tôi đều bỏ chạy vì nói hết cả da gà. Lớn rồi mà còn "sừn nhừ" lắm.v

Tất nhiên, quen nhau thì quen nhưng chuyện học hành vẫn trên hết. Vì tôi đã học lớp 12 nên chuyện học hành rất nặng nề. Vừa kiểm tra khảo sát đầu năm xong thì liền tiếp đó là mấy bài 1 tiết vài bài thi thử. Hân cũng không khác hơn tôi bao nhiêu, cũng rất mệt mỏi. Thời gian gấp mặt trên trường rất ít, ngoài ra còn không được thể hiện tình cảm trước mặt mấy đứa bà tám trong trường nên chúng tôi cứ như hai người xa lạ. Còn ở nhà thì càng không thể nào. Chúng tôi gấu bó mẹ hết. Từ lâu bố mẹ luôn xem hân là đứa con thứ hai của họ, là em trai của tôi. Nếu mà nói ra chắc bố mẹ tôi sốc đến độ vào bệnh viện luôn quá. Lần theo dõi trước của bố mẹ cho thấy họ không yên tâm rồi, đi chơi cũng khó. Hai đứa vừa về nhà là phải già vờ cãi lộn chỉ chóc, uyển lộn tôi bởi đề đánh lừa bố mẹ. Đến lúc ai về phòng nấy thì ôm nhau được một cái, cười với nhau được hai cái rồi thôi. Ở chung nhà mà còn khó khăn hơn những cặp đôi bình thường.

Tôi nhất quyết không tương tượng được mối tình đầu của mình lại khổ sở đến vậy. Cái này gọi là không "quang minh chính đại" này. Nhưng không sao cả, chỉ cần chúng tôi thật sự thích người kia, vẫn cảm thấy hạnh phúc khi nhìn thấy nhau dù chỉ trong góc lát, cảm thấy ấm áp khi ôm lấy đối phương thì tất cả mọi thứ coi như không quan trọng vì tôi hài lòng với những gì tôi đang có.

Hôm nay sẽ là một ngày bận rộn đây. Lát nữa vào lớp tôi sẽ có một bài kiểm tra 15' Lý - cái môn trời đánh hành hạ tôi mấy năm trời. Tay hân đã lạnh nên mỗi sáng hân đều chờ tôi đi học rồi cắt xe cho tôi, coi như đỡ tốn calo giành chỗ gửi xe rồi lại lấy xe. Sáng hôm nay cũng vậy, tôi ngồi đằng sau, đút hai tay vào túi áo khoác của hân để giữ ấm, miệng lăm lăm đọc lại lý thuyết sắp kiểm tra. Hân cũng biết điều im lặng hết mức có thể. Đến cổng trường, lúc tôi vừa bước xuống xe tạm biệt hân, thì hân liền quay qua nhe răng cười:

"Kiểm tra tốt nhá!"

"Ừ!"

Chà chà thật là một buổi sáng tốt lành, nên suy ra ngày hôm nay sẽ là một ngày vui thôi. Tôi cười không ngừng được lon ton chạy lên lớp. Con nhỏ Đinh Vy vừa nhìn thấy tôi thì liền chưng bộ mặt cực kì sầu khổ ra:

"Lát chỉ bài tui nha." - Câu nói kinh điển 1

"Nếu làm được thì chỉ." - Tôi trả lời, câu nói kinh điển thứ 2.

Quả thật hôm nay thật là hên nga. Kỷ niệm quen nhau mà hên như vậy thì ngày nào tôi và hân cũng nên làm kỷ niệm. Để lý khá dễ, tôi ôn trùng tù rồi, lần đầu tiên trong đời. Há há há, không những vậy tôi còn giúp đỡ được đứa bạn "có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu" Đinh Vy nữa. Kiểm tra xong là học hành gì tôi vất hết qua một bên, đến giờ quẩy.

Chống tay xuống bàn tôi nhìn nàng Đinh Vy ngập ngừng hỏi:

"Ê bà nếu mà kỉ niệm mấy tháng quen nhau à thì mình nên tặng cái gì?" - Aizaa cái này là tôi thật sự hết cách rồi nên mới hỏi Đinh Vy, con người đầy kinh nghiệm xem phim tình cảm Hàn Quốc và đọc ngôn tình.

"Quen nhau gì? Á à cô quen đứa nào, khai báo mau." - Đinh Vy vừa nghe tôi hỏi thì liền chồm qua chỗ tôi.

"Không có hỏi giùm con em họ thôi." - Tôi chối bay chối biến, kiên quyết giữ kín bí mật. Thật lòng xin lỗi bà.

"Ừm thật không đó?" - Nàng ta quả là một người đáng gờm.

"Thật mà tin tui đi." - Tôi chu mỏ làm điệu bộ dễ thương xúi dụ cô nàng.

"Hừm tặng đồ handmade đi." - Cô nàng chống cằm suy nghĩ.

"Không... à nhầm con em họ tui là trùm hậu đậu luôn không làm được đâu." - Tôi kịch liệt phản đối.

Tôi đối với handmade chỉ có tuyệt vọng, tôi đã thử làm vài món rồi nhưng phải nói là xấu đau xấu đớn. Đã vậy tôi cũng không có nhiều thời gian. Thật sự tôi rất là hâm mộ những người giỏi làm đồ handmade trên facebook lắm luôn, tôi ước gì mình bằng một nửa người ta là được rồi. Tôi mà làm cho hân thì chỉ có nước bị hân cười cho thối mũi.

"Làm đồ handmade nó mới ý nghĩa. Mà em bà làm có phải bà làm đầu mà lố quá vậy. Hậu đậu thì ráng tập là được rồi." - Đinh Vy nhủu mày nghi ngờ nhìn tôi.

"Thì thì... tui nói không được là không được. Mua đồ đi." - Tôi giẫy đành đạch.

"Hết nói nói cô, vậy mua áo sơ mi đi." - Cô nàng đành chịu thua sự quẫn quại của tôi.

"Ồ vậy đi cho nhanh." - Tôi nhanh chóng đồng ý.

Nhắc đến áo sơ mi mới nhớ, ngoài đi học ra tôi chưa bao giờ thấy hân mặc áo sơ mi cả. Không biết hân mặc sơ mi trắng, quần tây đen, tóc vuốt keo thì sẽ đẹp trai đến cỡ nào nhỉ? Tất nhiên sơ mi đồng phục đi học không thể so bì được. Tôi vừa suy nghĩ vừa chảy nước miếng, máu hám trai của tôi lại tăng như lên tăng xông.

"Nè con quý mơ mộng cái gì vậy?" - Đinh Vy thấy tôi lơ nàng thì quơ tay trước mặt tôi.

"Hà? À lát nữa đi mua áo với tui đi." - Tôi gạt mình quay qua nàng nói.

"Học xong á hả? Ôm cũng được, mà bà mua áo chỉ?" - Đinh Vy hỏi.

"Mua giùm con em" - Tôi giải thích cùn.

"Quan tâm em bà quá ha." - Nàng ta khinh bỉ.

"Hề hề" - Tôi cười nịnh bợ

"Lát nữa đi sao?"

"Bà chờ đi. Xe tui Khải lấy rồi."

"Ồm OK." - Nàng ta vui vẻ đồng ý.

Hì hi hôm nay tôi sẽ làm hân bất ngờ. Quả cáp đã xong, chỉ còn một công việc cực kì khó nhằn nữa thôi "nấu ăn", hai chữ mà khi thốt lên có thể khiến tôi chao đảo té ngã.

Sau khi tạm biệt hẳn tôi trèo lên xe Đinh Vy, hai đứa phóng vù vù ra quán mà nàng Đinh Vy chỉ. Đó là một shop quần áo cho nam khá nổi tiếng. Cũng may là hôm nay tôi mang nhiều tiền. Gửi đồ ở quầy tôi vào bên trong shop. Đây gọi là thiên đường quần áo nam nhè? Quá trời quá đất luôn, sao mà tôi lựa cho nổi chứ trời. Quay qua nhìn con bạn định cầu cứu nhưng cô nàng đã biến mất từ lúc nào, ặc nàng bay đâu rồi. Tôi ngu ngơ nhìn xung quanh tìm kiếm. Thấy rồi nàng ta đang đứng ngay hàng áo sơ mi trắng, mắt sáng còn hơn sao. Không biết là tôi cần mua áo hay là cô nàng cần mua áo nữa.

Lọt tọt chạy đến chỗ cô nàng đang đứng tôi hỏi:

"Bà lựa giùm đi, tui không có kinh nghiệm"

Không cần tôi nói hết câu nàng đã vắt một chồng áo vào tay tôi kêu tôi chọn cái đẹp nhất. Nói ra thì hơi xấu hổ nhưng mà tôi thấy cái chồng áo này chẳng khác gì nhau cả. Sao mà tôi mù mịt quá vậy trời? Tôi căng mắt ra nhìn, căng nào ra tưởng tượng hân mặc áo nào sẽ hợp hơn, treo lại mấy cái áo hơi loe loet, tay ngắn cũng loại ra, cuối cùng cũng tìm được một chiếc tôi thích nhất. Chiếc áo trắng được là thẳng băng tươm tất, dính vài chiếc cúc trên cổ áo. Chà hân mặc vào sẽ đẹp lắm đây. Lựa áo cũng không khó như tôi tưởng tượng. Tôi giờ áo lên khoe cô nàng hỏi han:

"Đẹp hông?"

"Được á. Ê nhìn cái này coi đẹp hông?" - Cô nàng trả lời xong quay qua hỏi ngược lại tôi.

Tôi nhìn áo sơ mi xanh biển trên tay cô nàng gật gù. Đẹp thật đấy. Đùng là chuyên gia có khác. Màu xanh vừa phải không quá đậm cũng không quá nhạt, rất hợp cho thầy giáo đi dạy học. Thầy giáo... Tôi ngớ người

"Nè đừng nói bà mua áo cho thầy Thiên nha."

"Con quý kì quá ha. Sao cái quý gì cũng biết vậy bà?" - Nàng ta bị tôi bắt được tim đen thì liền tiếp đánh vai tôi bộp bộp.

"Xó. Đi giúp bạn bè mua đồ mà cũng ráng mua quà cho người ta nữa." - Tôi trẻ mồ tôi về đau lòng.

"Giẻ? Không thèm đi chung nữa giờ." - Cô nàng lại giận dỗi.

"Thời mà, tui biết lỗi rồi, xuong xuong nhiều."

Thật sự thì tôi vẫn không thể nào hiểu nổi mối quan hệ giữa thầy Thiên với con nhỏ này. Yêu đương thì tôi không chắc, mà là mối quan hệ bình thường thì còn lâu tôi mới tin. Điều tôi biết rõ nhất là Đinh Vy hân thích thầy Thiên nhiều lắm đây, con nhỏ này không phải vì mê trai thông thường đâu. Chỉ mong nó hạnh phúc thôi.

Lễo đéo theo Đinh Vy đi một vòng từ hàng này qua hàng khác tôi bỗng bị thu hút bởi một người phụ nữ đứng tuổi. Không phải vì cô ấy mang hàng hiệu, vàng bạc hay có sắc đẹp mặn mà gì, chỉ là tôi cảm thấy có chút gì đó thân quen với cô ấy, nhất là cái khí chất và khuôn mặt thanh khiết ấy. Nhìn theo hướng người phụ nữ đang dẫn đi xa, tôi nghiêng đầu nặn óc suy nghĩ xem đã gặp ở đâu nhưng đành bỏ cuộc giữa chừng.

Thội kệ đi, nên tập trung vào chuyện môn thôi. Đi ra quầy tính tiền, tôi yêu cầu gói quà giùm tôi. Lôi trong balo ra một tấm thiệp tôi đã chuẩn bị trước đó, ghi bao nhiêu đều sến súa đến nỗi tôi đọc lên còn nổi da gà, nếu mà nàng Đinh Vy đọc được chắc nôn luôn. Vì thế tôi lên lút, đợi nàng quay qua chỗ khác liền nhét ngay vào gói quà đang gói. Cô thu ngân như hiểu được cứ nhìn tôi từm tím cười, ôi ngại quá! Thời tình yêu tôi sẽ vượt qua. Không biết cái tên đó có chuẩn bị gì cho tôi không nữa. Tôi mong đến tối quá!

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 32: Ly Kem Tuyết Vị Capuchino

"Đi đâu với chị Vy thế?" - Hân vắt chân ngồi trên ghế sofa hỏi tôi.

"Đi mua đồ." - Tôi coi giấy cho vào tủ, giấu túi quà sau lưng.

Mất đạo mất vòng xung quanh, bố mẹ không có ở nhà. Bố chắc là đi làm rồi, còn mẹ thì đi shopping hay đi chợ gì đó. Cầu cho mẹ đừng để hai chúng tôi chết đói.

"Giấu gì đấy?" - Hân mất thì dán vào TV tay thì chỉ trỏ sau lưng tôi.

Tôi bị hỏi bất ngờ thì giật mình, mắt láo lên nhìn hân. Dù mẹ có "thiên lý nhãn" sao vậy trời? Tôi lau mồ hôi lạnh, tối nay mới tặng hân được, vậy nó mới ý nghĩa mới bất ngờ, giờ mà lộ hết thì còn gì vui nữa trời. Mà sao thấy người ta thân nhiên thế? Hân có nhớ ngày hôm nay là ngày gì không? Chắc hẳn, ừ tối nay tôi thì hân hờ tổ chức hân thì không nhớ, mặt ngu như bò đeo no-đề, tôi giết. Tôi lờ đi câu hỏi của hân, len lén, rón rén bước đi nhẹ nhất có thể chuẩn lên phòng. Hân đợi lâu mà không nhận được câu trả lời của tôi thì ngoái đầu lại nhìn, thấy con nhỏ đang định chuẩn đi là tôi thì biết cười khò rồi xem TV tiếp, không quên tặng kèm một câu:

"Không muốn trả lời thì thôi làm gì mà trốn chui trốn nhủi vậy? Chị chỉ có cái làm lỗi."

Cái thằng quý, không biết lảng mạn là cái gì hết hả? Cũng một tháng rồi mà, tuy không lâu lắm là chỉ nhưng ít ra cũng nên bỏ cái tính vô duyên thái đó đi chứ! Tôi rất muốn nhảy vào cắn hân một cái nhưng vì mục đích cao cả khác nên liên nhện, nhện và nhện. Lấy tay giả vờ cốc đầu hân từ xa tôi lè lưỡi làm mặt xấu, sau đó chạy lên phòng.

Sau khi thay đồ sạch sẽ tôi nhảy bổ lên chiếc giường thân yêu của mình, ôm điện thoại onl facebook tìm công thức nấu mì xào ngon ư Tôi là tôi quyết tâm lắm nhá, chỉ là không biết làm gì ngoài mì thôi à quên còn trứng nữa. Thời tháng này hân ăn đồ đi tháng sau tôi sẽ làm sô-cô-la tênh iu cho. Nhìn hộp quà được gói kỹ càng đặt bên cạnh tôi tự cười một mình. Tôi không thể ngờ được rằng mình có thể thoát kiếp FA, dù có hơi muộn tí. Bạn trai của tôi đúng là một cực phẩm nga, quen lần thấy giá của tôi cũng được nâng lên mấy bậc, khỏi tốn công mua giá về ăn cho có "giá". Chỉ là không thể công khai như mấy cặp đôi bình thường được thôi.

Tuy có hơi buồn nhưng tình yêu trong bóng tối cũng có cái thú vị của nó, ui ui đầu óc tôi bắt đầu đen tối. Tôi ngồi bật dậy tự luyện một mình, sau đó khoai trá cười hắc hắc một mình. Tôi điên lắm rồi. Vừa kìm nén bình tĩnh xong thì mẹ vừa về. Câu nói quen thuộc lại vang lên:

"Hạ đầu xuống phụ mẹ bưng đồ này."

Tôi nhanh chóng nhảy xuống giường rồi đóng cửa thật sau đó chạy xuống lầu. Vì chạy nhanh quá tôi không thể nào kiểm soát được phương hướng và "rầm", tôi chúi mặt xuống đất chống mông lên trời, cha mẹ ơi đau vô lờ. Hân đang phụ mẹ xách một túi đồ ăn bự chẳng thấy tôi "hôn" đất thì liền bỏ của chạy đến chỗ tôi.

"Có sao không?" - Hân lo lắng ra mặt đỡ tôi dậy. Coi như vẫn còn chút lương tâm.

"Đau như quỷ á." - Tôi méo, mắt rung rung.

"Cái tội đi mà không nhìn đường." - Hấn phui phui bụi giúp tôi.

Hấn lo lắng cho tôi như vậy tôi cũng hạnh phúc quá trời quá đất nhưng mà không khí hình như có chút gì đó kì lạ. Tôi nhướn mày nhìn ra phía cửa chính, mẹ đang đứng đó, trợn mắt nhìn hai đứa con yêu dấu của mình đang sến rện. Không xong rồi, lẹ tấy hết, phải làm gì đây, à cứ cãi nhau như thường ngày là được.

"Này cậu bảo ai béo như lợn, lộn mỡ nhiều cũng biết đau chứ hả?" - Tôi giờ chân đạp một cái bốp vào đầu gối hấn.

Nhìn hấn bị đạp bắt ngờ khụy xuống vì đau, tôi thấy tội lỗi đầy người. Hấn ôm gối, dùng khuôn mặt chưa hết bàng hoàng nhìn tôi, miệng lẩm bẩm

"Làm cái gì đó?"

Tôi vận dụng hết mọi biểu cảm trên khuôn mặt của mình ra hiệu cho hấn rằng mẹ đang nhìn. Mới đầu hấn còn ngo ngoác vì không hiểu gì nhưng nhờ sự quyết tâm của tôi cuối cùng hấn cũng chịu hiểu ra vấn đề nan giải này. Sau khi lắc đầu bất lực mấy cái, hấn liền tham gia vào diễn trò với tôi.

"Tôi nói chị béo đó."

"Chị đây cần chết cậu." - Tôi nói rồi nhào vô đánh hấn mấy cái nhưng cố gắng nhẹ nhất có thể.

"Này chị làm gì đấy hả? Tôi đã tốt bụng đỡ chị dậy mà chị lại nổi đánh tôi hả?" - Hấn đúng là có tài diễn xuất nga. Mới lúc này còn chẳng hiểu chuyện gì mà bây giờ đã nhập vai đến vậy.

Hai chúng tôi đánh nhau đến mỗi cả tay chỉ mong đánh lừa được mẹ. Cầu cho lúc này tôi tội không làm quá lỗ. Vừa diễn tôi vừa liếc mắt nhìn mẹ, nét mặt mẹ vẫn còn có chút nghi ngờ nhưng cũng đã xui xẻo. Cuối cùng mẹ cũng chịu lên tiếng.

"Thời hai đứa đừng đánh lộn nữa. Khái này, chị con mới té xong còn đau lắm nhưng chị tí đi con."

"Ai bảo chị đánh con làm gì? Con đã có ý tốt rồi." - Ủ ôi hấn nhập vai quá nhỏ.

"Thôi mà, con bé Hạ này nữa, ngừng lại đi con." - Mẹ cuối cùng cũng chịu hết nổi với cái độ dai hơn đĩa của tội tôi, chạy vào ngăn cản trận chiến này.

Lúc mẹ vừa đến cũng là lúc hai đứa thờ phào nhẹ nhõm, dù không biết mẹ có tin thật 100% hay không nhưng mà như vậy cũng thành công một nửa rồi. Tôi nhìn hấn nháy mắt một cái, cười đắc ý vì thuyết âm mưu của tôi đã thành công tới đẹp. Hấn cũng nhìn tôi cười nhẹ nhàng, không quên vò đầu tôi một cái. Chưa bao giờ tôi đánh nhau với hấn mà lại cảm thấy hạnh phúc như vậy. Chắc tôi bị điên. Cuộc sống này cũng có lúc toàn màu hương phấn.

Hai đứa giúp mẹ xong thì cười như bị điên chạy về phòng. Lúc oánh nhau là tôi đã buồn cười lắm rồi nhưng phải cố gắng nín nhịn, đến bây giờ thì có thể xả hết rồi. Hấn giờ tay cốc đầu tôi mấy cái, tôi cũng không vừa nhéo má hấn, ai bảo má hấn phỉnh quá làm gì. Hai tay hai má, nhéo nhéo cho má xệ xuống thì thôi, mặc hấn la oai oái. Hấn phản đối không được liền qua phản công, giờ hai tay ép má tôi, miệng tôi bị ép cho chu ra suýt rụng tới mũi. Hai đứa hăm dọa đứng trước cửa phòng hấn làm trò đối bại, nhiều lúc tôi cũng chẳng hiểu nổi mấy thứ mình đang làm. Chỉ là vì nó quá vui, và tôi cảm thấy thoải mái, vậy thôi.

"Tối nay có bạn gì không?" - Tôi ngồi trên giường hấn đứng đưa chân hỏi.

"Không. Hỏi chi vậy?" - Hấn lại ngồi vọc máy ảnh. Con trai người ta mê game mê JAV (3) còn hấn lại mê máy ảnh, có khi nào hấn bỏ tôi theo nó luôn không.

"Úm đi chơi đi." - Tôi cười nói.

"Úm cũng được. Nè quay qua coi." - Hấn trả lời xong lại kêu réo tôi quay qua chỗ hấn.

Quay thì quay, sợ gì. Cái tên này, ngoài suốt ngày chụp ảnh dim hàng không thương tiếc tôi ra thì hấn chẳng làm cái gì nên hồn cả. Tôi nhe răng, trợn mắt, lè lưỡi, giả làm mắt lé, vân vân và mây mây, dù mọi kiểu kinh dị hù dọa hấn. Vậy mà cái tên này cứ bám chụp liên hoàn, ta hấn, ta mặc kệ mi đấy. Tôi ngồi chọc chọc con minion đầu giường, xị mặt xuống còn hấn thì ngồi cười hề tiện. Tôi liếc hấn một cái chấy mặt, vui quá nhè, cười còn khi. Bỗng tôi nhớ đến người phụ nữ mang đến cảm giác quen thuộc lúc này, bây giờ tôi hiểu tại sao tôi lại thấy quen rồi, vì cô ấy có nét rất giống hấn. Tôi hồ hởi nói:

"Nè biết gì hông. Hồi này đi mua áo... ỹ lộn mua đồ với Đinh Vy á, chị thấy một bà cô, hơi bị giống cậu."

"Hùm?" - Hấn vừa cười đắc ý xem lại thành quả vừa trả lời tôi.

"Chị thấy một bà cô giống cậu đó." - Tôi lặp lại.

"Thật không? Hay tại vì chị nhớ tôi quá nên hoa mắt vậy?" - Hấn ngược lên nhìn tôi.

Được rồi, tôi công nhận là hấn rất đẹp trai nhưng mà tôi đâu có bị lé hay vì quá mê trai mà bị lú đầu.

"Cái tên này, cái đồ tự kỷ, tự sướng điên loạn." - Tôi bị nói cho đo hết mặt.

"Ha ha ha." - Hấn cười quyền gũ lắc đầu.

Haizz lại bị người ta nhìn thấu hoài. Đồ quý, không chọc tôi một ngày hấn ăn không ngon, ngủ không yên hà trời!

"Đề rồi coi, khi nào gặp lại bà cô đó, chị đây sẽ chụp lại làm bằng chứng cho coi." - Tôi bủu môi, hai má phình ra.

Hấn đặt máy ảnh xuống bàn học, đi đến gần tôi, quỳ xuống mặt đối mặt với tôi. Khuôn mặt điển trai ấy, ánh mắt lạnh lùng nhưng lại ấm áp, chiếc mũi cao, đôi lông mi vừa dài vừa cong làm tôi phát ghen, tất cả nhưng thứ bầu vật ấy đang ở trước mặt tôi, cái đáng về như đang mời gọi "Hãy đến và chà đạp em đi" đó làm máu mũi tôi muốn trào ra như núi lửa. Mặt tôi bây giờ chắc có thể so với màu đỏ tươi của mấy quả ớt rồi đấy nhỉ?

"Tôi cũng mong chờ lắm đấy." - Đến lúc tôi ngỡ rằng môi hấn sắp đụng đến môi tôi thì hấn liền lên tiếng.

Cũng may tôi chưa nhắm mắt như mấy cô nữ chính trong mấy phim tình cảm lãng mạn nếu không chắc tôi dộn thổ chết rồi. Tôi dùng trán cụng hấn một cái thật mạnh, dù biết rằng theo "Định lý 3 Newton" thì tôi cũng sẽ đau đến ngất nhưng mà dù có chết tôi cũng phải lòi cái tên người đẩy xạ hương này theo. Tôi dạo này cũng lầy lịm lắm nhá. Nhìn cái tên quý sự đang ôm trán lộn lộn dưới đất tôi cười như chưa bao giờ được cười, nhảy tung tung khoái trá, cho đáng đời nha. Dù trán tôi đau cũng không kém nhưng mà cũng rất đáng. Không để hấn kịp nhảy bỏ lên bắt tôi, tôi nhanh chân nhảy ra cửa, trước khi đi không quên lều lều mắc cỡ hấn cùng lời nhắc nhở:

"Tôi nhớ mặc đồ đẹp vào nhá. Hề hề."

"Chị sẽ biết tay tôi." - Hấn đang nằm bẹp dưới đất cũng cố gắng rống cổ lên hét.

Tình yêu của chúng tôi được ví với cái gì nhỉ, là ly kem tuyết giữa mùa hè oi bức hay ly capuchino nóng hổi vào mùa đông lạnh lẽo nh? À là ly kem tuyết vị capuchino, hương vị thật lạ, nhưng lại mang đến cảm giác thật thoải mái, không khiến người khác chán ghét, có nóng có lạnh, có đáng có ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Quà Tặng Của Tôi Đây!

Cuối cùng thì kế hoạch đi chơi tới của chúng tôi đã phá sản tan bành. Nguyên nhân là bố mẹ có việc bận phải ra ngoài và chúng tôi phải ở nhà trông nhà, hoặc đơn giản là bố mẹ không yên tâm khi hai đứa lại ra ngoài đi chơi chung lẫn nữa. Dù tôi đã khóc lóc cầu xin thậm thiết thì nhận lại chỉ là hai cái liếc đầu lạnh tanh. Vậy là công sức ngồi lập nguyên một cái to-do-list dài hai trang của tôi đã bị đập đổ trong tích tắc.

Nước mắt ngắn dài tiến bố mẹ ra cổng, tôi nếu máo chạy vô phòng hẩn định than thở, nhưng sau khi thấy hẩn vẫn tỉnh rụi tôi lại dăm ra ức chế hú hét:

"Nè hông được đi chơi rồi kìa. Sao tỉnh queo vậy?"

"Không đi thì thôi, ở nhà cũng vui mà. À ăn mì đi. Không phải cả buổi trưa chị lên mẹ ngủ lục đục dưới bếp làm mì cho tôi ăn sao?" - Hẩn nhướn mày nhìn tôi cười xảo quyết.

Bị hẩn nói tôi giật thót. Gìê?? Tôi đã cố gắng làm trong im lặng mà. Còn gì bất ngờ nữa chứ chời.

"Sao... sao cậu biết? À ...Theo dõi chị hả? Bị ám ảnh về chị hả? Ở chung một nhà còn bị đặt theo đuôi đồ!" - Tôi chạy đến trước mặt hẩn cười gian.

Khi thấy mặt hẩn phớt đồ thì tôi liền cười âm lên. Không ngờ lúc hẩn xấu hổ lại dễ thương như vậy. Tôi kiểm không được vô thức néo má hẩn mấy cái, cái này là quen tay rồi. Hẩn bị tôi néo má thì mặt càng đỏ hơn, lấp bắp chống chế:

"Ai...ai nói. Tôi khát nước nên... Mà chị đừng có néo má tôi nữa coi."

Cũng hèn cho hẩn là tôi hiền như Bụt nên mới tha cho đó. Hẩn xoa xoa hai má bị tôi néo hẩn dẫu hai mắt không ngừng lườm nguýt. Tôi giả vờ lỳ đi, đảo vòng quanh phòng hẩn kiểm xem hẩn có giấu quà tặng tôi ở đâu không. Ngổ sọ hết mọi chỗ khả nghi mà chẳng có tí dấu hiệu nào tôi có hơi thất vọng. Không lẽ hẩn không nhớ thật sao? Tôi rất muốn hỏi hẩn một câu cho ra lẽ nhưng lại sợ câu trả lời của hẩn. Aizaa nên bình tĩnh chứ Hạ, lẽ người ta muốn gây bất ngờ cho mày thì sao, cứ làm quá lên.

"Đi thử tài nghệ nấu mì của chị coi. Lần trước món mì gói giờ mì xào, thú vị đấy." - Hẩn bắt ngờ nắm lấy tay tôi lôi ra ngoài, trên miệng nở một nụ cười khá bí ẩn.

"Gi đừng có mà khinh thường chị nhá! Tay nghề chị cũng không kém bà bán mì xào trước trường đâu." - Tôi hếch mặt vênh mũi khoe khoang.

Thế là được dà tôi cư huyền thuyên về những "khó khăn" khi phải vừa canh mì vừa canh mì vừanấu mì như thế nào, bla bla bla. Hẩn từ đầu đến cuối chỉ nhìn tôi, lâu lâu lại cười, nụ cười của nắng làm tôi say đắm. Tôi lúc đầu đã đưng mị vào hộp nhựa rồi buộc ribbon cực kỳ đẹp định lúc đi chơi sẽ trưng ra làm hẩn bắt ngờ rồi tôi sẽ cùng ăn chung, rồi sẽ ăn chung một cộng mì và nụ hôn, nói chung đủ mọi thể loại sến súa có thể thì tôi đã tưởng tượng ra hết rồi. Thôi kệ, lãng mạn ở nhà cũng được rồi, cho nó ấm áp.

Hẩn nhìn mị mà buộc ribbon đỏ chót trước mặt cười không ngừng nghỉ. Tôi bâu mỗi giờ tay hù dọa thì hẩn mới chịu im. Cơ mà cái vẻ đầu khổ nhịn cười của hẩn còn làm tôi muốn đánh hẩn hơn, đáng ghét, mốt không làm gì hết.

"Itadakimasu" - Tôi hớn hờ nói rồi nhanh tay cầm đũa gấp lia lịa, tôi cũng muốn thử xem tài nghệ mình đến đâu, cầu cho đừng có dở quá, đừng có lộn đường qua muối là được rồi.

Cái tên này, tâm huyết của tôi cả buổi trưa như vậy mà hẩn chỉ biết cầm đôi đũa kê bên má và nhìn tôi ăn. Tôi biết mình đẹp rồi, có cần phải như vậy không, ngại chết được ( ˘ ˘ )

"Ăn đi, nói không phải tự kỷ cơ mà chị đây làm ngon lắm đấy!" - Tôi tự tăng bốc mình, nhưng mà nó ngon thật đấy, quả không hổ là mì gói.

"Biết rồi." - Hẩn cười, nụ cười của một người con trai đang yêu, nụ cười của một người bạn trai dành cho bạn gái, một nụ cười ẩn chứa bao niềm hạnh phúc.

---

"Coi phim mà đi" - Tôi giành remote trên tay hẩn.

"Chị coi được không mà sung thế?" - Hẩn trở mặt nhìn tôi, sau vài giây thì liền bật cười thành tiếng.

"Gi coi thường ai đấy? Chị đây đã luyện mấy bộ phim ma với kinh dị rồi nhá." - Tôi tự vỗ ngực khen mình.

"Um vậy thì coi thôi. Chị muốn coi phim gì?" - Hẩn tùm tùm cười, ý vẫn chưa tin.

"Quý quyết 3 đi, nghe nói hay lắm mà chị vẫn chưa được coi." - Tôi sờ cằm suy nghĩ cuối cùng cũng lòi ra được một cái tên.

"Cơ mà tôi nghe nói phim đó không có sợ đâu. coi The Ring đi." - Hẩn ngay lập tức phản bác lại tôi.

"Hoyyy coi Quý quyết đi." - Tôi kiên quyết đòi.

"OK" - Hẩn nhún vai một cái, sau đó liền cầm remote bấm tên phim.

Chà là tui thì ăn xong rưng rờ không có gì làm liên nghĩ đến việc coi phim, tất nhiên là coi trên TV ngay trong nhà rồi, tui tôi có được lết xác ra ngoài đâu, hiiu hiiu. Kệ, không được ra rạp coi thì tự mở rạp ở nhà, coi bộ vậy thôi chứ cũng lãng mạn lắm cơ. Mới đầu hẩn muốn coi phim siêu anh hùng, tôi lại thích coi phim nào lãng mạn xiu, nói qua nói lại một hồi thành ra coi phim ma. Thật sự là lúc đó tôi chỉ lờ mờ nghĩ nói ra thôi cơ mà tại vì lòng tự ái cao quá nên lờ phóng lao liền bay theo lao thôi, giờ hồi hận cũng chả kịp. Tôi đã lật tung hết các kiến thức hạn hẹp của mình về dòng phim ma-kinh dị và chọn ra phim theo như thiên hạ đồn là không có sợ cái chi hết để xem. Con nhó chứa sợ ma, vào nhà ma bị hù cho phát khóc như tôi thì làm sao dám coi The Ring hà trời.

Cơ mà dù được bạn bè mách cho là Quý quyết 3 không sợ tẹo nào hết cơ mà mới vô đầu phim tôi đã nổi hết cả da gà, cái âm thanh rừng rợn kết hợp với cái phòng khách tối thui (tắt đèn để phim ma thêm sống động ý mà) làm sống lưng tôi lạnh ngắt. Đưa mắt lên nhìn hẩn, cái tên này, làm gì nhìn tôi dữ vậy, coi phim đi chứ.

"Ai dà, sao lạnh quá vậy ta." - Tôi gãi vờ nói vu vơ để đánh lạc hướng hẩn.

Tôi vừa dứt lời thì liền cảm thấy có một lực kéo nào đó kéo tôi ngã vào lòng hẩn. Ngay lập tức mùi hương quen thuộc và ấm áp liền tràn đầy trong khoang mũi tôi, một mùi hương thật dễ chịu. Tôi trở mặt ngược lên nhìn hẩn, mắt hẩn giờ đang hướng về TV chăm chú theo dõi phim nhưng không đợi tôi kịp mở miệng hỏi, hẩn liền lên tiếng giải thích như sợ tôi dành hết phần.

"Chị bảo lạnh, nhưng tôi làm bằng đi lấy chân cho chị quần lắm nên cứ như vậy đi."

Góm còn bị đặt tò ra "lạnh-lùng-boy" tsudere đồ, trong lòng thích lắm mà bị đặt. Tôi cười thầm, im lặng nằm im trong lòng hẩn, không cựa quậy. Húy huy coi phim ma mà được ôm vậy thì thích ghê nhi, còn ai mà sợ ma nữa chứ. Nhưng mà vừa mới nghĩ xong, ngược mặt lên, ủa giờ ơi, con quý ma, mày du bám cái eo gi trên TV vậy hả? Tôi bị nó hù cho nhảy dựng lên, đầu đập ngay cảm hẩn, đau bà có.

Ôm cái đầu u nguyên cục, tôi nước mắt rom rớm nhìn hẩn. Thật sự mà nói thì đạo này tôi "bánh-bèo-vô-dụng" thật, bình thường dù có đập đầu vô tường tôi cũng lắm là giờ chân giờ tay đập đá cái tường và chửi bới nó, thế mà lúc ở cùng hẩn tôi lại sinh ra cái thói xấu làm nũng. Được người ta bảo vệ quá thành ra quá phụ thuộc mất rồi. Lúc được hẩn xoa đầu, lo lắng hỏi han, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, thấy mình quan trọng, cảm giác được yêu thương này thật sự rất dễ chịu.

"Còn đau không?" - Hẩn lập đi lập lại câu nói đó chắc cả chục lần, có người quan tâm quá coi bộ hơi phiền phức.

"Hết rồi." - Tôi hình mũi nhìn hẩn xác nhận lại một lần nữa.

"Đã nói là không coi được thì đừng coi rồi mà." - Hẩn nói, dù trong bóng tối nhưng tôi vẫn cảm thấy ánh mắt quan tâm an cần của hẩn. Hạ ơi mây hốt được "soái ca" rồi.

"Ai nói tại nó xuất hiện bất ngờ thôi chứ bộ." - Tôi không chịu thừa nhận.

"Haizzzz, lát có sợ quá thì nói nha, đừng có cố quá thành quá cố đó." - Hẩn phì cười với sự cố chấp của tôi.

"Còn lâu." - Tôi lè lưỡi.

Nói chung "buổi xem phim" này vẫn rất lãng mạn và đáng yêu, trừ mấy lần tôi suýt rụng tim vì cái con quý trên phim, cơ mà tôi vẫn xem được. Tuy chẳng có bóng rang hay Coca Cola như trên phim Hương Quốc nhưng nước chanh handmade cũng khá ngon đấy. Hơn một tiếng chiếu phim tôi vẫn nằm bẹp đi trong lòng hẩn, đơn giản vì chẳng rời ra được, lòng ngực hẩn thật ấm.

Cuối cùng cái bộ phim hắc dịch này cũng xong. Tôi vẫn kiên quyết dính chặt, giá mà có thể nằm ở đây mãi nhì! Nhưng vừa liếc mắt nhìn hẩn thì tôi liền nhớ ra ngay một chuyện mà do quá mê trai nên tạm vớt qua một bên. Cái áo sơ mi tôi tón nguyên buổi trưa để lượ. Tôi nhanh chóng đứng dậy, vươn vai mạnh một cái, tôi chạy thực mạnh lên lầu, lấy món quà được đim kỹ trong phòng.

"Chị đi đâu thế?" - Hân thấy tôi cúi ra liền ngược mắt hỏi.

"Đợi chút nha, chị đi lấy đồ."

"Nè cho cậu đây!" - Tôi giờ hộp quà trước mặt hân, cười sáng lạn.

"Hửm? Gì đây!" - Hân nghi ngờ nhìn tôi.

"Mở ra xem đi là biết." - Tôi đắc ý, tự tin hân sẽ thích.

Sau một hồi lưỡng lự hân đã hiểu đây là quà kỷ niệm liên vui về nhận lấy, không chút nghi ngờ mở ra. Hà hà, đúng như tôi dự đoán, khi hân vừa nhìn thấy chiếc áo sơ mi thì ánh mắt liền sáng lên, như trẻ em được kẹo. Tôi cười híp cả mắt, tíu tít chạy lăng xăng quanh hân để kể khổ, tôi đã tốn công như thế nào. Đáp lại tôi là một cái xoa đầu cực mạnh từ hân, riết rồi tôi không biết tôi lớn tuổi hơn hay hân lớn tuổi hơn nữa.

"À mặc thử cho chị coi đi." - Tôi hớn hờ nói, đúng là tôi muốn nhìn "soái ca áo trắng" của mình như thế nào lắm rồi.

"Mặc luôn hả?" - Hân nhướn mày trên mặt có tia gian xảo.

"Ừ." - Tôi vẫn ngây thơ trả lời thật lòng.

Ngay lập tức cái tên đó hoặc đó liền thực hiện ngay lời nói của tôi bằng cách thay áo ngay trước mặt tôi. Ôi cái đệt, máu mũi tôi sắp tuôn trào như thác đổ mất thôi. Ôi cái body đó không uống công hân tập gym nhè. Không phải 6 múi đồ sộ to con, nhưng là thân hình cơ bắp thon thon rất dễ nhìn. Máu hám trai tôi trào ngay lên mặt, đỏ hơn khi ăn ớt. Cái tên đúng là quá ác độc mà, tôi khòe thẳm trong lòng.

Lúc tên đó mặc áo vào còn đẹp trai lộng lộn hơn. Khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao, đôi mắt hẹp dài cùng lông mi dài đen càng làm hân như một thiên thần giáng thế. Hạ ỏi mày chắc phải tu mấy kiếp rồi đó con à, tôi tự cảm thấy bản thân quá may mắn. Tôi cảm động muốn khóc nhìn bầu vật trước mặt mình, run run nói không nên lời. Công sức coi như không đổ sông đổ biển.

"Thật sự là muốn cắn cậu một cái ghê." - Tôi lăm bằm trong miệng, cái này là tôi lỡ miệng nhá, không có ý xấu xa gì đâu, chỉ là không kiềm lòng được trước cái đẹp thôi.

Tuy nhiên cái lời nói đầy dụng ý có thể gây hiểu nhầm của tôi lại bị hân nghe thấy. Cái biểu cảm đó là sao? Thật sự là tôi không có ý gì đâu mà. Đang định giải thích nhưng tôi lại bị hân chặn họng bằng một nụ hôn nhẹ và quá bất ngờ. Nụ hôn này chỉ phớt qua thôi, nhẹ nhàng như cơn gió nhưng đủ khiến trái tôi xao xuyến. Nụ hôn đầu của tôi, đã mất như thế đó, tựa như mây bay, mang hồn người ta bay bổng trên bầu trời xanh thẳm kia. Chưa kịp hoảng hồn thì giọng nói đầy nị hoặc kia lại vang lên:

"Quà tặng của tôi đây!"

Đáng ghét!

Đúng lúc này trên TV lại vang lên bài hát khá lãng mạn.

"Cause you're the apple to my pie

You're the straw to my berry

You're the smoke to my high

And you're the one I wanna marry."

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 34: Người Mới Xuất Hiện

Cái tên "em trai" đáng ghét đó, hết cướp mất trái tim của tôi bây giờ lại cướp mất nụ hôn đầu đời của tôi. Cơ mà đùa "bị hại" là tôi cứ cảm thấy hạnh phúc lâng lâng mới ghê cơ chứ. Cái cảm giác hạnh phúc này nó vẫn cứ đọng lại, vurun vurun trong đầu, không thể thoát ra được. Mỗi đến ngày hôm sau, ngồi trong lớp tôi vẫn cứ thần thờ nhìn ra cửa sổ, nhớ đến nụ hôn đó mặt không khỏi đỏ ửng lên, ngồi cười một mình như con điên.

Thật sự thì ngày hôm qua, khi vừa bị hân "cưỡng hôn" xong, tôi đã xấu hổ quá mà chạy ngay lên phòng, trốn ở trong đến khi bố mẹ về. Còn cái tên đó phải nói là cực kỳ đắc ý, ngồi ở phòng khách hiển ngang xem TV, xem không yên cũng ráng cười to mấy tiếng chọc quê tôi. Đúng là nói về cái khoản nhất cây trong chuyện tình cảm thì tôi vẫn chưa khắc phục nổi nên bị hân hành hạ hết lúc này đến lúc khác, nhất định phải trả thù mới được.

Đặt tay trước ngực tôi cố gắng ổn định trái tim đang đập bình bịch trong lòng. Hít một hơi thật sâu, vỗ mặt mấy cái, tôi quay trở lại trạng thái bình thường nhất có thể nhân lúc con nhỏ Đinh Vy vẫn chưa vào. Con nhỏ đó tính ý lắm, chả có gì có thể giấu nổi nó đâu, bị nó vắn vẹo hỏi tôi hỏi lui một hồi thế nào cũng hòng hết chuyện cho mà coi. Ái chà chà hôm nay nhờ lại vào muộn rồi, chắc lại thức khuya xem ngôn tình đây mà.

Tôi ngồi chống tay xuống bàn, mắt vu vơ nhìn ra cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài kia, không tự chủ được lại cười nhẹ một cái. Tình yêu có thể thay đổi con người ta nhanh đến như vậy sao? Thật kỳ lạ!

"Nè Hạ, tui buồn ngủ quá không xuống canteen đâu nha, xuống mình đi." - Đinh Vy xua đuổi tôi không thương tiếc.

Không ngoài dự đoán của tôi, vì hôm qua quá cật lực cày truyện mà bây giờ Đinh Vy hai mắt thâm quầng, ngáp ngắn ngáp dài, ôm bàn mà ngủ không màn trời đất. Lúc này là hai tiết của người nàng thương nên nàng không dám ngủ sợ xấu hổ, thế mà người ta vừa mới đi một cái thì nàng liền như vậy đây. Sau một hồi lải nhải vẫn không thể nào thay đổi được ý chí kiên định như kiềng ba chân của nàng tôi buồn bã lết xuống canteen một mình. Lúc đi vẫn không thể tự chủ mà ghé qua lớp hân một tí, haizzz nói trắng ra thì đây là thói quen của tôi luôn rồi. Đến lúc hồi hận định quay đầu bước đi thì đã không kịp mất rồi. Mý đang đứng trước mặt tôi, cười cười kiểu "Em biết hết rồi nhá!"

"Chị tìm Khải hả? Khải xuống phòng giáo viên đánh máy giúp cô rồi." - Mý lon ton chạy đến chỗ tôi, húc vai tôi một cái.

"À, không có chị đi vệ sinh tiện thể ghé ngang qua thôi." - Mặc dù mặt đang dần nóng bừng lên nhưng tôi vẫn chối đây đẩy. Chả hiểu sao khi biết rằng hân không có ở đây tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường nhưng xen chút hụt hẫng.

Nói về mối quan hệ giữa tôi và Mý, chúng tôi bây giờ có thể xem là chị em tốt được rồi ấy chứ. Đúng là qua hiểu lầm thì mới biết được nhau như thế nào. Mý là một cô bé ngoài lạnh trong nóng, mới gặp thì có lẽ ai cũng như tôi, rất khó chịu với cái thái độ kiêu kỳ, sang chảnh của Mý nhưng sau khi tiếp xúc thì cô bé lại hiện ra là một cô gái có cá tính mạnh mẽ và chẳng có tí "bánh bèo" nào cả. Đạo này Mý đã trở thành mặt thám của tôi, thông báo mọi hành tung của hân trong lớp và những vệ tinh xung quanh hân cho tôi biết, thật sự là yêu Mý lắm luôn. Còn Mý và hân thì vẫn là bạn thân như trước đây, mối quan hệ nó chung cực cực kỳ tốt.

"Thôi chị đừng có chối." - Mý cười gian nói nhưng sau đó liền thay đổi sắc mặt sau khi thấy một cô bé khác đi ra từ trong lớp.

Tôi tò mò nhìn theo ánh mắt của Mý, quan sát cô bé đó. Ừm phải nói sao nhỉ? Mái tóc đen tuyền điểm xuyến highlight tím, đáng người thanh mảnh, tỏa sáng ngời ngời. Cơ mà cái nét lại lại, khuôn mặt hoàn hảo tới từng góc cạnh này, đôi mắt không quá to nhưng vẫn khiến người ta như bị hút vào ấy sao tôi lại thấy quen quen thế? Chắc là tôi cả ngày lên mạng ngắm gái xinh nên cứ thấy gái đẹp là có cảm giác quen thuộc thôi mà.

"Ai thế Mý?" - Tôi kêu kêu Mý hỏi nhỏ.

"Học sinh mới." - Mý nói, trong lời nói ẩn chứa tí khó chịu.

"Ồ, đẹp nh?" - Tôi thật thà nhận xét.

"Ưm đẹp thiệt nhưng mà con nhỏ đó có cái gì đó kì lạ lắm. Âm u sao á, có cảm giác không an toàn tạo nào." - My nhủ mày xong bỗng đánh tay cái "chát" quay qua nói với tôi - "À con nhỏ đó được xếp ngồi kế Khải đó."

"HẢ?" - Tôi tròn mắt nhìn My, trong lòng bỗng có cảm giác không được thoải mái cho lắm. Dù tôi thích gái đẹp thật đó, nhưng gái đẹp này lại là một mầm mống tai họa, đúng là quá nguy hiểm - "Không phải Khải ngồi kế thằng Kỳ rồi sao?"

"Con nhỏ đó đòi ngồi với Khải đó, đuổi Kỳ ra chỗ khác. Kể cũng có cái lạ, con nhỏ đó cũng chỉ là học sinh mới mà nó có thể cao giọng khinh thường người khác, giáo viên lại sợ nó như đúng rồi, nó nói cái gì cũng răm rắp nghe. Vì thế nên em mới thấy nó không an toàn." - My nhìn xung quanh sau đó ghé tai tôi nói thầm.

Vừa nghe My nói xong tôi liền nhìn theo bóng lưng của cô bé đó, My có tính cách mạnh mẽ như vậy còn xem cô bé kia là một mối nguy hiểm thì cô bé này chẳng phải thứ vừa đầu. Đã vậy còn khiến giáo viên sợ sệt thì ghê cũng phải hàng trên trời. Cơ mà không biết có phải tôi hoa mắt nhìn nhầm hay không nhưng mà xung quanh cô bé như tó ra một luồng khí đen, thật lạnh, thật u ám.

Kế hoạch xuống canteen giờ ra chơi coi như phá sản vì tôi lo nhiều chuyện với My về cô bé mới gặp. Ôi nhớ lại cái lúc tôi cảm nhận thấy luồng khí lạnh tỏa ra khi nãy thật nổi hết cả da gà. Xoa xoa tay mấy cái tôi chạy vào lớp. Ở kia con nhỏ Đinh Vy lại chạy đầu rồi, chẳng phải lúc này còn kêu buồn ngủ quá không muốn đi cùng tôi sao! Giờ thì mất hút. Đang xi và thăm trong bụng thì con người bị tôi mắng lên chính ỉnh xuất hiện sau lưng như bóng ma, mặt mày chui ụ hù tôi muốn nhảy dựng lên.

"Má ơi con còn muốn sống. Sao càng lúc bà càng giống như cái xác không hồn thế?" - Tôi đá nàng ta một cái cho hả giận.

"Hạ ơi hồi nãy tôi mới thấy thầy nói chuyện với con nhỏ nào á! Mà nó đẹp vl bà ạ." - Đinh Vy đưa gương mặt đáng thương nhìn tôi.

"Hả thầy Thiên hả?" - Tôi nhướn mày nhìn nàng, thấy nàng nghiêm túc như vậy tôi đâm ra chán nản - "Chắc là học trò gặp thầy nói chuyện thôi chứ có gì đâu. Bà nội của con ơi, bớt suy nghĩ sâu xa đi."

"Nhưng mà hai người đó có cái gì đó kì lạ lắm, giống như một cặp tình nhân chia tay sau đó gặp lại vậy á." - Đinh Vy càng nói tôi càng thấy "áo diếu".

"Thôi đi bà, đọc ngôn tình cho cổ vớ, tình mộng đi con, không phải ai cũng thích thầy Thiên giống cô đâu." - Tôi xua xua tay chui vô chỗ ngồi, coi như chấm dứt câu chuyện.

Nhưng chỉ sau 45' tôi đã dần dần tin câu chuyện của Đinh Vy. Hay nói đúng hơn là trong 5' chuyện tiết, tôi đã tận mắt chứng kiến hai người đó. Chẳng là trên đường đi về sinh tôi cảm thấy một bóng dáng vừa lạ vừa quen lướt qua mình, với tính tò mò sẵn có trong mình tôi đưa mắt nhìn theo, và ô kìa đó chẳng phải là cô bé mới chuyện tôi lớp hẳn đó sao, cô bé mang vẻ đẹp kì bí và lạ lùng. Đang lúc tôi định quay mặt đi sau khi cô bé ấy rẽ vào tòa nhà giáo viên thì lại có một người nữu tầm mắt tôi lại, và đó là người tình trong mộng của mụ Vy.

Đinh Vy miêu tả thật sự là không sai tạo nào. Đúng là trông giống một cặp thật ý, chỉ có điều là nữ chính nam chính đều trung một cái bản mặt cực kì lạnh lẽo ra với nhau. Tự dưng tôi cảm nhận được đôi chân tôi đang rón rén bước đi từng bước nhỏ, đúng là cái tính lo chuyện bao đồng của tôi không thể nào chứa nổi rồi. Đến lúc mà tôi nhận ra được thì tôi đã thấy mình nép mình sau bức tường gần đó nghe lén hai người ấy nói chuyện.

"Tôi đã bảo em đừng có gặp nhau nữa mà" - Giọng thầy lạnh lẽo đến kinh người.

"Bộ ông anh định vì trốn tôi mà vào cái trường này làm công việc lằng lằng tài năng của ông anh như vậy sao?" - Cô bé ấy cười nhếch mép. Oa, con nhỏ này còn ghê hơn những gì tôi tưởng tượng.

"Đây là công việc mà tôi chọn lựa, không có gì gọi là lằng lằng tài năng ở đây cả. Mong em nói chuyện cho cẩn thận. Và quan trọng là tôi chẳng có lý do gì để trốn em cả. Khi đến lúc đó thì tôi sẽ thực hiện thôi." - Giọng thầy lúc này đã hạ xuống, nhưng hơi lạnh vẫn còn.

"Anh nhớ đấy nhé, nếu anh làm trái lại lời giao hẹn của..." - Cô bé ấy đang nói nửa chừng thì bị thầy chặn lại. Ày sao lại chặn hòng con người ta ngay lúc này thế chứ!

"Tôi biết rồi, tôi còn phải lên lớp." - Nói rồi thầy bước đi, bỏ mặc cô bé kia lại một mình. Và thầy đang hướng về phía tôi trốn mà bỏ đi.

Tôi hoảng hồn co giò lên cổ mà chạy, nhảy mất đã phóng ra tới WC, mong thầy không thấy mình. Ai dà hù hồn suýt nữa thì chết. Mà lúc này hai người họ nói cái gì nh? Cái gì mà trốn qua trốn lại nhể, rồi còn cái gì mà trái lời giao hẹn nữa. Ui ui càng ngày càng gay cấn.

Khi vừa vào lớp tôi bay ngay đến chỗ Đinh Vy hỏi chuyện. Tôi phải cẩn thận mới được, thật sự là mấy cái chuyện tôi mới nghe được mà để cho Đinh Vy biết thì hồng bút hết, thế nào nàng cũng làm ầm lên cho mà coi. Sau khi uốn lười 7 lần xong tôi ngập ngừng hỏi:

"Cái chuyện hồi nãy bà kể tôi á, là sao vậy?"

"Chuyện gì?" - Nàng ta mau quên thật.

"Ờ thì cái chuyện lúc nãy bà kể tôi á, thầy Thiên với..." - Tôi cố tình kéo dài lời nói, quan sát thái độ của nàng.

"À, sao? Lúc nãy có thêm quan tâm đâu." - Nàng ta lờm tôi một cái.

"À hahaha bây giờ quan tâm được không? Sao sao kể với tôi đi?" - Tôi cười trừ.

"Ồm thì lúc tôi vô tình đi ngang qua thì nghe thầy nói cái gì mà: Sao em lại ở đây? Em về nước hồi nào? Bla bla bla. Cứ như họ quen nhau từ lúc nào rồi ấy. Mà thầy trông có vẻ ngạc nhiên lắm cơ." - Đinh Vy vuốt cằm nhớ lại.

Chắc chắc thế thì thật kỳ lạ, rốt cuộc cô bé kia là người như thế nào? Gia thế ra làm sao? Có quan hệ thế nào với thầy Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35: Đi Xem Phim

"Nghĩ cái gì mà đâm chiều quá vậy bà chị của tôi?" - Hần từ đâu xuất hiện, che ngang TV.

"Hết hồn! Cái tên này tránh ra coi, đang đoạn hay." - Tôi giật mình định chọn remote vào hần nhưng bỗng chốc chuyện ngày hôm qua xẹt ngang qua đầu tôi khiến tôi chỉ muốn tránh hần.

"Đó giờ mới biết chị thích coi quảng cáo dầu xả đó nha." - Hần cười hề tiện chọc quê tôi.

Tôi ngược lên dóm vào TV, ặc đúng là đang quảng cáo dầu xả Dove thật. Úi úi nhục chết mất. Thẹn quá hóa giận tôi lờm hần một cái rồi nhanh chân chạy lên lầu. Cơ mà không dễ dàng rồi, hần đang chậm rãi bước theo sau tôi, chắc sẽ không buông tha tôi như hôm qua nữa đâu. Haizz chỉ là lúc nãy đang nghĩ về cái con bé mới chuyển vào lớp hần, tôi suy nghĩ mãi cũng không thể nào đoán được con bé có quan hệ ra sao với thầy Thiên. Vị hôn thê? Vợ sắp cưới? Ôi xàm xi đủ quá, chuyện của Đinh Vy với thầy là đã thấy quá "vi diệu" rồi nói chi đến một con nhỏ thua nàng hai tuổi. Em gái? Chắc chắc có em gái nào mà nói chuyện vô lễ như thế với anh trai không ta? Chắc có đấy, nhưng mà Đinh Vy đã điều tra thân thế của thầy Thiên rồi, thầy sống một mình, chẳng có em gái, cha mẹ thì ở xa - Loại. Tôi quay qua nhìn cái tên đáng ghét đằng sau, hay hỏi hần nh? Chẳng phải cô bé đó ngồi gần hần sa...? Ặc nhớ rồi, cô bé đó ngồi gần hần, KHÔNG AN TOÀN.

"Này Khải, hồi sáng lớp cậu có học sinh mới hả?" - Tôi đứng trên cầu thang, quay người lại chậm rãi dò hỏi.

"Ừ, sao chị biết." - Hần nhướn mày hỏi.

"Thì Mỵ kể cho chị nghe." - Tôi có tình giấu nhem chuyện tôi muốn xuống lớp gặp hắn.

"Ồ thì ra là vậy. Thế chị cũng biết con nhỏ đó ngồi gần tôi rồi chứ." - Hắn nhìn tôi trông đợi.

"Biết." - Tôi thần nhiên trả lời, hử đợi xem phản ứng của tôi thế nào chứ gì, mơ đề.

"Ồ." - Hắn cười nham hiểm nhìn tôi đang có tỏ ra thần nhiên cười thầm.

"Mà này cậu có thấy con bé đó có gì kỳ lạ không?" - Tôi mặc kệ, tiếp tục câu hỏi đang dở dang.

"Kỳ lạ, hửm, quả thật có gì đó rất kỳ lạ. Cơ mà sao chị quan tâm vậy?" - Hắn sờ cằm.

"Chỉ là lúc này... À mà không có gì, chỉ là thấy lạ thôi." - Tôi vốn đang định kể cho hắn nghe chuyện hồi sáng nhưng nghĩ lại chuyện cũng chưa rõ ràng, mang đi kể tùm lum thì cũng không hay.

"Nói thật thì tôi chưa thấy ai mới vào mà hồ báo như con nhỏ đấy. Cơ mà cái tính như thế có hơi ẩn tượng." - Hắn ngẫm nghĩ một hồi không biết hữu tình hay vô ý buộc miệng nói ra.

"Ấn tượng thì đi mà làm quen." - Tôi nheo mắt, quăng lại một câu rồi biến vào phòng. Gồm chưa, mới ngồi gần thôi đấy.

Hắn lại cười, chắc thấy tôi như vậy hắn khoái trá lắm mà, đáng ghét.

"Những lúc chị như thế, thật sự là rất dễ thương." - Trước khi vô phòng, tôi loáng thoáng nghe được câu nói này từ hắn, trái tim lại mềm nhũn như cộng bún.

Aiza, nếu mà dễ thương thật thì ngày nào tôi cũng làm nhĩ? :v

---

Tôi đó đang lẩn lộn dần vật với môn Lý đáng ghét thì điện thoại bỗng reo lên mấy tiếng báo tin nhắn.

"Này bà chị, đi chơi không?" - Tin nhắn chính inh trên màn hình điện thoại của tôi. Tên này rảnh tiền thế.

"Không!" - Tôi nhấn tin từ chối thẳng thừng, không phải là tôi không thích mà tại vì ngày mai nhiều bài quá, đặc biệt là môn Lý đáng chết này.

"Vậy tiếc quá, định dẫn chị đi coi phim, chắc mời người khác đi vậy." - Tin nhắn của hắn tới gần như tấp lự, có vẻ tiếc nuối.

Ặc coi phim hả? Sao ngày mai kiểm tra mà hôm nay lại nhiều cảm đồ vậy trời. Đầu tiên là hắn và sau đó là phim. Tôi dần vật, vô đầu bóc tóc suy lên nghĩ xuống, cuối cùng quyết định tổng khứ đóng bài tập Lý vào cặp rồi chọn đại bộ đồ lọt tọt chạy qua phòng hắn gõ cửa. Coi như là xỏ trước khi kiểm tra đi, này giờ quần quai như vậy là quá đủ rồi.

"Khải oi,..." - Tôi chưa nói hết từ cánh cửa bất ngờ mở ra. Tim tôi lại một lần nữa được trải qua cảm giác muốn rụng xuống đất.

"Đi thôi." - Hắn nhìn tôi mỉm cười rồi bước đi trước.

Sao cái tên đó biết là tôi sẽ đi mà nói như đúng rồi thế. Tôi ngơ ngác nhìn hắn, khi thấy bóng lưng hắn sắp khuất khỏi cầu thang tôi mới giật mình chạy theo. Chắc hắn biết rằng tôi chả thể nào chống lại nổi cảm đồ mà. Lại còn chuẩn bị trước nữa chứ, ui dễ thương thế. Vậy mà cứ làm bộ làm ặt. Ha ha. Tôi làm điệu bộ cười gian xảo.

"Chị làm hành động gì vậy?" - Hắn đột ngột quay người lại, và tàn tan hắn lại bắt gặp khoảnh khắc bựa nhảm của tôi.

"Có gì đâu!" - Thật sự thì dù có đang quen nhau đi nữa thì bị bắt gặp như vậy vẫn quá là nhục nhả đi.

"Vậy mau đi thôi, trễ là không có chỗ đẹp đó." - Hắn cứ đứng đó đợi tôi bước đến, xòe tay ra để tôi nắm vào. Hi hi dù đang cảm thấy quẽ xẽ nhưng hành động đó của hắn lại khiến trái tim tôi thật ảm áp!

Thật may là bố mẹ đã qua nhà ngoại, chúng tôi có thể tự do mấy tiếng để hẹn hò một cách chính đáng rồi.

---

Tôi đứng trước quầy vé nghiêng ngẫm tự hỏi nên xem phim gì. Đùng là thật sai lầm khi chưa check lịch phim trước khi đi mà, toàn phim lạ hoắc. Cuối cùng vẫn là phim kinh dị được chọn, giống như lần kỷ niệm 1 tháng đáng nhớ ấy. Tất nhiên là do tôi bị kích nên mới cứng đầu cứng cổ chọn mà không suy nghĩ. Lại một đêm mất ngủ. Cái tên đáng ghét. Cầm hai tấm vé trên tay tôi không biết nên khóc hay nên cười nữa. Đợi hắn mua bắp rang và nước ngọt mà mồ hôi tôi cứ túa ra, lúc trước là coi ở nhà, tôi sợ thì có thể rúc vào lòng hắn là hết thoải mái nhưng ở rạp thì có hơi ba chảm. Lỡ lát nữa tôi sợ quá mà hú hét um sùm, nước mắt đầm đìa, ruột đau như cắt thì hay lắm đấy, nhục không tả nổi.

Đang nhắm nhe tìm cửa thoát hiểm với suy nghĩ nếu mà bị quá tôi sẽ lao ra nhà vệ sinh thì ánh mắt tôi lại vô tình xẹt qua hai dáng người khá quen. Sau khi nheo mắt kiểm tra thì tôi đã xác định được danh tín. Đó là thầy chủ nhiệm của tôi và cô bé lớp 10 mới chuyển đến. Cô bé như trở thành một con người khác, gỡ bỏ mặt nạ kiểu kỳ lạnh lùng và đã trở lại đúng tuổi của cô bé. Tươi cười, xinh xắn trong bộ váy hồng. Còn thầy Thiên lại mang bộ mặt khác lạ với thường ngày, vẻ mặt đầy khó chịu, lâu lâu lại hơi nhàu mày,c ó vẻ thấy không thích noi đồng người như rạp phim.

Họ đang tiến tới gần chỗ của tôi, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại lật đặt quay mặt qua chỗ khác suýt thì va vào hắn. May mà hắn nhanh nhẹn lách người qua một bên bảo vệ túi bắp rang và hai ly Coca an toàn. Tôi có làm gì bậy bạ đâu mà phải trốn nhẽ? Đúng là. Hai người kia đã lướt qua tôi và đến quầy vé mà không phát hiện ra tôi, cũng tốt, không nhận ra vẫn tốt hơn.

"Chị sao vậy?" - Hắn cuối người nhìn tôi rồi hướng về phía hai người kia - "Đó chẳng phải là thầy Thiên và con bé hồi sáng sao?"

"Ừ" cậu cũng nhìn ra rồi hả? Nhìn họ như đang hẹn hò ấy. Đùng là mối quan hệ không được bình thường mà." - Tôi tặc lưỡi, còn Đinh Vy thì sao đây. Mong hai người đó không có gì nếu không nàng ta sẽ đau lòng chết mất.

"Kệ họ đi, coi phim thôi, trễ giờ rồi kia." - Hắn nhún vai đi vô cổng soát vé, tôi cũng lọt tọt chạy theo.

Kể cũng lạ, lúc trước tôi tò mò lắm cơ, cái gì cũng muốn biết rõ ngọn ngành, nguồn gốc, không biết thì sẽ bứt rứt khó chịu. Nhưng mà lúc hẹn hò với hắn thì tôi chỉ biết có hắn thôi, cũng chẳng buồn tò mò nữa, ai hẹn ai cũng được chỉ cần tôi được đi chung với hắn là tôi vui rồi.

Tôi cứ nghĩ mình không tò mò tọc mạch thì cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nhưng mà ông trời luôn muốn trêu ngươi người khác. Cái cặp "không rõ quan hệ" kia lại không hàng ghế trước hàng ghế sau mà chọn ngay hàng ghế tôi ngồi, chỉ cách duy nhất một người ngăn giữa. Ha ha, are you kidding me, God?

---

Nói là ngồi gần nhau, nhưng khi đèn tắt thì cái rạp phim cũng tối thui, muốn nhận ra nhau cũng khó, còn may. Tuy nhiên cái tính tò mò đúng là hơi khó bỏ một chút, lâu lâu tôi vẫn len lén nhìn sang họ. Cô bé vì sợ mà rúc hẳn vào người thầy Thiên, trông khá đáng yêu trong mắt người khác nhưng trong mắt tôi thì nó rất là khó chịu và giả tạo, nếu là Đinh Vy chẳng biết nàng có như vậy không trời? Còn thầy Thiên thì ngược lại hoàn toàn, đôi lông mày càng nhứ chặt hơn, nếu là lúc trước thì tôi vẫn còn nghĩ là thầy không thích đến chỗ đồng người nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu rồi, thầy thật ra không muốn đi cùng cô bé này, đúng hơn là khó chịu ra mặt.

Mà tôi quan tâm lắm gì, tởn tiền mua vé thì nên coi phim thì hơn, nhiều chuyện quá. Thế nhưng vừa quay qua nhìn màn hình thì tôi suýt lọt ghế, con ma mặt mày xanh lè, đôi mắt đen sần hun hút đang chăm chăm nhìn tôi, cha mẹ ơi hèn là tôi đang trong quá trình quen nhòm với phim ma đấy, không thì cũng la hét đủ kiểu rồi. Sau khi lấy lại bình tĩnh tôi mò tay bóc một ít bắp rang, đồ ngọt sẽ giúp tôi bớt sợ hơn. Mồ hoài chẳng thấy bạch bắp rang để bên cạnh đâu tôi quay qua nhìn hắn, cái tên này, có cần mang bắp rang để xa vậy không. Chồm người qua tôi rướn tay cố với lấy bạch bắp, và "chut" một cái, hắn liền lợi dụng thời cơ hôn lên má tôi. Tôi giật mình nhìn hắn thì thấy hắn cười tùm tùm, á à thì ra tính toán hết rồi cơ đấy. Tôi lè lưỡi gặt mạnh lấy bạch bắp giăng mặt hắn, chỉ đây còn chưa hôn được cậu cái nào mà cậu đã dám hôn chị, cho mi khỏi ăn bắp luôn. Như thường lệ cái suy nghĩ đó chẳng kéo dài được bao lâu khi hắn nắm tay tôi. Hơi ảm tử tay hắn truyền đến các ngón tay lạnh buốt do máy lạnh của tôi, chỉ cần có hơi ảm đó thì con ma quỷ quái kia cũng thật dễ thương.

---

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

# Chương 36: Gặp Lại

Bộ phim kết thúc nhanh chóng và không đáng sợ gì mấy khi tôi ngồi cạnh hắn, được hắn nắm tay như vậy. Tất nhiên thầy Thiên và chúng tôi cũng chẳng nhận ra nhau, cho nên hôm nay là một buổi tối vui vẻ. Thu lại hai ly nước tôi và hắn lục đục chuẩn bị ra ngoài, tuy không nhận ra nhau nhưng cũng nên ra sớm sớm một tí lúc đến vẫn chưa bật, phòng bệnh hơn chữa bệnh.

"Ê Khải ra kia chụp hình với chị đi, chỗ tấm gương á" - Tôi nhoi nhoi chỉ vào chỗ tấm gương được trang trí đèn hoa lòe loẹt gần đó.

"Thôi." - Hắn từ chối thẳng thừng.

"Đi mà, một bức thôi." - Tôi năn nỉ - "Lâu lâu mới đi coi phim một lần mà, nha."

Sau nỗ lực mè nheo của tôi, thì cuối cùng hắn cũng khuất phục, chỉ biết cười bắt lực khi bị tôi lôi đi xềnh xệch. Lấy điện thoại từ trong túi quần ra, tôi chọn ngay app chụp hình mới tải, phải chụp một bức lung thị linh mới được. Dù nói rằng chỉ chụp một bức nhưng tôi vẫn ăn gian chụp hơn chục bức và hắn thì đương nhiên chẳng thể phản đối :v Cơ mà trong đồng hình đó thì chụp lên hắn chiếm hơn nửa rồi, nói thật thì dù chụp ở góc nào dù bị chụp lên thì hắn vẫn cứ đẹp ngồi, chiếc mũ cao, đôi mắt hẹp với cặp lông mi dài, đôi môi mỏng quyến rũ, cha mẹ ời đúng là muốn giết chết trái tim thiếu nữ mà. Chụp hình đã đời rồi, tôi liền nắm tay hắn hướng về phía tiệm Pizza gần đó, nãy giờ qua thật là rất dài nha.

Vừa hay ngày lúc tôi vừa quay đầu lại thì tôi lại bắt gặp một bóng người khá quen, một người phụ nữ trung niên, là người phụ nữ lúc tôi mua áo sơ mi cho hắn đã thấy. Người phụ nữ giống hắn. Cô ấy làm gì ở đây nhỉ? Đi với gia đình à. Do tò mò nên tôi liền dừng lại để quan sát người đó, nhưng hành động của tôi lại làm hắn giật mình, và trừng tôi. Thấy vai hơi đau tôi theo quán tính đưa tay lên xoa xoa vai rồi lờ mờ quyết tâm thù phạm một cái. Chỉ trong mấy giây đó khi tôi quay lại thì người phụ nữ kia đã mất hút đâu rồi. Ồ hay, sao mà đi như bay thế, tôi lia mắt khắp nơi nhìn xung quanh nhưng rap phim quá đông người nên đành bỏ cuộc.

"Hồi nãy chị nhìn cái gì vậy?" - Ngồi đợi pizza mang ra, hắn chống tay xuống bàn nhìn tôi hỏi.

"À hồi nãy chị mới thấy một người phụ nữ cỡ bằng tuổi mẹ á, người mà chị nói giống cậu đó." - Tôi bị hỏi bất ngờ nên hơi đơ một chút, sau khi định hình được câu hỏi của hắn thì liền nhiều chuyện. - "Không biết cô ấy làm gì ở chỗ rap phim nhỉ? Mà tiếc thật cậu không được thấy, cậu chắc chắn rất bất ngờ luôn á, giống cậu lắm. Hồi nãy mà cậu không tổng võ vai chị thì chị chỉ cậu được rồi." - Tôi xụ mặt nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn.

"Ai bảo chị đừng lại bất ngờ quá lắm chị, ngốc." - Hắn búng mũi tôi một cái.

"Á đau." - Tôi ôm mũi, cái tên này, nếu mà là ở nhà thì tôi sẽ oánh chết hắn.

Hắn cười ha hả nhìn mũi tôi ngày càng đỏ lên vì bị sưng. Tại ai hà, tại ai hà cái tên này? Tôi giờ nắm đấm đe dọa hắn cho đỡ tức dù biết rằng có đánh nhau thì tôi còn lâu mới đánh lại hắn.

Cuối cùng thì chiếc bánh pizza thơm ngon, nóng hổi cũng đã được mang lên, ôi cái bụng đang kêu gào của tôi được an ủi rồi. Hai mắt tôi sáng rực, bỏ qua cái tên đáng ghét kia, với tay lấy đĩa, nĩa, dao, tương, vân vân và mây mây những thứ cần thiết rồi bắt đầu vào công cuộc "chén tất, chén sạch, chén không thừa miếng nào". Hắn nhìn tôi, nhìn không được đành bật cười thành tiếng, hứ kẹ người ta, tôi trước giờ không có hình tượng thực nữ.

Tuy là miệng cười si nhục tôi, nhưng tay hắn vẫn liên tục cắt pizza đưa vào đĩa cho tôi, nhìn cái khung cảnh này chẳng ai nghĩ rằng tôi lớn tuổi hơn đâu. Phải diễn tả sao ta... mẹ hiền chăm sóc đứa con tội nghiệp à :v Đang ăn nửa chừng, cánh cửa ra vào của quán bỗng kêu leng keng báo có khách, như một thói quen tôi, liếc mắt nhìn ra cửa, và suýt nữa thì nghẹn chết. Là người phụ nữ đó kia, sao có duyên thế, tưởng là không gặp lại được nữa chứ.

"Ồm ề, mmm, Khải, nhòm nhòm..." - Tôi cật lực lấy ngón tay dính đầy tương chọt chọt vào tay hắn rồi chỉ về phía người phụ nữ đó. Miệng ắp đầy thức ăn kêu hắn, cơ mà đến tôi còn nghe không hiểu huống hồ chỉ là hắn.

Nhưng điều không nằm trong dự đoán của tôi là, người tôi cần kêu thì chả thêm quan tâm, còn mấy người thực khách xung quanh thì lại nhìn tôi như "thú lạ". Ta nói, cái nét "thực nữ" nó không có duyên với tôi. Eo ôi biết giấu mặt chỗ nào giờ. Sau khi cố gắng nuốt cho hết, tôi mới thử lại lần nữa, dù sao người phụ nữ đó vẫn còn ở đây, hơn nữa là ngồi ở bàn đối diện bàn tôi.

"Nè, Khải." - Tôi kêu hắn, lần này thì hắn đã chịu ngược mặt lên rồi.

Nhưng mà lập tức hắn liền nháu mày lại, ơ sao vậy, đang ăn mà bị tôi làm phiền nên khó chịu à. Nhưng mà tôi chỉ muốn chỉ cho hắn cái cô đó thôi...

"Ăn gì mà dễ tương dính đầy mặt thế kia?" - Hắn giật tờ khăn giấy, đưa lên lau đi vết tương trên môi tôi.

Cứ chỉ hắn rất nhẹ nhàng từ tốn, ơ sao hôm nay dịu dàng thế? Tôi bị bất ngờ thành ra, mặt không khỏi đỏ lên. Aizaaa hoàn cảnh này rất giống trong phim Hàn Quốc nha, bộ hắn luyện phim quá bị liệu hả? Sau khi lau xong hắn vỗ giấy lại rồi vất vớ sọt rác, làm xong hết mọi thứ rồi hắn mới hỏi:

"Kêu tôi có gì không?" - Lại cái điệu bộ chết người đó. Nhìn thế nào cũng không ra hắn nhỏ hơn tôi 2 tuổi.

"À cái cô, cái cô mà chị bảo giống cậu á, ngồi bên kia kia." - Tôi định thần, chồm người lên nói khẽ với hắn, tay chỉ chỉ một cách kín đáo.

Hắn nghe xong không nói không rằng lách người sang một bên nhìn qua bàn đối diện. Tôi có phản hơi ngạc nhiên, vì bình thường hắn chẳng bao giờ hứng thú với mấy chuyện mà tôi phát hiện ra, không nói tôi nhiều chuyện cũng chẳng tới tâm phào. Thế mà hôm nay sao hắn lại sốt sắng thế nhỉ? Hắn nhìn chăm chăm có đó, ánh mắt sâu hun hút, ánh lên mấy tia nguy hiểm lạnh lùng, về mặt này của hắn thật quá xa lạ đi. Tôi đưa tay ra trước mặt hắn quơ quơ mấy cái, hắn định nhìn người ta đến bao giờ.

"Này này, giống không?" - Sau khi hắn thu lại ánh mắt đó và nhìn tôi, tôi mới cười hỏi.

"Không!" - Hình như lúc này tôi lầm rồi, cái tên này vẫn thích làm tôi cụt hứng.

"Vậy sao nhìn người ta dữ vậy?" - Tôi nhướn mày nhìn hắn.

"Thì cô đó đẹp thì nhìn thôi." - Hắn nhún vai.

Á á, nói dối mà cũng dóm như vậy. Xời ời, giống thì nói giống đại đi, lại cứ chối đây đẩy tỏ ra ta không quan tâm. Tôi cười nham hiểm nhìn hắn rồi lại cúi xuống tiếp tục ăn. Nhưng mà chưa kịp bỏ miếng pizza vào miệng thì cửa tiệm lại kêu leng keng thêm một lần nữa. Tôi lại liếc mắt nhìn và tẩn tẩn tôi cảm thấy bản thân thật may mắn khi chưa ăn, nếu không thì tôi sẽ bị sặc đến chết.

Ông trời ơi, người ta có câu "Trời đánh tránh bữa ăn mà", sao ông trời cứ chọn lúc con đang ăn là có biến vậy. Ngoài cửa, thầy Thiên và cô bé kia đang tiến vào, ánh mắt của họ giao với ánh mắt của tôi, và họ đã nhận ra tôi. Tưởng lúc này ờ rap phim là thoát được rồi chứ. Tôi cười hề hề nhìn thầy Thiên và cô bé đó, thầy cũng có vẻ rất bất ngờ khi thấy tôi ở đây, biểu cảm khuôn mặt không khỏi ngày ngốc mấy phần.

"Chào thầy." - Tôi nói. Hắn cũng bị lời nói của tôi thu hút, ngược lên nhìn về phía họ.

"Chào em." - Thầy Thiên cũng nhanh chóng đáp lại, rồi tiến lại gần bàn tôi đang ngồi. - "Em cũng ăn ở đây à?"

"Vâng ạ. Oa thầy đi với ai thế?" - Tôi cười giả tạo, nhìn qua cô bé bên cạnh.

"À thầy đi với mẹ cùng em gái." - Thầy đáp. Ngay chữ "em gái" thầy liền chỉ vào cô bé ấy.

"Cái gì mà em gái..." - Cô bé kia ngay tắp lự ngược lên nhìn thầy, ánh mắt khó chịu cực kỳ nhưng nhanh chóng thu lại.

Ồ thì ra là em gái, vậy sao Đinh Vy lại nói thầy là con một nhỉ? Thì ra mặt thám nhà cô nàng không chính xác 100% như cô nàng đã chém nhẽ. Với lại cái thái độ của cô bé đó là sao? Kiểu như không chấp nhận thân phận em gái ấy. Tôi tuy thắc mắc nhưng chẳng dám hỏi liền giả vờ không biết hỏi tiếp:

"Thì ra đây là em gái thầy. Vậy còn mẹ thầy đâu?"

"Đang sau em này." - Thầy cười rồi chỉ ra bàn đối diện nơi cô ấy đang ngồi.

Lời thầy nói như sét đánh ngang tai, tôi trợn mắt nhìn thầy rồi quay qua nhìn cô ấy. Hần cũng bị bất ngờ không kém, hành động uống nước cũng bị khựng lại. Ôi mẹ ơi hôm nay nhiều chuyện bất ngờ quá, tâm hồn nhỏ bé của con đang bị sốc nặng.

"Còn em đến đây với..." - Thầy ngập ngừng hỏi.

"Là em trai em" - Tôi trả lời. Không phải là tôi muốn giấu hẳn là bạn trai mình nhưng mà cái này chúng tôi đã thống nhất rồi.

"À. Vậy em ăn ngon ha, thầy qua bàn mẹ thầy đây." - Thầy nói rồi đi qua bàn kia, cô bé đó cũng đi theo, không quên liếc hẳn một cái, chắc nhận ra bạn cùng bàn rồi chứ gì.

"Vâng. Thầy ăn ngon." - Tôi cũng cười đáp lại.

"Chỉ ăn xong chưa, chúng ta về thôi." - Giọng hẳn lạnh lùng đến ghê người.

"À, còn một miếng nữa thôi." - Tôi không dám hỏi gì nhiều, liền nhanh gọn lẹ xử lí xong miếng pizza.

Tự dưng không khí sao có phần gượng gạo, khó chịu thế nhỉ?

Tình tiền xong, tôi và hẳn đi ngang qua bàn của ba người kia chào tạm biệt như một phép lịch sự rồi ra về. Nhưng trước khi rời khỏi tôi vô tình nghe được đoạn nói chuyện của họ.

"Sao con lại nói Trình là em gái, dù sao hai đứa cũng đính ước rồi mà." - Tiếng người phụ nữ đó vang lên tuy rất khê nhưng tôi vẫn nghe được.

"Tạm thời cho em nó học đi. Còn quá sớm." - Thầy đáp giọng không khỏi khó chịu.

"Em không còn nhỏ nữa." - Cô bé kia thốt lên, giọng tức giận.

"Đi thôi" - Hần nắm tay tôi kéo đi.

Do nãy giờ vì muốn nhiều chuyện mà tôi đi với vận tốc rùa bò nên bị hẳn bỏ lại một khúc xa, lúc hẳn phát hiện ra thì liền quay lại lôi tôi đi. Tôi liền nhanh chóng đi theo hẳn. Thật sự thì cái chuyện hồi nãy tôi vô tình nghe thấy là thật sao? Rốt cuộc là sao? Cái gì mà em gái mà còn đính hôn gì chứ? Định Vy có biết chuyện này không?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 37: Hạnh Phúc Đơn Giản Lắm

"Khai báo mau! Hai đứa mới đi đâu về?" - Mẹ tôi đứng chốt chặn ngay cổng, khoanh tay trừng mắt nhìn chúng tôi.

Cả người tôi toát mồ hôi lạnh, hai môi va vào nhau, sợ muốn khóc. Không phải nói đi tới hơn 10h mới về sao? Làm gì mà về sớm thế? Hu hu. Tôi quay qua nhìn hẳn để cầu cứu nhưng hẳn cũng giống y chang tôi, mặt xanh lè. Ôi cuộc đời của tôi bé tắc rồi. Bình thường mẹ tôi rất dễ thương hiền dịu nhưng mấy cái vấn đề trốn bố mẹ chạy đi chơi đêm như này thì có nước sung sướng. Tôi liếc vào nhà, phải tìm bố, còn bố mà. Bố đâu rồi? Ở kia, bố đang đứng trong nhà, cười bắt lực nhìn tôi, rồi xong.

"Nói nhanh!" - Mẹ tôi đợi lâu quá thành ra mất kiên nhẫn, to tiếng.

"Hu hu con đói quá nên mới rù thẳng Khai đi ăn Pizza thôi mà." - Tôi meo mào nói.

"Sao đói không gọi mẹ mua đồ ăn cho mà tự tiện đi vậy?" - Mẹ tôi nghe tôi trả lời xong thì đã đỡ tức giận, chân nhip nhip xuống đất bắt đầu công cuộc lấy cung.

"Không phải mẹ nói hơn 10h mẹ mới về sao? Sợ lúc đó con chết đói rồi!" - Tôi cố gắng banh mắt to hết cỡ để tạo "mắt mèo đi hia" làm mẹ mỉm lòng.

"Thật là đi ăn Pizza thôi đúng không?" - Mẹ nghi ngờ hỏi.

"Vâng, thật mà." - Tôi thấy mẹ đã buông tha mình liền mạnh mẽ trả lời. Mà tôi cũng đâu có nói dối hết đâu, chỉ là cắt bớt đi những thứ không cần thiết phải kể thôi ư.

"Khai chị con trả lời đúng không?" - Mẹ không thèm quan tâm tôi nữa, quay qua hỏi hẳn.

"Dạ vâng, lúc nãy con đang học bài tự nhiên chị qua phòng con than đói bắt con đi ăn Pizza với chị thôi." - Hần nãy giờ cảm như hén nghe mẹ hỏi thì liền ăn hùa theo.

"Con nhỏ này, sao không cho em học mà rù rê nó nữa. Mà con học bài chưa thế? Trời ơi càng ngày càng lười!" - Mẹ nghe hẳn nói xong bỗng quay ngoắt 180 độ đánh tôi một cái bốp.

Ặc thế ra tất cả tôi lỗi đều đổ lên đầu tôi à! Oan uổng quá, ông trời ơi, oan uất quá! Hần mới là kẻ chủ mưu mà!!!!!! Nhưng vì sự nghiệp to lớn, vì công sức tôi bỏ ra nãy giờ để lừa mẹ tin thì tôi phải ráng nhịn, ráng nhịn. Dù đã được mẹ tha cho vào nhà nhưng trong lòng tôi, mưa gió bão bùng đang ập tới. Tôi nhìn hẳn với ánh mắt căm thù muốn ăn tươi nuốt sống cái tên đáng ghét đó. Hừ, ngộ sẽ báo thù!

Sáng hôm sau như dự đoán, dù có học hay không học thì đề Lý cũng chả dính chữ nào trong tập, toàn câu hỏi ngoài lề cộng thêm một đồng bài khó. Lý tôi vẫn nát. Hôm qua đi coi phim rồi đi ngủ sớm vất bỏ Lý đúng là một quyết định sáng suốt. Đang vắt chân rung đùi ăn bánh trắng trộn dưới canteen với hẳn bỗng Đinh Vy từ đâu chui ra chen ngang giữa hai chúng tôi, mặt mũi có vẻ vội vã lắm. Gì thế nhỉ? Lúc nãy rù nằng đi ăn bánh trắng trộn thì nằng không chịu đi, đến lúc tôi đi với hẳn thì đứng nói là định đánh ghen đi.

"Hạ này, Hạ này. Thầy Thiên với con bé kia là mối quan hệ không bình thường." - Nằng thờ hòng học nói không ra hơi, chắc là chạy đi tìm tôi nên mới mệt vậy.

"Gì vậy má, nói có đầu có đuôi cái đi." - Tôi bị nằng ta làm cho rối, nhăn mặt nói.

"Thì cái con bé mới chuyển tới á, đúng là có gì đó mờ ám với thầy mà. Không chịu đầu huhu." - Nằng ta vừa nói xong thì giãnh đánh đập như con cá mắc cạn.

"Bình tĩnh đi bà nội, sao bà nói vậy?" - Tôi chán nản, con nhỏ này, đang ở dưới canteen nha má.

"Tôi thấy con nhỏ đó nó nắm tay níu thầy lại á, học sinh sao dám làm vậy, tui còn chưa dám làm mà. Aaaaa." - Nằng ta lại bù lu bù loa.

Mẹ ơi, có nhiều đồ thôi đó, mà làm rầm rầm thầy ón hà. Đứng là tình yêu có thể làm con người ta mù quáng mà. Tôi tặc lưỡi, lắc đầu, đến khổ với con bạn của tôi, thích ông thầy quá làm gì không biết, rồi ông làm cái gì cũng để ý cũng quan tâm rồi buồn, riết rồi nó còn chả thêm lo lắng tôi bằng một góc của ông thầy nữa. Không thể chấp nhận được. Haizzz nhưng mà chỉ có níu tay thôi mà nằng ta đã như vậy, nếu nằng biết được chuyện hôm qua tôi đã nghe thấy thì sao trời? Tôi không dám tưởng tượng. Thôi coi như là vì bạn bè lâu năm, giấu được bao lâu thì giấu, tốt nhất là không nên kể. Cái quan trọng bây giờ là tôi phải tìm lời an ủi nằng ta này, lại tiêu tốn chất xám quý báu của tôi.

"Hai người họ là anh em, như vậy cũng bình thường mà." - Tôi còn chưa kịp mở miệng nói gì thì hẳn - con người im lặng nãy giờ lại lên tiếng. Ó sao biết chọn lúc thế.

"Cái gì mà anh em?" - Đinh Vy ngay tắp lự rồi bỏ tôi bay qua hẳn.

"Hôm qua em với chị Hạ đi ăn Pizza vô tình gặp hai người họ rồi biết được." - Hần nhún vai quay qua nhìn tôi.

"Thiệt hông?" - Nàng ta nghi ngờ - "Nhưng mà chị đã cho người tìm hiểu gia phả nhà thầy rồi mà, làm gì có em gái."

"Thì không phải con nhỏ đó đi du học mấy năm tự dưng quay về à?" - Hấn nói.

"Ừ hen. Nếu vậy thì may quá." - Nàng ta như được khai sáng, vui vẻ trở lại rồi như một con gió tốc biến chạy đi mất.

Thiệt là không thể nào hiểu nổi con bạn của tôi. Tôi quay qua lờm hấn một cái, cái tên này, không nói thì thôi, lúc nào nói cũng toàn nói mấy điều tôi muốn giấu. Đã biết rõ ràng cái gì đầu mà hấn nói với Đình Vy như đứng rồi thế. Ai biết được thầy nói thật hay chỉ nói dối.

"Sao cậu nói cái vụ đó ra chi vậy? Lỡ thầy chỉ nói cho có chuyện thì sao?" - Tôi giờ chân đạp ghế hấn đang ngồi một cái.

"Chị Vy cứ lèo nhèo hoài chị hông thấy phiền chứ tôi thấy phiền lắm. Dù sao thì hai chúng ta đang hẹn riêng mà, chị ấy giống phá đám vậy á." - Hấn mặc kệ cảm hộp Yomost hút chọt chọt.

"Gớm." - Tôi nghe hấn trả lời thì bất giác đỏ mặt. Hừ không biết nên giận hấn hay thấy hấn dễ thương nữa.

Tôi tiếp tục với bịch bánh trắng trộn của mình không quên kéo ghế xích lại gần hấn, uống ké Yomost của. Coi như là trả thù ㄚ

Cứ ngỡ rằng tôi sẽ chẳng giấu nổi cái bí mật to đùng đó với Đình Vy lâu nhưng tôi đã làm nên một điều gọi là kỳ tích. Tôi giữ bí mật đó đã hơn 2 tháng nay và chưa hề hé răng ra chữ nào, quả là quá kỳ tích với con nhỏ nhiều chuyện là tôi. Mà cũng tại còn ngày nữa thì học kỳ rồi, chúng tôi đưa nào đưa nấy đầu tóc rối bù, mặt mày bơ phờ, thời gian học cũng không đủ lấy đâu thời gian nói chuyện phiếm, coi như bí mật này có thể giữ thêm vài tháng nữa. Đình Vy í, nàng ta hình như ngày nào cũng theo dõi thầy Thiên hay sao ấy, hôm nào cũng ngồi kể nguyên một số dài hôm nay thấy làm gì, con bé kia tìm thấy mấy lần, bla bla bla, còn tôi dù rất ngơ miệng nhưng phải cố gắng ít chém với nàng ta lại, chỉ sợ buộc miệng nói ra thì toi. Cơ mà năng không học bài hay sao mà có nhiều thời gian vậy nhể.

Đến bây giờ thì tôi vẫn chẳng hiểu nổi mối quan hệ giữa thầy với con bé kia, còn nàng Đình Vy với thầy thì chắc là có mờ ám tư tình gì đó rồi. Nghĩ đi nghĩ lại thì thầy giống bắt cá hai tay thật. Cơ mà tôi cũng chẳng liên quan gì đến chuyện này, nghĩ nhiều chi tổ nhừ não, đẹp đẹp. Phải cố gắng thì thật tốt mới được, thì xong thì cũng vừa đến Noel, cũng là ngày kỷ niệm 3 tháng của chúng tôi. Tôi sẽ tự tay làm quà cho hấn, hứy hứy.

Chổng tay xuống bàn, tôi ngáp lia lia nhìn bảng với một đồng công thức ôn thi môn Lý dày đặc, thôi tôi rút lại, tôi sẽ chỉ thi tốt mấy môn tôi giỏi thôi, còn Lý thì không không chế là được rồi.

"Á học đến khi nào mới xong đây!!! Mai thì rồi huu huu." - Tôi nằm trên giường hấn lăn lộn, lăn lộn không đã còn lấy chân chọt chọt hấn.

Tôi không học bài được thì hấn đừng hòng nhé! Hấn bị tôi phá liền quay qua bóp mũi tôi một cái đau điếng. Á á á! Xoa mũi đó ề như chú hề tôi ôm gấu bông phụ má rắng nặng nước mắt.

"Ngốc!" - Hấn thấy tôi vậy cũng chẳng lấy lòng thương hoa tiếc ngọc còn cốc đầu tôi thêm một cái. - "Học không được lại chạy qua đây phá, lại vừa ăn cướp vừa là lang nhử chứ."

"Đi chơi đi, không học nữa đâu. Sao cậu học vô hay vậy?" - Tôi nằm bẹp ra, sức ngồi dậy cũng không có.

"Chị cũng cuối cấp rồi, ráng học đi, mốt thi Đại Học mới đậu được chứ." - Hấn dụ dỗ nói.

"Không thi Đại Học đâu, ai cũng bắt phải thi đậu, đậu phải Đại Học là con đường duy nhất đâu." - Tôi cãi nhảm.

"Nhưng nó là con đường tốt nhất rồi." - Hấn quay ghế lại, cười hiền lành nhìn tôi - cái con nhỏ lớn già đầu àm cứ như trẻ lên ba.

"Lỡ mẹ bắt chị đi du học thì sao? Chị không muốn xa cậu đâu!" - Tôi bật dậy nhìn hấn, cái này là suy nghĩ mới vụt qua trong đầu tôi, nhưng tôi sợ.

"Mới có học kỳ 1 thôi mà, chị làm gì nghĩ sâu xa thế." - Hấn rướn người tôi vuốt tóc tôi.

"Không muốn đâu." - Chẳng biết ma xui quỷ khiến làm sao tôi không tự chịu được mà nhào đến ôm hấn, ôm hấn đúng là mang lại cảm giác thật bình yên, ấm áp.

"Chị sao vậy? Thật là. Muốn uống trà tranh không? Tôi đi mua cho." - Hấn tuy nói vậy nhưng tựa lại cảm lên đỉnh đầu của tôi, tay vòng ra sau lưng tôi vuốt vuốt, không muốn đi.

"Uống, nhưng cậu làm cho chị uống đi." - Tôi búống bình làm nũng.

Hấn cười bắt lực đánh bỏ bài vở qua một bên lết xác xuống bếp cắt chanh vắt chanh làm trà tranh "made by Khai" cho tôi uống. Cả buổi đó tôi ngồi ở bàn dưới bếp nhìn hấn, cảm thấy mình đúng là con nhỏ hạnh phúc nhất thế giới này. Sau khi uống xong, tôi đã ngoan ngoãn chịu lên phòng học bài, nhưng lâu lâu vẫn chuồn qua phòng hấn phá hấn may cái mới chịu về lại phòng mình. Thật sự là muốn qua đó học lắm nhưng mà sợ lo ngấm người ta quên học lên thì chết. Mà quên nói, trà chanh hấn làm đúng ngon luôn, mua haaaaa.

Sáng hôm sau, ngày thi đầu tiên của tôi diễn ra khá suôn sẻ, tôi chẳng bị quên chữ nửa chừng như mấy lần trước. Coi như cũng có một phần công sức của người ta, lát phải chạy qua lớp người ta rù người ta đi ăn mới được. Không biết người ta làm bài được không nhì?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

## Chương 38: Sắp Tới Giáng Sinh Rồi!

"Chị thi được không?" - Hấn từ đâu thỉnh linh xuất hiện sau lưng tôi.

"Hết hồn bà. Tất nhiên là được rồi, gần như là trúng tủ. Mấy câu chị ôn ra gần hết." - Tôi hớn hờ khoe thành tích với hấn, chẳng hiểu sao trong lòng vui vẻ lạ thường. Có thể là vì làm bài được cũng có thể vì sau mấy giờ căng não trong phòng thi, tôi lại được gặp nguồn suối tinh thần của mình, chính là hấn.

"Giỏi." - Hấn cười tit mắt đưa tay xoa đầu tôi, nếu là bình thường thì tôi đã nhảy dựng lên rồi, nhưng hôm nay tôi cứ muốn được hấn xoa đầu như vậy, như một chú mèo con đang làm nũng.

"Cậu thi sao?" - Tôi kéo một cái ghế rồi ngồi xuống, tay chống xuống bàn, nghiêng đầu qua một bên ngắm hấn.

"Tốt. Làm được hết." - Hấn cũng kéo một chiếc ghế lại rồi ngồi đối diện tôi. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, mặt ngọt như trào ra từ ánh mắt hấn, tôi thì cứ như con ong điên cuồng say đắm trong mật ngọt ấy.

"Giỏi." - Tôi bắt chước hấn cũng đưa tay lên nhưng là nựng má hấn, haizz nói trắng ra thì đây là sở thích của tôi rồi, không thể nào cưỡng lại nổi khuôn má phúng phính đó được.

"Uống gì không tôi mua cho." - Hấn cười ấm áp, để yên cho tôi nựng.

"Thích trà chanh cậu làm cơ." - Tôi lè lưỡi nháy mắt với hấn.

"Vậy lát về tôi làm cho chị nhé." - Hấn lại cười. Á chói quá, sao hấn lại có thể tỏa sáng như vậy chứ, thật ghen tỵ.

Vẫn không hiểu được sao một con nhỏ ngoại hình bình thường, nhan sắc bình thường, không có đôi mắt đẹp, không có hàng mi cong, không có đôi môi căng mọng, gĩa thể thì à ừm giống hấn (v) được mỗi cái học hành không bẻ bét với "già hơn" người ta lại có thể quen được một người tài sắc vẹn toàn như hấn. Lại không khỏi cảm thấy mình thật may mắn. Tôi cũng phải cố gắng làm sao cho mình thật hoàn hảo, tôi phải cố gắng để xứng đáng với hấn.

"Chị này, sao tôi có thể quen được chị nhì? Chị còn là chị hai của tôi nữa. Cái này gọi là xui xẻo hay may mắn đây?" - Hấn ta tựa người ra sau ghế, ánh nầu mắt sâu thăm thẳm nhìn tôi.

"Với chị thì là vừa may mắn vừa xui xẻo." - Tôi vuốt cằm suy tư. - "May mắn vì chị có thể biết có thể thích được một tên nhóc đẹp trai như cậu, còn xui xẻo là cậu là "em trai" chị nên chị không thể làm trò biến thái với cậu."  
- Nói tới đây tôi lại cười một cách vô cùng ghê rợn.

"Ha ha ha. Chị dễ thương thật." - Hần cười to sau đó lại chêm thêm một câu làm tôi ngại muốn chết. - "Vi chị dễ thương như vậy nên chị phải tránh xa mấy tên khác nghe chưa."

Huyền hừ hân đang ăn giấm chua hả? Chời ời, nhìn cái điệu bộ muốn độc chiếm của hân kia, cứ như mấy tên nam chính trong ngôn tình ấy. Tôi xem ra cũng có giá lắm chứ bộ.

"Thì xong là chui ra đây ngồi liền à. Xem ra tình cảm chị em cũng thấm thiết quá ha." - Tôi hạnh phúc chẳng bao lâu thì có một tên phá đám xuất hiện.

"Trình! Bà ra đây làm gì?" - Hân cũng giống tôi chán nản nhìn cái con người "Không rù mà đến" kia.

"Thì muốn mua bánh thôi, xuống rồi mới nhớ là quên mang tiền, may quá gặp ông ở đây. Cho mượn 10k đi." - Trình, hay chính là con bé mới chuyển đến, à không cũng mấy tháng rồi, chìa tay ra trước mặt hân bình thản nói như không có mặt tôi ở đây.

"Nè cầm rồi đi nhanh nhanh tí đi." - Hân lấy tiền từ trong túi rồi đưa cho cô bé Trình đó.

"Làm gì mà đuổi người ta như đuổi giặc thế! Đi liền ngay đây." - Trình cười ranh mãnh rồi nhanh chóng biến mất trong đám đông dưới canteen.

Tôi im lặng quan sát, coi bộ cũng thần thiết quá ta. Nói qua nói lại thì dù sao người ta cũng ngồi gần hân mà, "trước lạ sau quen", giờ chắc thân lắm ấy chứ. Hành động vô cùng tự nhiên, vô tư, haizzz tôi khó chịu đấy. Kể từ lúc gặp nhau ở tiệm Pizza trong rạp chiếu phim thì tôi không mấy lần thấy Trình nữa, có chăng là chạm mặt rồi lướt qua nhau thôi. Tôi cứ ngỡ là cô bé chẳng nhớ ra tôi nhưng theo như lời Trình lúc này thì Trình vẫn nhớ tôi là chị hân. Trí nhớ không tồi, hay là hân kể chuyện gia đình cho cô bé đó vậy ta! :/

"Chắc là không kiếm được thầy Thiên nên mới quay qua gây chuyện với tôi." - Hân thờ dãi lắc đầu nói.

"Bộ trong lớp nó hay làm phiền cậu lắm hả?" - Tôi nhu mày.

"Ừ, ngày nào cũng vậy, phiền chết đi được." - Hân gật đầu một cách thành thật.

"Để chị xử nó cho." - Tôi bẻ tay răng rắc, ai đã hết phiền người bạn thân bà thích giờ đến phiền người bà thích hả. Không thể tha thứ được.

Hân thấy tôi như vậy thì lấy làm thú vị, cười khúc khích, mặt trông có vẻ hài lòng lắm. Tôi bị lừa rồi hả? Ô hay nhé? Sao mà tôi lại hồ báo như vậy chứ? Thật không thể nào tin được, bình thường thì mấy cái chuyện này tôi chẳng thêm quan tâm đâu, chắc là tại dính vào hân rồi. Mới cười người ta ăn giấm chua xong thì bây giờ tới lượt tôi ăn giấm. Nhưng mà trong tình yêu, có ăn giấm thì nó mới mặn nồng ỷ.

Cuối cùng thì cái kỳ thi hại não đáng ghét cũng trôi qua, công nhận thời gian trôi nhanh thật, mới đó mà ngày mai đã tới Giáng Sinh rồi. Hi hi không phải khoe nhưng Giáng Sinh cũng là kỷ niệm 3 tháng của chúng tôi, nhanh ghê á. Mỗi ngày nào hân nhận tin đầu vào trường tôi, tôi đã gây sự với hân một trận ra trò rồi cũng từ đó mà bao rắc rối xảy ra kéo chúng tôi lại gần nhau hơn. Và giờ thì tôi đang trong câu truyện cổ tích của riêng mình, một câu truyện đầy phép màu. Kể ra cũng hay, lúc trước tôi với hân chuyện gia đình nộn, cãi lộn, lúc nào cũng dùng trò bạo lực mà không chế đối phương. Thế mà mới quen nhau một cái thì thay đổi 180 độ, chỉ có "cải yêu" là chính, ấy đã còn chưa cãi nhau to lẫn nào mà, thật mong lúc nào tôi với hân cũng được như vậy.

Đó giờ có mơ tôi cũng không ngờ được rằng hân ta, cái con người mà tôi mang mối thù từ lúc 3 tuổi lại có thể ở bên cạnh tôi hiền dịu, ầm áp mà chờ che cho tôi, vượt qua cả ranh giới chị em mà bên cạnh tôi. Tôi cũng chẳng ngờ được rằng mình có thể chết mê chết mệt cái tên này, không bút ra được. Đúng là trong cuộc sống chẳng thể nào đoán trước được điều gì.

Nói đến kỷ niệm mới nhớ, tháng trước tôi đã làm handmade tặng hân nguyên bọc chocolate, chỉ có điều là tôi lỡ tay nấu quá kỹ thành ra nó đắng nghét hà. Tôi cũng chẳng thể nào biết được cái lỗi ngớ ngẩn đó nếu tôi không nằng nặc đòi thử một miếng, cái tên ngốc ấy tính giấu tôi mà ăn cả cái túi chocolate hòng đó một mình. Thành thật thì lúc tôi biết được tôi cảm động muốn khóc luôn. Lần này phải cố gắng làm quà thật đẹp, thật tốt đến bù. Hà hà mấy bữa trước mới chạy ra chỗ con lớp phó hỏi nó cách làm "Love box", được cái nó có người yêu rồi nên kinh nghiệm dày dặn lắm, mới hỏi mấy câu mà nó chi cho tôi cả tràng dài, còn nhiệt tình giúp đỡ tôi làm "Love box" nữa. Hôm nay vừa đúng hoàn thành luôn, cảm thành phẩm trên tay mình tôi cười tít cả mắt, với tay lấy cây bút lông vẽ mấy hình trái tim lên trên, kí tên tôi rõ ràng rồi ghi thêm mấy dòng nhắn gửi sến súa. Mong là tên đó thích, không biết cái tên đó định tặng quà gì cho tôi nhỉ? Lần trước dám để tiện cướp mất vụ hôn đầu của tôi còn già mồm bảo là tặng quà, lần này mà cả chón nữa là tôi giết luôn :3

"Ê con kia, làm gì mà ngồi cười tự kỷ vậy? Cái hộp gì đấy?" - Đinh Vy bất thành linh xuất hiện nhìn "Love box" trên tay tôi mà soi mói.

"Không có gì!" - Tôi nhanh tay giấu hộp vào trong học bàn, không phải là tôi keo kiệt không muốn cho Đinh Vy xem, chỉ tại chuyện của tôi với hân không muốn nhiều người biết, nếu không sẽ rắc rối lắm.

"Xí không cho xem thì thôi. À mà mai Giáng Sinh rồi á, bà nghĩ xem tui nên tặng quà gì cho thầy Thiên nh?" - Nàng ta trề môi nhìn tôi sau đó liến nhoi nhoi hỏi han.

"Gi mà tặng quà thầy Thiên hoài vậy? Hai người là sao?" - Tôi nhưn mày nheo mắt sầm soi.

"Cố gì đâu, chỉ là quà cảm ơn thầy đã kèm tui học thôi mà. Nhờ thầy tui mới vượt qua được kì thi này dễ dàng như vậy nhé!" - Nàng ta nghe tôi hỏi vậy thì liền đỏ mặt viện cớ.

"Ồ ghê vậy luôn á hả?" - Tôi vẫn không tin giọng đầy hoài nghi.

"Hoy một quá, lại đây tui nói nhỏ cho nghe." - Đinh Vy không chịu nổi ánh mắt của tôi liền kéo áo tôi, xích lại gần thì thầm vào tai tôi. - "Ngày mai tui định tỏ tình với thầy á!"

"CÁI Gì?" - Lần này thì mắt tôi muốn lòi tròng ra ngoài.

"Nói nhỏ lại coi con này. Chỉ là định thôi." - Nàng ta đánh vào đầu tôi một cái "bốp".

"Thật luôn ha Vy. Bà làm tui shock quá!" - Tôi vẫn chưa hoàn hồn đưa tay dụi mắt mấy lần để xác định mình vẫn còn tỉnh.

"Đã bảo là chỉ định thôi mà, còn chưa biết có thành công không!" - Nàng ta ngại ngùng, hai má phớt hồng trông rất dễ thương, hiếm khi tôi có thể thấy nàng như vậy.

"Thành công mà, bà xinh đẹp như vậy còn nhà giàu, tiền nhiều không lo chết đói." - Tôi bụm miệng cười khục khục như con gà.

"Cái con bạn chết bầm này. Mà bà không cần tui hả?" - Đinh Vy đánh tui mấy phát.

"Sao phải cần, tình cảm là chuyện mỗi cá nhân, có thể cảm xúc của bà như thế này nhưng của tui lại khác. Quan trọng là đó là hạnh phúc của bà, bà phải tự quyết định, tui là bạn bà tui phải ủng hộ bà chứ. Chỉ cần bà không đi sai hướng và chúng ta mãi là bạn là được rồi." - Tôi không gợn nữa mà nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Đinh Vy nói.

Tôi vốn đã nói rồi, mấy chuyện tình cảm thầy trò này tôi chẳng có tí gì phản đối cả. Mối tình của tôi vốn dĩ đã rất kỳ lạ rồi. Tôi với nàng là bạn bè, chỉ cần nàng không làm chuyện xấu gì và nàng không bị tổn hại thì dù nàng làm gì tôi cũng sẽ luôn bên cạnh nàng và ủng hộ nàng.

"Sao tui yêu bà thế này cơ chứ. Hu hu hu bà làm người yêu tui luôn đi." - Đinh Vy hai mắt rưng rưng nhìn tôi, sau đó lao vào ôm tôi chặt đến nỗi tôi ngộp thở luôn.

"Ặc ặc ngộp thở chết rồi. Bà là cái đồ bắt cá hai tay." - Tôi la oai oái mà trên môi lại nở một nụ cười tươi tắn. Lại lần nữa cảm thấy bản thân thật may mắn.

Trong lớp 12A1, có đôi bạn đang ôm nhau một cách "ngang nhiên". Nếu có ai vô tình đi qua sẽ tưởng hai con này bị Les mợ rồi, hay tui nó biến thái voãi. Cơ mà dù bị nói như thế nào thì tui nó vẫn vui vì tui nó biết rằng đứa kia chính là đứa bạn "tri âm tri kỉ" của tui nó. Mãi như thế nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 39: Ăn Giấm Chua Không Thành!

Tôi đứng trước grong cả tiếng đồng hồ để thử đồ cho buổi hẹn hò kỷ niệm 3 tháng của chúng tôi. Thử qua thử lại, thử tới thử lui cuối cùng tôi vẫn chưa có bộ nào vừa ý. Vô đầu bức tóc tôi nằm bẹp ra giường, ai nói con gái sung sướng vì có nhiều váy đầm quần áo để ăn diện chứ, nhiều quá thì sẽ thành ra không biết mặc cái gì cho hợp đây này. Thời cuối cùng thì vẫn áo phông váy quần thẳng tiến thôi. Xò đôi giày Converse trắng, tôi nghiêm chỉnh ngắm lại mình một lần nữa, cũng không tồi, bồi thêm tí son với kẻ tí eyeline là đẹp rồi. Bộ "Love box", món báu vật tôi nâng niu như trứng vào trong balo tôi ung dung chạy ra ngoài. Chắc hẳn đợi tôi lâu lắm rồi đây.

"Hey đợi lâu hông nè?" - Tôi nhảy bổ ra trước mặt hấn nháy mắt hỏi.

"Lâu chứ sao không!" - Hấn đang ngồi trước cửa nhăm nhì trà đợi tôi, thấy tôi hỏi liền thành thật găt đầu trả lời.

"Só ri nha. Tại lựa đồ lâu quá." - Tôi gãi đầu cười hề hề. Ngại quá đi.

"Lựa làm gì, chị mặc gì cũng đẹp hết." - Hấn búng mũi tôi một cái. Mặt tôi không khỏi đỏ lên, có khi còn đỏ hơn cả cái mũi vừa bị búng nữa.

"Hi hi. Mà nè có mang không?" - Tôi cười ngượng ngùng, sau đó mới nhớ ra một chuyện.

"Có." - Hấn nói xong thì liền giờ chân lên cho tôi xem, đồng thời cũng thò tay ra sau lưng tôi thêm một chiếc balo.

Chẳng là tôi ép buộc hấn nếu không mặc áo cặp với tôi thì cũng phải mang giày cặp với đeo balo cặp với tôi. Cứ tưởng hấn bảo tôi vô lý rồi phớt lờ chứ, ai ngờ chịu mang thật. Tôi cười hạnh phúc khoác tay hấn rồi xềnh xệch ra cửa. Đến giờ đi chơi rồi! Bỏ mẹ tôi, tôi đã xin phép, đúng hơn là cầu xin một cách thảm thiết và đã nhận được sự cho phép, có điều phải về trước 9h. Không sao, dù quý thời gian ngắn ngủi, chỉ cần chúng tôi bên nhau thì chẳng sao cả.

"Định dẫn chị đi đâu nè!" - Tôi ngồi sau xe đạp điện, vòng tay qua ôm eo hấn. Lâu lâu mới dám chủ động một lần.

"Chị nhớ khu vui chơi lúc trước tôi dẫn chị đi không?" - Hấn cũng hơi bất ngờ khi tôi chủ động ôm hấn nên mắt lúc lúc sau mới trả lời tôi.

"À nhớ, cái chỗ có ngôi nhà ma quái dân lũ chị thừa sống thiếu chết." - Tôi nhớ lại từng đoạn ký ức đau buồn. - "Đừng nói đi chỗ đó nha."

"Ừ, nghe bảo chỗ đó mới mở mới quán Sushi ngon lắm! Với cũng thêm mấy trò mới rồi." - Hấn cười khúc khích chọc tôi.

"Đi thì đi nhưng cấm không được bắt chị vào nhà ma nghe chưa! Không thì chết với chị." - Lời nói đi đôi với hành động, tôi đưa tay ngắt một cái vào eo hấn. Khi thấy hấn giật nảy mình thì tôi mới chịu tha, bởi vì hấn đang lái xe thôi nha, tính mạng của tôi đang nằm trong tay hấn đấy.

Tôi tiếp tục công cuộc "dê xồm" người ta, hai tay chuyên từ eo xuống túi quần, trong này ấm hơn này. Dù thời tiết Việt Nam chẳng có mùa đông nhưng bây giờ cũng khá lạnh, phải làm sao cho giống Noel chứ. Tôi nhẹ nhàng tựa đầu vào lưng hấn, aiza thật tình chỉ hận không thể một cước đá bay cái nón bảo hiểm đang ngăn cách tôi với hơi ấm từ tấm lưng rộng của hấn thôi. Tính ra thì từ khi yêu hấn tôi ngày càng bánh bèo rồi, chỉ thích được ở bên cạnh hấn mà thôi.

Có vẻ như hấn cũng biết tôi đang đau buồn rầu vì không thể tựa vào lưng hấn khi còn cái "nồi com điện" đáng ghét này nên khi vừa dừng đèn đỏ hấn liền quay xuống tặng tôi một cái "búng yêu" cho đỡ buồn. Cái này là lấy đầu trụ rầu nè! Còn dám cười trên nỗi đau của tôi hả? Đáng ghét! Để xem, chị trụ cứng như thế nào. Tôi chẳng nề nang gì, nguyên đoạn đường liên tục cầu ngắt hấn làm hấn la oai oái như bị thiên, cho đáng đời. Ple ple!

Leng keng... Tiếng chuông gió vang lên khi tôi mở cửa. Hôm nay là Giáng Sinh nên quán khá đông, hầu như các bàn đều có khách. Nhưng vẫn còn may mắn chán khi còn một bàn trống gần cửa sổ, nơi có thể quan sát được toàn bộ khu vui chơi và con đường tấp nập xe. Tôi nhanh chân chạy lại giành bàn, rồi ngồi chờ hấn, hấn đang gửi xe. Đứng là ngày lễ, cả con đường như khoác thêm bộ áo mới, bộ áo đính đầy màu sắc, những ngọn đèn sáng bừng như những viên kim cương lấp lánh. Khu vui chơi cũng rộn ràng hẳn lên, đâu đâu cũng người với người, các trò chơi hoạt động liên tục, đâu đó văng vẳng tiếng la hét của những con người xấu số không may tèo lên mấy trò cảm giác mạnh tại đây. Hết quan sát bên ngoài tôi lại đưa mắt ngắm nhìn quán, đúng là quán Sushi, phong cách rất là Nhật Bản, riêng chiếc ly sử dụng Matcha có phục vụ mới mang ra thì biết rồi, đúng chất sứ có nguồn gốc ở Nhật, từng họa tiết được vẽ một cách tỉ mỉ, bay bổng làm người thưởng thức trà cũng cảm thấy ngon miệng hơn.

"Xin quý khách chọn món!" - Chị phục vụ lấy Menu và đặt ngay ngắn lên bàn trước mặt tôi.

Cũng vừa lúc ấy thì hấn bước vào, nhìn có vẻ khá tàn tạ, chắc là mới đánh một cuộc chiến sống còn tranh chỗ để xe dưới đó đây mà. Tôi nhìn hấn, kiểm không được bật cười, nhìn khuôn mặt đỏ bừng thò hắt từng hơi của hấn thật đáng yêu, dù hoàn cảnh nào thì vẫn đẹp trai như thế. Tôi ngoác tay, ra hiệu cho hấn chỗ ngồi. Hấn nhanh chóng nhìn thấy tôi rồi tiến lại gần, miệng không quên mỉm cười.

"Chọn món đi, nề tình hy sinh gửi xe cho chọn đó." - Tôi đẩy Menu qua chỗ hấn, coi như bù đắp đi.

"À, chị cho em phần Combo 3 và hai đĩa Takoyaki nhé!" - Hấn vừa kéo ghế ngồi vừa nhìn Menu, sau đó liền gọi món như đã đến đây rất nhiều lần rồi.

"Xin quý khách vui lòng đợi một lúc!" - Chị phục vụ lấy lại Menu rồi rời đi.

Tôi chống tay xuống bàn nhìn hấn đang chậm rãi uống trà, phong thái tóa ra từ người hấn thật khiến máu "sắc nữ" của tôi dâng cao. Có mấy con bé xung quanh cũng len lén nhìn hấn rồi cười khúc khích, trách sao được, ai bảo người tôi thích đẹp trai như thế. Với tay lấy ly sử tôi uống mấy ngụm cho đỡ khô cổ, quán đông như vậy chắc đồ ăn sẽ ra chậm lắm, mà bụng tôi lại đang kêu gào rất thảm thiết. Ôm balo trước người tôi bất giác đưa tay chạm vào món quà tôi chuẩn bị trước đó cho hấn. Bây giờ tặng có sớm quá không nhì? Lại len lén nhìn hấn, hấn uống trà xong thì quay qua quan sát bên ngoài, trông tên này bình thản quá, có chuẩn bị quà cáp gì cho tôi không đây. Nghĩ đến đây tôi lại cất balo ra sau lưng, vẫn còn sớm, đợi hấn tặng quà trước đi.

"Này ăn xong ra kia chơi hả?" - Tôi khều hấn hỏi.

"Ừ, mà đông thật, phải xếp hàng lâu lắm đây." - Hấn bâng quơ trả lời, thì ra mấy giờ chiều tra khu vui chơi.

"Hi hi thì xếp hàng chung mà, có gì đâu. Trời thì mà cũng mát." - Tôi cười, xếp hàng dù có lâu cỡ nào mà được đứng gần hấn thì thời gian chẳng thành vấn đề.

Hắn nghe tôi trả lời thì liền hiểu ra ẩn ý bên trong câu nói, ngơ ngác quay qua nhìn tôi. Không biết đã bao lâu rồi tôi chưa thấy hấn đỏ mặt ngượng ngùng, dù chỉ thoáng qua thôi nhưng cũng làm tôi muốn rụng tim, có người yêu đẹp thì cần phải khám tìm thường xuyên rồi. Đúng như dự đoán, tôi với hấn ngồi đợi hơn nửa tiếng thì đồ ăn mới được mang ra, nhưng chẳng có đĩa nào buồn than phiền lấy một câu, bởi vì đối diện hai đứa đang có người mà mình muốn ở bên cạnh thật lâu, thật lâu.

Hai đứa từ tốn ăn, khoảng 1 tiếng sau mới giải quyết xong đồng đồ ăn trước mặt. Ôm bụng no kênh tôi xài rằng bất chấp hình tượng, nói đúng hơn là trước mặt hấn tôi chưa bao giờ có hai chữ "hình tượng". À quên, lúc này khi hấn đang cầm cùi nhai đồ ăn tôi đã lợi dụng chụp lên hấn mấy bức, chưa đủ tôi còn ráng selfie vài bức với hấn nhưng đa phần toàn đăm người ta. Đáng tiếc là nhìn thế quái nào thì tôi cũng giống con bạch tuột bị đìm con người ta là con tôm hùm đợi dương đẹp để. Đau lòng!

Leng keng... Tiếng chuông gió lại lần nữa vang lên.

"Mới ăn xong đi cái nào nhẹ nhàng thôi nha." - Tôi e dè dặn dò, huu huu không muốn đồng đồ ăn ngon bị phụt hết ra ngoài đâu.

"Ừ, chỉ cứ yên tâm đi." - Hấn miệng thì chấp nhận nhưng cái khuôn mặt gian xảo đó đã tố cáo hấn sẽ làm ngược lại với những gì tôi muốn.

Đúng y như rằng, hấn lôi tôi đi toàn những thứ kinh khủng. Cũng như cái lần trước đó, tiếng hét của tôi vang vọng cả một vùng trời, máu như muốn dồn hết lên não, và dạ dày thì réo liên hoảng báo hiệu đồ ăn đang có nguy cơ trào ngược. Thật sự tôi sống không nổi mà.

Cuối cùng thì con ác mộng này cũng kết thúc và thần may mắn vẫn mỉm cười với tôi khi đồ ăn vẫn yên vị nằm trong bụng tôi. Cơ mà khô họng quá, này giờ hét muốn banh họng. Tôi quay qua liếc nhìn cái con người là nguyên nhân của mọi vấn đề xảy ra với tôi, ánh mắt chứa đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống hấn. Nhưng trước đó phải kiểm hàng nước đã, chỗ mua nước lúc trước đâu ta. Lia mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng tôi cũng đã xác nhận được mục tiêu, hậm hực một mình đi đó.

"Đi đâu đấy?" - Hắn thấy tôi bỏ đi thì kéo tay tôi hỏi.

"Mua nước." - Tôi chẳng thèm nhìn hắn mà trả lời.

"Cùng đi." - Hắn không quan tâm đến tâm trạng dỗi hờn của tôi mà vô tư nắm tay tôi lôi đến hàng nước.

Ờ hay tôi đang giận đó, ĐANG GIẬN ĐÓ. Cái tên này bị ngốc bẩm sinh hay ngốc có luyện tập vậy nè. Nhưng sao chân tôi lại không nghe lời mà cứ đi theo hắn thế này. Lý trí thì bảo "Stop" còn con tim thì bảo "Keep going", con nhỏ tội nghiệp này phải làm sao? Thật tình, có phải tôi đại trai quá không? Chỉ có mỗi một hành động nhỏ xíu là nắm tay, à ừm đan xen mười ngón chứ nhì, à mà thôi, giờ tôi iu xù như cọng bún thiêu rồi, quan tâm làm chi nữa. Thật chẳng thể giận hắn được lâu.

Cuối cùng, sau nỗ lực chen chúc, vượt qua bao nhiêu biển người tôi và hắn đã có thể yên vị trong quán nước.

"Này, cho chị." - Hắn lôi một thứ gì đó hình vuông trong balo đưa cho tôi.

Tôi nhanh chóng biết ngay là quà của mình liền như chớp giật lấy. Ấy dà một hộp quà màu vàng đáng yêu nha, bên có nuy bằng hình hoa bên trên nữa. Tên này đạo đây tiến bộ hơn nhiều rồi ta ời. Tôi nhìn hắn cười tủm tỉm trong hạnh phúc, hắn tặng quà cho tôi xong thì lại diễn vở thiếu nữ e thẹn, ừi tròi thiếu nữ người ta phải gọi hắn bằng cụ. Không để hắn đợi lâu, tôi lôi "Love box" của mình ra đưa hắn. Đây thấy chưa, cười toe toét, hai mắt híp lại không thấy mặt trời luôn, chỉ được cái giới già vờ.

"Chị khéo tay thật." - Hắn vừa mở hộp vừa suýt xoa.

"Chị mà." - Mũi tôi phồng hết cả lên, đầm ngực tự nói, tôi mà, ai có thể hơn tôi, mua haaaaa.

Tôi không đợi hắn ngắm xong cũng lay tay mở quà của hắn. Một tấm thiệp với những họa tiết xinh xắn hiện ra trước mắt tôi. Tôi thích thú mở ra, bên trong là hình vẽ tôi và hắn theo phong cách chibi, đáng yêu không tả nổi, hắn vẽ hà ta? Không ngờ hắn cũng lặn mần đến như vậy. Ỉ, một khung hình, xem thử coi. Hờ, đây chẳng phải là bức ảnh lúc trước vào phòng hắn lục lọi tôi vô tình thấy được sao. Chính là cô gái này, cái cô gái mà tôi nghĩ ngờ là người hắn thích ấy.

Cô gái mang vẻ đẹp khá bí ẩn dưới bóng hoàng hôn cùng gió chiều. Hey hắn tặng tôi bức này, đừng nói con nhỏ trong ảnh là tôi nha. Tôi căng mắt ra nhìn kỹ lại. Đùng rồi, dù ánh nắng có làm nhòe mắt cô gái thì tôi vẫn nhận ra được cái mũi còi này, cái mũi tôi thích nhất này, lúc mắt nó tôi đã buồn suốt nguyên tuần, lục lọi khắp nơi mà không kiếm được cái mũi khác. Khung cảnh này cũng rất quen, là khu ruộng khô queo sau thu hoạch ở ngoại ô đây mà. Nhớ lại lúc đó tóc tôi hơi dài nhì? Mà cái lần tôi để tóc dài thì cũng là năm ngoái. Ỉ dà đừng nói là người ta thích tôi từ lúc đó rồi nha. Vậy là người ta đơn phương tôi trước, tôi nói rồi tôi cũng đâu có xấu, há há.

"Nè Khai, thích chị từ lúc đó rồi hả? Lúc biết chị xem được bức ảnh này tức giận như vậy là sợ chị biết được hả?" - Tôi bụm miệng liếc mắt đưa tình nhìn hắn.

"Làm gì có, tại lúc đó đang chụp cảnh chị từ đầu xuất hiện vương vào thôi." - Hắn chối đây đẩy, nhưng đôi mắt đó làm sao nói dối được.

"Gớm, hi hi. Đẹp lắm, chị sẽ để ở bàn học. À mà Khai này, quà này là cậu tự chuẩn bị hay có ai giúp thế?" - Trong thoáng chốc tôi sực nhớ đến vấn đề này, tên này vốn mắt thẩm mỹ khá tệ.

"Là Trình giúp." - Hắn lo nghiêng cứu "Love box", vô tư trả lời.

"Trình?" - Tôi tối sầm mặt. Quà của tôi mà hắn dám nhờ đứa con gái khác chuẩn bị giúp. Thà nhờ My đi tôi không tức, sao lại là con bé Trình????

"Trình gợi ý cho tôi đó, được kh...?" - Hắn ngược lên, định khoe tiếp nhưng thấy khuôn mặt như táo bón lâu ngày của tôi thì liền hạ giọng xuống rồi im bặt.

"Ừ được lắm. Đạo này thân thiết quá rồi ha. Đến mức độ nào rồi? Có gì giấu chị không?" - Trong lòng tôi một đợt sóng dữ dội đang dâng cao, khó chịu muốn chết.

"Tại tôi sợ mình làm không hợp ý chị, sợ chị không thích nên hồ Trình thôi. Con gái với nhau mà." - Hắn có vẻ cũng khó chịu với thái độ vừa nãy của tôi, giọng đã cao hơn.

"Ừ con gái với nhau. Chị về trước đây." - Tôi nghe hắn giải thích thì cũng mũi lòng nhưng với "cái tôi" quá cao thì tôi không thể nào hòa trước được.

Tôi đập bàn cái rầm, mọi người xung quanh bị tôi làm cho giật mình quay qua nhìn. Nhưng thấy bầu không khí khá căng thẳng ở bàn tôi thì lại quay qua chỗ khác, chắc không muốn vướng vào rắc rối. Bỏ đồ vào balo, tôi chuẩn bị rời đi thì nôi cô tay có cảm giác ai đó níu lại, tôi ngồi xuống, hai tay hắn ôm chặt hai má của tôi, cố định mặt tôi nhìn vào hắn. Lại muốn làm gì nữa đây? Chưa kịp há miệng nói câu nào thì trên trán cảm nhận thấy một nụ hôn nóng rực làm tôi đỏ người. Hắn sau khi làm rồi lưu manh với tôi xong, ghé tai nói nhỏ với tôi:

"Chị mà còn làm loạn nữa thì tôi cưỡng hôn chị thật đấy! Không phải chỉ ở trán thôi đâu."

Chỉ là câu nói nhỏ xíu thôi nhưng với ẩn ý và cộng thêm giọng nói mỉa hoặc đó thành ra lại có sức công phá rất lớn. Tôi liếc hắn một cái cho đỡ quê rồi ngoan ngoan ngoan ngồi im, cả khuôn mặt tôi nóng ran, đỏ như cà chua. Đúng là chỉ có hắn mới trị được con nhỏ cứng đầu là tôi thôi. Đến ăn giảm chưa còn không xong nữa thì biết phải làm sao, hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Sao Cô Ấy Lại Ở Đây?

"Hết giận chưa?"

"Chưa."

"Rồi xin lỗi mà. Từ nay không dám nữa."

"Éo tin."

"Cưỡng hôn giờ."

"Mớe, ai cho. Lúc này im là do nhiều người thôi nha!"

Đó là cuộc hội thoại ngắn gọn, súc tích, đơn giản, dễ hiểu của tôi với hắn khi hắn đang chờ tôi từ khu vui chơi về. Giận hả? Tôi còn đang rất giận đây, có đứm nào con gái không giận khi thằng con trai mình thích làm như vậy không? Cảm thấy không được tôn trọng, quá chi là tổn thương. Tuy nhiên cái thái độ bá dơ cộng bá đạo của hắn đã làm tôi mũi lòng, đúng hơn là sợ sệt, không dám bùng nổ hết. Tức quá đi. Nguyên quãng đường đó, tôi tự dẫn vật mình, mắng mình sao nhu nhược để hắn trèo lên đầu lên cổ ngồi, bắt nạt một cách không thương tiếc. Cưỡng hôn cái cục shit!!! Hắn tưởng mình hắn biết cưỡng hôn hả, tôi...tôi cũng biết nha, chỉ là không có gan làm thôi. Haizzz nhiều đó đủ làm nên sự khác biệt rồi.

"Tôi đi cắt xe, chị về trước đi." - Hắn cười hề tiện nhìn tôi, rồi nhéo má tôi một cái.

"Bỏ ra." - Tôi hất tay hắn ra, hằm hực vắt nón báo hiểm một cái ầm vào giỏ xe rồi giẫy nảy đi vào trong nhà.

Đằng sau lưng tôi, tiếng cười hề tiện vang lên, cốt chọc quê tôi mà. Cái tên "biến thái", sao tôi lại "fall in love" với tên dean này cơ chứ. Bỏ mặc hắn một mình, tôi đi vào nhà với một tâm trạng cực kỳ không tốt. Thế nhưng khuôn mặt đang nhăn nhó khó coi của tôi liền dần ra hết cỡ khi tôi đặt chân vào phòng khách. Bố mẹ đang ngồi nói chuyện, nhưng không phải chỉ có hai người, còn có một vị khách nữa. Cơ mặt tôi giãn ra như vậy là vì vị khách này, thật khiến người ta hú hồn. Tôi ngo ngác lại gần bố mẹ, tay run run chỉ chỉ vô người đó, dù biết rằng như thế rất là bất lịch sự.

"Cò...có ấy sao lại ở đây?"

"Ừa Hạ, con về rồi à?" - Bỏ mẹ cùng vị khách đó đồng loạt bị tôi làm cho ngược lên, hướng ánh nhìn về tôi.

"Vâng, nhưng sao cô lại ở đây? Không lẽ thầy Thiên kêu cô đến máng vón con ư?" - Tôi rung rung, thấy bà chưa, trong lớp tôi không có tốt đẹp gì đâu.

"Con nhỏ này." - Mẹ tôi đánh tôi một cái rồi cười ái ngại nhìn cô ấy.

"Không có đâu con. Cô là bạn thân hồi Đại Học với mẹ con, hôm nay đến thăm mẹ con với bố con thôi. Không có máng vón đâu." - Cô ấy cười hiền lành, khuôn mặt ấy thật đẹp.

"Ừ, đây là cô Mỹ, bạn mẹ. Mà con nói cái gì mà máng vón thế?" - Mẹ tò mò, đưa đôi mắt đen lầy nhìn tôi.

"À thì cô Mỹ là mẹ thầy chủ nhiệm của con nên ha ha ha." - Tôi cười gượng gạo, thật chi biết nghĩ xấu cho người khác.

"Chào bố mẹ con mới về." - Hần từ đầu thỉnh linh xuất hiện sau lưng tôi.

"Chào con, con chào cô Mỹ đi." - Mẹ ngoác ngoác hẳn lại.

"Chào cô." - Giọng hẳn lạnh tanh, không một chút cảm xúc.

"Chào con." - Cô ấy có vẻ ngạc nhiên với thái độ không mấy thiện cảm của hẳn.

"Bố mẹ con lên phòng đây." - Hần sau khi chào xong liền quay qua nhìn tôi ra hiệu - "Đi thôi."

Tôi đang ngu ngơ đứng như trời trồng thấy hẳn túm cổ tay tôi mình kéo lên lầu thì chi biết đi theo không chút phản kháng. Trước khi bị khuất bóng sau bức tường chỗ cầu thang, tôi còn ráng nhìn người vẫy tay với bố mẹ rồi mới đi hẳn. Sao cái tên này mỗi lần gặp cô Mỹ là hành động kỳ lạ vậy nh? Ỗ mà tôi đang giận hẳn mà, ai cho hẳn nắm tay tôi. Tôi nhanh chóng giăng tay ra khỏi hẳn, lờm lỏm một cái. Hần không thèm chấp nhát tình con nít của tôi, tiếp tục nắm tay tôi lôi đi. Tôi bắt lực để hẳn lôi đi xềnh xệch, không thể nào chống lại hẳn được. Phòng tôi ở đằng trước rồi, chịu đựng một tí thôi. Ở mà hẳn lôi tôi đi đâu vậy, phòng tôi ở kia mà. Tôi mếu máo, khóc không thành tiếng, từ từ bị lôi vào phòng hẳn, hu hu lúc này tại tôi cứng đầu quá nên giờ bị phạt hả???? Không chịu đâu, con gái ăn giám chưa là chuyện bình thường như ăn cơm mà.

"Hu hu chi biết lôi rồi đừng có cưỡng hôn chi." - Tôi khóc lóc ỉ ôi, năn nỉ hẳn khi bị hẳn đá một phát văng lên giường.

"Cái đó từ từ tôi sẽ xử chi sau." - Hần nham hiểm nở nụ cười ác ma với tôi. - "Còn bây giờ chi nằm yên trong này cho tôi, đừng có chạy lung tung."

Nói rồi hẳn mở cửa bỏ ra ngoài, để lại một mình tôi với căn phòng trống rỗng. Mà mấc mớ gì phải ngồi trong phòng hẳn, ngồi trong phòng tôi là được rồi mà. Cơ mà lâu lâu mới có thêm dịp phá phòng hẳn, phải tận dụng. Tôi nhay xuống giường đi vòng vòng nhìn ngắm xung quanh, căn phòng hẳn vẫn như cũ, chẳng có thay đổi gì nhiều. Cả căn phòng lấy màu xanh dương làm chủ đạo, đến cả ra giường cũng màu xanh dương là hiểu hẳn cuồng cỡ nào. Tôi lọt tọt chạy đến bàn học của hẳn, cầm máy ảnh lên. Lau chùi cũng kỹ lưỡng lắm nha, máy ảnh cũng đen bóng như mới không vương tí bụi nào. Lại nhảy lên giường hẳn, tôi nằm gác chân chữ ngũ, bắn ghèn lên trần nhà mãi cũng chán chết. Chối ơi sao phòng hẳn chán vậy, sao hẳn có thể chịu nổi cơ chứ, gặp tôi tôi tự kỷ luôn rồi.

Khát nước quá, khô họng nữa. Tôi lục tung phòng hẳn kiếm nước nhưng chẳng có đành phải phân lui hẳn ra ngoài. Cái này là tại hẳn không chịu chuẩn bị chu đáo để tiếp khách quý nhà, không phải tại tôi, tôi vô tội, tôi ngây thơ, tôi không biết cái chi hết. Thọt đầu ra ngoài nghe ngóng tình hình trước đã, không có gì hết, sau đó tôi rón rén đi nhẹ hết cỡ để chạy qua phòng mình lấy nước. Mà sao hẳn lại không cho tôi chạy nhong nhong ra ngoài, mà tôi cũng ngu sao phải nghe lời hẳn, nhà tôi mà, tôi có quyền. Nghĩ đến đó, tôi ung dung, ưỡm ngực, hất mặt hết cỡ đi xuống lầu chứ không chạy qua phòng mình nữa.

Nhưng chưa kịp xuống lầu tôi đã bất gặp hẳn đứng nép sau bức tường, hướng mắt về phòng khách nghe ngóng. Thì ra cấm tôi ra ngoài chỉ để một mình làm trò xấu xa này hà. Không thèm rù chi này, chi sẽ hù cho mi đứng tim chứ luôn. Tôi ráng nhịn cười, từ từ tiến lại gần hẳn để thực hiện kế hoạch đề tiện của mình. Hần chăm chú "overhear" đến nỗi tôi đứng ngay sau lưng rồi mà cũng không phát hiện ra. Tôi giờ tay ra, chuẩn bị tự thể, chỉ cần bàn tay tôi đặt lên vai hẳn một cái là hẳn sẽ bị phát hiện ngay nhưng cánh tay tôi lại bị dừng giữa không trung khi lời nói ấy vang lên.

"Mình xin bỏ, bỏ hãy cho mình nhận lại con đi." - Giọng cô Mỹ khẩn thiết.

"Không phải mình không muốn cho bỏ nhận lại con, chỉ là mình sợ thằng Khải không chịu được, hay là đợi một thời gian nữa." - Giọng mẹ tôi ngẹn ngào xen lẫn chút áy náy.

"Đứng rồi đó Mỹ, không phải vợ chồng anh ích kỷ nhưng chuyện này không thể một phát nói luôn ra được. Thằng nhỏ sẽ sốc lắm. Anh xin em." - Bỏ tôi cũng lên tiếng, cũng lâu lắm rồi tôi mới cảm nhận được sự sợ sệt trong giọng bỏ, kể từ lúc tôi mất đi đứa em trai còn chưa kịp thấy mặt.

Tôi đứng hình, đưa mắt nhìn hẳn. Hần vẫn đứng im như vậy, không một chút động đậy, không một chút ngạc nhiên. Đến khổ rung nhẹ cũng không có. Tôi tự hỏi có phải hẳn quá sốc nên mới như vậy. Tôi nhanh chóng lui ra mấy bước ra sau, chắc bây giờ tôi không nên làm phiền hẳn. Tôi nên để cho hẳn một mình, để hẳn tự nhiên tiếp nhận. Bây giờ mọi câu nói như "Ồi sốc quá! Mẹ cậu tôi nhận lại cậu kia." hay "Mẹ cậu là mẹ thầy Thiên ư?" rất là thừa thãi và vô duyên. Tôi quay lưng bỏ đi, trong thâm lặng, nếu hẳn chưa phát hiện ra tôi thì tôi mong hẳn mãi không biết rằng tôi đã ở đó, đã không nghe lời hẳn mà chạy lung tung. Sau lưng tôi, ba người họ vẫn nói chuyện, bầu không khí có vẻ rất căng thẳng.

"Hai người không muốn mình nhận lại con sao? Hai người muốn chiếm lấy nó."

"Không có. Mình chỉ sợ Khải không chấp nhận được. Mình lo cho con thôi."

"Đó là con mình, nó sẽ chấp nhận mình thôi."

"Nếu em biết đó là con em, nếu em ý thức được nó là con em, sao từ đầu em lại bỏ nó? Bây giờ em còn mặt mũi ép nó nhận em sao?"

Tiếp sau đó, tiếng khóc nức nở, bi ai vang lên. Cùng tiếng khóc đó tôi cũng biết rằng trong tâm hồn người nào đó, từng mảng đang vỡ vụn, cửa sâu vào trái tim người đó, làm người đó rí máu đau đớn. Tôi rất muốn đến đó, ôm người đó vào lòng, nhưng tôi biết người đó rất cao ngạo, không muốn tôi thấy được khía cạnh yếu đuối của mình. Từ lúc sinh ra đã bị chính người mẹ rút ruột sinh ra mình từ chối, đến lúc có được một gia đình hạnh phúc thì người mẹ nhẫn tâm đó quay lại, muốn mình chấp nhận. Nếu là tôi có lẽ tôi sẽ chạy ngay xuống đó, chỉ thẳng vào mặt bà ta, nói với bà ta rằng:

"Bà không đáng làm mẹ tôi. Có chết tôi cũng không nhận bà."

Thà rằng hẳn cứ thế mà thể hiện hết sự giận dữ của mình, nhưng hẳn vẫn như vậy, lặng yên đứng đó, không nói không rằng, chỉ im lặng. Tôi bước lại vào phòng, khẽ khàng đóng cửa lại, ngồi lên chiếc ghế bành đặt gần đó. Cô họng tôi đã hết khô từ lúc nào, cơn khát cũng tan mất. Bây giờ trong đầu tôi còn một đống hỗn độn, có lẽ hẳn không cho tôi ra ngoài vì hẳn đã phần nào đoán được chuyện này sẽ xảy ra. Hèn chi hẳn luôn cư xử kỳ lạ khi bà Mỹ luôn mang đến cảm giác quen thuộc, rất giống hẳn, vì hai người là mẹ con.

Tôi thờ một hơi thật sâu. Cổ gằng ổn định lại dây thần kinh, cơ mặt, cảm xúc. Tôi phải tỏ ra bình thường khi hẳn quay lại. Nếu hẳn muốn trải lòng tôi sẵn lòng ngồi cùng hẳn cả đêm, nhưng nếu hẳn muốn giấu đi thì tôi sẽ đóng kịch cùng hẳn, tôi không muốn người tôi yêu buồn.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, hẳn thất thần bước vào, khuôn mặt bơ phờ. Tôi rợn ra nụ cười đã chuẩn bị trước đó, tung tăng chạy đến bên hẳn:

"Sao vào lâu vậy? Ngồi trong đây chán chết."

"Xin lỗi chị nha, bạn gọi bắt ngờ." - Hần cũng cười đáp lại tôi nhưng không thể giấu được vẻ mệt mỏi trong đôi mắt.

"Ồ, vậy chi về phòng được chưa? Chi buồn ngủ rồi." - Tôi không bắt bẻ hẳn chỉ lơ đãng đi sau lưng hẳn, vòng tay chủ động ôm hẳn từ sau lưng.

Hần quay người lại, ôm chặt lấy tôi, lồng ngực hẳn nhỏ lên thụp xuống, tôi nhắm mắt cảm nhận. Tôi cũng ôm hẳn, hẳn rất cần người kề bên, ôm hẳn, để hẳn dựa dẫm. Tôi tuy không có bờ vai rộng, tấm lưng lớn nhưng vòng tay tôi đủ rộng để có thể ôm hẳn, để hẳn tựa vào. Chúng tôi ôm nhau, không nói một lời nào, để cho trái tim cả hai cùng hòa chung nhịp đập.

Đến lúc rời khỏi phòng hẳn tôi vẫn cảm nhận được sự trống rỗng, có đơn nơi hẳn. Mong rằng ngày mai, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

# Chương 41: Mẹ Hứa...

Sáng hôm sau cũng chả khác hơn bao nhiêu. Hân vẫn như mọi ngày, vui vẻ ăn sáng, tươi cười chào hỏi bố mẹ, sau đó dúi dằng chờ tôi đi học. Nhưng tất cả chỉ là đóng kịch, chỉ là hân đang cố gắng gương làm như mình không sao. Hân vẫn muốn giấu tôi, không muốn cho tôi biết. Hân không tin tưởng tôi sao? Tôi cố nên những suy nghĩ tiêu cực vào sâu trong góc tối nơi đáy lòng, cố nở nụ cười giả tạo vờ như chẳng biết chuyện gì mỗi khi hân nói chuyện với tôi. Rồi thời gian sẽ giải quyết tất cả, phải không?

Ngày hôm qua sau khi làm loạn một trận ở nhà tôi, cô Mỹ cuối cùng cũng chịu rời đi với gương mặt đầm nước mắt. Bố mẹ cố gắng khuyên ngăn lắm cô ấy mới không chạy thẳng lên phòng hân đòi con. Tôi thật sự chẳng hiểu nổi cô Mỹ, tại sao cô lại bỏ rơi hân? Nếu biết có ngày hôm nay liệu cô ấy có làm như vậy? Hôm nay cô ấy có còn tới tìm hân không? Không chừng sẽ chạy vào trường đòi gặp mặt hân thì chết.

Con đường quen thuộc, từng hàng xe tấp nập nối đuôi. Một cơn gió khẽ lướt qua gò má tôi, làm đung đưa vài chiếc lá non trên cành, lạnh buốt. Tôi rùng mình, dứt tay vào túi áo khoác của hân, gắn tiếp ôm hân. Khác với mọi buổi sáng, chúng tôi bây giờ thật quá im lặng.

Bước vào lớp học, tôi mệt mỏi lê lét vào chỗ ngồi. Tôi rất lo cho hân, lúc tạm biệt hân đề lên lớp, tôi đã nhìn thấy quầng thâm cùng bọng mắt lớn quá cỡ nơi đôi mắt đỏ ngầu của hân. Không lẽ cả đêm qua hân không ngủ được sao? Tôi phải làm gì thì hân mới khá lên được đây. Ôm đầu đau khổ tôi nằm lăn ra bàn, thật là khổ tâm quá mà. Tạm thời dẹp qua một bên đi, không thì hân chưa quy thì tôi đã tắt thở rồi.

Con Đình Vy vẫn chưa về. Đúng rồi, hôm trước nó mới huh hét sẽ tỏ tình với thầy Thiên mà, đừng nói thất bại ề chế rồi nghỉ học luôn nha. Ai đã định ngồi tâm sự với nó mà nó nghỉ mất rồi. Số tôi quá nhọ đi. Không để tôi kịp than vãn xong, Đình Vy "u ầu" bất thình lình xuất hiện trước cửa lớp với khuôn mặt cau có, hăm hực đi đến chỗ tôi.

"Sao vậy?" - Tôi ngơ ngác nhìn cô nàng quan tâm. Có vẻ người cần tâm sự hơn là cô nàng rồi.

"Bực mình quá. Tức chết thôi. Aaaaaa!" - Cô nàng chẳng nói chẳng rằng la hét như một đứa điên mới trốn viện lâm cá lớp một phen hú vía.

"Bình tĩnh đi. Có chuyện gì? Kể nghe coi." - Tôi đứng dậy, vỗ vai cô nàng, đẩy cô nàng vào chỗ.

"Haizzz" - Hết la hét cô nàng lại thờ dài rồi im bất mặc tôi lay cỡ nào cũng không hề môi dù chỉ một chữ.

Ờ hay cái con nhò này, khinh người à. Chắc hôm qua tò tính thất bại nên hôm nay vô lớp "gắn cá chém vỡ mất thớt" đây mà. Nếu đã choảnh chọe bơ ta thì ta sẽ bơ lại, không thèm nói chuyện luôn. Hừ tưởng mình nặng tâm trạng nàng không tốt à, ta cũng không thoải mái nhá! Tôi trẻ môi, quay qua chỗ khác không thèm quan tâm nàng nữa.

"Haizzz! Hôm qua suýt thì thành công mà... Con nhò chết tiệt!!!" - Cô nàng cuối cùng cũng chịu kể lể than thở.

"Con nhò nào?" - Tính tò mò vẫn thắng.

"Con nhò em gái thầy Thiên đó!" - Cô nàng vừa nói vừa đâm một cái "Rằm" xuống bàn.

Con bé Trinh à? Ấy dà, con bé này sao cứ bị gọi hồn riết vậy ta. Hôm qua cũng suýt cãi nhau với hân vì con bé này, cơ mà nghĩ lại nó cũng có lỗi gì đâu, tại tôi nhạy cảm quá. Hôm qua rốt cuộc con bé đó phá bình Đình Vy như nào?

"Hôm qua mất công tôi trang điểm 1 tiếng, lựa đồ 3 tiếng, tốn hết mấy ngàn tiền điện thoại gọi thầy ra. Đợi chuông nhà thờ vang lần thứ nhất tui định tỏ tình với thầy. Mọi thứ cực kỳ "perfect" thì bỗng nhiên con bé đó từ đâu xuất hiện rồi kéo thầy đi mất. Mà bà biết cái bản mặt của nó lúc đó không, kiểu bỏ láo, khinh người cực kỳ. Nếu giết người không vào tù bà đây sẽ xé xác nó ra rồi ăn tươi nuốt sống nó." - Cô nàng giãy dụa dạch như cá mắc cạn.

"Ủ ôi con bé đó đáng ghét như vậy luôn sao?" - Tôi tặc lưỡi, số nàng xui xẻo rồi.

Tôi ngay từ đầu cũng chẳng có thiện cảm với con bé đó. Hôm nay nghe Đình Vy kể nữa thì con bé đó sẽ nằm chễm chệ trong "danh sách đen" của tôi, cần tránh xa, cần lời Khái tránh xa nó, không tôi khóc cũng không kịp.

"Chứ sao! Em gái gì chứ! Nhìn cái thái độ của nó cứ như tui cướp chồng nó vậy á!" - Nàng ta bực bội.

Thì đúng là chồng nó mà, gần như thôi. Lúc nàng ta hào hứng nói với tôi kế hoạch tỏ tình, tôi đã vô tình quên bếng nó mất cái vụ này. Thầy Thiên với con bé đó có hẹn ước mie gì đó, nhưng tôi vẫn chưa chắc chắn lắm. Các mối quan hệ trong gia đình thầy rắc rối quá mà tôi thì chỉ là người ngoài cuộc không dám nói nhiều. Mong hân không bị cái gia đình đó ảnh hưởng.

"Thôi nào bình tĩnh nào! Rồi sẽ có dịp khác thôi!" - Tôi vỗ đầu cô nàng an ủi.

Đúng lúc đó chuông vào học reo um lên báo hiệu một ngày học mới lại bắt đầu. Tôi mông lung nhìn ra cửa sổ, thầm ước mình có thể trở thành những đám mây bồng bềnh trên trời, vô lo, vô nghĩ.

Thời gian trôi thật nhanh, nhanh như một cơn gió nhẹ, mới đó mà đã đến tiết cuối. Giờ ra chơi tôi kiềm nén, ngồi im trên lớp, ráng không chạy xuống lớp hân. Tôi sợ lúc xuống đó tôi lại vô ý nói ra mấy lời không nên nói thì chết. Sau 3 tiết học đầu óc tôi cũng mệt mỏi lắm rồi, không thể nào kiểm soát nổi hành động của mình nữa. Chắc có gì tôi sẽ nhắn tin hỏi My sau.

Thầy Thiên vẫn ào sò mi quần tây tươm tất bước vào lớp và không quên nở nụ cười thân thiện. Tôi bình thường chẳng quan tâm đâu nhưng từ khi biết thầy chính là anh trai của hân tôi lại chú ý đến thầy, tôi muốn soi xem thầy với hân giống nhau chỗ nào. Thật sự ngoài cái đẹp trai và mũi cao thì hai người chẳng giống nhau một tẹo nào. Anh em chỗ nào cơ? Tôi soi xét thầy kỹ đến nỗi tôi có thể đếm được mấy cái mụn nười trên mặt thầy luôn. Thật muốn chạy ngay lên bục giảng hỏi thầy coi thầy có biết đến sự tồn tại của em trai mình không. Nhưng là gan tôi rất bé, dám nghĩ nhưng không dám làm. Đình Vy vẫn thế, nguyên tiết học chỉ ngồi ngăm thầy, chẳng hiểu cô nàng có lọt nổi chữ gì vô đâu không? Lâu lâu nàng thờ dài mấy cái nghe sao mà thương tâm, chắc vẫn còn tiếc nỗi chuyện cũ.

"Reng reng"... Tiếng chuông dứt khoát vang mấy tiếng.

Cả lớp ồn ào dọn đồ để ra về. Tôi khẽ vươn vai một cái cho đỡ nhức mỏi rồi cất mấy quyển vở toán cùng vở vẽ bậy của tôi vào balo. Lúc tôi còn đang lợ mọ đóng khóa kéo balo Đình Vy đã phóng ra ngoài tự lúc nào, chỉ vắt cho tôi một câu:

"Nhà có việc tui về trước nha!"

Góm chạy theo thầy Thiên thì có. Giờ ra về nào nó chẳng đi cùng thầy. Tôi xì mặt nhìn cô nàng khuất bóng khỏi tầm mắt, mẽ trai bỏ bạn thế là cùng. Không biết con nhò còn có ý định tỏ tình nữa không đây. Tôi xách balo lên chậm rãi đi xuống bãi giữ xe, nơi hân đang đứng đợi tôi. Tôi vui vẻ chạy đến chỗ hân, nhận nón bảo hiểm từ tay hân rồi trèo lên xe ngồi. Hân trông có vẻ tốt hơn rồi nhì? Mặt mũi đã hồng hào hơn, đôi mắt đã có hồn và quầng thâm đã mờ đi. Chắc vào lớp gấp tụi bạn nên tâm trạng thoải mái và không bị bị bách như lúc ở nhà. Lúc buồn thì lũ bạn là nguồn động viên tốt nhất!

Cả con đường tôi cầu mong cô Mỹ đừng xuất hiện nữa cơ mà đòi không như mơ. Vừa chạy tới đầu ngõ thì tôi đã thấy cô Mỹ đứng trước cổng nói chuyện với mẹ. Lần này cô Mỹ có vẻ rất quyết tâm. Hân cũng thấy được, tốc độ xe bỗng chùn lại.

"Khài à, mẹ có khách rồi, giờ còn sớm đi đâu chơi đi." - Tôi muốn đánh lạc hướng hân.

"Có sao đâu. Vào nhà thôi." - Hân bỏ ngoài tai những gì tôi nói, tiếp tục vịn ga.

Tìm tôi đập thình thịch, các nơ ron thần kinh hoạt động hết công suất. Hân và cô Mỹ sẽ gặp nhau đó, lẽ có ấy quá khích thì sao? Tôi hồi hộp khi xe càng ngày càng tiến lại gần nhà hơn.

"Thưa mẹ con mới về. Chào cô." - Hân lưng lửng, giọng nói chứa đầy băng tuyết.

"Chào mẹ, chào cô." - Tôi ngập ngừng nói theo.

"Khài..." - Cô Mỹ chuẩn bị nói gì đó nhưng mẹ liền can lại.

"Mý à. Đùng!"

"Lúc đó mình vì bất đắc dĩ, hoàn cảnh quá khốn khổ, thấy cậu cũng vừa mới mất con nên mình mới giao con cho cậu. Vậy mà cậu lại làm vậy với mình." - Cô Mỹ khuôn mặt hốc hác, khác hẳn những lần trước khi tôi thấy cô. Về đẹp kiều sa áy đã biến mất để lại nơi đây một bà mẹ đau khổ.

"Cậu ngừng lại đi." - Mẹ mắt kiên nhẫn.

"Mẹ hãy để cô đó nói đi." - Hân nói.

Tôi nghe xong liền bất ngờ tròn mắt nhìn tấm lưng của hân. Mẹ và cô Mỹ cũng như tôi, bị lời của hân hù dọa cho sững người.

"Khài." - Mẹ hốt hoảng.

"Chị giữ xe đi." - Hân bước xuống xe, tôi nhanh chóng trụ chân để xe khỏi ngã.

Hân chậm rãi bước đến đứng đối diện cô Mỹ. Ánh mắt đầy sự kiên quyết, mặc sự ngăn cản của mẹ. Có lẽ hân không muốn trốn tránh nữa, hân muốn đối mặt với dòng đời nghiệt ngã này, hân không muốn hèn nhát. Tôi lung túng không biết có nên vào nhà không, vì chuyện này tôi có vẻ không liên quan lắm. Nhưng lúc này hân đã không bắt tôi rời đi chỗ khác, không lẽ hân muốn tôi ở đây, nghe được câu chuyện này. Hân đã tin tưởng tôi hơn rồi!

"Mẹ xin lỗi con. Lúc đó, mẹ thật sự rất khốn khổ. Ông ta thì bỏ đi biệt tăm, để lại bao nhiêu món nợ lớn cho mẹ. Nó lớn đến nỗi chẳng ai có thể giúp mẹ. Mẹ thật sự hết cách mới phải để con cho cô ấy nuôi. Mẹ biết gia đình họ khá giả, họ sẽ nuôi nấng con nên người. Bây giờ mẹ đã tốt hơn rồi, chồng mới của mẹ rất giàu, ông ấy sẽ lo cho chúng ta. Mẹ thật sự xin lỗi con." - Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô Mỹ, từng hàng nước mắt như những viên ngọc trai rơi xuống đất.

"Vậy bố tôi là ai?" - Hân bình tĩnh hỏi, hân không một chút mùi lòng sao?

Cả tôi, mẹ và cô Mỹ đều ngạc nhiên với thái độ đứng đưng đó của hân. Mẹ với cô Mỹ chắc còn ngạc nhiên hơn tôi nhiều lần, chắc họ thắc mắc sao hân có thể thản nhiên chấp nhận chuyện này như vậy. Có lẽ họ chẳng biết rằng hân đã có 1 đêm trắng trọc suy nghĩ về nó.

"Bố con... Bố con..." - Cô Mỹ ngập ngừng, đầy vẻ ấp úng.

"Cô nói đi." - Hân vẫn vững vàng như cỏ thụ, không một chút khăn trương.

"Con là do mẹ bị làm nhục mà sinh ra. Con không có bố." - Cô Mỹ nói rất nhỏ, nếu không lắng tai chắc sẽ không thể nào nghe được.

"Sao cậu không nói cho mình biết?" - Giọng mẹ thán thốt.

"Lúc đó mình vì muốn vay tiền trả nợ cho ông ta mà phải hạ mình tiếp rượu mấy lão CEO của những công ty đối tác. Trong lúc bọn họ say đã làm nhục mình, mình đã cố gắng chống trả nhưng không thành. Lúc xong xuôi họ vắt những cốc tiền dơ bẩn vào mặt mình rồi rời đi trong sự thóa mạ. Mình đau đớn mang tiền về cho ông ta nhưng không ngờ khi ông ta biết chuyện mình bị cưỡng hiếp thì liền cãi nhau một trận to với mình sau đó bỏ đi biệt tích. Những cọc tiền nhỏ nhoi đó có đáng gì so với món nợ to đùng ông vắt cho mình. Tháng Thiên khi đó còn đang du học, mình không muốn nó biết chuyện nên đánh im lặng. Khi biết mình mang thai, đứa nhỏ mang dòng máu của bọn súc sinh đó trôi dạt như sự sụp đổ nhưng mình vẫn cố sinh thằng bé này ra mà không ai biết, cậu biết mà, mình là trẻ mồ côi, làm gì có họ hàng người thân." - Cô Mỹ đột nhiên mỉm cười, nụ cười chứa đầy sự đau đớn, nụ cười khinh miệt chính cô. -" Lúc thằng nhỏ 1 tuổi bọn chủ nợ làm quá lên, nhà thì bị xiết, hết cách mình mới làm chuyện vô lương tâm đó." - Cô Mỹ kể một tràng dài, cả câu chuyện mang một vẻ thương tâm làm lòng người thốn thức.

Tìm tôi nói lên, thật sự quá tàn nhẫn. Người chồng cũ của cô Mỹ sao có thể làm vậy với cô cơ chứ? Một người con gái mong manh như vậy đã chịu đựng bao nhiêu. Cô ấy có thể đứng vững đến bây giờ có lẽ là kỳ tích rồi. Lúc này đây, mọi ác cảm trong tôi đã dần biến mất, thay vào đó là sự kính trọng đối với cô. Nếu là tôi, không biết tôi có thể trụ vững được không. Cô đã mạnh dạn mang thai rồi sinh hân ra, cho hân thấy ánh mặt trời, hân vẫn may mắn hơn những thai nhi bị vứt bỏ trong thùng rác.

"Khài, con hãy tha thứ cho mẹ. Mẹ hứa sẽ bù đắp lại mọi lỗi lầm. Mẹ sẽ chăm sóc tốt cho con." - Cô Mỹ cảm tay hân, đôi mắt đỏ ửng.

"Tôi cần thời gian để suy nghĩ." - Hân tuy bên ngoài vẫn gắng gượng rằng mình không quan tâm, nhưng giọng nói cùng ánh mắt u buồn đó đã cho tôi thấy rằng, hân đang bước đầu chấp nhận cô Mỹ.

Tôi nhìn hân lặng lẽ bước vào nhà, bóng hân đó dài trên mặt đất, sao mà cô đơn đến thế! Cô Mỹ vẫn khóc nức nở ngồi khụy xuống đường, mẹ tôi quỳ kế bên im lặng nhìn, nơi khỏe mắt mẹ một giọt sương khẽ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 42: Đây Là Lần Cuối!

"Cốc cốc"... Tôi cẩn thận gõ cửa phòng hân mắt không rời khỏi ly nước cam mẹ làm. Chẳng là lúc này hân ăn ít cơm quá mẹ đâm ra lo lắng nên mới sai tôi đưa đồ tráng miệng cho hân. Cô Mỹ đã về từ lâu rồi nhưng bầu không khí nặng nề vẫn còn tồn tại nơi đây. Tôi thờ dài, khi nào nhà tôi mới trở lại bình thường như trước đây?

"Vào đi!" - Giọng hân mặt môi.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa. Bên trong căn phòng tĩnh lặng và buốt giá bất thường. Hân đang ngồi trên bàn học ghi ghi chép chép cái gì đó. Tôi lon ton chạy đến gần hân đặt ly nước an toàn xuống bàn mới dám thở mạnh mấy cái. Đưa mắt ngó sơ qua sấp giấy trên bàn học của hân, tôi hỏi:

"Đang làm gì đấy?"

"Học bài thôi. Mai có bài kiểm tra văn hai tiết." - Hân không lạnh không nóng trả lời, đầu vẫn cúi gằm xuống.

"Ồ! Nhớ uống nước cam nha. Mẹ làm đó ngon lắm!" - Tôi biết bây giờ hân không muốn nói chuyện nên nhanh chóng tự mình kết thúc.

Có vẻ hân chưa uống bây giờ đâu nhì? Lỡ cái tên này không uống mà đổ đi sao? Phải ngồi ly ở đây quan sát mới được. Tôi có coi phim, thường mấy nhân vật chính khi gặp mấy chuyện tương tự như vậy thì nào cũng nhận ăn nhịn uống, ai đưa cái gì cũng gạt bỏ, sau mấy ngày sẽ hốc hác, mắt trắng dã. Chết, chết, hân đang đẹp trai như vậy, không được, tôi phải bảo vệ cho món báu vật của mình.

"Chị nằm đây một lát được không?" - Tôi nhay lên nằm bẹp dí trên giường không rời.

"Ừ." - Hân trả lời mà không thèm nhìn tôi lấy một lần.

Hoi đôi rồi đấy. Mà thôi người ta đang có chuyện buồn mà, tôi là một vị thánh nhân, tôi phải hiểu cho người ta. Ra giường vẫn còn vương lại mùi hương của hân, dễ chịu lắm nga. Tôi lần qua lần lại mấy vòng đâm ra chán, nhìn lên hân vẫn chăm chú vào việc học và ly nước vẫn còn nguyên.

"Uống đi chứ." - Tôi chu mỏ ngồi dậy nói to.

"Biết rồi, biết rồi." - Hân bị tôi làm phiền liền quay qua cốc đầu tôi một cái.

Bất giác tôi khuôn miệng tôi cong lên. Hân còn sức đánh tôi có nghĩa là hân không sao, hân vẫn còn có phản ứng chứ chưa vô cảm như trong phim. Ôm cốc u trên đỉnh đầu tôi cười hạnh phúc nhìn hân uống hết nửa ly nước, vẫn coi lời nói tôi có trọng lực. Áy dà, chán quá! Lối diện thoại ra, tôi ấn ngay vào facebook - đưa bạn nói khổ của mình. Kéo lên kéo xuống, không có gì hot, tôi vô thức gõ tên nick của hân vào khung tìm kiếm. Trang cá nhân của hân hiện ra thật rõ ràng trước mắt tôi. Hân để ảnh bìa là tôi đấy, là bức hình hân tặng tôi ngày Noel ý. Tôi cười ngây ngô, cười đến rung cả người. Tên này coi vậy chứ cũng lãng mạn phết.

"Cười gì đấy?" - Hân tò mò hỏi.

"Có gì đâu?" - Tôi giấu điện thoại ra sau lưng là lười chọc quê hân.

Hắn lườm tôi một cái rồi quay lại việc của mình, đáng yêu quá chừng. Vươn vai mấy cái, thật là buồn ngủ quá đi. Tôi ngáp dài một cái rồi nhắm mắt. Chỉ chớp mắt tí thôi, tại giường hắn dễ chịu quá chứ bộ. Chỉ một chút thôi!

Trong giấc mơ trưa của tôi, có một chàng trai, trên người đầy mùi oải hương tiến tới gần tôi. Cậu ta chia đôi bàn tay to lớn ấm áp cho tôi nắm, cùng tôi đi vào một cánh đồng oải hương vô cùng đẹp. Cảnh này rất quen... Mặt đất rung chuyển, cậu ta buông tay tôi ra để tôi một mình rơi xuống hố sâu, nước mắt tôi bay lên cao thành những giọt sương long lanh, tan biến trong không khí, như cánh đồng oải hương đẹp đẽ đó.

Tôi bật dậy, thờ đốc. Giấc mơ kỳ lạ đó, gần đây tôi hay mơ về nó lắm, mỗi lần là một khởi đầu khác nhau nhưng kết thúc vẫn như vậy, tôi vẫn rơi xuống hố sâu, không cách nào thoát được. Kỳ lạ quá, có phải có điềm báo gì không? Tôi lau mồ hôi trên trán, giấc mơ đó đáng sợ quá, làm tôi đổ mồ hôi hột dù điều hòa vẫn bật. Tôi đảo mắt nhìn qua đồng hồ. 5h30 rồi ư? Tôi nói là chỉ ngủ chút xíu thôi mà. Không ngờ lại ăn bám bên này lâu như vậy. Hắn đã rời đi rồi, nguyên căn phòng chỉ có mình tôi. Nhảy xuống đất tôi lộ đầu ra ngoài, hình như có hơi im ắng lạ thường.

Tôi đi tới cầu thang định xuống lầu lấy bánh ăn thì thấy hắn cùng bố mẹ đang ngồi chỗ phòng khách nói chuyện. Bố hôm nay về sớm nhỉ! Bình thường phải hơn 7h bố mới tan làm. Tôi định bước xuống chào bố nhưng liền lúc đó linh cảm mách bảo tôi rằng tôi không nên xuất hiện thì tốt hơn. Bầu không khí bên dưới không bình thường, nói đúng hơn là rất bí bách, ngột ngạt. Tôi chăm chăm nhìn xuống dưới đúng lúc đó hắn qua, thấy tôi đôi mắt ấy hiện rõ vẻ ngạc nhiên. Sau đó sự ấm áp lại tỏa lên lần ắt về bất ngờ trước đó. Hắn mỉm cười hiền lành an ủi tôi rồi lại quay qua nói chuyện với bố mẹ. Thật sự là có chuyện gì rồi!

Không lẽ liên quan đến cô Mỹ. Hắn định làm gì? Hắn định nhận lại cô Mỹ sao? Tôi ngơ ngác nhìn hắn bước lên cầu thang. Hắn nói chuyện xong rồi. Hắn tiến đến gần tôi, xoa đầu tôi mấy cái rồi nói:

"Đứng đây làm gì?"

"Đôi định xuống lấy bánh ăn." - Tôi thành thực trả lời.

"Ăn bánh gì? Tôi lấy cho." - Hắn quay người định bước xuống cầu thang, ngoài cổ lại hỏi.

"Hết đôi rồi. Lên đây nói chuyện tí đi!"- Tôi nghiêm túc nói, không chớp mắt.

Tôi bước đi trước, hắn theo sau. Hành lang như dài ra, lạnh băng.

---

Tôi nhìn hắn, hắn lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Cái tên này. Tôi bỏ tới gần hắn đánh hắn mấy cái.

"Nhìn ở đây nè!" - Tôi giận dỗi nói.

"Rồi nè!" - Hắn không vừa lại cốc đầu tôi mấy cái.

"Hồi nãy mới nói gì với bố mẹ á?" - Tôi không nhõng nhẽo nữa mà vào thẳng vấn đề.

Im lặng? Sao lại im lặng rồi? Ánh mắt của hắn lại hướng ra cửa sổ. Đang kiểm soát nói đủ hả? Mơ đi nhá! Tôi biết tổng rồi. Tôi khoanh tay trước ngực, ngồi thẳng lưng mất hướng về hắn, nhìn hắn chăm chăm đến khi nào hắn ngửa ngáy không chịu được mới thôi. Đúng như dự đoán hắn cuối cùng cũng nhúc nhích rồi, đưa mắt lên nhìn tôi mấy lần, thấy tôi không thay đổi sắc mặt đành quay lại, mặt mày ư dột nói:

"Chỉ là định xin bố mẹ cho học thêm Văn thôi mà! Tại dạo này..."

"Nói dối!" - Tôi không để hắn nói hết, mặt đành lại.

"Haizzz!" - Hắn thờ dài.

Nghe tiếng thờ dài đó là là tôi biết hắn đang nói dối ngay. Tôi đoán không sai mà, quay qua nhìn trời nhìn mây cốt tìm lý do thôi. Nào nếu biết điều hãy mau mau khìa báo nhanh lên. Hôm qua tới giờ là tôi nhịn cái tính tò mò lắm rồi. Bây giờ là lúc nó bùng nổ. Tôi nhp chân, kiên nhẫn đợi.

"Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Tôi định sẽ nhận lại mẹ." - Hắn nói, đôi mắt đen kịt sâu thẳm thăm.

Tôi đoán nào có sai bao giờ. Hắn thật sự muốn nhận lại cô Mỹ. Nguyên buổi trưa trong lúc tôi ngủ ngon lành chảy cả nước miếng thì hắn đã suy nghĩ xong rồi. Vậy cũng tốt, cô Mỹ thật rất đáng thương, nếu hắn chịu hiểu thì là chuyện đáng mừng chứ. Trong lòng tôi, sao lại buồn như vậy?

"Vậy là cậu sẽ ra khỏi đây ư?" - Mắt tôi bắt đầu ẩm ướt, run run hỏi hắn.

"Chị ngọc này! Sao lại khóc rồi? Ai nói tôi rời khỏi đây. Mà dù có rời khỏi đây cũng đâu có nghĩa là tôi rời xa chị đâu!" - Hắn cười đưa tay lau đi giọt nước mắt đang đọng trên khóe mắt của tôi.

"Ai nói chị khóc! Chi...chị là chị bị ngứa mắt thôi!" - Tôi cắn chặt môi, cố kiềm mấy giọt nước mắt vô duyên kia lại

Từ bao giờ tôi lại có suy nghĩ ích kỷ như vậy? Hắn đã gặp được mẹ ruột. Hai người họ chắc chắn sẽ đoàn tụ. Hắn rời xa tôi, rời xa ngôi nhà này là điều hiển nhiên, dù sớm hay muộn. Tôi sao lại muốn giữ hắn mãi bên mình được? Tôi phải chấp nhận điều này, phải thần nhiên chấp nhận nó. Mau tỏ ra bình thường đi. Hạ sao mày lại như vậy? Sao nước mắt tôi lại cứ tuôn rơi, ướt đầm. Trái tim tôi khó chịu lắm. Chỉ cần nghĩ đến việc mỗi ngày đi về nhà không được thấy hắn, căn nhà thiếu đi một người, tôi không còn cơ hội được chạy qua phòng hắn tận hưởng mùi hương nam tính của hắn, được làm nũng mỗi khi học bài mệt mỏi, không được cùng hắn xem phim bất kỳ khi nào tôi muốn, không được hắn pha trà chanh cho uống nữa, chỉ cần nghĩ đến thôi là tôi đã khó thở rồi. Dù... cho dù tôi vẫn có thể gặp hắn trong trường vẫn có thể gặp hắn mỗi khi tôi muốn nhưng...

"Cậu không...hức...được...hức... đi!"- Tôi ghen ngào nói ra suy nghĩ ích kỷ của mình, đúng tôi ích kỷ vậy đó, tôi không tốt bụng, tôi không thánh thiện đâu.

"Ừ. Không đi đâu hết!" - Hắn cười bất lực.

Tôi cố lau nước mắt, càng lau càng nhiều, mãi không hết. Từng giọt nước mắt như những giọt mưa bên ngoài, lạnh lẽo rơi. Mưa rồi! Mưa rồi kia! Lão Thiên thật hiểu tâm trạng của tôi nha, mưa đúng lúc thật! Tôi nhìn hắn có nộ nộ cười trong làn nước mắt ướt đầm.

"Không lau hết được, nhiều quá!"

Hắn nhủ mày, kéo vai tôi, lôi tôi ngã vào lòng ngực của hắn. Đáng ghét, hắn cứ như vậy thì làm sao tôi cho hắn đi được. Không chừng mỗi ngày tôi sẽ dính chặt lên người hắn, hắn đi đâu tôi theo đó quá. Tôi, mấy tháng qua, đã quá dựa dẫm vào hắn rồi, phải mạnh mẽ, tự lập hơn thôi. Khề hịt một hơi thật dài mùi oải hương tỏa ra trên người hắn, sau đó chùi nước mắt vào vai áo hắn tôi đẩy hắn ra nói:

"Khi nào cậu định nói chuyện đó?"

"Ngày mai. Mẹ sẽ gọi cô Mỹ tới!" - Hắn khá bất ngờ khi thấy tôi lấy lại bình tĩnh nhanh như vậy.

"Cắm cho chị ra rìa nhá! Có gì cũng phải thành thật khai báo." - Tôi dạn dò kĩ lưỡng, không quên làm mặt xấu.

"Biết rồi!" - Hắn cười tươi rồi vuốt tóc tôi.

Đây là lần cuối tôi yếu đuối như vậy. Nhưng liệu có phải là lần cuối tôi khóc trước mặt hắn?

---

Aiza mới lết đít về nhà là tác giả đã viết xong 1 chap rồi đây :3 \*cúi đầu\* Xin lỗi các bạn vì đã để các bạn đợi lâu T^T Hiu hiu, tự phạt mình hôm nay ăn hai chén cơm!

À cho tác giả pr tí nha :v Mấy bạn vừa đọc chương này vừa nghe nhạc Sayonara Aishiteta đi cho giống tác giả nhá :v Tác giả vừa viết vừa nghe đó :3 Hay lắm đó :3 :\* Ày dà cái này phải để trên đầu chứ ta @.@ Mà để trên đầu nhìn buồn cười lắm :v

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

# Chương 43: Hấn Và Vị Bạc Xỉu Nóng

Ngày hôm sau là một ngày u ám. Mối ban sáng tỉnh mơ, từng đám mây xám xịt rù nhau treo lủng lẳng trên bầu trời sậm đen. Những cơn gió rét buốt khẽ thổi qua cửa sổ, len lỏi vào phòng làm tôi co rúm người vì lạnh. Chết tiệt, hôm qua lại quên đóng cửa sổ, cứ đà này thế nào có ngày trộm nó vào nó khoét sạch nhà. Mắt nhắm mắt mở tôi dùng khuôn mặt lõ đờ mồm ra đóng cửa sổ lại. Một ngày Chủ Nhật chán ngắt. Hôm qua mới khóc có chút xíu mà mắt sưng vù hết cả lên, mờ không nổi, lại còn đau rát. Bíp bip bip. Lát nữa đi đắp đá lạnh mới được. Chui tọt vào chăn tôi cố tìm lại giấc ngủ bị ngắt quãng nhưng không được. Dù cho nãy giờ tôi đã gắng lì đi nhưng những suy nghĩ hôm nay có lẽ là ngày cuối cùng tôi có thể ở cùng một nhà với hấn nhưng nó vẫn làm trái tim tôi thất bại.

Đạp tung chăn xuống đất, tôi vội đại con "Big Butt" kế bên, ôm nó mờ sang phòng hấn. Đạo này tôi luyện được cái công phu gọi là "đẹp gái không bằng dày mặt", qua phòng trai mà không thấy ngại luôn. Chẳng thêm gì của tôi chạy thẳng vào phòng hấn, ngồi xem hấn ngủ. Người ta nói, dù cho người dữ cỡ nào khi ngủ cũng thành thiên thần quả không sai nha. Hấn bình thường đã đẹp lúc ngủ lại còn hiền nữa, hên là tôi không có máu "sắc nữ", nếu không hấn đã bị ăn sạch rồi. Hàng lông mi dày cong vút kia đang khép hờ, bảo vệ cho đôi mắt nâu ấm áp bên trong. Tôi khẽ đưa tay sờ nhẹ lên hàng lông mi ấy, có vẻ như hấn cảm nhận được, lông mi khẽ động, hấn đang nhũn mày, một cái nhũn mày làm tim tôi lại nhip.

"Sao lại ôm gấu qua đây rồi?" - Giọng hấn lè nhè, mắt híp lại vì ánh sáng.

"Lạnh quá!" - Tôi mỉm cười, ôm "Big Butt" vào lòng.

Big Butt thật ra là con gấu bông bự ời là bự mà mẹ đã tặng tôi hồi sinh nhật trước. Tôi thích nó lắm chi sau bố, mẹ với hấn thôi. Đêm nào không có nó là tôi không ngủ được. Cũng như hôm nào mà không gặp hấn là tôi đổ bệnh vậy.

"Thì đắp chăn vô. Định qua đây giành giường với tôi hả?" - Hấn vươn vai, ngáp một cái rõ dài.

"Không. Muốn nằm chung á, được không?" - Tôi cười ma mãnh, kẻ sát gần hấn.

"Nam... nữ thọ thọ bất... thân nha." - Trong khoảnh khắc, hai má hấn đỏ ửng lấp bắp được mấy chữ.

"Đùa đấy. Dậy đi ăn sáng với chị." - Tôi đánh hấn một cái "bốp", ôm "Big Butt" quay trở về phòng. Trước khi rời khỏi còn lè lưỡi trêu hấn.

Dù sao cũng là ngày cuối cùng, làm được gì thì cứ làm, tận hưởng được gì thì cứ tận hưởng. Lỡ mai hấn đi mất, có muốn ngắm hấn ngủ cũng khó lắm. Nghĩ đến đây tôi lại buồn mất rồi.

Tôi một thân vấy trắng mòng, quần thêm một cái khăn trắng khác quanh người, trông chả khác nào một cái xác sống dù ý định của tôi là muốn giống mấy cô diễn viên Hương Quắc. Gió hôm nay mạnh thật đấy, buốt hết cả óc, tóc tai rồi cả rồi. Trời cứ âm ỉ như vậy, dù mây đen nghìn nghịt nhưng lại chẳng thêm rơi lấy giọt mưa nào, cứ gió lồng lộng như bão đến nơi. Đến mưa mà cũng thả thính nửa hã. Tôi có vuốt lại mái tóc bù xù của mình đúng độ hấn. Ăn sáng thôi mà, ăn diện chi lâu dài.

"Ăn gì nào?" - Hấn từ trong nhà nhảy bổ ra trước mặt tôi, miệng cười toe toét.

"Bò bittet." - Tôi suy nghĩ một lát rồi nói.

"Ok" - Hấn nhanh chóng đồng ý rồi nắm tay tôi lôi đi.

Mái tóc không còn sự bầu vuu của bàn tay lại tiếp tục tự do đùa vui cùng gió. Từng sợi tóc đung đưa theo từng nhịp chân bước đi, vài cọng thì lura thưa trước mặt. Chúng nó thì hạnh phúc quá rồi, chi khổ cho con chủ của nó thôi. Tôi đưa mắt nhìn phía sau của hấn, tóc hấn cũng không may mắn hơn của tôi là bao nhiêu, cũng bị gió vồn cho rối bù. Thế nhưng mùi oải hương từ mái tóc đó lẫn vào trong gió lại mang cho tôi một cảm giác yên bình như sương mai.

Một buổi sáng chủ nhật xấu trời nhưng khi gần hấn, được cùng ăn với hấn, được ngắm vẻ "hào soái" của hấn thì cũng không đến nỗi quá tệ nhì?

Ăn một bụng no nê, tôi khoái trí chạy nhảy tung tăng quanh hấn, tay không quên nắm chặt lấy mười ngón tay thon dài ấm áp đó. Thật là, đến tay mà còn nuốt hơn cả con gái, cái tên này, muốn cho tôi ăn bánh GATO đến phát ngứa dây mà. Tôi lôi hấn ra công viên gần nhà ngồi, mình thì đi mua hai ly bạc xỉu nóng. Buổi sáng tiết trời se se lạnh như này mà uống bạc xỉu nóng thì hết xẩy. Mây đen đã dần tan đi, trả lại những tia nắng ban mai vàng ươm cho thành phố. Tôi áp ly nước vào má mình, cảm nhận hơi ấm tỏa ra, thật dễ chịu nga. Hấn nhìn tôi cười không ngừng, lâu lâu lại xoa đầu tôi mấy cái. Riết rồi tôi cứ như con cún ấy, chi thích bị một thằng nhóc nhỏ hơn 2 tuổi xoa đầu thôi.

Hai chúng tôi ngồi lặng im bên nhau ngắm từng hàng xe nối đuôi, từng dòng người lướt qua. Bóng hai đứa trải dài trên mặt đất thành một hình trái tim tuy bị biến dạng tí chút. Tôi kêu hấn chỉ cho hấn xem phát hiện thú vị của mình:

"Nhìn kia, giống trái tim không? Chỉ là hình như bên dài bên ngắn, không được cân bằng cho lắm!"

"Ai bảo có người nắm lùn quá làm chi." - Hấn uống một hơi bạc xỉu nóng, cười cười nói.

"Xì! Tại có người phát triển không được bình thường, thành cây sào rồi ấy." - Tôi nhéo hấn mấy cái sau đó cũng hóp một ngụm.

Vị đắng của cafe bị vị ngọt của sữa đặc chiếm trọn. Tôi hít hà làn khói trắng mòng bay ra từ ly, mùi thật thơm. Nếu ai hỏi tôi, khi tôi mất đi rồi, thứ gì trên đời khiến tôi lưu luyến nhất thì tôi sẽ trả lời là hấn và vị bạc xỉu nóng.

Những tưởng vẫn có thể như vậy nhưng cuối cùng thì cái khoảnh khắc mà tôi không hề trông đợi cũng đã đến. Tối đó cả nhà tôi tụ họp lại tại phòng khách cùng cô Mỹ. Tôi ngồi kế bên hấn, khẽ ngược mặt lên nhìn cô Mỹ ở phía đối diện. Cô ấy hôm nay trông thật đẹp. Tuy chi trang điểm nhẹ và không diện những bộ đồ đắt tiền, cô vẫn tỏa ra một cái khí chất cao quý ngời ngời, thuần khiết không vương chút bụi trần. Giờ tôi biết cái sự ung dung kiêu ngạo của hấn từ đâu chui ra rồi.

Bố tôi hôm nay lại phải về sớm, bố vội đến nỗi đến đồ còn chưa kịp thay đã vào tham gia. Điện thoại bố reo liên tục nhưng bố vẫn mặc kệ, có lẽ bố biết bố lại một lần nữa để vụt mất đứa con trai của bố. Trách sao được, bố đã dành trọn bao nhiêu tình yêu thương đối với hấn, bố coi hấn chẳng khác nào con ruột mình, nhiều lúc tôi còn ghen tỵ với hấn vì bố thương hấn còn hơn tôi. Mẹ tuy trên mặt là một nét điềm tĩnh như không có gì nhưng tôi biết, lòng mẹ đang buồn lắm. Mẹ từng nói hấn là món quà mà ông trời ban cho mẹ mà.

Tôi thử liếc nhìn hấn, hấn cũng không thoải mái hơn là bao nhiêu. Lưng hấn thẳng đến nỗi tôi có cảm tưởng rằng hấn không còn cảm giác gì ấy. Khuôn mặt vẫn lạnh băng như vậy, không biểu lộ gì cả, dù chi là một chút cảm xúc nhỏ nhất như nhũn mày.

"Con thật sự muốn như vậy sao?" - Cô Mỹ nhìn hấn.

"Đúng vậy, con muốn ở lại đây. Con muốn đón cái Tết cuối cùng với bố mẹ nuôi. Sau Tết con sẽ về với mẹ. Chắc mẹ cũng chưa nói với gia đình mới về sự xuất hiện của con đâu nhì?" - Hấn cười, nụ cười chứa chút gì đó chua xót- "Nếu không sao đến anh trai lại không nhận ra con?"

Đúng thật nhì? Từ ngày cô Mỹ xuất hiện dễ nhận lại hấn. Thầy Thiên vẫn như vậy, chẳng hề hay biết về hấn, con bé Trinh cũng vậy.

"Mẹ sẽ nói với họ khi con cùng mẹ về." - Cô Mỹ bối rối nói.

"Sao mẹ không nói với họ trước khi con về? Biết đâu họ không chấp nhận thì sao? Dù gì cũng là con ngoài giá thú." - Hấn thân nhiên nói như đó chẳng phải là chuyện của hấn.

Thái độ này của hấn thật quá xa lạ đi. Tôi ngàn lần cũng không tìm được điểm tương đồng giữa hấn bây giờ và hấn của sáng nay hấn lúc còn vui vẻ cùng tôi ngắm nắng mai nơi công viên ấy.

"Họ chắc chắn sẽ chấp nhận con." - Cô Mỹ khẳng định chắc nịch.

"Sao mẹ có thể chắc chắn như vậy? Nhìn mẹ có vẻ đang băng khoăn nhì? Con đã cho mẹ thời gian đến qua Tết đấy. Quá có lợi cho mẹ rồi!" - Hấn nói, giọng vẫn không một tí cảm xúc nào.

"Được... được rồi." - Cô Mỹ thờ dài, miễn cưỡng nói - "Dù sao cũng cảm ơn con đã tha thứ và chấp nhận mẹ."

"Vậy con lên lầu đây." - Hấn đứng dậy dứt khoát quay người bước đi.

Lại bỏ trốn. Cứ trốn tránh như vậy thì tốt hơn sao? Bỏ mẹ đồng loạt đứng dậy. Mẹ đến ngồi kế bên cô Mỹ, đưa tay vỗ vai an ủi cô:

"Chuyện này... Thằng bé cũng khó chấp nhận hoàn toàn. Cậu đừng buồn."

"Minh hiểu. Trong khoảng thời gian này mong gia đình cậu chăm sóc thằng nhỏ thật tốt. Minh về đây." - Cô Mỹ mệt mỏi đứng dậy tay không ngừng day day trán.

"Ừ để mình tiễn cậu." - Nói rồi mẹ đi theo cô Mỹ ra cửa.

Chỉ còn mình tôi với bố nơi phòng khách lạnh lẽo. Bố nháy mắt nhìn tôi, bảo tôi lên kia nói chuyện với hấn. Tôi gật đầu rồi chậm rãi lên lầu. Bỏ đạo này hóc hác quá, rầu cũng chưa cạo nữa.

Ngập ngừng gõ cửa phòng hấn tôi nhỏ giọng:

"Chị vào nhé!"

"Ừ." - Hấn trả lời ngay lập tức.

Tôi ló đầu vào nhìn. Hấn đang đứng gần cửa sổ, nhìn xuống sân, mỗi khi nào có chuyện không vui hấn đều như vậy. Tôi lọt tọt đi vô, đứng sau lưng hấn, chạm nhẹ vào gấu áo hấn, lí nhí hỏi:

"Sao cậu không đi cùng cô Mỹ luôn? Cô ấy buồn lắm đó."

Nói thật thì khi nghe hấn bảo sẽ ở đây đến hết Tết tôi vui như mớ cò trong bụng ấy. Vì cái suy nghĩ đó mà tôi bây giờ đang rất áy náy.

"Không phải chị hôm qua mới bảo tôi không được đi ư?" - Hấn nhướn mày cười nham hiểm.

"Tại lúc đó..." - Tôi lắp bắp như gà mổ thóc.

"Lại đây." - Hấn ngoắc tay kêu tôi đến gần.

Tôi đỏ mặt e thẹn làm theo lời hấn. Xí, biết rõ hôm qua tôi bị nhay cảm mà còn. Hấn cũng đâu có muốn đi đâu. Thế mà quay qua nói tôi kia. Đến gần hấn rồi tôi cũng chẳng biết phải làm gì đành cúi mặt xuống nhìn mấy ngón chân của mình. Tội nó quíu hết lại rồi. Hấn cười rồi nhẹ nhàng ôm lấy tôi. Để cằm tôi tựa lên vai, hấn cúi người xuống thì thầm vào tai tôi, nhột nhột:

"Vậy là chị muốn tôi đi hả?"

"Không... không có." - Tôi vội vàng nói. Tôi chỉ là hơi chột dạ thôi.

"Tôi cũng không ở đây lâu đâu. Chị phải biết trân trọng một tí đấy." - Hấn cười buồn, từng hơi thở phả vào tai tôi nóng ran.

Tôi không nói gì nữa chỉ âm thầm ôm hấn, cảm nhận từng nhịp thở, từng nhịp đập nơi hấn. Cảm giác yên bình này có muốn mua cũng không mua được. Trân trọng nó là điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ.

Gia đình mới của hấn như thế nào nhỉ? Bố mới của hấn làm gì? Cô Mỹ làm gì? Nhà mới của hấn ở đâu? Có xa nơi này không? Gia đình đó có rắc rối không? Rồi mối quan hệ giữa thầy Thiên, Trinh, hấn, cô Mỹ là sao? Tại sao cô Mỹ lại nói Trinh và thầy Thiên đình hôn? Tại sao thầy Thiên lại nói Trinh là em gái thầy? Tất cả là sao? Liệu những thứ đó có làm liên lụy đến hấn không? Tôi tất cả đều muốn biết. Vì hấn là tất cả đối với tôi.

---

À xin lỗi vì tác giả là một con cuồng bạc xâu (^o^)/ nên tác giả sẽ truyền cái tư tưởng đó khắp truyện (^.<)/

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 44: Cắm Trại: Con Giun Đáng Ghét.

Mấy ngày sau, cả nhà tôi dường như đã trở lại bình thường. Ai cũng cố gắng hạn chế nhắc về cô Mỹ. Khoảng thời gian hấn còn ở đây rất ngắn ngủi, không nên để mọi người không thoải mái, không vui. Mỗi ngày hấn đều đeo tôi đi học rồi đeo tôi về, đó là niềm hạnh phúc mỗi ngày của tôi đấy. Khi nào rảnh thì bố sẽ chờ hai đứa tôi đi học. Thật sự là cả nhà đang rất cố gắng.

Thầy Thiên vẫn như vậy. Vẫn như bình thường, vui vẻ lên lớp, trông không có vẻ gì là biết đến việc mình còn có một thằng em trai và nó đang học trong trường mình dạy. Cô Mỹ chắc chưa nói gì rồi. Chuyện mình có một đứa con riêng khác thật sự rất khó nói, đặc biệt là với người chồng mới. Nếu vậy thì cô Mỹ đứng nói, để hấn ở cùng gia đình thì luôn đi, vậy không tốt hơn sao? Vừa nghĩ đến đó tôi liền nhéo má mình một cái, chuyện tầm phào.

Thời gian thấm thoát trôi như ngựa chạy, mới đó mà một tháng nữa đã trôi qua. Sắp đến ngày hội cắm trại ở trường rồi. Máy đứa trong lớp nói riêng và toàn trường nói chung đang tất bật chuẩn bị cho ngày hội đó. Tội nó còn hăng hái hơn cả ôn thi nữa cơ. Dù sao cũng đã vượt qua kì thi HK1 cùng mấy bài kiểm tra 15 phút an toàn nên tội nó đứa nào cũng tràn đầy sức lực. Có đứa bỏ cả học thêm để làm công trại, tập múa lửa và dân vũ. Ngày trại năm nay là năm cuối của bọn "gà trâu" này rồi, năm sau dù muốn cũng khó mà có được những khoảnh khắc vui vẻ bên tụi "siêu trâu" này. Tôi cũng không nằm ngoài, chạy đôn chạy đáo đi mua đồ cho tụi nó dựng công. Năm nào cũng vậy, cứ đến lúc trại là nhà tôi hao hụt đi vài cây trúc cảnh, lũ này biết lợi dụng ghê.

Hấn chẳng khác tôi là bao cũng bận tới mệt tới mõi. Thời gian hai đứa thấy mặt nhau chẳng được nhiều. Lúc đi học còn được đi chung nhưng lúc về thì đứa nào cũng tới mò tới mội lết cái xác tàn tạ rã rời về. Vì mệt mỏi quá mà chỉ chào nhau bằng quơ được hai ba tiếng rồi chui vào phòng nằm ngủ. Tuy cực thật nhưng vui lắm, người ta nói, cái tuổi học sinh cấp ba là cái tuổi vui nhất, tuyệt vời nhất, đáng quý nhất. Vì ở cái tuổi này, chúng ta đã đủ lớn để hiểu rõ về cảm xúc của mình, về niềm vui, nỗi buồn. Lúc trưởng thành rồi, khi nhớ về những kỷ niệm vui có, buồn có ở cái thời này, chắc chắn ai cũng có rất nhiều điều để kể.

Sau bao nhiêu ngày mệt mỏi, đau khổ, quần quai chuẩn bị thì cái ngày mà cả đời học sinh mong muốn nhất cũng đã đến. Cắm trại à, ta tới đây!!! Ta tới để chà đạp mị đây!!!

---

"Lớp chị cắm trại ở khu nào vậy?" - Hấn từ đâu tới kêu kêu vai tôi.

Tôi đang ngáo ngơ ôm một đồng lá nào đó không biết tên đi nhong nhong dưới trời nắng gắt để giao cho bọn con trai hoàn thành nốt công trại, chiều là cắm rồi mà lớp tôi còn đang nhòn nhơ, công trại còn chưa xong. Bị hấn gọi bất ngờ, tôi nhất thời không kịp phản ứng. Tôi ngó ra đằng sau, thở ra mấy hơi cho đỡ mệt mới nói:

"Đằng trước á. Khu 15."

"Có cần tôi cầm giúp không?" - Hấn quan tâm đến gần giờ tay định hốt đám lá trên tay tôi.

"Không cần đâu, trước mặt rồi. Mà lớp cậu làm xong rồi hả?" - Tôi liếc mắt về khu vực lớp hấn, đúng là làm xong thật rồi, công trại đẹp thật!

"Vậy tôi đi mua nước cho. Chị uống Sting hả? Đứng bên lớp chị đợi nha." - Hấn nói xong rồi lúi từ đâu từ khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp tôi.

Ấy dà, đang ở giữa trường đây nhá! Có cần thể hiện tình cảm vậy không nè. Làm người ta ngại chết mất. Dưới cái nắng 37 độ da mặt tôi đã bị hâm nóng lên Maximum, đó là như bị ai đó tạt sơn vào mặt. Tôi vội vàng quay qua chỗ khác, nhanh chóng phóng về lớp bỏ mặc cái tên kia đang hí hửng với nụ cười khá dễ tiện trên môi. Dù ngày nào hấn cũng làm mấy cái hành động sến rện này nhưng tôi khó có thể nào thích ứng được, thật sự là rất ngượng a.

"Con quý lâu vô xừ hà." - Nhỏ lớp trưởng chần lừ đang chống nạnh đi tới đi lui một cách mất kiên nhẫn thấy bóng dáng tôi xuất hiện thì liền bạo hành tôi không thương tiếc.

"Có chút chuyện ha ha ha." - Tôi méo mặt cười khi bị nhỏ nhéo má một cách vô cùng bạo lực.

"Gớm nói chuyện với trai thì có. Thấy trai đẹp là tươm tướp tươm tướp. Nhanh đưa lá cho lủ "buê đuô" kia làm đi." - Nhỏ sau khi nhéo tôi "thỏa mãn" tằm lòng thì mới chịu thả ra.

"Yes sir." - Tôi giờ tay chào theo kiểu quân đội rồi nhanh chóng co giò biến ngay, ở lại đây lâu thì khéo bị tàn tạ dung nhan. Con nhỏ này, một chút nữ tính cũng không có.

---

Trưa hôm đó, cả trường như khoác một bộ áo mới, long lanh và đầy sắc màu. Tôi đứng trên lầu nhìn xuống, mắt sáng hơn sao, lời điện thoại ra chụp "tách tách" liên tục. Chỉ trong một buổi, ngôi trường với hai màu vàng xanh chủ đạo nhàm chán đã được điểm xuyến thêm những màu sắc tươi mới khác như đỏ, hồng, xanh dot chuối, vàng neon, mây mây và vân vân. Đã vậy các lớp lại rất chịu chơi sắm một hệ thống đèn rực rỡ treo khắp trại, buổi tối sẽ đẹp phải biết. Thật mãn nhãn nha. Âm thanh sôi động phát ra từ dàn amply của trường càng khiến tinh thần của tụi học sinh thêm rạo rức. Trường tụi học thì học nhưng đã chơi là chơi hết mình.

Bây giờ mọi người đang tham gia các trò chơi nhỏ mở màn cho buổi cắm trại. Mở đầu là trò kéo co độ sức khỏe cùng độ trâu bò của mỗi lớp, sau đó là các trò chơi thì lung lạn dạn dĩ chia theo cấp bậc phù hợp với mỗi khối. Khối 10 sẽ nhẹ nhàng nhất và khối 12 sẽ nặng nề, ghê gớm nhất. Ba cái thùng chứa đầy nổi kinh hoàng thách thức người chơi đã được mang ra, theo đó là mấy thành viên trong ban tổ chức, mặt đầy ý gian. Cái lủ này chắc là lủ hạnh phúc nhất rồi. Nhỏ năm ngoài, thằng bạn cùng lớp tôi phải thọt tay vào một thùng đầy ếch, ễnh ương, cóc, nhái,... để moi ra những viên bi màu sắc lố lẹt, chỉ nhìn thôi tôi đã muốn xỉu, kinh dị còn hơn Annabelle (con mẹ này thì quá nổi tiếng rồi -\_-). Mong là lát nữa tụi tôi không bị bọn nó đùn đẩy trách nhiệm. Hai năm qua tôi đã trốn một cách vô cùng thành công, năm nay chắc chắn cũng vậy.

"Con Hạ, con Vy đâu?" - Lại giọng "chị" lớp trưởng vắng vắng xa xăm

"Em đây thưa chị." - Tôi cùng Đinh Vy đồng thanh đáp.

"Ra chơi đi kia. Bọn kia nó đi nấu ăn lát làm ấm thực rồi. Đang thiếu người." - Chị ấy hùng hồn bước đến, tóc bay phấp phật trong gió, mặt đầy nét đe dọa. Nếu tôi dám cãi lời, chị ấy sẽ một cước vắt tôi xuống lầu. Tiến thoái lưỡng nan, đường nào cũng chết.

Hai tụi tôi, miệng méo xệch, mắt giật giật, hai tay run run, hai chân quịu lại không thành tiếng đứng trong hàng đầu đôn, đứng hơn là cậm phần nhìn "kẻ thù" đang cười khoai trá bên ngoài. Sao "chị đại" 12A1 không chơi mà bắt con dân đen thú này chơi hả??? HẢ????

"Lớp 12A1 và lớp 12B5 chuẩn bị." - Tiếng trọng tài vang lên thật hùng hổ oai dũng giục chúng tôi ra trận. - "BẮT ĐẦU!!!"

Vâng! Đây là đấu trường sinh tử, "The Hunger Games", một đi không trở lại, tính mạng như cọng chỉ mỏng, gió thổi cũng đứt. Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán nhìn mấy đứa trước mình từng đứa từng đứa một quyền sinh, chết không toàn thây. Đinh Vy mặt mảy xanh lè, đôi mắt ngấn lệ, cảm viên bi đỏ chót quay về, vừa bỏ vào rổ của đội liền chạy ra gốc cây nòn thốc nòn tháo. Trách sao được, tiểu thư như nàng ta, đến con kiến nhỏ hơn cục ghèn còn không dám đụng thì nói chi cái thứ quái quỷ gì đó bên trong thùng. Đinh Vy sau khi nòn xong liền quay qua nhìn tôi với ánh mắt tiễn biệt đầy thương cảm, đừng dọa người như vậy chứ!

"12A1 đã có một bạn bỏ cuộc, lợi thế đang nghiêng dần về 12B5. Lướt tiếp theo sẽ như thế nào đây? Thú vị quá!" - Giọng bình luận vang lên đầy thích thú.

Mà cha nhà mày nhá! Trêu người chị này à! Đến lượt chị mày đó nhá! Là ai? Là ai đã ban cho chị cái điểm phúc này hả??? Là đồng bọn chúng mày! Chị có thành ma cũng sẽ ám chết mày. "Bà La Sát" lớp tôi nữa, tôi sẽ ám tắt. Thờ một hơi dài, thật đều, tôi chậm rãi đi đến cái thùng đó. MẠCH, gân đều nổi lên hết. Nhắm mắt lại, chỉ cần nhắm mắt lại là được. Hèn quá, hèn không có ở đây, đỡ phải nhục nhã khi để bị thấy bộ dạng mặt hồn của tôi. Bị bọn kia cười thoỉ mũi cũng không xi hỏ bằng việc bị hần thấy. Thu hết can đảm, tôi thọt tay xuống dưới, mắt nhắm tịt, hồi hộp đến nín cả thở. Cầu cho vừa thọt tay xuống là lấy được viên bi luôn.

MÁ OI!!! Cái gì mà nhột quá vậy nè. Há há há. Không nhột nhất, không trơn tuột, vậy chắc chắn loài lưỡng cư đã bị loại. OUT! An tâm rồi. Viên bi đâu ta, sao mò hoài không thấy. Tôi cố rướn người mò dưới đáy thùng, mấy cái thứ xung quanh cứ ngo quẩy, khó chịu chết mất, không biết là gì nhỉ? Quên đi, phải nhanh chóng hoàn thành, dù bên trong là cái gì thì cũng không tốt đẹp đâu. Cuối cùng cũng mò được mày, ha ha. Tôi cảm viên bi lên, đưa mắt nhìn, mặt đầy vẻ kiêu hãnh, có gì đâu mà...

"Á á á. Cứu con vói. Con giun kia." - Tôi hét như chưa từng được hét, chơi luôn viên bi vào mặt thẳng nhóc bình luận viên làm nó ngã ngựa, con giun theo đó cũng được đá càn phá trên mặt nó.

Tiếp theo tiếng hét kinh hoàng của tôi là tiếng hét kinh thiên động địa của thẳng bé. Thiệt tai thiện tai.

Cái giây phút mà tôi nhìn cánh tay mình là cái giây phút tôi hối hận nhất. Cả cuộc đời này, m sẽ không quên đâu!! Con quý giun khốn nạn, con quý giun chết tiệt. Lúc tôi cảm viên bi lên cũng là lúc nó lợi dụng cơ hội để trốn thoát, kiên quyết quẩn chặt vào viên bi đỏ để nhìn thấy ánh sáng. Nó nào có biết rằng, khoảnh khắc nó thấy "mặt trời bé con", thấy được từng tia nắng vàng ươm đùa nghịch với nó thì cuộc đời tôi sậm đen, bề tặc hoàn toàn. Hại chết người ta rồi.

Cả sân được trận cười no nê. Tôi thì nước mắt ngấn dài chạy ra làm nũng với hần, chỉ là làm nũng trong bí mật thôi a. Được hần ôm vào lòng, khẽ vuốt đầu an ủi tôi liền hết khóc, thay vào đó là bộ mặt gian đến tột đỉnh, màu "đỏ" trào dâng. Ai za, cuộc đời tôi vẫn chưa bị thương lắm

"Ngoan nào. Lát mua âm thực cho ăn." - Hần búng mũi tôi nói, cái đó là đồ dành con nít đó ghen.

"Nhớ mua hết các gian hàng luôn nghe chưa!" - Tôi cạ đầu vào ngực hần, hip mắt nói

"Rồi rồi. Mà chị này, nhà vệ sinh nam hồi lần đó chị không ngửi thấy gì à? Ra thôi." - Hần không để tôi tận hưởng hết, ngay lập tức kéo áo tôi ra ngoài. Chỉ là hết chỗ rồi thôi nha.

Những tưởng hần chỉ nói đùa để tôi thôi những nheo mề nheo, vậy mà giờ âm thực hần mua hết thật. Ôm đồng đó ăn trong tay, nụ cười tôi dài lên đến mang tai, chén sạch trong tích tắc. Đinh Vy vừa thò tay qua định cuỗm một miếng nào tôi sẽ quay qua cắn nàng miếng đó. Cô nàng khóc lóc thảm thiết nằng tôi không thương cô nàng, có đồ ăn là quên bạn, không thương hoa tiếc ngọc, không biết đồng cảm với người mới bị hù cho bán sống bán chết, vân vân. Tôi mặc kệ, đồ ăn là cuộc sống, là sinh mạng của tôi, có chết cũng không chia sẻ, há há há. Cơ mà ợ, no chết mất thôi, lát làm sao ăn com tôi nhỉ? Đã đồng tiền rồi mà. Sẽ có thịt nướng và trứng cuộn đấy!

Ánh nắng gay gắt đã dịu lại. Mặt trời dần nép mình sau những tán cây me Tây nhường chỗ cho ánh sáng dịu nhẹ, huyền ảo của mặt trăng. Bóng tối dần bao trùm lấy màu xanh thẫm thẫm bất mắt của bầu trời. Từng dãy lớp đã lên đèn, những ánh đèn rực rỡ sắc màu. Cả sân trường yên ắng hẳn. Mỗi lớp đang chuẩn bị bữa ăn âm cúng cho mình. Mùi hương tỏa bay khắp nơi, từng làn khói trắng bay nghi ngút lên cao, vui đùa cùng những vì sao lấp lánh. Thật là yên bình và thoải mái. Lâu lâu lại vang lên mấy tiếng cười đùa rôm rả từ lầu trại của mấy lớp. Một đồng cui lớn đã được xếp gọn giữa sân chỉ trông chờ được ăn một mối lửa và sáng rực lên trong đêm.

Ăn uống thỏa mãn tôi lon ton chạy ra ngoài kiếm hần. Cái này là do mẹ Đinh Vy bỏ rơi tôi trước nhá chứ không phải tôi mê hần quá nên mới đi đâu. Nàng ta đang đi tìm thầy Thiên để đưa món trứng cuộn mà nàng ta đã cắt công lên lút ăn hồi của tôi. Xì! Con người có trai quên bạn.

Tôi dừng lại ngắm nghía khắp nơi một tí rồi lại chậm chạp lết qua lầu lớp hần. Ở người tôi cần tìm kia rồi. Hần đang bị bọn bạn cùng lớp ức hiếp, bắt bẻ hết cháo này rồi kiêng bao rác kia. Bỗng máu "muốn che chở" của tôi nổi lên. Tôi hùng hổ nhảy bổ ra trước mặt hần, nói với thằng Kỳ bạn hần kể bên:

"Em xách bao rác giúp Khải nha. Chị mượn thẳng nhóc chút."

Rồi không kịp để bé Kỳ phản đối tôi dúi bao rác từ tay hần qua tay Kỳ, mình thì chia tay bắt lấy tay hần nhảy chân sáo lỏ đi, bỏ lại sau lưng thẳng bé kia trở mặt ngu ngơ. Tội lỗi quá. Còn hần thì "ngoan ngoan" một cách khoai trá đi theo "vị cứu tinh" là tôi, cười không ngớt.

Hai đứa tôi ngồi trên bệ chậu cây bằng gỗ đó, dung đưa chân ngắm sao. Tôi chủ động nắm tay hần, tìm hỏi âm nơi bàn tay đó, miệng cười tùm tùm. Hần cả buổi ngồi im ru, để mặc tôi càn quấy. Hôm nay hiền ghê ta ơi! Mà vậy cũng tốt, lâu lâu mới có dịp, tôi bền luôn.

"So you can keep me

Inside the pocket

Of your ripped jeans

Holdin' me closer

Still our eyes meet

You won't ever be alone"

Âm thanh nhẹ nhàng cùng giọng hát trầm ấm của Ed Sheeran vang lên phá vỡ sự yên tĩnh trên sân trường này giờ. "Photograph" - bài hát tôi yêu thích. Thật hay, thật thấm, thật lãng mạn. Tôi rất thích những bản tình ca nhẹ

nhàng như vậy. Luôn đọng trong lòng ta một thứ gì đó, vương vấn, chỉ muốn nghe đi nghe lại.

"We keep this love in this photograph

We made these memories for ourselves

Where our eyes are never closing

Our hearts were never broken

Times forever frozen still."

Cảm nhận trên đỉnh đầu có thứ gì đó khẽ lướt qua. Tôi nhúc nhích, ngược lên xem thử. Một chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống theo làn gió lạnh. Hắn đưa tay phôi lá xuống giúp tôi, không quên vuốt tóc tôi. Tôi nay lăng mạn quá chứ! Khỏi phải đi đầu hện hò cho xa.

"Cho chị "- Hắn nói, từ đầu lúi ra hai cái vòng phát quang màu vàng pha chút hot pink rồi đưa cho tôi một cái, hắn lấy một cái.

Cầm vòng phát quang trên tay, tôi tâm tía nó không thương tiếc. Wow đẹp thật, hàng hiếm đấy nha. Đeo vào tay vừa y luôn. Hôm bữa tôi mới xem trên facebook còn chưa kịp đặt, thế mà hắn đã mua rồi cơ đó. Tốt, good job!

"Cảm ơn nha!" - Tôi cười toe toét.

Bỗng nhạc bị tắt ngang giữa chừng, những ánh đèn pha sáng trưng trên sân khấu cũng đen ngòm chỉ để lại một tia sáng nho nhỏ chiếu về phía giữa sân.

"Các bạn nào đang đứng gần đồng chí xin hãy lùi ra sau. Chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu có ai bị trở thành bê thuì." - Giọng nói dí dỏm này của thầy Tổng phụ trách chẳng lẫn vào đâu được.

"Sắp đốt lửa trại rồi, ra coi thôi." - Hắn đứng dậy, tay hắn đảo chính thoát ra khỏi lòng bàn tay của tôi để nắm ngược lại.

"Ok." - tôi tí ta tí tớn, mặt đầy vẻ hào hứng chạy theo sau hắn.

Chúng tôi dùng hết sức bình sinh để chen vào giữa vòng tròn do đám đồng tạo thành quanh đám củi, sau bao cố gắng cuối cùng cũng chọn được vị trí vô cùng thuận lợi tuy có hơi ngột ngạt tí. Ban tổ chức đang diễn hoạt cảnh, năm nào cũng vậy, trước khi nổi lửa thì luôn có kịch vui cho cả bọn xem, đứng hơn là mấy câu chuyện "phịa" tằm phảo về nguồn gốc của lửa do những khối óc "vĩ đại" kia nghĩ ra. Ở vị trí danh dự trên tầng cao nhất của trường, thầy hiệu trưởng đứng oai hùng nơi đó, tay giờ cao ngon đuốc tỏa ra màu vàng nóng bỏng trong đêm. Men theo sợi dây thừng tằm xằng bắt ngang treo lủng lẳng trên đầu tụi học sinh, lửa bắt đầu lan ra rồi chạy ngay đến điểm đích. Đám củi mới phút trước còn hôi nồng mùi xăng, chán ngắt mà phút sau đã bùng lên thật hoành tráng, sáng rực cả một vùng. Cả bọn như người tiên sử mới lần đầu thấy lửa, hô hào um sùm rồi tăng động chạy vòng vòng lửa trại. Thật vui nga!

Tôi được hắn nắm tay bảo vệ, dù bị dòng người chen chúc xô đẩy cũng không sợ, yên tâm đi theo hắn. Tuy nhiên, đang cao hứng nhảy nhót theo điệu nhạc EDM sôi động, tôi bị một đám người nào đó va phải, đứng hơn là chen giữa chúng tôi, bị tác động mạnh một cách bất ngờ tôi theo phản xạ tự nhiên né ra, tay buông khỏi tay hắn. Đến lúc nhận ra sự trống vắng nơi tay mình tôi ngơ ngác nhìn xung quanh. Chết bà rồi, mất đầu hắn rồi. Khu này đông như kiến cò, lại còn bị xô đẩy, tôi cứ thế không định hướng đi theo một vòng tròn. Hắn đâu mất rồi, hu hu. Bây giờ chen ra cũng không được, ngược dòng cũng không xong, chắc hắn bị đẩy về một nơi xa xôi lắm rồi. Tôi phải cố chen thôi, chời oi, gần ra hết coi, chị bị khó thở, chị bị bệnh tim, chị chết bây giờ. Đang quần quai đau khổ để tìm kiếm hắn thì một màu sắc khá quen lướt qua mắt tôi, vàng và hot pink, là chiếc vòng phát quang hắn mới cho tôi. Nhìn cánh tay người con trai trước mặt tôi cười đắc chí, há há, cuối cùng cũng tìm được. Tôi chạy nhanh đến chỗ hắn, không kiêng dè gì mà nắm chặt bàn tay ấy. Làm tôi sợ hết hồn, tưởng lạc nhau giữa chốn "thành đô" rồi chứ.

Cơ mà sao tay hắn không mềm mại như mấy phút trước nhỉ? Nó cứng cứng, thô thô sao ấy. Mà hắn mới mua đồng hồ à? Tôi nhủ mảy nhìn cánh tay vừa quen vừa lạ mà tôi đang gất gao nắm chặt rồi lại ngược lên trên soi đáng người. Hình như có hơi lùn với đó con hơn hắn. Tôi nhớ hắn cao hơn tôi cả một cái đầu mà "hắn" này thì chỉ có nửa cái. Một tia sáng bỗng xẹt qua đầu tôi, não bắt đầu được thông thoáng. Thấy bà chưa, lùn người rồi. Không dễ tới kịp hồi hận thì "hắn" quay lại. Một khuôn mặt chẳng lạ lắm tí nào. Mẹ ơi, "hắn" đó là bạn lớp trưởng hotboy lớp 12A2 - Trịnh Anh Khoa đây mà. Tôi cười nham nhở nhìn cậu ta, tay tú từ chậm rãi thả tay cậu ta ra. Cậu ta trở mặt nhìn tôi, chắc cậu ta nghĩ tôi là con nhỏ biến thái đang lợi dụng cơ hội thì bị phát hiện đây mà. Trách tôi sao được. Ai bảo đeo vòng giống hắn làm chi. Sao không mua vòng giống bọn kia kia, giữa một rừng giống nhau, tự dung cậu ta nổi lên nên tôi nhầm là đúng rồi.

"Xin lỗi nha. Nhầm người. Hề hề." - Tôi cười hề hề tìm lối để đánh bài chuẩn.

"Ai cho cậu đi." - Anh Khoa bỗng kéo tay tôi lại, rồi như không có chuyện gì tôi chạy vòng vòng trong đám đông.

Ơ cái đệt. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Tôi ngu người nhìn tay mình bị tay cậu ta nắm chặt. WTF? Sức nóng của lửa trại ngày càng to hơn, áo tôi ướt đầm mồ hôi, thờ hồng hộc chạy theo cậu ta. Dù có thế nào cũng không rút tay ra được, nếu dừng lại sẽ bị đâm chết. Nhất định là cậu ta bị điên, đẹp mà khủng hay tại FA lâu năm nên mới vậy hà trời? Tôi muốn kiểm hắn mà, Khải ơi cứu chị với. Cơ mà dù than thở như thế nào cũng không tác dụng, đành phải dùng sức mình thôi:

"Thả ra coi. Ông bị điên hả?" - Tôi hét to, giăng tay ra khỏi tay cậu ta, nãy giờ lịch sự đủ rồi nha. Thế nhưng ông trời không hiểu lòng tôi, tay tôi vẫn không thể rút ra được.

"Không phải cậu muốn nắm tay tôi nên mới làm vậy à? Tôi cho cậu toại nguyện đó!" - Cậu ta cười hề tiện. Phí cả nét đẹp trai vạn gái mê kia.

"Đã bảo là nhầm người rồi..." - Tôi lấy tay còn lại chỉ thẳng cậu ta để dần mặt nhưng lại bị cắt ngang.

Đang hùng hồn chỉ trỏ tay chân thì một cánh tay khác nắm lấy tay tôi, kéo tôi ra khỏi tên hotboy "hentai" kia. Tôi quay qua nhìn, ánh mắt tò đầy vẻ biết ơn. Tiểu Khải của chị, em đến thật đúng lúc a.

"Kiểm chị này giờ một thật. Sao lại chạy loạn tùm lùm vậy? Nóng chết mất, ra ngoài thôi." - Hắn nói với tôi. Ánh mắt đầy vẻ quan tâm, không thêm đề ý đến tên phiền toái kia. Ôi giọng nói trầm ấm gọi cảm động thật mê luyến.

Tôi mỉm cười mãn nguyện khi được hắn kéo tay ra ngoài, không quên quay qua tên kia cười khinh bỉ. Há há tưởng hot boy thì muốn làm gì cũng được à. Lớp trưởng 12A2, chị nhớ mặt em rồi đó, à nhầm em vào danh sách đen của chị rồi đó. Cuối cùng cũng thoát khỏi được cái đồng búi nhúi kia, mặt đứt hơi. Hắn kéo tôi đến góc phượng gần đó rồi dừng lại. Hắn cũng như tôi, một mảng áo ướt đầm, chắc nãy giờ kiểm tôi mệt lắm đây. Tôi lỉ dăng trào, tôi kéo gấu áo hắn nói:

"Mệt không? Chị lấy nước cho nha!"

"Hồi nãy nắm tay ai vậy?" - Hắn quay lại, khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt chẳng có tí hơi ấm nào.

Ơ, không phải hắn biết tôi bị bắt nạt mới đến ứng cứu à? Sao giờ hỏi lạ vậy? Giận rồi ư? Sao mặt đen sầm vậy? Hiểu lắm mà, hu hu.

"Chị nhận nhầm người. Tên đó đeo vòng giống cậu nên chị tưởng cậu mà không nghĩ ngại nhiều lần nắm tay. Chị hối hận rồi. Hu hu. Tên đó bị khủng đó." - Tôi mếu máo nói, không quên trung ra bộ mặt "mèo đi hia".

"Biết ngay mà. Hậu đậu quá. Lúc nãy chọc chị thôi. Ha ha." - Hắn cười ha ha nhéo má tôi.

"Cái đó đáng ghét." - Tôi đánh hắn bôm bốp. đám lửa tôi, làm tôi sợ muốn chết, làm tôi nặng nước mắt nãy giờ.

Cho cái sự cổ đó vào quên lãng, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi và hắn tiếp tục tận hưởng ngày trại hết mình. Rút kinh nghiệm lần trước, chúng tôi né đám đông ra hết cỡ, chỉ chọn những nơi thoải mái mà dạo vòng quanh, xem các lớp khác múa lửa. Buổi cảm trại cuối cùng tại trường của tôi thật đáng "bát com đồng tiền" khi có hắn bên cạnh.

Chẳng mấy chốc đã đến nửa đêm.

00:30

Lửa trại dần tàn, đám đông lại giải tán ai về lớp nấy để tận hưởng cái thanh bình của buổi đêm. Mùi thịt nướng, khoai nướng tỏa lên thơm phức. Đến giờ ăn đêm - tiệc BBQ. Tôi và hắn tạm thời tách nhau ra để về lều. Chạy nhảy dữ quá, bụng tôi cứ kêu rột rột, gào rống dữ dội. Cuối cùng Đình Vy cũng chịu xuất hiện. Khuôn mặt đầy vẻ thỏa mãn, vừa thấy tôi liền hớn hờ chạy ra khoe thành tích:

"Đoán xem tui mới đi đâu về?"

"Chỗ thầy Thiên." - Tôi ngáp một cái, bâng quơ trả lời.

"Sao biết?" - Nàng ta cười hí hờ hỏi.

"Tôi kí sinh trong đầu bà mà." - Tôi vờn vai hai cái, lần theo mũi hương của thịt ra sau lều. - "Cuớp trứng cuộn của tôi cho thầy Thiên vui quá ha!"

"Sao biết?" - Lần này nàng ta ngạc nhiên thật.

"Tôi ăn nào bà dễ sống mà." - Tôi vận người ba cái, cầm một xiên thịt nhai nhóp nhép.

"Hi hi, tại thầy cứ chạy khắp nơi, hết lo cái này đến lo cái kia, cả buổi chẳng ăn được cái gì nên..." - Nàng ta trưng khuôn mặt đỏ bừng như khi ăn ớt ra.

"Hoy biết rồi, ăn đi má. Hai người ghê lắm!" - Tôi nhún vai bốn cái, nhét luôn xiên thịt đang ăn dở vào miệng nàng ta. - "Mà nè hồi nãy tôi gặp một chuyện kinh khủng lắm!"

Tôi sức nhớ ra, kéo Đình Vy lại kể về tên Trịnh Anh Khoa kia, cái tên trời đánh đó. Nàng ta mới đầu không tin còn bảo tôi bêu xấu người khác, tôi cũng rướn cổ lên cãi lại. Hai con chí chóe một hồi không để ý chén sạch luôn một đĩa đầy thịt. Lập tức hai con bé tội nghiệp liền bị bạn lớp trưởng "lưu quy" cầm thực, nước mắt nước mũi đầy mặt nhìn bọn kia ăn uống no say trước mặt mình. Sau nỗ lực xin xỏ hối lỗi, cuối cùng hai đứa cũng được cho phép ăn. Buổi trại đầu tiên kết thúc bằng tràng cười giòn tan. Tôi nay tuy có một thật đấy nhưng vui thì không đâu kể siết. Năm sau sẽ nhớ tội bấy lắm.

Sau khi tranh giành "một mắt một còn" với tụi con gái cùng lớp, tôi đã thành công chiếm trọn hai bàn để nằm. Đang yên vị một cách đắc thắng trên ngời vị của mình, điện thoại rung lên báo tin nhắn.

"Ngủ ngon nhé!" - Dòng tin nhắn sáng trưng hiện lên. Là của hần.

"Cậu cũng vậy." - Tôi nhắn tin lại

"Đừng có vì nhớ tôi quá mà không ngủ được, đêm hôm trốn xuống dưới nha." - Hần nhắn tin trêu chọc tôi.

"Xì không biết ai mất ngủ đâu." - Tôi không vừa, nhắn xong còn cười hí hửng.

Cắt điện thoại vào balo tôi đắp mền kín mít, khép mắt ngủ ngon lành. Khí trời gần xuân, không lạnh không nóng, mà mát mẻ, thoáng đãng dễ chịu. Oáp, phải ngủ thật ngon và mơ những giấc mơ đẹp thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lữ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 45: Trả Thù Thất Bại

Buổi trại 2 ngày 1 đêm đã kết thúc mỹ mãn trong sự vui vẻ và hồ hởi của lũ học sinh. Lớp tôi năm nay khá bội thu khi đạt được hai giải nhì trò chơi lớn cùng múa dân vũ cộng thêm giải ba múa lửa, khuyến khích công trại cùng tiến ẩm thực. Nhiều đồ đủ dư cho một buổi party ngoài trời. Tất niên năm nay không bị tụi nó cho nhịn đói rồi. Tôi hơn hũ thủ dọn đồ đặc của mình gọn gàng rồi chạy ra ngoài công đội bỏ tới đón. Hần đã đứng ở gốc cây tự lúc nào, thấy tôi thì mỉm cười ngọt ngào ngoác tay ra hiệu.

Trước khi ra khỏi cổng trường, tôi có ngoái đầu lại nhìn. Mọi người đã nhanh chóng dọn dẹp bãi chiến tích, những cổng trại đã bị tháo dỡ. Sân trường lại mát đi về tươi sáng, màu sắc mà quay về với thời nguyên sơ, đơn giản và khá u buồn. Từng tốp xe nối đuôi nhau đi ra về, ai ai cũng mong mau về sớm để bắt đầu kỳ nghỉ Tết 2 tuần. Nhanh thật! Mỗi ngày nào tôi còn chí chóe với hần khi hần thi đấu trường tôi vậy mà mùa xuân đã đến rồi. Đồng nghĩa với niềm vui Tết đến Xuân về chính là nỗi lo lắng, bồn chồn khi thời gian hạn và tôi cũng sống dưới một mái nhà càng bị rút ngắn đi. Chắc chắn còn những lần tôi được ngồi sau xe hần, được hần chờ đi học, được đặt tay vào túi áo khoác của hần để giữ ấm vào mỗi buổi sáng nữa rồi.

Thời dừng nghỉ nhiều quá làm gì. Nhức não lắm. Bây giờ hần vẫn đứng trước mặt tôi cùng đội bỏ với tôi dưới gốc cây này là tốt lắm rồi, không thể đòi hỏi gì thêm nữa. Hần sẽ có cuộc sống riêng của hần, tôi chẳng thể nào thay đổi được cũng chẳng thể cứ xen vào. Thu lại những suy nghĩ sâu thẳm, tôi chạy lại chỗ hần. Hần ga lăng xách giúp tôi balo, tôi đưa về mặt cảm kích một cách "lố lỉnh" nhìn hần làm hần bật cười. Những khoảnh khắc vui vẻ, hạnh phúc này, tôi nên khắc sâu trong đầu thì hơn, không nên lãng phí chất xám mà còn hại mình khi nghĩ đến những chuyện buồn.

"Làm gì mà mặt dần thối thế?" - Hần cười hi hi nháy mắt hỏi.

"Ai dần thối, tán chết giờ." - Tôi giờ tay định捏 má hần.

"Tít tít" tiếng còi xe quen thuộc vang lên bất ngờ cắt đứt cuộc nói chuyện nhảm của hai đứa. Bỏ thò đầu ra cửa xe, mặt mày sáng rỡ một cách lạ thường, miệng cười toe toét. Tôi nhanh chân chạy ra xe chào bỏ rồi trèo lên. Hần thì nặng nhọc xách hai cái balo to oạch, nhích từng bước một, thấy hơi tội nhưng mà kệ đi, ai bảo dám kêu tôi dần thối, xì.

"Xuống xách giùm em đi con." - Mẹ quay lại, dịu dàng nói.

Í mẹ cũng đi cùng bố hả? Nãy giờ lo nhìn hần không để ý. Tôi lập tức đánh ánh nhìn của mình về phía mẹ định chống chế. Nhưng ôi trời, hôm nay mẹ ăn vận ghê ta. Mẹ bận một chiếc váy vàng nhạt, nơi tay áo điểm xuyên một chút hoa hồng nhỏ xú, thắt ngang eo là một dây ren trắng tinh, đẹp mắt. Mẹ quay đầu lại làm mái tóc dài suôn mượt ấy khẽ rơi xuống che phần nửa khuôn mặt trái xoan xinh đẹp. Ánh nắng như cũng e dè sợ làm hư vẻ đẹp thuần khiết của mẹ mà nâng niu, bao quanh mẹ, trông mẹ chẳng khác nào nữ chính ngôn tình. Đẹp một cách cao quý nhưng không chói lóa mà nhẹ nhàng, thanh khiết.

"Hạ, con không nghe mẹ nói à?" - Mẹ nhu dỗi mày nầu được cắt tia gọn gàng nhìn tôi.

"A, dạ?" - Tôi do bị vẻ đẹp của mẹ thu hút mà ngu người. Á á á, mẹ ơi, mẹ chính là ngự tỷ của lòng con.

"Con xách đồ giùm Khai đi." - Mẹ kiên nhẫn nhắc lại lời vừa nãy, không quên ngắt mũi tôi một cái.

"Khỏi đi mẹ ơi. Con lên rồi." - Hần cuối cùng cũng trèo lên xe được, trên trán mấy giọt mồ hơi trượt xuống theo gò má.

"Con bé này, cứ bắt nạt em." - Mẹ nhìn mặt một cách "đáng yêu" nhìn tôi, rồi quay qua hần cười hiền diệu. - "Trại vui không con?"

"Vui chứ mẹ. Hồi cấp hai chẳng bao giờ được cắm trại qua đêm cả." - Hần cố định tư thế ngồi cạnh tôi, hướng mắt lên nói chuyện với mẹ. - "À con gặp một chuyện vui lắm. Có người đến em trai cũng nhìn nhầm đi nắm tay người lạ đấy mẹ."

"Hả?" - Mẹ cùng bỏ đồng thanh hỏi.

"Ha ha, không có gì?" - Hần cười trong đau đớn khi bị tôi捏, cái, ngắt không thương tiếc.

Tên này ngày càng lộng hành. Định trả thù hả? Mơ đi nha. Tôi lườm ngược hần một cái, dùng đôi mắt chứa đầy sự đe dọa nhìn hần, ép hần im miệng. Về nhà biết tay chị nhà! Hần cười hi hửng bắt lấy bàn tay đang đặt nơi đùi hần mà捏 của tôi, sau đó nắm chặt. Tôi nhất thời đỏ mặt, miệng lắp bắp, mấy câu chữ soạn sẵn trong đầu tự dưng theo gió mà bay, bay, bay. Tay tôi cứng đờ nháy mắt nhìn hần ra hiệu bỏ mẹ còn ngồi đằng trước kia nhưng hần chẳng thèm quan tâm, miệng cười nhe nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh. Ruột cuộc chỉ có mình tôi là như con gà mắc tóc lo lắng vô ích. Haizzz, hần không sợ thì làm sao tôi phải sợ, có gì đó hết tội lỗi cho hần là xong. He he he. Yên tâm để tay mình nằm gọn trong tay hần, tôi hướng mắt ngắm cảnh vật xung quanh. Từng hàng cây lướt nhanh qua mắt tôi, nhạt nhòa, từng dòng người ùa ủa tấp nập, tất bật như không bao giờ nghỉ ngơi. Không khí mùa xuân đã tràn về đây. Từng nhánh mai, chậu mai, cây kiểng, hoa cúc,... được bày bán khắp nơi, chỉ riêng đoạn đường gần trường tôi là đã nằm sáu chỗ. Via hè được trang trí bởi nhiều cánh hoa tươi thắm đủ màu sắc, trên cao giăng đầy những dây đèn led đỏ xanh vàng tím to điểm cho bầu trời. Cứ đến Tết là thế. Từng dãy phố con đường đều được trang hoàng siêu cấp rực rỡ.

Ngồi nhìn ngắm một hồi tôi mới nhận ra đường bố đang chạy không phải về nhà. Tôi ngu ngu nhai người lên hỏi bố.

"Ủa đi đâu vậy bố?"

"Đi ăn mừng dịp được nghỉ xả hơi đầu năm." - Bố cười khúc khích nhìn mẹ.

"Yeahhh!!!" - Lâu lắm rồi nhà tôi chưa được ăn ngoài. Thích quá!

Tôi ngồi lại vị trí cũ. Quay qua nhìn hần. Hần vẫn đang bận rộn ngắm xe, tay còn đang nắm chặt tay tôi không buông mặc kệ mối nguy hiểm đang ngồi trước. Thích chơi trò mạo hiểm cảm giác mạnh đây mà. Tôi tặc lưỡi chọt eo hần mấy cái. Hần bị nhột liền quay qua nhìn thủ phạm. Tôi đá lỏng nheo trêu hần, còn chưa kịp cười thì đã bị búng trán tàn bạo. Thế là "chiến tranh" bùng nổ. Hai đứa âm thầm "tung chiêu" nhằm "đả thương" đối phương, rồi lại bụm miệng cười suốt nguyên đoạn đường đến nhà hàng.

"Đến rồi nè hai đứa. Một ngày không oánh lộn không chịu được sao? Hạ à em nó nghệt thờ." - Mẹ cắt ngang chiều kẹp cổ của tôi.

"Ừa ăn ở đây sao?" - Tôi há hốc miệng nhìn nhà hàng "chật chém" trước mắt.

Tại cái nơi này tôi đã bị hần troll một vô thật đau. Còn vì hần mà bỏ lỡ một bữa ăn ngon. Ha ha, hôm nay phải phục thù thôi. Tôi nham hiểm soạn sẵn kế hoạch trả thù trong đầu.

"Đứng rồi. Lúc trước con với thằng Khải chẳng hiểu tại làm sao mà đang nửa chừng bỏ về không ăn được." - Bố tôi gạt đầu bước xuống xe.

"Chúng nó đi chơi đấy." - Mẹ tròn mắt hăm dọa. - "Lần này hai anh chị thử trốn bố mẹ mà bỏ đi chơi xem."

"Đã bảo là học thêm nghỉ bất ngờ mà mẹ." - Tôi xối lời lấy lòng mẹ.

Mẹ tôi tặc lưỡi rồi quay gót bỏ đi cùng bố. Tôi lèo đèo theo sau, còn hần bày giờ mới lết xuống. Cái hoàn cảnh này, cái vị trí này, thật rất quen nha. Hần lần đó dám chọc tức tôi ngay trước cổng đây nè. Tôi lúc đó phải nói là nhục đến nỗi hần không thể một dao chém chém chết mình. Một ý nghĩ đen tối bỗng xẹt qua đầu, con ác ma bên trong tôi đang trỗi dậy một cách mạnh mẽ. Bộ dạng tôi lúc này nếu bị chụp được chắc chắn sẽ trở thành MEME "độc" nha. Tôi đi tới gần cửa rồi đột ngột dừng lại. Chậm chạp xoay người tôi khẽ nhủ chân mày đưa khuôn mặt khó coi nhìn hần.

"Chị đau bụng." - Tôi mếu máo nói.

"Sao vậy? Để tôi gọi mẹ nhé." - Hần lo lắng ra mặt, bộ dạng đầy vẻ "cung chiêu" tôi.

"Thôi thôi. Chị đi vô nhà vệ sinh chút. Cậu theo canh ở ngoài nha. Lỡ có gì còn gọi cậu được." - Tôi giả vờ khụy chân xuống tỏ vẻ đau bụng quặn quại, lết lết đi. Mị quả thật là một diễn viên tài năng (y)

"Ừ." - Hần đỡ tôi ra nhà vệ sinh.

Tôi chui tọt vào một phòng bất kỳ. Khi yên vị đứng trên thành bồn cầu, tôi quan sát xung quanh. Nhà vệ sinh sang trọng ngán sao có khác, vẫn như lúc trước, sàn và tường được chăm sóc kỹ càng tới nỗi bóng loáng, tôi còn có thể soi mặt mình lên nữa nè. Bồn cầu còn sáng lóa ác nữa. Sau khi quan sát xong tôi cố nín cười, thờ vờ, lấy sức và hú thật to.

"KHẢI ỒI. VÔ ĐÂY NÓI CÁIIIIIII."

Rất may vì nhà vệ sinh chẳng có ma nào, nếu không thì sẽ bị tôi hú cho mất hồn.

"Nhà vệ sinh nữ sao vào được." - Hần đáp lại, tiếng không lớn lắm.

"Vào đi. Chị nhờ chút. Giờ không ra được." - Tôi cố ép giọng mình như sắp khóc, diễn sâu đến nỗi mọi cảm xúc dồn nén dâng trào.

Vài giây sau tôi nghe tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân. Đồng thời một giọng nói thì thảo như ruồi kêu phát lên.

"Chị ở đâu?"

"Đây nè." - Tôi cũng nhỏ nhẹ đáp lại đứng trên bồn cầu thò đầu lên trên khe cửa.

"Rồi chị nói đi." - Hần vừa thấy tôi liền đi đến gần. Mặt hần lấm la lấm lét như ăn trộm trông tếu không chịu được.

"Chị có rồi mà không mang. Cậu mua cho chị đi." - Tôi gồng cơ mặt hết cỡ để nó không biến thành một nụ cười mà ép khuôn nó thành một khuôn mặt méo xẹo.

"Gi?" - Hần đờ người vài giây rồi đỏ bừng mặt.

Gớm cũng biết ngại cơ. Thế mà lúc trước chọt tôi thì khoái trá lắm. Biết tôi đau khổ ra sao không? Há há, đừng nghĩ 2 chúng tôi đã quen nhau rồi mà tôi tha thứ nhé. Mơ đi cưng. Tôi thù dai lắm, ha ha.

"Mua đi nhanh lên. Nhớ mua thuốc đau bụng nữa nghe chưa." - Tôi từ từ thụp đầu xuống, khỏi cần nhìn cũng biết hần đang bối rối vô cùng.

"Rồi... rồi." - Hần lắp bắp. Tiếng bước chân một lần nữa vang lên.

Thôi chọc nhiều đủ rồi. Tha cho nè. Tôi mở cửa phóng ra, chỉ vỏ mặt hần cười sang sảng. Hần định đi thật kìa, hần ra tới cửa rồi đó. Há dạ quá đi. Sau mấy phút nín nhịn cuối cùng tôi cũng đã được bung xả, nếu đây không phải nền nhà vệ sinh thì tôi đã lăn đùng ra cười rồi. Tính ra tôi vẫn quá tốt, đáng ra phải để hần đi mua về mới cười vỏ mặt mới được, lần sau rút kinh nghiệm.

"Chị dám lừa tôi." - Hần sau khi biết mình bị lừa, khuôn mặt "đầu lừa" của hần liền bùng nổ đầy sao.

"Trả lại cho cậu thôi." - Tôi hí hửng định lách qua người hần để chuẩn bị bụng lại nhói lên một cái.

Lần này là đau thật. Đau thật đấy. Tôi nín thờ, hồi hộp đến căng dây thần kinh. Cảm giác quen thuộc này. Tay tôi run run lòi điện thoại ra xem. Không xong rồi. Quả báo đến sớm vậy sao? Nếu biết đến sớm như vậy thì đã không nghịch đại rồi.

"Lại diễn trò gì đó?" - Hần dùng đôi mắt đầy nghi ngờ nhìn tôi.

"Mấy thứ hồi nãy chị nói á. Cậu đi mua đi. Nhanh đi." - Tôi mếu máo, lần này là thật.

"Không." - Hần thẳng thừng cự tuyệt định bước đi.

"Đừng mà. Lần này không lão đâu." - Tôi nắm áo hần không buông.

"Thế rồi tôi được gì?" - Hần quay qua, híp mắt nguy hiểm.

"Kẹo nha." - Tôi nịnh nọt. - "Phòng chị có rất nhiều kẹo."

"Không thích." - Hần nhưn mày đầy bất mãn. - "Hòn nhé."

"Éo." - Tôi tuy rất là đau khổ nhưng không thể vì thế mà hạ thấp mình.

"Vậy thôi." - Hần hất tay tôi ra giờ chân ra toan bước đi.

"Được rồi. OK. Đi mua đi. Lần này nhất định chị phải được ăn ở đây. Hứa. Thế. Mua đi." - Rồi, tôi thừa nhận, tôi quá yếu đuối. Không! Phải nói là quá mất thể diện.

Tôi ngồi trong phòng vệ sinh, nước mắt đầm đìa thương cảm cho số phận của mình. Ôi cái số kiếp nhọ này khi nào mới hết. Đến trả thù mà còn bị người ta vật lại. Chối ơi, lão Thiên à, biết trêu người quá ha. Sao cứ nhắm tôi mà trêu vậy? Tôi có tội tình gì????

## Chương 46: Bị Lỗ

"Trông hai người bỏ tui đi nữa chứ." - Mẹ ngược lên chống tay nhìn tôi, mặt vô cảm xúc.

Lúc này mới bị mẹ làm một trận qua điện thoại lúc tôi đang đau khổ chờ hân. Thật tình, tôi đâu có muốn đâu. Hân đi đằng sau cứ tum tím cười, treu tức tôi. Thấy tôi gặp rắc rối là hạnh phúc vậy đó. Đấy ai nói làm con gái thật tuyệt. Thử bị giống tôi coi còn thật tuyệt không? Hu hu. Tôi mếu máo ngồi vào bàn, không ngừng lườm nguýt hân. Hân thì lo hết mọi "mũi tên" tôi bắn ra, kéo ghế ngồi đối diện tôi. Mẹ cùng bố tiếp tục công việc bị cắt ngang, chụm lại xem Menu rồi gọi món, hai người cứ thích làm con dân "ghen ăn tức ở" là sao nè.

Bữa ăn diễn ra vô cùng suôn sẻ. Tôi ăn đến căng cả bụng, phè phòn dựa ra ghế. Hân nhìn tôi hành động một cách "hồn nhiên như con diên" chỉ biết cười rồi vắt tờ khăn giấy vô mặt tôi. Quan tâm người ta mà cũng ráng bạo lực là sao? Cái tên này. Tôi nhòm dấy, lấy nĩa xia lấy miếng bò trên đĩa của hân bỏ vào mồm nhai nhóp nhép. Hử, cho mì khoai thường thức được bỏ bitter thơm ngon này nhé. Bỏ mẹ thì quá quen với mấy cuộc giành giật thức ăn này nên xem như chẳng có chuyện gì. Ăn xong tôi mới thỏa mãn lau miệng rồi hút nước rột rột. Coi như hôm nay đã bù lỗ được cho cái hôm đó, cái hôm không được ăn ngon gì mà còn phải bỏ tiền túi ra ăn com tiệm

Cả nhà thanh toán rồi ra về. Bỏ chớ chúng tôi đến nhà thì quay lại nói:

"Hai đứa vô nhà trước đi nha! Bố mẹ ra đây có chút chuyện."

Tuy là nói vậy nhưng nhìn cái nét mặt háo hức rồi những lần lên lên nhìn qua mẹ của bố thì tôi biết hai người đang ngấm ngầm bí mật đi hẹn hò một mình nè. Tôi biết thân biết phận leo xuống, tung tăng nhảy chân sáo đi mở cổng. Bố mẹ cứ hò hẹn đi, con với hân ở nhà trông nhà cho. Hân cũng lọt tọt đi theo tôi. Vào đến sân nhà hân kêu kêu vai tôi.

"Đây má đây, hôn đi. Hứa rồi." - Hân cười nhìn nhờ chia má nhìn tôi.

"Hứa hồi nào?" - Tôi trắng trợn rút lời.

"Àm àm" vừa mới nói xong một tia sét bỗng xuất hiện trên bầu trời như cảnh báo, nếu còn láo lếu nuốt lời thì tôi sẽ bị đánh cho đen thui. Móa!!!! Đến ông trời còn đứng về phía hân thì tôi phải làm sao. Ngâm ngùi chu môi ra đánh một cái chụt lên má hân, tôi nhanh chân chạy vào nhà. Cái tên này kinh khủng và nham hiểm lắm, lo lo là sẽ bị hân ăn tầu hù, ăn sạch, tôi sẽ bị lỗ. Tôi phải là người ăn nhé, tôi đặt vé rồi.

Hân cũng nhanh chân chạy theo tôi, cứ đi đằng sau, âm mưu xấu xa gì đó trong đầu. Tôi bắt an lâu lâu ngó lại nhìn hân. Cái cửa chính ngay trước mặt rồi. Tôi bước lên bậc thang mò mẫm lấy chìa khóa và KHÔNG THÈM NHIN ĐUÔNG. Ngủ rồi, bước hụt bà nó chân, cả người tôi theo đà ngã ra đằng sau, mắt hướng lên trời xem những ông sao lấp lánh đang cười si và con nhò xui xẻo cực kì là tôi.

Trong chớp mắt tôi cứ nghĩ mình nghèo củ tỏi rồi thì hân như chàng hiệp sĩ đợi trai nhảy bổ ra đỡ tôi từ sau lưng. À à đừng nói hân dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra nên mới lẻo đẻo đằng sau nha. Tôi chớp chớp đôi mắt lấp lánh nhìn hân. Hân mở to mắt nhìn tôi. Bốn con mắt nhìn nhau đầy tình cảm. Vả...

"Môi nha." - Hân cười ác độc.

"Êu!!!" - Tôi nói không suy nghĩ.

Sau câu nói đó tôi rất hối hận. Tôi giờ đang chênh vênh giữa sự sống và cái chết. Giữa lạnh lặn và ngã lăn cù chiêng xuống đất.

"Nooooo." - Tôi bấu víu cánh tay hân, cố nhòm người dậy.

"Hôn?" - Hân... hân ăn hiếp người quá đáng.

Tôi mếu máo gật đầu. Hân lúc này mới chịu đỡ tôi lên. Tay hân đặt ra sau gáy và áp sát mặt vào gần tôi. À? Là ai đã dạy cho tên này mấy cái thứ khiến người khác đau tim này? À? Nói mau tôi ra... cảm ơn coi. Đưa thôi, bây giờ thì tìm tôi đang đập thành thịch, mặt nóng bừng, tay run cầm cập tủa hết mồ hôi. Đây là nụ hôn thứ hai của tôi. À hu hu hu hu. Hồi hộp chết mất. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hân, thật đẹp nga. Lại liếc xuống vành môi hồng quyến rũ, chết người rồi. Coi như tôi cũng lòi. Kệ đi. Nhắm mắt lại, tôi khẽ đưa môi mình chạm môi hân. Ấm quá. Lại mềm nữa. Nụ hôn đầu chỉ phớt nhẹ qua, cảm giác tuy bất ngờ nhưng không chân thật, chỉ tiệt như bây giờ.

Không biết bao lâu, khi tôi thờ không nỡ nữa hân mới thả tay ra. Vậy có gọi là mối quan hệ tiến triển quá nhanh không ta. Người ta làm sao tôi không cần biết, tôi chỉ biết lúc này tôi ngại đến nỗi không dám nhìn mặt hân luôn. Đành rằng có ồm, có khóc trước mặt hân rồi nhưng mà nó không... ấy đã khó nói quá.

"Á cái đồ chết bầm." - Tôi đá chân hân một cái bép. Cho mi chết.

"Tôi nói cho chị một bí mật nha." - Hân nhe răng cười, phui phui bụi nơi in dấu giày của tôi.

"Gi?" - Tôi ái ngại nhìn cái người mới phút trước tôi mới hôn "say đắm", ọc sến chết mất.

"Lúc này tôi gạt chân chị đó. Ha ha." - Hân nói rồi co giò chạy đi như ngựa.

ĐM!!! Coi coi, xem đi, cái tên này, tôi nghi ngờ thì đồ có bao giờ sai nhá. Âm mưu đây mình chứ nghĩ cho tôi cái gì. Vậy mà lúc này còn nghĩ tốt cho hân. Lỗ rồi, kỳ này lỗ nặng rồi. Hên chi cứ cảm thấy bước hụt chân mà cái cảm giác nó là lạ, tất cả là tại hân. Tôi tức đến cả đầu xi khói. Nụ hôn này quá lỗ đi. Á á á. Nhanh chóng rút giày ra tôi nhắm ngay hân mà chọi. Xí hụt rồi. Rút chiếc thứ hai tôi nhảy như Tôn Ngộ Không xuống nền cỏ rồi rượt theo hân, phải bám nhuyễn tên này ra tôi mới vừa lòng. Hân không biết lấy đâu ra vòi tưới nước xịt dấy vào mặt tôi, ướt nhẹp. Cái tên này, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nha. Hai đứa vườn nhau như mèo bắt chuột trong sân, người ai cũng đen thui lù, thậm có xanh mướt mà bỏ tôi ngày ngày chăm bón bị xối tung lên, mấy chậu cây cảnh thì rụng mất mấy cái lá. Hai đứa chạy mãi, tiếng cười vang vọng khắp nơi. Ánh đèn hòa với ánh sáng nhẹ của trăng sao càng làm cho khung cảnh thêm huyền ảo, thú vị. Vui thật dù tôi còn đang bực! Coi như tập thể dục buổi tối cho tiêu com. Lúc hai đứa thắm một cũng là lúc cánh cổng bật mở ra. Đèn xe chiếu thẳng vào mặt hai đứa chói lóa. Mẹ hùng hân đi xuống, nhui mày, bặm môi. Bỏ ngơ ngác đau khổ nhìn "con yêu con dẫu" bị phá hủy bởi hai đứa trời đánh. Cuối cùng số phận của hai đứa là bị phạt úp mặt vô tường, không cho ăn chè Thái mà mẹ mới mua. Đình Hoàng Khai, mi là cái đồ đáng ghét!

"Xin lỗi nha!"

"..."

"Đừng giận mà, lát tôi lên mẹ lấy chè cho ăn."

"..."

"Ái mới bảo lên lấy chè của mẹ đấy?"

Mấy ngày kể tiếp là những ngày cực kỳ thành thoi của tôi. Sáng ngủ nướng đến thẳng căng, tối thức khuya thoải mái. Cả ngày được ồm gấu bông lướt face quên cả thời gian, tuyệt cú mèo. Ba ngày đầu trôi qua một cách vô cùng nhanh chóng. Đến lúc Đình Vy nhắn tin thì tôi mới biết có sự tồn tại của bài tập Tết. Mẹ ời. Địa ngục tới rồi đây. Tôi khổ sở lét ra khỏi chăn êm nệm ấm, bò dưới đất bò lên bàn học. Lúc lòi bài tập ra cứ có cảm giác như lòi cá tăn cá tăn những thứ khủng khiếp nhất thế giới ra khỏi cái bao nhỏ bé. Lý 5 tờ, Hóa 3 tờ, Văn 5 tờ, Toán 6 tờ, Giết mị đi, ai giết mị đi. Tôi thở dài thườn thượt cầm cây bút trên tay mà chỉ muốn bẻ đi cho rồi. Tuy con tim mạch báo hãy từ bỏ đi, tình yêu với facebook tốt hơn nhưng lý trí lên phản bác rằng, không làm bài là chết với "tử thần lớp học" nhé. Thôi xừ Lý trước, cái môn cực kỳ khó nhai. Sau hai tiếng quần quai thì tôi đã làm xong 3 bài, à hi hi hi. Như vậy là quá giỏi rồi nhá, cảm cười. Vừa chuẩn bị đặt bút xuống làm bài 4 thì tiếng mẹ vang lên:

"Hạ, Khai. Xuống phụ mẹ tí."

Yeah, cứu tinh. Nếu mẹ không gọi con thì chẳng lâu nữa mẹ hãy lên nhét xác con đi. Tôi như vớ được cọc khi đang nõi lệnh bênh trên nước, vội vàng quăng hết bọn quái ác kia ba chân bốn cẳng chạy xuống chỗ mẹ. Hân đã xuống từ lúc nào. Mẹ hai tay cầm hai giẻ lau giao cho mỗi đứa một cái, ra lệnh dọn dẹp nhà cửa. Suýt nữa tôi quên là tuần sau đến Tết rồi. Đạo này không phân biệt được thời gian luôn cơ. Hân cũng sắp đi rồi nhì?

Tôi ngoan ngoãn đi lau bộ salon, giao cho hân xách thùng nước đi lau cửa. Nói chung là tôi giành việc nhẹ nhàng hơn. Quá âm hiểm. Nhìn hân đang chăm chú lau từng góc ngách mà không hiểu sao tôi lại cảm thấy buồn. Có

Ể đây là lần cuối, cái Tết cuối cùng rồi. Thôi, làm cho xong chuyện của mình đi.

"Hạ, con ra đầu đường mua cho mẹ bịch bột ngọt đi." - Mẹ nói vọng lên từ nhà bếp.

"Dạ." - Tôi chạy xuống nhà lấy tiền rồi vội đại cái nón đội rồi vội tay chào hẳn.

"Có cần đi chung không?" - Hẳn hỏi với theo.

"Không. Gần mà. Lau xong thì qua lau cho chị đi." - Tôi nham nhở nói.

Nắng xuân nên khá nhẹ. Từng tia nắng vàng ươm chiếu rọi xuống con đường óng ánh. Bóng tôi trải dài trên mặt đất, xiên xiên vẹo vẹo thật vui mắt. Tôi nhanh chóng chạy ra chỗ tạp hóa mua nhanh bịch bột ngọt rồi đi về. Tuy nắng khá nhẹ nhưng sức nóng và độ ẩm của nó không hề thuyên giảm. Tung hứng bịch bột ngọt trên tay tôi hát vu vơ mấy câu. Chẳng may vô tình đánh rơi mất cái túi xuống đất. Vừa cúi người xuống lượm thì có người tông phải vào tôi. Ôi cái lưng yếu đau, đau hoa cả mắt. Tôi tròn mắt quay phắt ra đằng sau, định cho cái người kia mấy câu chửi nhưng mà lời nói định thốt ra đành nuốt lại.

"Xin lỗi... mà nhìn mặt bạn quen ghê." - Cái bạn đó nhìn tôi, dò xét từ trên xuống dưới.

"Không quen gì hết, không quen." - Tôi xua tay, kéo nón xuống hết cỡ, quay người bước thật nhanh.

Cái bạn kia không biết ý cứ đi theo tôi lơ nhéo cho bằng được. Bạn đó là Trịnh Anh Khoa đó, tên "hotboy biển thái" hồi cấm trại ấy. Thật không biết xấu hổ mà, tôi đã bảo là không quen rồi, tránh xa mị rạ. Lúc này biết thế để hẳn đi cũng cho rồi.

"Bạn gì ơi, bịch bột ngọt." - Tên đó kêu vai tôi.

"Cảm ơn." - Tôi giật lấy cái bịch trên tay của tên đó rồi tăng tốc thân sâu.

"Bạn gì ơi, chúng ta có quen không?" - Tên đó dai như đĩa đồi ý nhẽ.

"Đã bảo không rồi mà." - Tôi mở cổng chui luôn vào nhà.

Bám đến tận nhà luôn đấy, ghê thật. Tôi thờ phào nhẹ nhõm rồi đi vào nhà. Tên đó còn đứng ngoài cổng ngó vào một lúc mới đi. Quen biết gì nhau mà kinh thế. Thật là. Mới giữa trưa đã gặp khách tình.

Vừa lết vào phòng khách bỏ từ đầu nhảy bổ ra ôm tôi như lâu ngày không gặp.

"Tuần sau đi Nha Trang nha." - Bỏ vô cùng hào hứng hú hét ỉnh ỏi.

"Ừa bỏ không phải đi làm sớm nữa hả?" - Tôi đưa tay giữ tóc để không rối.

"Công ty năm nay làm ăn tốt đẹp kiếm nhiều tiền lắm. Xóa đi." - Bỏ buông tôi ra, một mình tự biên tự diễn.

"Yeahhhhhh!" - Tôi nhảy tung tung như con khùng chạy ra chỗ hẳn chơi trò nắm tay quay vòng. Hẳn cũng chịu để yên cho tôi lên con.

Mẹ nghe tiếng ồn hốt hoảng cầm xẻng nấu ăn chạy lên thì nhìn thấy 3 con người đang "thác loạn" chỉ biết tặc lưỡi lắc đầu cười trừ. Năm nay vui quá nha. Sắp được đi chơi rồi. Ya huuuuu. Coi như là kỷ niệm cuối cùng của hẳn bên tổ ấm nhỏ bé này. Hai mắt tôi sáng long lánh nhìn hẳn cười không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 47: Vòng Quay Ngựa Gỗ

Những ngày sau đó là những ngày tôi hoạt động với công suất Maximum. Trong vòng chưa đầy 4 ngày, đồng bài tập chống chất cao như núi đã được giải quyết hơn 2/3, 1/3 còn lại thì sao à? Há há, vô kíp chép thôi chứ sao giờ, bộ não, IQ, sức lực tôi đã đạt tới điểm cực đại, không thể gắng gượng được nữa. Ngoài con ác mộng bài tập thì còn một con ác mộng khác là "dọn dẹp nhà cửa", hôm trước lau bàn ghế vẫn còn nhẹ nhàng chán. Nhà cửa sau mấy ngày kỳ công hốt mạng nhện cũng lần lộn ta nói sạch bong sáng bóng như Omomatic. Quá tuyệt! Tết là quả "ngày dọn dẹp quốc dân".

Ba ngày đầu Tết trôi qua khá nhanh và cũng không có gì mới mẻ. Mừng một, sáng qua nhà nội, chiều lết qua nhà ngoại. Mừng hai, qua nhà đi ăn uống nhậu nhẹt no say. Mừng ba soạn đồ vào vali và chuẩn bị cho ngày mừng 4 đi chơi. Tôi mừng ba phải nói là nhà tôi rộn nhất xóm, 4 người chạy đôn chạy đáo khắp nơi kiểm tra đồ đạc, check lịch tùm lum, chỉ sợ lên đó thiếu thứ gì đó hay gặp trục trặc thì xong đời. Nói chung qua bao rắc rối đeo bám thì giờ tôi đã đặt chân tới Nha Trang. Chui ra khỏi xe, tôi vron vai đón ánh mặt trời buổi hoàng hôn, hơn chin tiếng ngồi xe, lưng phải nói là muốn còng đi, để đứng dậy được thì cũng là một thành quả đáng trân trọng, lúc này không nhờ lợi dụng dựa vai hẳn chop mất một lúc thì giờ chắc tôi nằm liệt luôn.

"Nè bà chị, đồ có gì mà nặng kinh người thế?" - Hẳn mặt mũi nhăn nhó, cả người vác tùm lum đồ, của tôi rồi của mẹ. Thật là tội.

"À hi hi hi. Quần áo thôi mà, đây xách giùm cho." - Tôi nói lòng thương người, chạy ra giúp hẳn mang đồ vào khách sạn nhận phòng.

"Hồi này mượn vai chưa trả tiền nha." - Hẳn kẻ sát tai tôi nói, hơi thờ phà ra làm vành tai tôi nhột nhột.

"Lát dẫn đi ăn vặt hen. Chạy đêm nhiều món ngon lắm." - Tôi nháy mắt nhìn hẳn rồi lon ton chui tới vô thang máy. Gớm chắc lại ù mưu chứ gì!

"Cả nhà muốn ăn gì nào?" - Bỏ trèo lên giường đứng, cầm chai nước ra về MC, trịnh trọng hỏi.

"Bún sữa." - Tôi nhảy tung tung lên ghềnh chai nước trên tay bỏ hú hét.

"Đi luôn." - Hai bố con tôi tự biên tự diễn trong sự cố vũ chẳng mấy nhiệt tình, đứng hơn chẳng quan tâm của khán giả. Mẹ thì lo cắt đồ, hẳn thì coi TV. Ghét!

Sau mấy phút tranh đấu chọn đồ ăn, cuối cùng cả nhà lết xuống quán gần khách sạn đánh chén mấy tô. Vì món bún quá ngon và mị đang rất đói. Đường phố Nha Trang về đêm phải nói là rất đẹp. Do là Tết nên những dây đèn neon giăng khá nhiều, sáng lấp lánh, hòa cùng đèn đường tạo nên "thành phố với đầy ánh sáng". Vừa ăn vừa được tận hưởng mùi gió biển, thật sự rất dễ chịu và có chút gì đó bình yên giữa thành phố nhộn nhịp. Người người nhà nhà như ủa ra hết đường ấy, chỗ nào cũng đông nghịt người, phải nói là tôi có nguy cơ bị chìm ngấm giữa biển người nếu vô tình lạc mất.

Ăn xong, bố mẹ tôi vì quá rã rồi sau nhiều giờ ngồi xe nên lên phòng nghỉ trước lấy sức ngày mai tung quẩy. Tôi thì vẫn năng lượng tràn đầy và lời hứa quà vặt nên cùng hẳn lang thang giữa chợ đêm. Một con đường thẳng tắp, hai bên là những gian hàng sáng rực ánh đèn đầy đủ màu sắc. Đồ bán phải nói rất đa dạng, mà cái nào cũng đẹp muốn lóa mắt, ôi túi tiền của tôi lại với bót mấy phần. Chưa hết đâu, khi tôi đến khu ẩm thực, nơi đó mới là nơi có sức hút ghê người nhất. Dù bụng đã được lấp đầy bởi bún sữa nhưng mà mùi hương thơm phức của "street food" cứ vồn mũi tôi, đã thương từng dây thần kinh, sau mấy giây đấu tranh tư tưởng, tôi liền lẩn xà vào chiến trường trước mắt. Đưa hẳn cầm hộp cá viên chiên to đúng 2 người ăn không hết, tôi cần quyết tiếp khu đồ nướng, xào, luộc, bla bla. Ôm đồng đồ ăn muốn ngập mặt, hai túi tôi chạy ra bãi biển ngồi nhâm nhi vừa thưởng ngoạn cảnh đẹp vừa thưởng thức đồ ăn ngon.

"Trà nọ rồi đó." - Tôi cười khi nhét mấy viên tôm vào miệng hẳn.

"Nghen... chết người... giờ." - Hẳn nhai không kịp ứ ớ nói.

Tôi cảm ly chanh sữa hút rồi rột rồi nhìn ra xa xăm. Thủy triều dâng cao rồi, nước biển như muốn tràn vào bờ, lấn chiếm hết các bãi cát trắng. Trái ngược hoàn toàn với vẻ hoàng nhoáng, tấp bập giữa thành phố, biển chỉ im

lặng thả mình trong gió. Từng cơn sóng rì rào chuyển mình tạo nên những âm thanh rất vui tai. Phía xa chỉ có một màu đen ngòm bao trùm, thi thoảng có vài ánh đèn loe loét của những con tàu đi ngang qua. Tôi khẽ vươn vai, lợi dụng khoảnh vai hần. Sau mấy tháng học muốn chót giờ tôi có thể tìm lại mấy phút thoải mái như thế này. Hần quay qua, xoa đầu tôi, đẩy người xích lại gần tôi để tôi tựa vai. Cái này tôi đã coi phim Hường Quốc hay đọc truyện ngôn tình Tung Quốc rất nhiều, khung cảnh bây giờ rất là lãng mạn nga. Tôi vừa dựa vai hần vừa xiên cá viên ăn, vô cùng hạnh phúc.

"Nề." - Hần bắt ngờ lên tiếng.

"Hà?" - Tôi trả lời nhưng miệng vẫn không ngừng nhai.

"Nếu như sau Tết tôi đi rồi chị sẽ làm sao?" - Hần băng quơ hỏi, lời nói nhẹ như gió.

"..." - Tôi im lặng, không phải vì tôi không muốn trả lời mà vì tôi không biết trả lời làm sao.

Ừ nhỉ? Nếu hần đi rồi tôi sẽ làm sao? Vẫn sống như bình thường thôi mà? Hần chỉ chuyển về mái ấm thực sự của hần thôi mà, hần đâu có đi luôn đâu, tôi vẫn có thể gặp hần mà.

"Có sao đâu, có phải cậu đi nước ngoài mấy năm không thể thấy mặt nhau đâu mà sợ, vẫn có thể gặp nhau trên trường mà. Tôi rảnh thì chị sẽ rủ cậu đi hẹn hò." - Tôi quơ quơ cây que vẽ loằng ngoằng trên cát. Nói dối đấy, hần đi rồi tôi sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh cho coi.

"Ừ nhỉ." - Hần cười rồi im bật.

Hai đứa ngồi đó, cùng nhau ngắm sao ngắm biển. Nãy giờ mới để ý, trăng hôm nay thật sáng, màu vàng mềm mại đó chẳng thay đổi, vẫn dịu nhẹ như vậy. Những ngọn đèn sáng chói ngoài kia vẫn không thể nào so được với ánh sáng thuần khiết tự nhiên này được. Tôi và hần tự ôm lấy những suy nghĩ trong mình, ngồi bên nhau.

Lúc về khách sạn cũng phải gần 11 giờ đêm, hai đứa nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi tranh thủ đánh một giấc để ngày mai đi chơi cho thỏa thích.

"Ngủ ngon nha." - Hần khẽ chúc tôi rồi chui vào chăn ấm nằm cạnh bố.

"Cậu cũng vậy." - Tôi thì thầm giảm volume hết cỡ tránh đánh thức bố mẹ đang say giấc nồng rồi trèo lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy thật sớm tự thưởng bản thân mình bằng khung cảnh ban mai nơi vùng đất biển này. Mặt trời từ xa như một viên ngọc đỏ chót từ từ nhú lên tỏa ra một luồng ánh sáng kỳ mà đẹp mắt. Bầu trời xanh thăm thẳm cùng những cục bông gòn trắng muốt càng làm nổi bật thêm khung cảnh đẹp tuyệt này. Tôi nhanh tay chụp vài pô ảnh vô cùng là nghệ thuật để sống ảo trên face cùng insta. Thật không phí mấy phút tuổi thanh xuân.

Eo ôi! Đồng khùng khiếp, Tết có khác. Tôi lấy tay lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, đứng hòa vào hàng người dài có khi hơn 2 cây số nơi chờ lên cáp treo qua Vinpearland. Gần một tiếng đồng hồ sau cuối cùng nhà tôi đã tạt vị trên một khoang cáp treo, quá sức tường tượng. Cả buổi đó tôi như muốn nghẹt thở, tưởng mình ngụp lặn rồi ấy, may mà mang theo cây quạt sạc pin với mấy chai nước không thì "khô queo" giữa trời nắng gắt cùng làn gió biển nóng rất ngời rồi.

Khi đến đặt chân lên Vinpearland thì tôi mới cảm thấy căng sức mình bỏ ra rất xứng đáng. Một khung cảnh hoành tráng xuất hiện trước mắt tôi, tuy đông nghịt người nhưng vẻ đẹp hùng vĩ của khu vui chơi chẳng bị khóa lấp. Bố mẹ vì quá đuối nên kêu hai tôi tự đi chơi đi, lát nữa có gì gọi điện đi ăn trưa sau. Còn hai người thì chui tọt vào gốc cây gần đó ngồi nghỉ mát, bố mẹ tôi mà đi chơi thì lỗ quá trời.

Không phụ lòng tốt của bố mẹ, tôi chơi hết mình, trò nào cũng thử, thử đến nỗi lúc phù nữ tặng muốn trào ra hết. Quá đã! Hiếm khi nào gia đình mới có cơ hội đi chơi như vậy, nếu bố tôi không quá bận thì tôi phải đi học thêm từ bụi. Đây sẽ là kỷ niệm khó phai trong tôi và cũng trong hần nữa. không biết bao giờ gia đình 4 người có thể cùng nhau đi chơi như bây giờ. Ngồi trên trò xích đu quay vòng tôi nhìn hần đang tươi cười rạng rỡ như ánh dương, mái tóc ngắn bay bay trong gió, đẹp biết bao, quen thuộc ấm áp biết bao, tôi lại càng không muốn xa hần, nếu lỡ hần biến mất khỏi tôi thì tôi sẽ như thế nào?

Thời gian như con thoi, qua lại một tí xù thôi mà đã gần hết ngày. Tôi mặt mũi rũ rượi lết theo sau hần, đòi hần mua xúc xích chiên thơm phức. Kết quả của cơn đói bụng này là tôi và hần bị lạc. Bố mẹ chắc đã vào khu biểu diễn sân khấu nhạc nước trước rồi nhưng quan trọng là họ ngồi hàng ghế nào mới được cơ chứ. Tôi cảm que xúc xích nhìn một đám bụi nhúi bên trong khán đài mà hoa mắt, sợ lúc vào đó có khi tôi với hần lạc nhau luôn.

"Hai đứa đâu rồi?" - Tín nhắn của mẹ.

"Con mua đồ ăn vặt quay qua quay lại mẹ đâu mất tiêu rồi." - Tôi sịt sịt nhắn lại.

"Trong đây đông lắm, thôi con với Khai ngoài đó đợi đi ha. Bố mẹ xem xong rồi ra. Vậy ha, bye bye baby. Nhớ mở loa điện thoại lớn vào, mẹ ra mẹ gọi." - Tín nhắn vô cùng phũ phàng của mẹ đã làm trái tim nhỏ bé của tôi tan vỡ.

Tôi ôm điện thoại, mặt xám đen, khóc không thành tiếng. Tôi cũng muốn coi biểu diễn nhạc nước mà, hui hui. Nhưng đông như vậy thì có cho tiền tôi cũng không dám lớn xón chạy vô, điện thoại còn có 5% pin thôi, lạc một cái đổi tăn. Cũng cái tội selfie, chụp hình sống ảo mà ra, à còn cái con ma dối chết tiệt này nữa, chết đi Hà.

"Sao rồi?" - Hần nghiêng người đưa đôi mắt tò mò nhìn tôi.

"Mẹ nói trong đó hết chỗ rồi, ở ngoài đây chờ đi." - Tôi ngồi xuống ghế đá nhai nốt miếng đồ ăn còn lại.

"Vậy đi chơi vòng quay ngựa gỗ đi, có gì kêu mẹ ra đó, chỗ đó cũng gần bên phà mà. Biểu diễn nhạc nước thôi mà có gì lên mạng coi." - Hần cười nheo hai cái mà phụng phịu của tôi.

Vừa nghe hai chữ ngựa gỗ, mắt tôi sáng rực như đèn pha ô tô. Trong đầu tôi, một khung cảnh hường huệ bay nhảy khắp nơi. Tôi nhanh chóng gạt đầu lia lịa rồi hăng hái chạy ra chỗ ngựa gỗ. Nơi mà mọi bộ phim Hàn Quốc đều có, một nơi tràn đầy ánh sáng, một nơi vô cùng lãng mạn nếu bạn không F.A. Sự hăng hái của tôi giảm dần đều theo những bước chân mệt mỏi, 15 phút rồi, rã hết cả gối.

Cuối cùng cũng tới, phiu. Vòng quay ngựa gỗ, không khác mấy khu vui chơi chỗ tôi bao nhiêu, chỉ có điều là mới hơn và cách trang trí đẹp hơn mà thôi. Nhớ lần đầu tôi thấy vòng quay này, tôi mất chữ A mồm chữ O tưởng như mình đang thấy cả một thế giới có tích thu nhỏ, tôi còn nghĩ rằng có có tiền nào đó đã làm phép nữa cơ, nghĩ lại hồi nhỏ ngày thơ thật. Tôi chọn con ngựa bự nhất mà đu lên còn hần chọn con ngựa lớn nhì kế bên tôi. Âm thanh nghe như tiếng hộp nhạc vang lên, vòng quay rùng mình chuyển động, tôi hào hứng ôm cổ con ngựa trắng muốt điểm đầy cương xanh ngọc bóng loáng mà hú hét. Dù có đi bao nhiêu lần đi nữa thì cảm giác thích thú vẫn như lúc ban đầu. Hần không chịu nổi tính khi trẻ con của tôi nên lên gờ chân đá mấy cái vào chú ngựa đáng yêu tôi đang cưỡi. Cả vòng quay chỉ có 2 đứa tôi, mọi người đã tủa ra chơi mấy trò cảm giác mạnh hết rồi.

Tôi buồm thông tay đang nắm vào thanh đứng màu vàng, khêu hần. Lúc hần quay lại tôi liền tóm lấy tay hần, chủ động hoàn toàn. Vòng quay cứ quay, tiếng nhạc có tích cứ vang lên, còn tôi vẫn cứ nắm chặt tay hần không buông. Lúc lắc cái đầu tôi đang đưa tay đang nắm tay hần, nhìn hần cười tít mắt. Ánh mắt tràn đầy triu mến đó xoáy vào thâm can tôi, làm trái tim tôi lạc nhịp đập.

Ước gì thời gian ngừng trôi

Để em có thể ở bên anh

Lâu hơn chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, chàng Trai À!* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 48: Thời Gian Đã Hết Rồi Sao?

3 ngày cho kỳ nghỉ ngắn ngủi đã kết thúc trong niềm vui và hạnh phúc của cả gia đình. Ai nấy mặt mũi tuy có nét bơ phờ vì mệt nhưng nụ cười luôn hiện trên môi. Tạm biệt Nha Trang với những cơn sóng rì rào, nước biển trong vắt, mùi gió biển đặc trưng và những khu vui chơi thú vị. Chỉ còn 2 ngày nữa thôi tôi và hần phải tiếp tục cầm đầu vô đám sách vở, bổ sẽ tối mệt mỏi về, mẹ cũng tắt bật với công việc của mình. Sao thời gian lại trôi nhanh quá nhỉ? Chạm lại một tí chắc chết ai à? Lúc về tới nhà thì cũng đã gần 12 giờ đêm. Sắp xếp đồ đạc gọn gàng đàng hoàng tôi lết thân xác mỏi mệt trèo ngay ngắn lên giường ngủ, hai mắt cứ díp hết lại, chân tay ra, rồi lưng thì không cần ý kiến gì nữa, sắp gãy làm hai. Phái lấy lại sức thôi, ngủ nào. Đang lênh bênh trôi vô giấc ngủ thì cửa phòng có tiếng gõ. Tôi ưỡ ẹo nói:

"Vào đi."

"Goodnight. Ngủ ngon nha, hồi này quên chúc." - Hấn thò đầu vào, giọng tỉnh ngịch, cái tên này vẫn còn sức mà chọc tôi cơ đấy.

"Đáng ghét. Đang ngủ." - Tôi ném gối ôm vô mặt hấn, cười khúc khích.

"Ừa đang ngủ hả? Vậy hoy đi nha." - Hấn ném trả lại tôi cái gối ôm, lọt tọt chui ra. Hôm nay dờ chứng à?

"Ngủ ngon." - Tôi cố nướn cổ nói.

"OK." - Hấn bật ngón tay cái lên rồi đóng cửa lại.

Tên này, lâu lâu mới được bữa dễ thương mà toàn chọn lúc tôi đang mệt mà lên con. Cơ mà vẫn "cute" lạc lỏi nhể?

"Đi đồ... banana." - Tiếng chuông báo thức quen thuộc vang um cả phòng.

"Bốp" - Tôi một cước hất bay luôn cái đồng hồ Minion dễ thương.

Căn phòng lại trở về về yên bình vốn có.

"HA!!!!!!!!!!!! DẬY ĐI HỌC."- Tiếng gọi của mẹ tôi với sức công phá kinh người tiếp nổi vang lên.

Tôi hoảng hốt ngồi bật dậy trong trạng thái lơ mơ. Mắt mũi lèm nhèm, đầu tóc bù xù chả khác cái chổi lông gà mấy năm chưa xài. Ủa không phải ngày mốt mai phải đi học sao? Sao mẹ lại bắt mình đi học giờ này. Sau vài giây tự vấn bản thân, cuối cùng não tôi cũng chịu hoạt động bình thường. Con sâu ngủ này. Hai ngày cuối tuần đã trôi qua rất nhanh chóng rồi, a huhuhu. Bây giờ chính là lúc tôi phải đối mặt kẻ thù cũ TRUÔNG HỌC. Một mội lét thần tàn di vệ sinh cá nhân, tôi nhanh chóng ôm balo xuống lầu, không muốn mội đầu năm đầu tháng đi học mà trễ đầu. Biết gì chưa? Mừng Một tôi đã lờ tay làm vỡ một cái tô nên bây giờ cần cẩn trọng trong mọi việc. Phòng ăn tràn ngập mùi sữa nóng, thơm phức. Hấn đã yên vị tự lúc nào, bố đang vội vàng uống nốt ly coffee rồi đi làm và mẹ vẫn như mọi hôm, đang chuẩn bị đồ ăn trưa cho bố mang đi. Tôi chui tọt vào ghế kế bên cạnh hấn, nờ nụ cười nham nhở thay lời chào buổi sáng rồi nhanh gọn lẹ xử lý bữa sáng của mình.

Ăn xong tôi ra cổng đứng đợi hấn lấy xe. Tôi dò xét nhìn mình xem coi quần áo đã tươm tất chưa, giày có bẩn không, chưa hết kẻ răng có dính miếng đồ ăn thừa nào không? Ngó lên góc xuống kiểm tra kỹ càng tôi mới yên tâm. Đã nói rồi, mừng Một bề tỏ đó, bây giờ cái gì cũng phải cẩn trọng.

"Hey, lên xe." - Hấn thắng cái "két" quắc tay kêu tôi.

Chiếc xe phóng vèo vèo trong làn gió với vận tốc "rùa bò". Lý do: hai đứa vì mề ăn mề ngủ mà bỏ quên êm xe, êm đã không được ấn điện trong 2 tuần và giờ đang bị "đuối sức".

"Chính xác là còn 6 phút 9 giây nữa là vô lớp đó." - Tôi vỗ vỗ cái đồng hồ ra về vội vàng. Thấy chưa? Tôi báo rồi mà, mừng Một bề tỏ, tất cả là tại mây đó. Hạ ngu ngốc.

"Biết rồi. Để tôi đạp." - Hấn nhủ mày, chân hoạt động hết công sức.

"Để chị đẩy cho nhanh. Kiểu này trễ mất." - Tôi tự giác bay xuống, vận nội công, hít thở thật sâu và ra sức đẩy con xe đạp điện nặng trĩch.

"Chị lên đi, tôi đẩy cho." - Hấn thừ chỏi, tôi còn đang cảm kích hấn vì sự quan tâm ấm áp này thì - "Chị yếu như sên, để chị đẩy chắc lúc đến nơi cả trường ra về rồi."

Oh f\*\*k!

"Yeah, nhanh nữa lên mát quá." - Tôi hú hét um sùm, phấn khích quay lại hỏi hấn đang hông học như trâu bò đằng sau. - "Còn 3 phút 3 giây nữa. Sắp đến rồi."

Hấn có lẽ mệt đến nỗi nói không ra hơi, một tiếng cũng không phản bác, chỉ biết đẩy xe. Coi như tập thể dục buổi sáng đi ha, mà tập thể dục kiểu này có cho tiền tôi cũng không ham. Bao nhiêu đồ ăn sáng phải nói là tiêu hao hết bà nó rồi. Mấy người đi đường lâu lâu lại quay qua nhòm tụi tôi như sinh vật lạ, có người trong ánh mắt đầy nét thương cảm. Tôi mặc kệ, ha ha, lâu lâu mới được hành hạ hấn như vậy. Năng sớm không quá nóng cùng với thời tiết còn dư ẩm mùa Xuân khá thoáng mát, vẫn còn may cho hấn đấy.

"Cậu quá giỏi! Vừa kịp lúc luôn." - Tôi hôn hờ đi kế bên hấn, cười nói vui vẻ.

"Một muốn chết. Xe đã nặng thêm chị vô nữa." - Hấn lườm tôi một cái, xem tôi là hung thủ gây ra mọi chuyện.

"Hoy nha. Nè nước lạnh nè, uống đi cho mát." - Tôi đưa chai nước mới mua, nhìn hấn mặt đỏ phừng, lưng áo ướt đầm vì nóng mà tội lỗi trong tôi dâng trào.

Cảm nắng quyền tập, tôi quạt phành phạch, lâu lâu chu môi thôi cho hấn mấy cái để mở hôi đỡ ra. Đến lúc lên đến lớp hấn thì mặt hấn đã đỡ đỏ, bù vào đó là trán tôi in nguyên dấu búng - một hành động trả thù của hấn.

Nói chung là mới ngày đầu sau kỳ nghỉ nên thầy cô hơi thả một xíu, không phải học quá nhiều mà toàn ngồi đòi nhau tiền lì xì, không thì cãi nhau chỉ chóc hay chơi ca rô. Ngồi chơi thì lúc nào chả nhanh, mới mấy tiếng "túc tắc túc tắc" đã ra chơi. Tôi nhắm hướng lớp học mà thẳng tiến, định rù hấn xuống canteen nhưng giữa đường thì gặp phải "oan gia".

"Hello cô bạn thú vị. Còn nhớ tôi không?" - Cậu ta thong dong đi đến trước mặt tôi vẫy tay chào như thân thiết từ ba đời tổ tiên tông lai gì đó.

"Ồ hổ hổ hổ làm sao tôi quên được tên bạn thất ảo tưởng sức mạnh như cậu chứ. Nghĩ sao Tết nhất gặp cái tên như cậu xui xẻo cả năm." - Tôi híp mắt nờ nụ cười không thể khả ó hơn nhớ đến cái lần bị tên này theo tới tận nhà, mong mề không biết là tôi.

"Thôi nào. Chỉ là hiểu lầm thôi mà." - Hấn cười ha hả vỗ vai tôi "bộp bộp". - "Vi cảm thấy áy náy nên tôi có quà tạ lỗi nè." - Nói rồi Anh Khoa giờ nguyên một bịch xoài lắc thật là bự trước mặt tôi.

"À ngại quá tớ không ăn được xoài. À hi hi hi." - Tôi già vờ méo máu tiếc nuối nhưng trong lòng hấn không thể một cước đá văng tên này lên trời roi cái bự xuống đất, mặt dính vào bãi phân chó.

"Không ăn được cũng phải ăn. Nè cầm lấy." - Cậu ta không thèm giữ về lịch sự, hổi hổi như ban đầu nữa mà dúi luôn của bịch xoài vào tay tôi. Không kịp để tôi phản kháng, cậu xa quay đít bỏ đi.

"F\*\*k! Thắng điện." - Tôi dùng đôi mắt tích đầy tia lửa điện phóng liên tục vào người cậu ta không quên bật ngón giữa.

Tên này không những biến thái mà còn mặt dày à thêm cái não hơi phẳng nữa. Ai phong cậu ta là hotboy "mọi mặt" chắc cũng không bình thường nổi. Bị cậu ta phá hỏng cả tâm trạng. Giờ bịch xoài lắc trên tay lên xem, tôi thật sự không hào chưa đâu, ăn xong tôi sẽ bị đơ cơ hàm. Chắc đưa cho mẹ Đình Vy quá, bỏ đi thì hơi uống. Dù sao cũng là đồ ăn ngon. Khoan không có gì là miễn phí cả, nói không chừng tên đó lượm ngoài bãi rác về hoặc lấy xoài thối tằm đậy độc phẩm làm ra đấy, chắc không đâu nhì. Mà thôi, đi gặp hấn đã.

Tôi cầm bịch xoài nhanh chân đi xuống lầu, ra chơi có mấy phút đầu mà cái tên kia làm phí phạm hết bao nhiêu thời gian của tôi. Đưa mắt tìm kiếm một hồi không thấy hấn, tôi gọi My ra hỏi chuyện:

"Khài đâu rồi?"

"Thầy chủ nhiệm lớp chị gọi cậu ấy có chuyện gì đó." - My nói sau mấy giây suy nghĩ.

"Cảm ơn em" - Tôi tạm biệt My quay người trèo lại lên lớp.

Haizz, đang có hứng thú mà toàn bị cắt đứt. Chắc lát nữa rù hấn sau, mà thầy Thiên gọi hấn chỉ vậy trời, đừng nói sai hấn đánh mýn nữa nha, hành hạ người ta hoài. Mặt mày iu xiu như cộng bún thiêu tôi quay lại lớp. Vừa bước lên được hai bậc thì tôi thấy hấn, hấn đang đi lên lầu, đầu cúi gằm xuống đất. Hấn bị gì à? Sao nhìn buồn vậy? Tôi nhanh chân chạy lại chỗ hấn, chặn trước mặt hấn nờ nụ cười "hoa nhường nguyệt thẹn" (-.-)

"Thầy Thiên gọi cậu làm gì vậy?" - Tôi cúi người xuống ngược lên nhìn thẳng mặt hấn, hình như hấn có gì đó không vui thật rồi.

"Không có gì đâu?" - Hấn nhìn tôi, cười mà như không, khuôn miệng chỉ nhếch lên một tí rồi lại quay về hình đáng cũ.

"Thầy ấy bắt cậu đánh mýn nữa hả? Bốc lột sức lao động quá đáng. Cậu là em tra của thầy.... à ừm" - Tôi vì quá bức xúc cho hấn mà lỡ miệng nói ra điều không nên nói.

"Làm gì có. Chị chỉ được cái nghĩ xấu cho người ta." - Hấn cố tỉnh lò đi về sau, nhéo mũi tôi. - "Xoài ở đâu thế?"

"Tên biến thái đưa á." - Tôi thành thực trả lời.

"À? Có phải cái người chị nắm tay nhầm không?" - Chân mày hấn nhu lại tỏ vẻ không hài lòng.

"Ừ, tự dưng hồi nãy tên đó đưa cho chị đó. Chị có thích xoài đâu." - Tôi tặc lưỡi.

"Một tên đó có đưa nữa thì chị từ chối đi nha." - Hấn nhéo má tôi, nhìn tôi đe dọa.

"Biết rồi, ăn giấm chua kia. Dễ thương thế!" - Tôi chun mũi cười ha hả. - "Lát mang vô lớp cho mấy đứa bạn. Định rủ cậu xuống canteen mà hết giờ rồi, bye nha."

Đề hấn mặt mũi ửng hồng ở lại tôi là lưỡi lều lều hấn rồi chạy lên lớp. Ý ẹ, ẻm cũng ăn giấm chua kinh lắm đấy chứ có riêng gì tôi đâu. Cơ mà "moe" muốn chết luôn hà.

"Con Hạ có xoài lắc, cướp lấy." - Giọng mẹ lớp trưởng vang lên oai oái khi tôi vừa giơ chân đặt bước đầu tiên vào cửa lớp.

Đấy đoán có sai đâu, các bạn nghĩ tôi sẽ an toàn cầm bịch đồ ăn mà vào lớp sao, không hề. Bởi vậy, chả cần cầu xin tui nó, dù bịch xoài này có độc bọn nó vẫn ăn thôi. Con nhò lớp trưởng hô báo đầu têu, một mình nó ăn hơn phân nửa bịch xoài trong khi đó mục đích ban đầu của tôi là share cho Đình Vy. Đình Vy ngồi kế bên tôi chỉ có thể tranh được một miếng oán trách tôi vì không chịu để dành cho nàng, ai biết được mẹ lớp trưởng cuồng xoài lắc đầu chó. Dù sao cũng cầu ngày mai không gặp con mẹ "hentai" kia.

Ra về, hai đứa do có sự thương cảm của Đình Vy nên mới về an toàn tới nhà mà không tốn một giọt mồ hôi. Tóm lại là lợi dụng xe của Đình Vy đẩy con xe "empty power" của tôi về.

"Cảm ơn cung nha. Mai mua bánh tráng trộn cho ăn." - Tôi hun nàng chụt chụt, nàng là "nữ thần" trong lòng tôi.

"Tránh ra coi, da mặt tui đỏ hết giờ. Về đây. Bye." - Nàng xua đuổi tôi như đôi giặc rồi phóng xe đi mất.

Hấn đã dắt xe vào garage từ lúc nào, tôi nhanh tay định đóng cửa thì lại có người ngoài tưởng tượng xuất hiện.

"Cho cô vào nói chuyện với mẹ con." - Cô Mỹ, sau hơn nửa tháng cuối cùng cũng xuất hiện.

Sự xuất hiện này đã được đoán trước nhưng tôi vẫn bị shock. Ngơ ngác mở cánh cổng chưa kịp cài then, tôi không nói lên lời. Một cảm giác bất an chạy trong lòng tôi. Không lẽ thời gian đã hết thật rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 49: Tiệc Nướng Ngoài Trời

Tôi cứ đứng như trời trồng nhìn cô Mỹ bước vào nhà mà không nói được tiếng nào. Haizz cái này người ta gọi là "Điều gì đến rồi sẽ đến" đấy mà. Cô Mỹ chỉ gặp mẹ tôi một chút rồi về liền. Cuộc hội thoại vồn vện chỉ có mấy câu. Đại loại là tôi mai cô sẽ đón hấn về nhà cô. Cô đã nói chuyện với gia đình mới rồi, ai cũng hào hứng chào đón hấn cả. Rồi cảm ơn mẹ đã thay cô chăm sóc nuôi dưỡng hấn, cô chắc chắn sẽ đền đáp ơn của mẹ. Sau khi quay qua nhìn hấn rồi mỉm cười thì cô rồi đi luôn mà không để hấn kịp nói câu gì. Mẹ cũng chỉ biết cười rồi tiễn cô về. Nguyên buổi trưa nhạt tuyền.

"Mẹ làm gà rán rồi nhè, hai đứa ăn đi. Mẹ ra công ty bỏ con chút." - Mẹ bụng đĩa gà chiên giòn nóng hôi tóa khói ra rồi với tay lấy giỏ sách đi ra ngoài. Chắc là mẹ đi báo cho bố biết chuyện lúc này.

"Vâng mẹ đi cẩn thận." - Tôi cầm một miếng gà lên ăn thử rồi vẫy tay chào mẹ.

Câu nói của tôi vừa dứt thì tiếng xe của mẹ đã vang lên rồi xa dần, mẹ lúc nào cũng vậy, làm cái gì cũng nhanh gọn lẹ. Tôi quay qua nhìn hấn, nhìn nét mặt hơi u buồn mà cổ tỏ tỏ ra bình thường kia kia, thật tình, buồn mà cũng đẹp nữa cơ.

"Ăn đi gà ngon lắm đấy. Buồn làm cái gì, cậu về nhà mới xong thì lâu lâu ghé qua đây chơi rồi chỉ nhà cậu cho chị, chị sẽ dẫn bố mẹ qua thăm cậu." - Tôi giơ cái đùi gà to đùng thơm phức ngoe nguẩy chìa trước miệng hấn - "A nào."

Hấn liếc tôi một cái rồi há miệng cho tôi đưa cái đùi gà vào, nhìn cứ như tôi đang dụ con nít ăn vậy, đáng yêu chết được.

"Ừa chị không buồn rồi mít ướt như mấy bữa nữa há?" - Hấn vừa nhai gà vừa hỏi, ánh mắt lộ rõ vẻ trông đợi. Hấn đợi tôi cảm xúc tuôn trào làm mấy trò xấu hổ cho hấn xem nữa đấy mà.

"Chị sau mấy tháng đã trưởng thành rồi nha. Mơ đi. Cậu đi thì sẽ không ai giành đồ ăn với chị hết, chỉ hơi thiệt thòi là lúc chị muốn đi chơi thì phải đợi cậu phóng trâu qua đón hoy." - Tôi vỗ ngực đầy tự tin, ha ha, tôi hết buồn rồi nha.

"Ai rảnh suốt ngày phi trâu chờ chị đi chơi. Đi thì phải trả thù lao đằng hoàng chứ." - Hấn cười khùng khục rồi chết hết đầu mồ trên tay vào má tôi.

"Dơ, cắn chết giờ. Cậu không phi trâu qua đón chị chị phì bò qua đón cậu, a hihihi." - Tôi lấy khăn giấy lau má, càng lau mỡ càng lan ra đầy mặt sau đó lấy tương ớt bôi vào đầu mũi hấn, cho mi chết thẳng quý nhỏ.

Hấn cũng không vừa lấy tương cả phản công, hai đứa lăn vào "food fights" dùng hết những thứ có thể làm từ đồ ăn phá hoại nhan sắc của đối phương. Ôi một cuộc nói chuyện không thể bình thường hơn trở thành cái giống gì thế này. Sau khi mặt mũi 2 đứa tèm nhem hết chỗ để "bôi tro chét trâu" thì cuộc chiến mới chịu ngưng lại. Tôi chỉ vỗ khuôn mặt từ biến thành cốc ghè của hấn cười đến nỗi sặc nước miếng. Cái mặt đầy bơ cùng tương trộn lại, dầu tóc thì rồi bù do bị tòi nham và còn được điểm xuyên thêm mấy miếng bột chiên giòn trên da gà. Hấn không mặt thua giờ nguyên cái gương bỏ túi trước mặt tôi, kết quả là tôi bị chính khuôn mặt của mình hù cho lăn xuống ghế. Nếu hấn là cốc ghè thì tôi là quả thú luôn ấy. Hai má đầy tương, lông mi vẫn còn mấy giọt dầu, ngay mũi tôi còn miếng da gà chưa kịp người nữa cơ, tên này không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, tôi cũng là con gái mà. Lỡ mà ra đường với cái bộ dạng này chắc người ta chọi cà chua, xách đèn, xách xẻng rượt tôi bán sống bán chết quá. Tôi đập hấn một cái rồi chạy ra bồn rửa chén "tẩy trang", lát còn phải dọn cái bãi chiến trường thức ăn vương vãi ở đây nữa, ew. Đang kì cho tương ra hết tôi sực nhớ đến một chuyện.

"Ề hồi nãy thấy Thiên gọi cậu ra nói chuyện... cô Mỹ há?" - Tôi lấy khăn giấy lau hết nước quay qua hỏi hấn.

"Ừ, thấy hỏi tôi có biết chuyện đó không?" - Hấn đợi tôi rửa mặt xong thì vào thế chỗ tôi.

"Thầy còn nói gì không?" - Tôi tò mò chống tay xuống bàn hóng chuyện.

"Thì có về thấy ấy rất vui khi có thêm em trai. Thầy ấy mặt mũi vui vẻ lắm cơ còn ôm tôi nữa." - Hấn thật thà trả lời.

"What??? Ôm á??? Thầy ấy định giành cậu với chị ư? Loạn, loạn hết rồi!" - Tôi đánh tay cái "ầm" xuống bàn ăn.

"Bà chị của tôi à, đọc đam mỹ, yaoi nhiều quá rồi. Suy nghĩ trong sáng giùm cái. Thầy ấy là anh tôi đấy, một cái ôm rất thuần khiết." - Hấn từ lúc nào đã rửa mặt xong đi đến chỗ tôi nhéo má tôi.

"Xì. Mà dọn cái đồng này trước khi mẹ về đi." - Tôi cười hề hề, chỉ cái bãi giống bãi kit cún dưới sân nhà trắng bóng loáng.

Bây giờ tôi với hấn có thể nói chuyện về gia đình của hấn rất thoải mái, không còn cái bầu không khí u uất, ngượng ngao nữa. Có lẽ cả hai đang dần dần thích nghi và chấp nhận sự thật ấy. Có lẽ đã trưởng thành hơn rồi.

"Bật nhạc nghe đi." - Hấn xách cây lau nhà vô hủ lên làm dòng suy nghĩ của tôi bị cắt quãng.

"OK. Chị mới kiếm được 1 bài EDM siêu hay." - Tôi giơ ngón cái lên rồi lấy điện thoại ra bật Mp3 lên.

I've been painting every fence I know

Every color bleeds into the same

Cause before you go and walk away

Yeah, you better know where you're going

Hey yeah, hey yeah

You're a wanderer just like me

Hey yeah, hey yeah

Yeah, you better know where you're going

Yeah, you better know where you're going

Bản nhạc sôi động vang khắp nhà. Trước ngày hẳn đi, hai chúng tôi rất hạnh phúc, rất thoải mái. Cần tạo ra 1 kỷ niệm vui vẻ chứ không phải 1 kỷ niệm chỉ có nước mắt.

Bây giờ là 6 giờ chiều và mẹ vẫn chưa về, ai đã chán quá. Hắn do mệt mà lên phòng ngủ mất rồi, ngủ gì mà như heo ấy, từ trưa đến giờ. Còn tôi, một con nhỏ "sức trâu sức ngựa" vẫn không có tí tẹo cảm giác nào gọi là mệt mỏi ngồi rù rụi trước màn hình TV. Những cảnh phim chuyển động liên tục, ánh sáng lúc chớp lúc tắt, màu sắc cứ quay vòng vòng, những chi tiết đó tôi chà thềm đê vào mắt. Chắc chắc hay là lên đó lòi đầu hẳn đây coi phim với tôi. Suy nghĩ đó nhanh chóng bị tôi phui bay ra khỏi đầu. Chán quá!!!!!!! Facebook cũng chẳng có gì.

"Ting"

Tiếng thông báo tin nhắn Messenger vang lên. Tin nhắn từ Đinh Vy. Cô nàng gửi clip gì cho tôi đây.

"Coi đi nha bà, hay lắm. Nhớ đeo tai nghe nữa." - Nàng ta kỳ càng dần dỏ.

Gi vậy nhì? Tôi cúi mắt vào màn hình điện thoại dò xét cái clip đó. Ảnh đại diện clip đen ngòm. Ý ẹ, chắc gửi clip hát hò tự kỷ của nàng ta cho tôi nữa chứ gì. Nàng ta chuyên gia như vậy. Thôi nghe cho nàng ta vui lòng, dù sao cũng đang chán chết được. Lấy tai nghe dưới cái gối tôi cắm vào điện thoại, vặn volume bình thường cho đỡ hại tai. Bấm vô. Sao im lặng quá vậy ta, tôi tăng volume lên tí xiu. Sau cỡ 2 giây thì mặt Đinh Vy xuất hiện, nàng ta vẩy tay chào tôi rồi nói lí nhí cái gì đó, tôi lại tăng volume lên.

"Á Á Á Á. JUST LIKE ME, YOU ARE A VAMPIRE.... TÊN TEN TÊN. BẦM BẦM BẦM." - Tiếng một ban nhạc rock trên TV hú hét làm tôi giật hết cả mình mém đánh rơi cái điện thoại vào giữa mặt. Tôi ôm tìm cảm remote chính âm nhỏ lại, hú hồn hà.

"Á Á Á Á...." - Tôi vừa mới chỉnh xong cái TV, quay lại màn hình điện thoại để xem coi Đinh Vy đang chuẩn bị làm trò gì thì nguyên con quỷ không biết diễn tả làm sao xuất hiện trên màn hình điện thoại với tiếng hét muốn phá hỏng luôn màng nhĩ của người ta. Lần này thì hay rồi, cái điện thoại rơi luôn vào giữa mặt có cảm tưởng như mũi tôi bị gây làm đôi luôn ấy, đau về lờ.

Đê ma ma! Tôi bật dậy khỏi ghế sofa, ôm cái mũi đau điếng bấm bàn phím nguyên rủa Đinh Vy.

"Chết đi con cờ hó. Giết bạn mài há? Ngày mai tau với mài cắt đứt quan hệ."

"Noooooooo. Đùa cho vui tí hoy mà. Em ỉu à!" - Nàng ta chơi tin nhắn thoại luôn mới ghê.

"Nu ba ca chi, mai lên lớp biết tay tau." - Tôi hằm hè mắt trợn ngược lên bấm tin nhắn mà không thèm đọc lại.

Tôi hít vào thở ra thật sâu để quên đi ký ức kinh hoàng lúc nãy, eo ôi. Tôi nổi tiếng sợ ma rồi mà còn chơi ác như vậy, hu hu. Cái con quỷ đó cứ lờn vờn trong đầu tôi, má ời nó kinh. Bình ổn nhịp tim để phòng tránh bệnh nhồi máu cơ tim bất ngờ, tôi vội tay cầm remote bấm tắt TV. Chắc lên phòng hẳn quá, mới 6 giờ mà không khí căn nhà u ám đáng sợ quá cơ. Tôi loay hoay dọn lại ghế sofa để lát mẹ về không cần nhần.

"Hạ này!" - Một cánh tay đặt sau lưng tôi, tiếng nói vang lên bất ngờ như trêu đùa dây thần kinh của con người.

"Á MAAAA!!!!!" - Tôi nhảy dựng lên ghế, giờ nắm đầm ra tự vệ.

"Bị gì vậy con? Bỏ chi định hỏi con Khai đầu mà con nữ gọi bỏ là ma còn đòi đánh bỏ nữa ư?" - Bỏ tôi ôm mặt, mắt rung rung đầy tổn thương. Oh please, bỏ à bỏ già đầu lắm rồi đây.

"Hi hi xin lỗi bỏ má, hôm nãy con bạn nó gửi clip ma hù con nên con bị lịu. Khai đang ngủ trên lầu ấy, con lên gọi cho bỏ nha." - Tôi nhanh chân phóng lên lầu trước khi bỏ kịp diễn tiếp bộ phim bí ai do bỏ đạo diễn rồi sản xuất.

Tôi nhẹ nhàng bước vào phòng hẳn như một chú mèo. Hơi lạnh từ phòng hẳn phả vào người làm tôi rùng mình. Hẳn đang cuộn tròn người nằm ngủ, giống như trẻ sơ sinh vậy ấy. Bàn năng làm chị của tôi lại trỗi dậy chỉ muốn nhào vô ôm hẳn thôi nhưng mà nghĩ lại thì hơi biến thái nên đành thôi. Tôi đứng như trời trồng nhìn hẳn một lúc lâu mà chẳng biết nên gọi hẳn dậy bằng cách nào. Đang định giờ tay khều thì hẳn bỗng trỗi người, đôi mắt khép hờ từ từ mở ra mang theo đồng tử màu nâu chứa cả thế giới nhìn tôi. Cảnh mỗi nhặt màu mấp máy:

"Chỉ làm gì vậy?"

"À bỏ gọi cậu xuống có gì ấy. Dậy đi." - Tôi ngồi nơi mép giường cười hi hi.

"Ừ, chị đợi tí." - Hẳn ngồi dậy, vờn vai rồi nhảy xuống giường.

Tôi cũng nhanh chóng đứng dậy mở cửa xuống lầu, hẳn nói đuổi theo sau.

"Bỏ. Mẹ. Tự con xuống rồi nè." - Tôi rống cổ lên hét khi trước mặt là phòng khách trống không.

"Ra sân đi hai đứa." - Tiếng mẹ vang lên nhẹ nhàng.

Ra sân nào. Tôi cầm đầu chui ra ngoài trước. Ủ ôi mùi đồ nướng thơm quá đi mất. Ở đâu vậy ta? Tôi khịt khịt mũi hít lấy hít để tận hưởng mùi thơm hấp dẫn này. Một làn khói trắng lan tỏa khắp sân, từng làn khói vui đùa chạy nhảy trong gió. Mắt tôi như mèo thấy cá sáng rực lên trong đêm quay phắt qua nhìn hẳn ra hiệu sắp có bữa ăn ngon rồi. Lăn theo mùi hương và làn khói trắng mỏng tôi cùng hẳn ra sau nhà. Bỏ tay cầm đĩa đựng đồ ăn tươi sạch, mẹ thì đang nướng thịt, đậu bắp, bắp non, vân vân mây mây những thức ăn ngon lành đủ màu sắc hấp dẫn. Kế bên là bàn màu gỗ mới được trải khăn đỏ sọc caro. Bên trên bỏ đã mắc vài dây đèn xung quanh mấy cây cảnh yêu dấu của bỏ rồi giăng khắp sân. Nếu thêm mấy quả bóng colorful và mấy lá cờ nhỏ xú xinh xinh thì giống hệt mấy MV Hàn lãng mạn.

"Nhanh lên hai đứa. Tối lấy thịt ăn nè, mẹ lựa toàn thịt ngìn không đấy." - Mẹ tay cầm cây gắp vẩy tôi và hẳn.

"Ngon lắm đó!" - Bỏ bật ngón cái tẩm tẩm khen.

"Bắt đầu tiệc BBQ ngoài trời thôi." - Tôi nắm tay hẳn kéo vào buổi tiệc.

Bỏ mẹ là nhất! Một bữa tiệc tạm biệt hẳn. Một bữa tiệc đánh dấu một bước ngoặt lớn trong cuộc đời mỗi người. Tôi hít mắt nở nụ cười tươi rói nhìn hẳn. Hẳn cũng vậy, ý cười tràn ngập trong đôi mắt ấy.

Bạn nào mê EDM thì nghe bài mà bà Hạ bật đi nha ㄟ Nevada của Vicetone ấy, có tính gây nghiện như Faded của Alan Walker vậy. Ặ hị hị hị, lại dụ dỗ người đọc nữa rồi 3

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 50: Ước Gì Ngày Nào Cũng Được Như Vậy

Sau khi cần quét hết không chứa lại một miếng dù chỉ là nhỏ nhất cả nhà ngồi tụm lại chỗ bàn gỗ "lắm sự mong". Bố mẹ ngồi kế nhau, đối diện là tôi và hân. Mắt mẹ hơi ẩm nước, hàng mi cong vút động đậy đưa mắt nhìn hân, đôi môi màu hồng cánh đào khẽ mở ra nhưng ngay lập tức khép lại, cổ vờ như mẹ đang bối rối không biết phải nói gì. Bố biết ý liền thay mẹ lên tiếng phát biểu kèm theo đó là cái vỗ vai đầy tính "anh em" với hân:

"Qua nhà mới phải sống tốt nghe chưa. Ăn uống điều độ, ngủ nghỉ đáng hoàng, giữ gìn sức khỏe. Cuối tuần bố alo gọi con đi chạy bộ với bố. Mà qua đó nhớ check in với chụp mấy bức cho bố xem coi nhà bên đó đẹp như bên đây không. Nếu mà không đẹp hơn là bố giành con về ngay, không thể chấp nhận con sống trong điều kiện không tốt được."

"Anh này, kỳ cục." - Mẹ đánh tay bỏ rồi mím cười nói với hân, một giọt nước trong tròng lăn nhẹ nơi gò má. - "Nhớ phải sống hạnh phúc. Dù con có chuyển đi thì con mãi mãi là con của bố mẹ. Thi thoảng qua thăm bố mẹ là được rồi. Con đi rồi chắc căn nhà sẽ trống vắng lắm"

"Mẹ à, đừng có như vậy. Vui lên, vui lên! Nó có ra nước ngoài định cư đâu, cũng vòng vòng đây thôi hà." - Tôi cười ha hả nựng nịu cái ngang bầu không khí sướt mướt này.

"Bố mẹ đừng lo con sẽ sống tốt, sẽ thường xuyên về thăm mọi người." - Hân nở nụ cười tươi sáng nắm tay mẹ an ủi.

"Con bé Hạ kia, sao không nhắn gửi gì với em hết vậy? Nói đi nhanh lên, mai em nó không còn ở đây cho con bắt nạt nữa đâu." - Bố chồm người qua khuỷu tay tôi ép buộc.

"Ồ nhưng con có biết nói gì..." - Câu nói bị cắt đoạn giữa chừng khi ánh mắt sắc lẹm của mẹ và bố sệt qua người tôi. - "À ừm giữ gìn sức khỏe." - Tôi vỗ lưng hân dặn dò với khuôn mặt ngu dần.

"Biết rồi bà chị. Ha ha ha." - Tiếng cười của hân vang lên, liền sau đó là nhưng trận cười giòn tan xé toạc màn đêm của cả nhà.

Than vãn còn ám hơi lửa. Những vì sao đang lấp lánh trên trời cao. Từng đám mây hững hờ trôi lướt qua vắng sáng vắng nhẹ trên cao. Mũi gió, mùi than hồng hòa quyện làm cho bầu không khí trở nên ấm áp hơn bất kỳ lúc nào, đặc biệt khi cả nhà quây quần bên nhau, cùng nhau cười nói vui đùa như bây giờ. Mấy đợt cỏ xanh mướt chạm nhẹ vào lòng bàn chân tôi nhột nhột giống như cái lướt tay nhẹ của hân để vén mấy sợi tóc nghịch ngợm lòa xòa trước mặt tôi. Một buổi tối đáng nhớ.

Tiệc nào cũng có lúc kết thúc. Buổi tiệc chia tay này cũng vậy. Tôi đánh răng thật sạch rồi trèo lên chiếc giường yêu dấu. Đặt đầu xuống chiếc gối êm ái quen thuộc còn thơm mùi nước xả tôi nhắm mắt lại đợi con buồn ngủ ập đến. Nào hãy chìm vào giấc mơ thật đẹp thôi. Đó là suy nghĩ của tôi 2 giây trước, còn bây giờ mắt tôi đang mở thao láo nhìn trần nhà. Vì sao? Chỉ vì trong thoáng chốc tôi chợt nhớ đến con quý mà Đinh Vy gửi cho tôi và bây giờ nó đang ám tôi trong tiềm thức, trong suy nghĩ sâu thẳm làm tôi không thể nào nhắm mắt ngủ được. Vỹ ơi cô hại đời tui rồi, ngày mai vô lớp cô biết tay tui. Tôi cần gối nước mắt lưng trông rắng kéo hết chân trườn kín người, chú ý đến ngón tay ngón chân coi có bị lộ ra ngoài giường không. Mồ hôi lạnh thì túa đầy cổ, hằm hực vô cùng.

KNOCK KNOCK KNOCK...

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên làm tim tôi ngất nhịp, não căng ra. Tôi ló đầu ra khỏi chăn nhìn cánh cửa tối màu đứng sừng sững một bên rồi đưa tay lau mồ hôi, run run nói:

"Ai đấy?"

"Tôi đây." - Giọng hân vang lên.

"Vào nhanh, vào nhanh." - Tôi vội được cứu tinh nên tươm tướp tươm tướp.

Hắn tho đầu vô đó xét trước thấy tôi ngồi trên giường cầm gấu bông vậy vậy hồ hởi chào đón thì chân mày đánh lên cao mấy millimeter nghi ngờ rồi mới chui vô. Hân kéo ghế ra cạnh giường tôi ngồi xuống tò vò ngây thơ, hân rất ít khi vô phòng tôi, phải nói là cực hiếm luôn nên chắc hân thấy ngại, hai má còn phơn phớt hồng. Dù bây giờ phòng tôi thui chui loe loét ánh sáng mờ ảo từ đèn ngủ nhưng với đôi mắt có skill "tìm trai" level max thì mọi hành động dù nhỏ nhất nhất của hân tôi cũng có thể quan sát được. Tôi bỏ ra mép giường ngồi khoanh chân chữ ngũ, đầu tựa lên "Big Butt" hua tay trước mặt hân nở nụ cười khá dễ tiện hơi:

"Qua đây chi vậy? Nhớ chị không ngủ được hả?"

"Mối lạ. Hồi trưa ngủ nhiều quá nên giờ không ngủ được." - Hân trề môi nhìn con người ảo tưởng là tôi. - "Còn chị, hơn nửa đêm rồi mà chưa ngủ sao?"

"À... Lúc cậu ngủ trưa á, con Vy nó gửi 1 cái clip dọa ma cho chị. Chị bị shock quá nên giờ không ngủ được." - Tôi vắn vè tường thuật.

"Nói trắng ra là sợ ma quá không ngủ được đi." - Hân cười ha ha vò tóc tôi.

"Không có mà." - Tôi đánh hân bộp bộp bắt hân sửa lại đề bù đắp danh dự cho tôi.

Hai đứa sau mấy phút bình thường và lại tiếp tục chi chóc, cắn tay, nhéo má, búng mũi, chường trán. Dù đùa rất vui nhưng không đùa nào dám cười to vì không muốn đánh thức bố mẹ. Tôi gối mặt rồi liền vuron vai ngáp rõ dài, con buồn ngủ ập đến. Nhờ cãi nhau với hân mà tôi hết sợ ma rồi, đêm nay có thể yên giấc. Hân thấy vậy liền đứng dậy cắt ghế chuẩn bị về phòng. Tôi nhanh tay chụp lấy gấu áo hân, lí nhí:

"Cậu ngủ ngon nha. Giữ gìn sức khỏe cho tốt, đừng để bị bệnh gì đó."

"Biết rồi. Chị cũng ngủ ngon." - Hân nhẹ nhàng nói, nắm tay tôi.

Tôi cười mẫn nguyện nhắm mắt lại để nguyên tay mình trong tay hân, để hơi ấm tỏa ra từ đó bao bọc mình. Bỗng tôi cảm thấy một làn hương dễ chịu bay ngang chớp mũi tiếp đó là một nụ hôn trán bắt ngờ từ hân. Nụ cười của tôi càng sâu hơn cụng trán mình vào trán hân.

"Ước gì ngày nào cũng được như vậy." - Thăm thẳm, trái tim tôi vang lên dòng suy nghĩ sâu thẳm.

Chưa bao giờ tôi lại cảm thấy ước mơ nhỏ bé này lại xa vời đến thế. Sao xa tầm với thế chứ? Sao lúc người ta còn ở đây mà lại không ước như vậy? Người ta sắp đi rồi mà Hạ.

"Làm bài tập Tết Lý xong chưa?"

Đó là âm thanh đầu tiên của Đinh Vy chào đón tôi khi vừa bước vào lớp tôi về thực tế khốc nghiệt đang đón đầu mình.

"Chưa." - Tôi lắc đầu bất lực. Nói chung là Hóa và Toán tôi đã nuốt được hết, Văn còn cái kết bài đề cuối là xong. Môn Lý thì còn đang dậm chân tại chỗ ở bài 3 được làm từ cái tuần đầu tiên của Tết.

"Mượn tập đưa nào chép đi má, hôm nay nộp đó. Bà mà chưa làm là ăn no trứng ngỗng nhá." - Mọi hy vọng của Đinh Vy đổ lên người tôi đồ vờ liền bỏ rơi tôi chạy đôn chạy đáo mượn vô đưa khác.

Á á á má ơi, hôm qua rảnh quá ngồi than trời than đất mà quên mất "mấy tấn kinh khủng trong balo". A hiu hiu huh, lời nguyên bề tở đang dần linh ứng đấy. Tôi nhanh chóng vắt balo vào chỗ mình rồi phóng như con điên khắp lớp, do đi trễ quá nên lớp trưởng, lớp phó, tổ trưởng đều bị mượn tập hết rồi. Mà một tổ chức chép bài lên đến gần 10 đứa nên tôi chẳng thể chen vào nổi. Xong đời rồi, huhuhu. Tôi ôm quyển tập đi ra cửa lớp đứng trông mấy đứa học giỏi và siêng hiếm hoi còn sót lại chưa đi học mà nước mắt sắp trào đến nơi nhìn trời than khóc.

"Sao vậy?" - Trịnh Anh Khoa, tên chết bầm tôi ghét nhất đứng trước cửa lớp khoanh tay chứng kiến mọi biểu cảm đau khổ của tôi.

" WTF? Ở đâu chui ra vậy má?" - Tôi giật thót mình, về mặt vô cùng kinh hoàng.

"Ồ lớp tui chui ra." - Cậu ta cười sa sả vô mặt tôi. - "Chưa làm bài xong chứ gì?"

"Êu phải chuyện của you. You tránh xa me ra." - Tôi hằm hằm xua xua tay. Cái này là phủ ra mặt rồi nhá, không biết nữa thì thẳng cha này chỉ số EQ quá thấp rồi.

"Còn giận tui hả? Thù dai quá vậy bà hai. Nè cho mượn nè, hết giận dùm con đi, lúc đó con hiểu nhầm thôi mà. Con cảm thấy tội lỗi lắm rồi." - Cậu ta chìa quyển tập Lý trước mặt tôi mặt ra vẻ tội nghiệp.

Chẳng là lớp cậu ta và lớp tôi học cùng giáo viên Lý nên đề về nhà giống nhau thế nên cậu ta mới dám mang vở ra đe dọa tôi, đúng hơn là làm lành ý mà. Quyền tập chối khóa đến mù mắt. Tôi đứng trên bờ vực của tôn nghiêm

và điểm số. Tui khổ tâm quá mà. Sau vài giây hoạt động hết công suất của não bộ thì.

"Tha cho 50%. Đưa đây nhanh đi sắp vô học rồi." - Tôi giật lấy món bảo bối trên tay hần nhưng tên quái quỷ đó không chịu buông ra.

"Tha 100% đi, con gái gì mà thù dai quá hà." - Cậu ta một tay chống nạnh một tay giữ chặt quyền tập. Khỏe vậy ba.

"OK." - Tôi gạt đầu lia lia. Thấy cậu ta vừa thả lỏng tay liền giật luôn. - "Lát trà cho, cảm ơn..."

"Anh định làm gì?" - Tôi còn chưa kịp cảm ơn tên kia thì hần - Đình Hoàng Khải từ đầu phóng tới như một cơn gió nắm lấy tay tôi chẳng khác nào gà mẹ bảo vệ gà con.

Tôi ngơ ngác như con sâu ngủ vừa ra khỏi cơn mơ hết nhìn hần lại nhìn Anh Khoa. Ôi cái luồng khí lạnh nào đang hoành hành ở đây? Tóc sau gáy tôi bỗng dựng ngược hết lên, khó chịu thật. Lần theo cảm giác tôi ngược lên và bất gặp phải đôi mắt đầy thù địch của hần, trong đôi đồng tử ấy là một viên đạn bóng loáng chỉ chờ cơ hội ghim vô đầu Anh Khoa. Hình như có cái gì đó sai sai ở đây. Não bộ của tôi sau khi "sờ cảm vuốt râu" suy nghĩ, phân tích câu nói của hần một cách vô cùng chi tiết, chặt chẽ và logic thì liền đưa ra một kết luận.

"Hiểu lầm rồi. Hiểu lầm rồi. Cậu ta cho chị mượn tập, mượn tập đó chứ không ức hiếp hay giờ trò bắn thù đời bại gì đâu. Mặc dù cậu ta có biến thái thật." - Tôi cười như khóc giờ quyền tập trong tay đưa lên cho hần coi.

"Này, tôi biến thái hồi nào hà bà kia?" - Anh Khoa nhủ mày trà treo. Cái đồ không biết hợp tác.

"Thật không?" - Hần lờ luôn cậu ta, nhưn mày hỏi tôi rồi lại dùng đôi mắt nguy hiểm nhìn Anh Khoa.

"Thật mà, cậu ta mà dám ức hiếp chị, chị cho cậu ta đi bán muối với ông bà, mò trần bò dê, đập cậu ta ra bã luôn." - Tôi giờ nắm đấm lên trả lời một cách vô cùng bạo lực và thiếu nữ tính, gạt đầu lia lia.

Bạn Trịnh Anh Khoa bên cạnh cảm nín mặt xanh như tàu lá chuối bắt đắc đi trở thành "bóng đèn quốc dân" nhìn tôi tự biến tự diễn. Cậu ta đã bị tước quyền tự do ngôn luận rồi, tốt nhất là cậu ta nên im lặng để bảo vệ hàm răng của mình.

"Mà cậu lên đây có gì hông?" - Tôi thấy bầu không khí có vẻ dịu đi nên nhanh chóng chuyển chủ đề.

"Chị quên không mang Yomost lên uống nên tôi mang lên giúp nè." - Hần lấy từ sau lưng ra hộp sữa Yomost cam đưa tôi, ánh mắt vô cùng trìu mến.

Chắc chắn, chắc hần đang dần mất tên kia. Tiếc là mẹ kia da dày hơn 8 lớp da heo nên chắc chẳng cảm thấy gì sắt đầu nhè. Tôi nghĩ mình nên cùng hần diễn trò thì sẽ vui hơn nên cũng dịu dàng thực nữ cầm hộp sữa, trên môi là nụ cười sến súa nói da gà. Tôi có ép giọng mình nữ tính hết cỡ nói:

"Cảm ơn nha." - Một câu thôi mà cả người tôi rợn hết. - "Mà giờ chị phải làm bài. Chị vô lớp nha. Bye bye."

Câu nói vừa dứt tôi phóng luôn vào lớp không ngoái đầu lại bỏ nặc hai tên kia muốn làm gì làm, miễn sao không yêu nhau để tôi làm nữ phụ bánh bèo trong cuộc tình đam mỹ là được. Cảm giác một ngon kira phùng phùng cháy thật to sau lưng, cũng là mối nguy hiểm khôn cùng nếu tôi dính vào nên tốt nhất chuẩn là thượng sách.

"Ừa thẳng cha hotboy A2 kia qua chi vậy?" - Con lớp trưởng nhiều chuyện do làm xong bài tập rồi nên hơi thành thói hướng ánh mắt tò mò nhìn tôi.

"Ai biết." - Tôi chối bay chối biến giấu quyền tập sau lưng.

"Ý giai đẹp trước cửa kia mày." - Một con bạn mê trai lớp tôi lên tiếng.

"Tụi nó yêu nhau đó bà. Con Hạ nữ phụ bánh bèo ơi, cho mượn quyền tập hotboy mới đưa êi." - Đinh Vy đang hăm hở chép bài rảnh chọt thêm tí giọng cho vui nhà vui cửa không quên nháy mắt trêu tôi.

Tôi mèm sặc nước miếng

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51: Căn Phòng Màu Xanh Vô Chủ

Giờ ra về, tôi đứng nơi gốc cây quen thuộc chờ hần. Lúc này vội chạy ra quá nên quên mang vớ mắt rồi, lát thế nào những tia nắng "nóng bỏng" cũng sẽ thiêu đốt đôi chân đã không được trắng trẻo gì của tôi. Thôi bao tay đi, chân không trắng thì cũng nên bảo vệ đôi tay mỹ miều chứ. Tôi gỡ một bên dây balo, nghiêng người sang phải hất người đánh balo nắm gọn trước bụng tôi một cách điêu luyện, cái tư thế mà người ta nói là "đeo balo ngược" ấy. Cắt bao tay ngăn nào ta, tôi mò mẫm bên trong balo vì một tương lai không bị đen khắp người. Đây rồi, tôi cảm đôi bao tay màu vàng xanh xinh xắn hình Minion lên, chẳng may lúc đóng khóa kéo thì một chiếc roi xuống đất. Tôi nhanh chóng hạ người xuống lượm và không may đôi giày yêu dấu trượt dài trên lớp cát mỏng nơi hè phố. Đây là kết quả: tôi đập mặt vào lưng của một người nào đó đứng trước, cả khuôn mặt đau như bị ai đó thồn nguyên củi đâm ấy. Tôi loạng choạng giữ thăng bằng, trong thâm tâm không ngừng la hét, gõ mõ, tẩu lên khúc độc hành tiến vong danh dự. Người đứng trước cũng đã cảm nhận được sự đau nhói của cái lưng khi bị một vật thể không xác định bay vào nên quay phắt người lại, khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng xen lẫn tức giận. Tôi mếu máo ngược lên định mở miệng xin lỗi nhưng cái bạn đang trước ấy chẳng phải ai khác mà là người tôi ghét nhất nhì trong cái cuộc đời này.

"Xin lỗi nha." - Tôi nói lời xin lỗi qua loa, nói cho có lệ thôi. Haizz ông bà nói đồ có sai "Thương nhau thì quả bỏ hòn cũng vuông." Ghét nhau thì quả bỏ hòn cũng vuông." Dù tôi gây tội trước cơ mà nhìn mặt êm tự dưng cảm giác tội lỗi bay bà đầu hết, cảm giác xấu hổ tràn lên mới nhiều hơn. Ôi tôi đã trở thành con người gì thế này.

"Chị không nhìn đường à?" - Trinh cũng đã nhận ra tôi, mặt nhăn nhó hết cỡ.

"Tại cái tron quá, không cố ý." - Tôi phe phẩy cái bao tay minion quạt quạt mấy chỗ đỏ đỏ trên khuôn mặt tôi vì ma sát với cái lưng của con bé ấy mà nóng lên.

"Lần sau cẩn thận chút đi." - Con bé lên giọng dạy đời tôi, á à.

Nào tôi vận động để kiểm mấy câu chặt chém nó cơ mà tôi chưa kịp rống hống tru tréo thì hần đã xuất hiện gọi tôi về. Tôi quay qua nhìn hần nở nụ cười "hoa hậu thân thiện", tiếp đó quay qua Trinh nở nụ cười "xã giao" và cuối cùng quay gót bỏ đi. Hèn là hần ra kịp chứ tôi không thể nào chịu nổi khi đứng gần con nhỏ này thêm giây nào nữa, quá lạnh.

"Tôi nay em sẽ qua nhà chị đón Khai. Hãy dìa, không ngờ cô Mỹ lại có con riêng cơ đấy." - Trinh không biết từ khi nào đã đến sát gần tôi, thì thào vào tai tôi.

"Ồ, vậy tôi gặp lại, chị rất mong chờ đó." - Tôi cũng hống trả lời nhưng trong đầu tôi toàn 3 chữ "WTF".

Con bé này nói cái ẩu gì vậy, con riêng, không ngờ? Cái đó có được xem là thái độ khinh thường không? Tôi hít một hơi thật sâu, chạy ra xe, nói hần đang đợi tôi. Ngày gì mà toàn gặp cô hồn. Tôi trèo lên xe, này lo cùng con bé kia xóc xĩa nhau nên quên đeo cả bao tay, giờ làm biếng đeo quá đi. Tôi cất luôn bao tay vào túi áo khoác rộng thùng thình của mình, chồm người lên tựa vào lưng hần, đưa tay vào túi áo khoác của hần để tránh nắng. Miệng bắt đầu luyên thuyên hỏi han:

"Ừa con Trinh nó biết chuyện rồi hả?"

"Ừ, nó có hỏi tôi. " - Hần bâng quơ trả lời như không muốn tiếp tục vấn đề này. Tôi biết ý nên im lặng không hỏi nữa.

"Nãy Trinh nó nói gì với chị vậy?" - Sau mấy giây im lặng hần bỗng đột ngột lên tiếng.

"À chẳng có gì. Nó chào chị thôi." - Tôi cười hề hề, dìm nhẹ luôn cái sự kiện té chúi mũi và câu nói đầy ẩn ý đó của Trinh.

"Ừ." - Hần lại dùng cái giọng bắt cần đòi đó trả lời, úi úi, thế mà đòi đi bắt chuyện trước cơ. - "Hồi sáng, cái anh gì lớp 12A2 là sao vậy?"

Tôi lại bị sặc nước miếng lần thứ 2 trong ngày. Ừa tưởng lúc sáng tôi thể hiện quá tốt và hần đã hiểu rồi chứ nhì? Ày chà, người ta thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu ta?

"Ông qua cho chị mượn tập Lý chép thôi. Sáng nói rồi mà." - Tôi đầu tựa vào lưng hần, tình nghịch trả lời.

"Sao thân quá vậy?" - Cái chất giọng quá đánh đá nha, hí hí.

"Ai biết, chị có họ hàng thân sơ gì với ông đầu, tự dưng sáng qua cho mượn tập. Chắc hồi lỗi vụ cấm trại thôi mà. Có gì đâu. Tự dưng có mùi giấm chua nha." - Tôi chọt chọt hần cười khúc khích.

"Giấm đâu? Ủa gần đây có bán giấm hả?" - Hần đánh trống lảng, cái dáng vẻ dễ thương chết người dù không được diện kiến chính diện.

"Ừ chắc mùi chị có vấn đề. Ha ha." - Tôi không kiềm được, vai run lên vì cười, càng kiềm nén tiếng cười càng lớn hơn.

Hần bị tiếng cười lớn của tôi làm cho im bật, chắc mặt đỏ chót vì xí hổ rồi đây. Tôi vòng tay ôm eo hần chặt hơn cốt làm nũng cho người ta bớt ngượng. Ôi giận thật rồi đó ngen, hông cảm xúc luôn kìa. Tôi khẽ nghiêng hết người sang thò mặt qua lỗ hồng giữa tay và eo hần để quan sát cảm xúc trên khuôn mặt bị giấu kín sau lớp da dày hơn mỡ heo ấy. Hần liếc mắt xuống lờm tôi một cái chấy mặt, tôi cảm nín ngoan ngoan ngồi sau không dám cựa quậy gì như một chú cún con bị chủ phạt do phạm lỗi vậy. Ủa vậy là tôi gây ra tội lỗi tày đình rồi hả? Ủa mà tôi có cố ý đâu? Tại cái tên... ĐM nhà mì, tên Anh Khoa chết bầm, sao cứ gặp thẳng cha đó là xui xẻo dữ thân vậy nè trời. Tự nhiên chui qua lớp cho tôi mượn tập chi vậy? Mưa bím bím hay kẹo gì đó được rồi. Còn hần nữa, sao cứ chọn giờ thiêng mà xuất hiện vậy? Tôi đã cố rút lui mà vẫn không thành công sao? Cuối cùng tôi vẫn bị ảnh hưởng. huhu. Ngày cuối cùng là chị gái hần rồi mà còn bị giận. Tôi bùm môi ngược mặt nhìn vị "thánh hiền" màu xanh kìa, người luôn không đim tôi thì cũng giờ chân đạp tôi xuống tận đáy bùn, Lão Thiên a, ông thật biết cách trừu người nga.

Tôi ôm balo bước trên mây lát đá hướng vào nhà, lòng nuom nướp lo sợ hần thù vật, gần dai sẽ không thềm nói chuyện với tôi nữa, trong lòng không khỏi sầu bi mấy phần. Lại thấy mấy thùng carton được xếp ngăn nắp trước thềm nhà chỉ đợi xe trung chuyển đến rước đi, lòng càng ảo não thêm. Mẹ ôm một thùng carton nhỏ bước ra, xếp gọn gàng vào một góc khuất sau mấy thùng to lớn khác. Mẹ giờ tay vươn vai một cách mệt mỏi rồi cầm chiếc khăn lông vắt hững hờ trên vai chấm chấm tí mồ hôi còn sót lại trên vầng trán trắng mịn. Mẹ lôi một cuốn sổ ra rồi hướng mắt chăm chú đếm đi đếm lại những vật dụng đặt trên thềm, sau khi đã chắc chắn mới yên tâm thở ra một hơi thật dài. Tôi đứng tổng ngóng dưới nắng, quan sát hết mọi hành động của mẹ, khuôn mặt tràn ngập biểu cảm ngạc nhiên xen lẫn sung sỏ. Trong một buổi sáng, một mình mẹ tự tay thu dọn phòng hần rồi kiểm tra kỹ càng đồ dùng giúp hần, thật quá phi thường đi. "Supper Mom" của lòng tôi. Mẹ vẫn như vậy, vẫn tận tâm chăm sóc, lo lắng, kỷ lưỡng mà âm thầm. Dù hần sẽ nhanh thôi chẳng còn là con của mẹ trên danh nghĩa nữa nhưng đối với mẹ, hần vẫn là cậu con trai bé bỏng mẹ nhận nuôi năm nào, đứa con trai mẹ xem là cơ hội để mẹ làm lại cuộc đời.

"Ủa Hạ về hồi nào vậy? Vào đi con, đứng nắng bệnh giờ." - Mẹ sau khi yên tâm về mấy món đồ thì ngược lên và vô tình nhìn trúng tôi.

"Dạ. Mà mẹ sao lại dọn sớm vậy?" - Tôi tươi cười lon ton chạy đến chỗ mẹ bắt chuyện hỏi han.

"Dọn từ giờ chứ tối sợ dọn không kịp, mà phòng Khải sạch sẽ dễ dọn, ai như phòng con." - Mẹ cười hiền búng trán tôi.

Tôi chun mũi nhong nhẹo, mẹ lúc nào cũng cưng hần hơn. Phòng tôi cũng gọn gàng lắm chứ bộ, chỉ là dạo này hơi làm biếng dọn sách vở nên bữa bọn tí tạo thôi. Tôi phụ mẹ xếp mấy thùng carton chồng lên nhau rồi dán băng keo miệng thùng cho đồ không bị rơi ra. Hần cất xe xong cũng hăng hái vào giúp, đúng hơn là giành hết công việc, giành công của tôi, không cho tôi thể hiện, hờ.

Sau giờ cơm trưa, tôi đứng trước phòng hân, tựa vào thành cửa, khoanh tay nhìn hân sắp xếp lại tập vở. Hân vẫn hồng thêm nói chuyện với tôi, người gì đầu á. Tuy thâm tâm thầm rửa hân như vậy cơ mà vẫn có cảm giác khá áy náy. Ngửa ngáy quá tôi đành gượng gạo lên tiếng:

"Còn giận hả? Đã nói rồi mà, mượn tập thôi. Huhu."

"Ai nói giận, chỉ gọi tưởng tượng." - Hân nhú mày nhìn tôi rồi tặc lười một cách bất lực, ý nói tôi hết thuốc chữa rồi ấy.

Tôi xụ mặt xuống, haizzz tôi đã cố gắng bắt chuyện giảng hòa rồi nghen, hông chịu thì thôi. Tôi quay người định bước đi thì tiếng hân vang lên giữ bước chân tôi lại:

"Bụng giùm chồng tập xuống coi." - Cái giọng đậm chất stundere.

"Xì" - Tôi cười toe toét chạy tới ôm chồng tập trên tay hân, thấy chưa không giận lâu được đâu, chỉ cần giờ chiều tí thôi.

Hân nhìn về mặt nhăn nhó vì chồng tập nặng quá sức tưởng tượng của tôi cười không ngớt, không để tôi yên bình, hân đặt nguyên quyển sách lên đỉnh đầu rồi ôm một chồng sách khác đi xuống lầu trước bỏ mặt tôi như con dỏ. Tôi thật sai lầm khi nghĩ hân vẫn còn chút nhân tính, quá sai lầm rồi. Á á á. Tôi mò mẫm từng bước xuống cầu thang chỉ lo hụt chân thì cái mặt đi tong. Cái con người gì mà quá đáng thế. Nhưng hân vẫn vui vẻ trêu chọc tôi như vậy thì chứng tỏ hân chẳng còn giận đâu à.

Tối đó hân đi. Cô Mỹ cùng thầy Thiên tới từ sớm, cùng bố mẹ tôi nói chuyện. Con nhỏ Trinh kia không đến, vẫn còn may chán, chắc lúc sáng nói vậy cốt chọc tức tôi hay sao vậy ấy. Cả nội lẫn ngoại đều đến tiễn hân. Ông nội ôm hân rõ lâu dặn dò hân đủ thứ. Hân hứa với ông sẽ giữ lại tên Hoàng Khải do ông đặt, ông vui lắm. Cả nhà vẫy tay tạm biệt hân, nhìn hân cùng cô Mỹ xách vali lên xe. Trước khi chiếc xe chạy xa khuất tầm mắt hân còn ngoái đầu lại mỉm cười rõ tươi như hân được đi chơi xa ấy, chỉ khác rằng chuyến đi này không hạn ngày về. Từ giây phút này, số hộ khẩu nhà tôi vắng đi 1 cái tên rồi, tôi trở lại hơn 10 năm trước, là đứa con một trong nhà, không anh, chị, em.

Căn phòng màu xanh dương, căn phòng ngủ của hân ngày xưa giờ đây sẽ bị vô chủ rồi. Mẹ không muốn dọn phòng này thành phòng khác mà muốn giữ nguyên nên ga trải giường cùng mấy đóa hoa khô mẹ mua ở Đà Lạt vẫn ở nguyên chỗ cũ, bàn học cũng không bị xê dịch dù chỉ một chút. Mẹ nói rằng nếu lỡ hân có về đây chơi thì còn có phòng cho hân ngủ. Tôi vẫn không tin được người vừa nói cười lúc này bây giờ lại lặng lẽ giấu nước mắt nơi góc phòng. Mẹ chắc phải rất đau lòng. Tôi có thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 52: Nhiều Chuyện Thất Bại

Sáng nay một mình tôi chạy chiếc xe đạp điện của mình mà cảm thấy sao khá xa lạ. Có lẽ nào do mấy tháng nay, ngày nào cũng núp sau bóng lưng của hân, được hân đèo đi học mỗi ngày mà quên mất cảm giác lái xe rồi? Ôi ngày đầu tiên hân không còn chung nhà bắt đầu thật có đơn, con đường đông người mà sao thâm tâm tôi lại trống rỗng đến thế? Phải mau vào trường để được gặp hân thôi. Chưa bao giờ tôi lại có cảm giác nồn nao đến trường như vậy? Chỉ vì mi thời đó, Đình Hoàng Khải.

Tôi theo chân Đình Vy xuống canteen trường, nàng ta muốn xuống mua nước mà không muốn đi một mình nên mới lôi kéo tôi theo. Mới đầu tôi không muốn đi đâu, tôi muốn chạy xuống lớp hân cơ, trời ơi mục đích đi học ngày hôm nay của tôi là được gặp hân mà. Nhưng tôi không thể nào chịu được đôi mắt mờ to hết cỡ mà trông đen chiếm hơn một nửa của cô nàng, không phải vì tôi bị cảm động do sự dễ thương đâu, tôi bị dọa cho sợ vì sự creepy từ đôi mắt ấy thì có. Thời thì giờ ra về ráng chạy xuống thật nhanh để có thể cùng hân đi bộ ra cổng, ước gì hân có thể về chung với tôi luôn, haizz bất tiện thật, chỉ có thể gặp trong mấy phút ngắn ngủi. Tôi miễn cưỡng đi cùng Đình Vy, ánh mắt đầy u uất nhìn nàng ta hôn ha hôn hồ như trẻ được kẹo.

Dưới canteen đang nổi gió, gió thổi bung tóc, ời một quyết định sai lầm khi xuống đây. Không những vậy canteen còn bonus thêm cho tôi một khung cảnh "chợ trời" đông nghẹt thớ. Chính vì quá ngán ngẫm với khung cảnh trước mắt mà tôi kiên quyết từ chối đề nghị chen vào đám người đông như kiến có kia để tranh giành một chai nước với Đình Vy dù cho nàng ta khẩn thiết cầu xin ra sao. Đôi mắt của nàng ta không bao giờ có thể đáng sợ bằng cái chết do ngộ độc khí độc đầu. Cuối cùng nàng ta đành tự thân vận động, một mình chinh chiến còn tôi thì thành thoi đứng nơi gốc cây đợi nàng ta. Thương lộ bình an nhé nàng!

Tôi đứng chờ mấy giây thì đôi chân mong manh liền cất lên tiếng yêu cầu kiểm ghế ngồi. Men theo "tiếng gọi" của đôi chân tôi đưa mắt ngăm nhìn à không tìm kiếm trong khung cảnh có phần hơi chật chội, đông đúc này một hồi thì liền phát hiện ra một điều thú vị. Tôi bị mất đi trong nhẹ nhàng, mà nói thật dù nhẹ nhàng hay không thì cũng chẳng ai để ý đâu, làm màu thôi.

"An nhong." - Tôi nháy xỏ từ đằng sau ra trước mặt hân.

Hân đang ngồi ăn sáng dưới canteen trường, một mình. Quái kìa, hân có bao giờ thích ăn dưới này đâu nhỉ? Có lần do muốn bắt chước mấy cặp tình nhân trong trường tôi đề nghị cùng nhau xuống canteen ăn sáng cho nó tình cảm và bị hân bác bỏ không thương tiếc. Hân chỉ thích mỗi com mẹ nấu thôi, vậy mà lại xuống đây ăn một mình.

"Chị này, không sợ tôi ghen chết hả?" - Hân nhéo tai tôi mặt mũi bặm trợn đầy đe dọa.

"Hu hu biết lỗi rồi, tha lỗi đi." - Tôi méo mào mở to mắt tình nghịch cầu xin khẩn thiết hân mới chịu tha cho.

"Chị xuống đây với ai vậy?" - Hân vờ xì xụp xử lý tô mì vừa hỏi.

"Vy á, mà không biết nó chạy hướng nào rồi." - Tôi nhòm người khỏi ghế nhìn về hướng quầy nước đông như ong vỡ tổ, trông chờ bóng hình quen thuộc. - "Mà nhà mới sao rồi, không ăn sáng ở nhà mà vô đây ăn?" - Tôi tò mò.

"Nhà mới hả? Cũng bình thường thôi. To hơn nhà mình xưa, sân vườn cũng to hơn, à có cả hồ bơi nữa đó. Phòng tôi cũng như cũ. Còn nhà đó không có thói quen ăn sáng chung như nhà mình. Sáng ra mạnh ai nấy đi thôi." - Hân nhún vai, tỏ vẻ như mình đã sống cuộc sống mới này 15 năm rồi ấy.

"Vậy á. Có hồ bơi luôn thích nha." - Tôi mong lung đáp, tự dưng thấy tội cho hân, mong hân có thể thích ứng với cuộc sống mới với gia đình mới, cha mẹ mới. - "Có cần sang chị mang com mẹ làm cho ăn không?" - Tôi bỗng nảy ra ý tưởng trong tích tắc.

"Ý kiến không tồi." - Hân không biết ăn xong từ đời nào đang chống tay lên bàn nhìn tôi vô cùng "triu mến". - "Vậy ngày nào cũng mang cho tôi đi."

Mắt tôi vô tình lướt ngang qua ảnh nhìn đầy ấn ý của hân, trái tim hẫng một nhịp, mặt nóng ran, vậy mà hồi này còn mong muốn mau đến trường gặp người ta, bây giờ lại vì một ánh mắt mà ngại đến lấp bắp. Tính ra tôi và hân đã duy trì mối quan hệ này một năm rồi nhỉ? Từ năm ngoái đến năm nay. Ôi đùa thôi, mới có 5 tháng hà, đã trải qua 5 ngày kỷ niệm cùng nhau, quãng thời gian không ngắn cũng không dài, đủ để lưu giữ những kỷ niệm đẹp cho những ngày sau này. Tôi suy nghĩ một hồi lại lạc đề mất rồi, vào vấn đề chính thôi.

"Vậy chị được gì nhỉ?" - Dù trong lòng khá rối rắm với cảm xúc lẫn lộn nhưng tôi vẫn giữ giọng bình thản không quên pha chút đùa giỡn.

"Một cái hôn cho mỗi ngày." - Ôi cái tên này còn đều hơn tôi cơ. Trái tim mới bình ổn không còn đập nhanh lại bị hân khuấy động.

"Không thêm, xì." - Tôi bặm môi đá đầu gối hân, không bao giờ chịu nghiêm túc hà.

"Vẫn chưa đủ sao? Thế hai cái nhé." - Hân híp mắt cười đắc chí khi chọc cho khuôn mặt tôi ửng đỏ.

Còn dưới sân trường đó nha, cái thằng quý này. Tôi ngại đến nỗi hân loan lời, cảm nín toàn tập, chẳng biết gì ngoài đập chân hân cho hân la oái oái. Aigu cứ thích tôi dùng bạo lực như vậy đó, cho mi chết, không thêm mang cái dính gì cho mi cả, mỗi ngày lẽ la canteen ăn đong hòng để.

"Èu mang cái gì hết." - Tôi hét nhỏ, lờm nguýt hân.

"Hi hi giỡn mà, chọc chị vui ghê." - Tôi dù cho chân bị chân tôi giẫm thậm tệ vẫn cố tình nhe răng ra chỉ mặt tôi trêu.

Ôi cái tên này, thật bất lực mà, tôi thời dài trước sự nhây nhót lây lị của hân. Hân vẫn cứ nhớn nhơ cười thích thú vô cùng. Sao tôi có thể chịu được hân trong 5 tháng nhỉ? À không, 15 năm trời lận. Tôi biu môi không thêm quan tâm nữa. Đình Vy chui đi đâu rồi nhỉ? Gần hết giờ ra chơi rồi mà nàng ta chưa mua xong nước nữa à. Quầy nước đã thừa người dân nhưng bóng nàng không thấy đâu. Thấy tôi không thêm quan tâm nữa hân liền quơ tay trước mặt tôi như người mù ấy. Tôi quay ngoắt người qua, bóp mũi hân một cái, ngồi im đi ba.

"Chị tìm chị Vy hả?" - Hân gỡ tay tôi ra khỏi mũi hân, nhướn mày hỏi.

"Ừ, chị xuống với nó, nó bảo đứng đây đợi mà nó đi đâu mất tiêu rồi." - Tôi thành thật trả lời.

"Hồi này tôi thấy chị Vy đi lên lớp trước rồi." - Hân giờ ngón trỏ chỉ về hướng lối nối giữa canteen và sân trường.

"Sao không nói chị? Cái tên này." - Tôi nhủ mày đứng đây.

Chắc nàng ta kiểm tôi không ra nên đi trước. Ôi tội lỗi quá, thế nào nàng ta cũng sẽ mẽ nheo bảo tôi bỏ rơi nàng ta cho coi. Mà mỗi lần nàng ta như vậy al2 sẽ kéo dài cả nãy tiếng có khi cả tuần ấy chứ chẳng ít, huhu không muốn bị nàng ta đối đầu.

"Chị lên luôn hả?" - Hân thấy tôi định bỏ đi liền đứng dậy đi theo.

Tôi gạt đầu chân hoạt động hết công sức, nhân lúc nàng ta chưa nói dóc thì nên xuất hiện ép dụ nàng ta thôi. Hân lon ton chạy theo tôi liền mồm hỏi:

"Chị sao vậy?"

"Cậu không chịu nói với chị gì hết. Lát nữa chị bị con nhỏ đó bóp cổ chết thì chị thể sẽ ám cậu suốt đời. Cậu không thương chị gì hết." - Tôi trợn mắt mặt cách "very exhausted".

"Ừ chắc không thương." - Hân làm mặt phờn, chạy lên trước tôi, đi giật lùi nờ nự cười dễ thương để lấy lòng tôi.

Tôi không nhịn được đánh bật cười trước khuôn mặt cún con này của hân, đẩy vai hân một cái. Hai đứa cùng nhau bước lên cầu thang, coi như cùng thỏa lòng mong mỏi của tôi, hên là lúc này nghe lời Đình Vy đi cùng nàng nên mới gặp hân nếu không chắc giờ ra chơi tay trắng ra về. Đến chỗ cầu thang định tạm biệt hân để lên lớp bỗng tôi nghe một chất giọng lạnh lớt rất quen thuộc.

"Thầy ời."

Ôi cái giọng vô cùng chói tai hằng ngày chửi bới mỗi nhiech tôi lại có thể ngọt đến sâu răng nỗi da gà như vậy sao? Tôi bàng hoàng, về mặt in rõ hai chữ "Đứng hình" nhìn vô chủ nhân của cái giọng đó. Con nhỏ này, vào giây trước tôi còn đang cảm thấy tội lỗi đây người do bỏ rơi nàng ta đi nói chuyện với hân thì bây giờ cảm giác ấy đã bay mất theo làn gió xuân. Nàng ta có khi quên luôn tôi đã cùng nàng luôn rồi ấy.

"Này, hồi này cậu thấy con nhỏ này đi với đáng về có vội vàng lắm không?" - Tôi kêu hân mắt giật giật hỏi.

"À có, hình như chị ấy thấy ai đó nên chạy theo." - Hân gạt đầu về mặt nghiêm trọng trả lời, diễn sâu quá ba.

"Sao không nói sớm?" - Tôi giơ tay đánh đập hận không thể xô hân tế cầu thang.

Cái tên này, mới có cảm giác yên bình thôi mà toàn bị hấn phá hỏng, phát ngôn câu nào là câu đó làm tôi tức điên. Sao lúc này không chịu nói là chị ấy đang vội vàng rượt theo ai đó để tôi không lo lắng vô ích cho tính mạng của mình. Quá đáng! Tạm thời bỏ qua tên này đã, phải đi hóng chuyện mới được. Tôi lo đẹp hấn, lên đi sau Đình Vy, cái tính tò mò ham hóng chuyện nó ăn sâu vào tiềm thức rồi, dù biết có ngày sẽ bị mất mấy cái răng do tính này cơ àm không bỏ được. Hấn chẳng khác gì tôi, cũng mon men lẩn theo, chắc bị tôi lây tính nhiều chuyện đấy mà. Tôi cùng hấn núp sau bức tường gần cầu thang mặc kệ mấy ánh mắt dò xét cũng như kình bỉ của lũ ngoài cuộc dành cho mình. Nàng ta sau khi gọi được thầy Thiên quay lại thì nhẹ nhàng, dịu dàng, ân cần, thủy mỹ, chu đáo trao chai nước muối khoáng Revive cho thầy, aizz nói chung là ràng ta vì trai quên bạn, bạn chưa được hóp miếng nào thì đã mang đi dâng cho trai, hừ, tổn thương nặng nề.

"Chị Vy thích thầy à không anh trai tôi thật à?" - Hấn lăm bằm nói ngay trên đỉnh đầu của tôi, khung cảnh giống như trong phim hoạt hình vậy. Cái cảnh mà mấy người nghe lên núp theo hình quạt ấy, đứa thấp rồi đến cao. Mà thú thật cái từ anh trai mà hấn dành cho thầy Thiên hình như có chút không quen đối với tôi.

"Nhìn là biết rồi." - Tôi khe khẽ trả lời, bao chăm chú.

Đương lúc đó gió thổi ngang qua làm lẩn tóc Đình Vy tung bay, nàng ta vội vàng giữ tóc lại không may chai nước bị rơi xuống, thầy Thiên nhanh chóng cúi người xuống nhặt, đúng lúc nàng ta cũng vậy, như một thói quen à nhầm như bao phim tình cảm "lồn mơn" hai người đầu "cụng đầu" nhau bắt ngờ, ngại ngùng bối rối nhìn nhau phì cười. Ôi mong cho tôi và hấn mấy lúc mặn nồng không sến rện như vậy, à mà có khi còn sến hơn nữa không chừng. Hấn đứng sau lưng tôi từ dung bụm miệng cười khằng khặc như thẳng đao, tôi nhủ mấy thực củi trò vào bụng hấn bắt hấn cảm mồm, đang được coi phim tình cảm miễn phí, cảm phá. Ày dà, hai người sau màn tình cảm đang đứng nói chuyện vui vẻ, thật luôn á, say sưa đến nỗi không biết có 2 đứa đang nhiều chuyện luôn. Cái đáng về đang nói chuyện với crush của nàng ta sao khác với đáng về khi nói chuyện với tôi thế này, còn đứng vuốt tóc tay mi, ừ còn lấy ngón tay quần lộn tóc nà cơ, ừ ẹ.

Tôi bùi mồi quay gót bỏ đi, xem một hồi, con tim bé nhỏ đã bị "đau buồn". Do quay nhanh quá tôi tông đầu vào mặt hấn. Thiệt tình, 2 người kia thì cụng đầu nhẹ nhàng tình cảm, tôi với hấn sao lại bạo lực như vậy cơ chứ? Tôi xoa xoa cái trán đau của mình rồi rời rít xin lỗi hấn, aigu, mà không biết rằng sau lưng tôi có một khung cảnh cầu huyết đang diễn ra cho đến khi hấn phát hiện ra.

"Ê con Trinh, con Trinh nó từ xó xỉnh nào chui vô kia." - Cái giọng hóng chuyện không lẩn vào đâu được.

Tôi, một cô bé 18 tuổi đam mê sự đời nào bỏ qua được. Ha ha có kịch vui để xem rồi. Con kia đến giành bồ với Vy nhà chụy à, không không "nói chuyện" thôi, hề hề. Tôi và hấn lại chăm chú quan sát, 3 con người, 6 đôi mắt nhìn nhau đăm đứi.

Phát thanh viên Hạ và Khai xin tường trình lại khung cảnh bây giờ đây:

Nữ chính bánh bèo, thật tình không biết nữ chính hay nữ phụ nữa, Vy bé nhỏ, trên khuôn mặt là một nét ngu ngơ trong sáng không hiểu chuyện gì, hết nhìn người này lại nhìn người kia.

Nam chính, vàng thầy Thiên của chúng ta, anh ấy đang bối rối thưa quý vị, đôi mắt ân chứa bao niềm lo lắng, mồ hôi lạnh đang chảy dài.

Nữ phụ (cũng có thể là nữ chính, maybe) Trinh Tranh Trưa, à không bé Trinh nữ cường từ đâu xuất hiện đã cắt ngang cuộc nói chuyện của 2 nhân vật chính, đôi mắt đàng đàng sát khí.

"Chị này là sao vậy thầy?" - Trinh lên tiếng trước, giọng nói đầy vẻ thách thức.

"Học trò thôi, chị ấy hỏi bài thầy tí." - Thầy Thiên, khuôn mặt đầy chán ghét trả lời mà như không.

"Thật không? Hỏi bài mà mang nước đưa thầy chi vậy?" - Trinh tò về nghĩ ngờ.

"Ừa hỏi bài là không được mang nước cho thầy à. Chị đưa thầy nước coi như lời cảm ơn đi." - Đình Vy tay chống nạnh không chịu thua đáp trả. - "Mà hình như chị gpa85 em rồi nhì?"

"Đúng rồi, chỗ nhà thờ đấy." - Trinh nở nụ cười khá đắc ý, khuôn miệng nhếch lên khoảng 30 độ.

Ồ con nhỏ Vy này, không đáp trả nó sao? Ê ề chịu thua rồi hả? Cái gì mà nhà thờ? Kịch hay còn chưa diễn xong mà. Đang thăm tiếc nuôi, chửi bới trong lòng thì lại một tiếng nói thân thương vô bờ bến vang lên bên tai:

"Hai em kia tên gì? Lớp mấy? Sao giờ này còn núp ở đây hả? Không nghe tiếng chuông vào học sao?"

Thầy quản sinh yêu cầu đối với khuôn mặt vô cùng "phúc hậu" pha tí "phúc hắc" nhìn hai đứa tôi cười cung chiêu. Nay thì mê nhiều chuyện đến nỗi không nghe tiếng chuông nè con, vô sỗ nhá. Một buổi hóng chuyện thất bại, phim đang hay nửa chừng đã bị cắt ngang, mạch cảm xúc tụt về trực âm. Chắc chắc. Chắc lát nữa phải hỏi han nàng Vy cho ra lẽ thôi. Bây giờ phải đọc tên cho thầy quản sinh ghi vào sổ rồi, huhu.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

## Chương 53: Chỉ Cần Hấn

Suốt 2 tiết cuối, tôi mê theo câu xin con Đình Vy kể lại mấy khúc còn thiếu cho tôi nghe nhưng nó lại "gận cá chém thớt", từ ghét Trinh nàng quay qua nhìn tôi bằng con mắt "hình viên đạn". Tôi sau khi bị nó lờm cho phỏng mặt đã biết thân biết phận ngồi im ru, huhu tôi khổ quá mà, ngứa ngứa cả người, thầy quản sinh tới thật đúng lúc, tôi hận, tôi hận.

Giờ ra về Đình Vy tâm trạng không có tí tiến triển nào, lằm lũi bỏ rơi tôi một mình ra về, chắc mai nàng ta sẽ lại quay về hình dạng nhí nhố, nhảy nhót lầy lội như thường ngày thôi nhì? Tôi tạm gác chuyện này qua một bên, nhanh chóng dọn balo chạy xuống lớp hấn, tôi sợ không đi cùng hấn được. Wow hôm nay tôi ra gần sớm nhất lớp luôn, phải ghi vào "sổ kỷ lục của Hạ" mới được. Lúc tôi xuống tới nơi, lớp hấn vẫn còn đang bị giữ lại học nốt chương trình. Vậy tốn công vô ích rồi, biết thế lúc nãy thông dong mà đi, chạy hóng học chi giờ sốc hóng muốn chết. Tôi khoanh tay đứng tựa vào lan can trước lớp ngó vào kiểm hấn. Hấn đang ngồi chống cằm chán nản xoay bút giết thời gian, kể bên con bé Trinh thì chọt chọt vào tay hấn như muốn nói gì đó. Ê tránh xa người yêu bà ra, tôi theo mắt bắn những ánh nhìn nguy hiểm vào người con bé. Chịu chịu, bang bang bang, hãy xem sức mạnh thần sầu của bốn cung. Nhìn bên ngoài tôi có vẻ rất bình thường nhưng trong đầu tôi, não đang làm đủ mọi trò đồi bại. Hấn quay qua nhìn Trinh một cách khó chịu, giờ tay xua đuổi con bé, ôi thật hà dạ quá sức luôn, đúng là Tiểu Khai của chị, không làm chị thất vọng nga.

Đang đắc ý nở nụ cười vô cùng đắc tiện, hấn đột nhiên nhìn ra cửa sổ và tàn tan, tôi bị giật mình, khuôn mặt vô cùng kinh hoàng, tôi nói rồi, kẻ xấu có tật giật mình mà. Hấn vẫn như bao lần nở nụ cười đáng ghét trêu tôi, tuy nhiên vẫn vậy tay chào tôi, con biết điều. Tôi chun mũi, không quên "bổ thí" cho hấn hai ngón tay bắt chéo thành hình trái tim rồi bắn tứ tung. Hai con người, người bên trong, người bên ngoài, người đầu sóng , người cuối sóng trong vòng chưa đầy 1 phút đã lằm đủ từ trên trời dưới đất, bắn chục dòng sông tim, hén là hành lang vắng người đấy. Cười hà hề, hấn quay lại chép bài tiếp, còn tôi ngắm hấn (3)

"Làm gì đó?" - Một con "kỳ đà cán mũi" xuất hiện, khuôn mặt vô (sổ) tội nhìn tôi hỏi.

"Kệ tui đi, nhiều chuyện." - Tôi lờm tên "hốt bơ" biến thái kia.

"O, sao phũ phàng vậy? Ủa đứng đây chi, đợi ai hả?" - Khoa khuôn mặt hớn hờ chả vì lý do nào cả, đưa mắt ngó vào lớp hấn như mê thân với tôi lắm ấy. - "À đợi gấu luôn. Không ngờ bà thích làm máy bay nha."

Tôi bậm môi dập tên đó mấy chục phát bắt hấn im mồm, máy bay bà già gì chứ, có 2 tuổi thôi nha, với lại tôi còn trẻ lắm nha, cái tên chết bầm. Ôi trời ơi! Lúc mới gặp tên này hồi cảm trai, bị hấn hù cho một trận, tưởng mẹ là soái ca hotboy lạnh như băng, vững như đá ai ngờ mẹ là con người không biết xấu hổ, vừa lầy vừa nhảy, đúng là không thể "trồng mặt mà bắt hình dong" được. Không biết fan hâm mộ của mẹ có biết mẹ vậy không ta? Bết rồi chắc chạy mất dép. Ài bạn gái tên này thì xui tận mạng. Tôi tặc lưỡi lắc đầu.

"À trà tập lý cho tui bà ơi, mai tui có tiết lý." - Khoa ôm đút quần bị tôi "trang trí" mấy dấu chân xinh xắn, nhăm nhở nói.

Chết bà, quên bém mắt, mà quyền tập ở đâu nhì? Tôi đực mặt ra có gắng lực lợi trí nhớ "già nua" của mình, càng cố quá lại càng quá cố, không nhớ nổi. Mới đánh với si nhục thắng nhờ nặng nề mà quên mất tên này giúp đã giúp mình thoát khỏi cái môn chết bầm kia, tội lỗi quá, thiện tai, thiện tai. Mặt tôi méo xệch, áp ứng định khai báo sự thật thì tàn tan, cuối cùng cũng nhớ ra rồi, con lớp trưởng giữ, hôm qua còn một bài nó chưa làm xong thế là nó hội tập Khoa luôn, ừ cho mấy đứa bọt bèo còn những mấy chục bài chưa chép như bọn tôi một con đường sống, ý làm cao hạ hiếp dẫn đen, sẽ bị quá báo.

"Con quý lớp trưởng lớp tui lấy á." - Tôi vừa nhủ lại liền cảm thấy hậm hực.

"Hả? Lính hả?" - Khoa tròn mắt hỏi.

"Chứ còn ai vào đây." - Tôi khoanh tay nhip chân ghi hận.

"Vậy thôi có gì tui gặp bạn ấy đòi lại. Bye bà." - Chẳng ta nghe xong thì gật gù rồi nhanh chóng rời đi, khuôn có vẻ rất hài lòng (?)

Tôi ngơ ngác nhìn theo, trong vô thức giờ tay liền vẩy chào tạm biệt, rồi lại quay đầu về chỗ cũ, tiếp tục công cuộc ngắm hân. Cơ mà, sau mấy giây hoạt động bình thường của não, tôi có một câu hỏi to đùng: "Ủa thằng hotboy này quen biết con lớp trưởng hả? Sao nói gặp rồi đòi như đúng rồi vậy?". Hoy kê đi, quan tâm làm cái chi. Bà cô cuối cùng cũng hoàn thành xong bài giảng và buông tha cho lớp hân, thật tội, mặt mày đura, ai cũng bỏ phor hết trơn. Tôi nhanh chóng né qua một bên nhường chỗ cho dòng người ủa ra từ lớp học với tốc độ bàn thờ. Hân bị con bé Trinh kia giữ lại làm cái mẹ gì đó, ghé tai nói thầm nhè! Ờ hân cười cái gì vậy, cười đó, hân nghe con bé kia nói cái gì đó rồi cười tươi như hoa đóóóó. Khó chịu rồi nhaaa! Nhịp chân của tôi nhanh hơn, cho thấy sự kiên nhẫn của tôi đang gần đạt tới ngưỡng Maximum nhưng, một con người có lòng nhẫn ái tràn đầy, Đinh Lục Hạ tôi đây sẽ không bao giờ tức giận, về mặt tôi sẽ thần nhiên đến bất ngờ để che giấu nội tâm đầy sóng của tôi. Tôi lúc sực "trần bô đề" thì hân cuối cùng cũng chịu tách ra khỏi con nhỏ đó và tiến về phía tôi, nở nụ cười "hoa hậu thần thiện". Trinh theo sau, lướt ngang qua tôi như không khí.

"Chờ lâu không?" - Hân đeo balo vắt vào một bên vai, một tay kia chỉnh lại áo khoác đen rộng thùng thình, có vẻ mới được cô Mỹ sắm. Nhìn hân có vẻ gì đó khang khác và đẹp trai hơn, là do thay đổi phong cách chăng?

"Đoán xem lâu không?" - Tôi bĩu môi, đánh ánh nhìn sang trái.

"Đi thôi." - Hân lại cười, đợi mọi người tủa ra về hết thì nắm tay tôi lôi xuống lầu.

"Ủa hồi này nói gì với Trinh vậy?" - Tôi ngửa miệng, khều hân.

"Hả? À... Trinh nó thấy chị đứng đợi nên hỏi tôi với chị phải đã nảy sinh mò ám gì không ấy mà." - Hân tút tút kể, giòi biết thành thật.

"Cậu trả lời sao?" - Tôi được nước lần tới.

"Tôi nói, tùy cậu nghĩ sao thì nghĩ, giờ tôi với chị có còn là chị em đâu. Ha ha." - Hân nở nụ cười ngoác rộng tới tận mang tai, lực nắm nơi bàn tay mạnh thêm mấy Newton.

Tôi chẳng hiểu sao lại cảm thấy buồn cười, bất giác cười thành tiếng. Hân thấy thế lại cười theo, tôi nói tiếp, hân lại nhái theo. Dưới trời nắng nóng vào lúc 11:30 trưa, có hai con người lên con, chắc do bị trúng gió à nhầm say nắng nên cười một cách khùng hoảng, cười một cách điên loạn.

Hân vừa ra khỏi cổng thì đã thấy thầy Thiên đứng đợi, nhìn nét mặt có vẻ đợi cũng lâu lắm rồi. Tôi vội gật đầu chào thầy, tạm biệt hân rồi vào lấy xe ra về. Y như dự đoán, tôi bị bà giữ xe lèm bèm một trận, vì xe tôi là cái xe cuối cùng rồi khỏi khu gửi mà. Một mình lái xe về, cái cảm giác xa lạ vẫn chưa hết, thật trống vắng.

Lúc trước muốn gặp hân là gặp, muốn làm nũng có thể ngay lập tức chạy qua phòng hân ăn bám, nhìn thấy hân nhiều đến nỗi cái bán mặt muốn mọc meo đến nơi. Vậy mà giờ nhá, muốn gặp hân là phải có gì chạy nhanh xuống lớp hân nè, đứng rã giò đợi hân tan học nè, xong đi xuống sân chưa được 5 phút thì hân phải leo lên xe cùng thầy Thiên ra về, chán bỏ xừ. Tôi thờ dài thườn thượt, cố gắng giữ lưng mình thẳng khi bỏ vai mong manh đang bị cái balo nặng trĩch đè xuống, nếu có hân ở đây, hân sẽ đeo luôn balo giúp tôi, huhu mới không gặp có mấy giây sao mà nhớ quá đi. Tôi mếu máo, cảm giác tiếc nuối kéo dài tới tận khi về nhà

Sau khi tự thân vận động cắt xe vô garage tôi đầu tóc bê bết mồ hôi, ôm con balo "hêu" nặng như quý lể lết lên phòng nằm bẹp ra chiếc giường yêu dấu mặc cho toàn thân bốc mùi hôi nhõ, ôi tôi kiệt sức rồi, cần gấp energy mang tên "Khải". Tôi mò mẫm lôi từ trong túi ra con "đé yêu", lên Messenger và nhấn đầu sáng màu xanh lá cây mang nick face của hân.

Đây có thể gọi là tin nhắn đầu tiên mà tôi nhắn cho hân, tất nhiên là bỏ qua mấy cái tin icon xám xí do tôi lấy điện thoại hân phá, tự nhắn cho mình.

"Hé lô. Chào bạn, chúng ta làm quen nhé!" - Tôi tình nghịch muốn chọc hân, lấy đó làm niềm vui.

Bing, hân nhanh chóng nhận được. Hân đang soạn tin nhắn, ba dấu chấm trong khung xám cứ nhảy múa như sóng nhạc, chờ đợi là hạnh phúc.

"Chào bạn Hạ, bạn Hạ có gì muốn nói ư? Mà hình như chúng ta quen nhau suốt hơn nửa năm rồi đó bạn Hạ ı" - Đó là nguyên văn tin nhắn từ hân, giọng điệu hài hước. Onl nhanh vậy chắc vừa về tới nhà là mở điện thoại lên gióng tôi nè.

"Bạn Hạ chỉ muốn đũa bạn Khải cho vui hơy mà. Bạn Khải đang làm gì đó? Bạn Hạ bây giờ cảm thấy mệt qtqd luôn." - Tôi lẩn lộn, nụ cười càng ngày càng rở.

"Bạn Hạ mệt ư? Vậy chiều nay bạn Khải sẽ mua cho bạn Hạ siro đó bảo ha." - Cái giọng điệu dụ dỗ con nít không lẫn vào đâu được của hân làm lòng tôi ảm áp đến kỳ lạ, cảm giác trống rỗng đeo bám từ sáng tới giờ cũng vơi dần.

"Bạn Khải nói phải nhớ gửi lời đó." - Tôi cười tút tút bấm mấy cái nút nhỏ xù trên màn hình điện thoại để trả lời hân, mức năng lượng gần tụt xuống mức âm nhờ nguồn sặc thần lý đã nhanh chóng đầy ắp, có khi vượt cả chỉ tiêu ấy chứ chà đũa. - "À lúc này có bị thầy Thiên nói gì không? Vụ ra trề á."

"Không có đâu, đừng có lo, mốt nhớ đợi đó, cảm về một mình." - Hân cẩn thận dặn dò, ôi đáng yêu thế cơ chứ ị.

"Biết rồi 3 À mà không về chung với con bé Trinh hả? Nó em gái gì đó của thầy Thiên mà." - Trong phút chốc tôi nổi lên chút tò mò về mối quan hệ còn khá mập mờ giữa thầy Thiên và Trinh.

"Em gái gì bà chị của tôi. Nó con đỡ đầu của bố dượng tôi. Chẳng có tí quan hệ huyết thống nào hết."

"WTF? Còn vụ đính ước lần trước chị nghe lên được là sao?" - Tôi tròn to mắt, há hốc mồm trước thông tin mới nhận được, oh no Đinh Vy á.

"Tôi không rõ nữa, tôi nghĩ chắc giống mấy truyện ngôn tình chị hay đọc ấy, hôn ước từ nhỏ chẳng?" - Hân bắt đầu suy luận nhảm xàm xí đủ rồi nè, cơ mà cũng có lý.

"Hoy đi bà, giờ này thời đại nào rồi còn vụ đính ước từ nhỏ theo sập đặt của ba mẹ."

"Chắc thế thôi mà, tại tôi thấy con bé Trinh hay qua nhà chơi lắm, tôi về nhà hai hôm, nó qua nhà chắc cũng hơn 100 lần con phụ mẹ tôi nấu ăn, giờ ăn thì chuyện gia ngồi sát bên thầy Thiên như thể họ đang quen nhau ấy. À quên rồi, nhà nó sát vách nhà tôi ấy." - Hân nhấn một tràng dài, ôi giờ tôi mới biết hân cũng nhiều chuyện có kém gì tôi sất.

"Ôi mẹ ơi, con Trinh còn chưa đủ tuổi với lại khoảng cách giữa 2 người có hơi xa."

"Lạ gì, giới trẻ bây giờ suy nghĩ lạ lắm, tôi với chị là một ví dụ điển hình ı" - Hân bắt đầu lầy rồi nè.

"Ồ nhớ nha, suy nghĩ lạ ha, không quen biết nhau đi." - Tôi chọt chọt mấy cái rồi gửi lại.

Ngay lập tức hân liền nhắn tin xin lỗi, dụ dỗ đồ ăn, bla bla đủ mọi thứ trên đời. Thật tình không bao giờ có thể gần được cái con người dễ thương này. Hai đũa nhảy nhẩy quên luôn thời gian, nhờ vậy tôi có thể biết được kha khá thông tin về gia đình mới của hân ví dụ như phòng hân nhìn ra sao, nhà hân nhìn ra sao và cái hồ bơi nó ra sao. Ôi trời ơi, hơi bị ghen tị nha, sướng quá đi mà, cái khi gì cũng đẹp với hoành tráng cả, xí xí. Đến lúc mẹ tôi kêu xuống ăn cơm thì cuộc nói mới dừng lại, tôi tức nuối tạm biệt hân rồi cắt điện thoại chạy xuống nhà. Hôm nay vậy là quá đủ với tôi rồi, thật chỉ cần có hân, cuộc sống tôi mới không nhảm chán, chỉ mình hân thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Bí Mật Của Khoa

Cũng đã hơn 2 tuần hân không còn là em trai của tôi nữa, cảm giác xa lạ hựt hăng ban đầu dần lắng xuống, bây giờ chắc chỉ hơi buồn thôi. Mỗi ngày chúng tôi không Skype hay Call Video mấy lần là chịu không nổi, ngủ không ngon. Cuối tuần hân sẽ ghé nhà tôi thăm bố mẹ, kể đủ mọi chuyện trên trời dưới đất, nào là ở nhà mới hân không quen, rất nhớ cuộc sống cũ, lại vô cùng cô đơn, chẳng ảm áp như ở nhà tôi. Cảnh tượng như ngày xưa, khi bốn người chúng tôi còn là một gia đình chơi hết mình. Một người có phần hơi cao ngạo như hân, luôn làm mặt lạnh trong mọi hoàn cảnh mà gặp được bố mẹ là làm nũng còn hơn tôi, tự đứng thay tôi còn hiền chán. Có vẻ tình cảm với gia đình mới của hân vẫn chẳng tiến triển được bao nhiêu. Nói chuyện xong, tôi với hân rủ nhau đi chơi, ăn kem, uống trà sữa, cần quét mấy quán mới hoặc đơn giản chỉ là vào khu vui chơi quen thuộc, ngồi trên ghế đá uống bực xiu nhìn dòng người. Cũng khá bình yên nhè?

À mà có một chuyện vô cùng nghiêm trọng xảy ra, đúng hơn là dở khóc dở cười í. Cái tên hotboy biến thái ấy dạo này cứ lẻo đẻo theo tôi chả hiểu tại sao. Lần nào thấy cậu ta ló mặt ra là y như rằng có kẹo, có bánh, có nước, có bánh trắng, có xoài, mẩy mẩy vắn vắn cho tôi. Vì chuyện này, tôi sực bị hân giận mẩy ngày. Lúc tôi định trả lại cho cậu ta thì cậu chàng đã phẩn đi hỏi nào chả biết bỏ lại tôi ngu ngơ như con đần, ôm đồng bánh

keo ấy vào lớp. Ừa có chuyện gì hà ta? Hay mẹ làm gì tội lỗi với tôi nên mẹ định đền bù. Tôi vất óc suy nghĩ mấy đêm mà chẳng hiểu nổi nên quyết mai sẽ hỏi cậu ta cho ra chuyện. Ôi cái thời cấm trại cuối cấp của tôi sao lại chui đầu ra tên điên loạn này nhỉ? Khoan đừng nói mẹ có "tình cảm" với mẹ nhà, nổ nổ, phải đi dập tắt ngay thôi. Tôi vuốt cằm ảo tưởng.

Đúng giờ ra chơi Khoa lại chặn đường xuống canteen đưa đồ ăn cho tôi nhưng khác mọi bữa đồ ăn có vẻ nhiều hơn nữa cơ. Tôi trở mắt nhìn Khoa, miệng lắp bắp không biết nói gì. Định đi từ chối mà cậu ta lại mang nhiều hơn là sao? Why? Ôi tôi là một cô gái tốt bụng, tôi phải làm gì đây? Phải nói thật thôi, không được để cậu ta ảo tưởng nữa, Hà ơi, cố lên.

"Ê ông, tui có chuyện muốn nói." - Tôi làm mặt vô cùng nghiêm túc .

"Ồ hay, tui cũng muốn nói tí chuyện, ra cầu thang chỗ phòng giáo viên đi." - Cậu ta mặt hớn như cún đồ hết đồng trên tay cho tôi rồi ung dung đi trước.

Làm này tôi sahara lời rồi nha, ôm đồng bánh cao ngập mặt, tôi toát mồ hôi lạnh rồi dè chừng đi theo. Bọn xung quanh nhìn tôi với ánh mắt tội nghiệp, ơ sao lại lấy ánh mắt đó nhìn tôi gì? Mà nhìn cái cảnh này thì cũng tội thật, cứ như tôi là con tí nữ mang đồ giùm bà hoàng hậu xấu xa ấy. Lúc tới cầu thang mặt cậu ta bỗng trở nên vô cùng nghiêm trọng, ánh mắt chứa đầy quyết tâm như trong mấy bộ phim Hàn Quốc hay Trung Quốc khi nữ phụ muốn xỏ nữ chính té trên cầu thang, té lòi mông hòng ấy. Vài tôi co rúm lại, rùng mình vì cái suy nghĩ có phần hơi tiêu cực ấy. Tôi cố làm gì đặc tội đầu mà sợ quá vậy ta. Bất ngờ, Khoa giờ tay lên trước mặt tôi, tôi giật mình lùi lại sau mấy bước, một bịch bánh trên tay theo nhịp chân rơi xuống. Cậu ta nhún mấy cái xuống lơm cho tôi rồi nói:

"Bị gì vậy bà nội? Tui có làm gì bà đâu."

"Ông làm tui hết hồn, mà nói gì vậy, nói đi tui còn xuống canteen nữa." - Tôi vô bình thần, xua hết mấy thứ nguy hiểm trong đầu mình ra.

"À, cái này bí mật đó, bà hứa không nói với ai đi." - Cậu ta lẩm lét, đảo mắt qua lại nhìn xung quanh rồi tiến tới gần tôi, nói khẽ, tự dưng da gà da vịt của tôi theo đó nổi lên cho băng sạch.

"Nè xa xa ra xú coi." - Tôi đá đá chân nhằm làm cậu ta tránh xa.

"Bà hai ơi, bà ảo tưởng quá đi. Lại đây, chuyện vô cùng nghiêm túc mà." - Khoa bật cười với phản xạ của tôi.

"Đứng xa rồi được rồi, ai biết ông sẽ làm gì xấu xa." - Vẫn là nền đề phòng, người ta có câu "Phòng bệnh hơn chữa bệnh" mà.

Khoa nhìn tôi với ánh mắt pha giữa khinh bỉ và cười thầm, cậu ta chẳng cần đợi tôi tới gần thì đã tự mình tiến tới, tay bên lại với nhau ra chiều vô cùng bối rối, kiểu như chuyện này rất khó nói, là một chuyện trọng đại, có khả năng thay đổi cuộc đời của cậu ta. Chính cái thái độ này càng làm tôi thêm sợ sệt, hồi hộp muốn chết.

"Tui... tui thích..." - Cậu ta lắp bắp.

Chết bà chưa, cái miệng xúi quẩy, nói đầu trúng đó, cơ mà toàn trúng mấy cái mà tôi không bao giờ mong muốn thôi. Trong đầu tôi, đây no-ron thần kinh căng hết mức để nghĩ ra những lý do NHE - NHÀNG -NHẤT để từ chối khéo. Ôi bao vốn kiến thức về ngôn tình ngôn lì, những năm tháng cây phỉm của tôi đâu rồi, whereeeee? Sao cứ đến giờ phút quan trọng là lại quên bống đi hết thế này????

"Ê COI CHỪNG TRÁI BÓNG!!!" - Tôi hét lên trong vô thức khi nào đã đóng băng. Cạn mỵ nó lời rồi Hà à. Mài quả thật hết thuốc chữa rồi, cái lý do nhầm shlt để đánh trống lảng này chắc thẳng ngu nó mới tin.

Cơ mà có thẳng ngu tin thật mấy bạn à! Đó chính là Khoa. Cậu ta nhìn theo hướng tay tôi chỉ, khuôn mặt hồng hồng vì ngại đã được thay thế bằng vẻ mặt ngạc nhiên và kinh hoàng. Hai con mắt cậu ta mờ to như con cá thời lòi, tay giờ lên thủ thế với tinh thần tập trung cao độ sẵn sàng chiến đấu. Tôi không giống Khoa, không ngốc như cậu ta, tôi ngu gì để lộ cơ hội này, nhanh như chớp tôi phóng ngay xuống cầu thang để chuẩn qua lớp hần. Trong chớp mắt tôi cứ nghĩ mình đã thoát được rồi nhưng KHÔNG!!!!!! Ông trời không bao giờ đứng về phía tôi trong những hoàn cảnh éo le này, và tàn tan, tôi rơi vào một tình cảnh còn éo le hơn nữa.

---

"Ê bà tỉnh chưa bà? Đầu óc có bị gì không? Có chạm mạch gì không để tui biết tui nói với cô y tế!"- Giọng của Khoa vắng vắng bên tai như tôi từ một phương xa nào đó.

Tôi ráng mở đôi mắt nặng trĩu ra, ánh sáng từ cửa sổ rọi thẳng vào mặt làm mắt tôi đau nhức, nhủu hết cả mảy lại. Đầu tôi choáng đến mức có thể nghe thấy tiếng ong ong bên trong. What happened? Chuyện gì đã xảy ra thế này? Tại sao tôi lại nằm ở đây? Mà khoan đây là đâu? Sao lại trắng bóc thế này, còn có mùi thuốc khử trùng.

Tôi dè chừng hướng đôi mắt ra nhìn xung quanh. Và chính ình ngay trước mặt tôi là khuôn mặt mặt lo lắng có phần hơi thái quá của Khoa, khuôn mặt làm tôi nháy dựng lên ít giây sau khi được diện kiến. Do lùi lại quá lỗ do giật mình nên tôi va đầu ngay vào thành giường, thêm một nỗi đau không thể nói thành lời ập đến. Vẻ mặt bạn Khoa bây giờ còn kinh hãi hơn lúc trước, miệng há hốc ra, tay giờ giữa không trung, ý là định đỡ tôi đấy nhưng không kịp, thôi cũng có ý tốt, xi xòa cho lần này.

Tôi ôm đầu, suýt xoa, nước mắt muốn trào.

"Đây là đâu vậy?" - Tôi hỏi, tay không ngừng xoa đầu, quai lì chỉ đập đầu vào thành giường thôi mà, sao lại đau thế nhỉ, ôi mẹ ời còn sung to một cục nữa.

"Phòng y tế." - Khoa bình thần trả lời, đáng vẻ trái ngược hoàn toàn với khi nãy. Chắc thấy tôi bình thường rồi nên thay đổi thái độ chứ gì.

"What? Sao tui lại ở đây?" - Tôi bắt đầu hoài nghi.

"Té cầu thang đến bất tỉnh nhân sự." - Cậu ta nhún vai.

WTF???? Té cầu thang? Cha mẹ ời từ thuở bé đến giờ, xấp xỉ 17 năm leo cầu thang, tôi còn chưa bị té lần nào, sao bây giờ lại vậy.

Bỗng một tràng ký ức chạy dài như thước phim đen trắng ngày xưa, làm tôi hồi tưởng lại quá khứ. Tôi cần thần nhớ kỹ, chọn lọc những chi tiết quan trọng. Tôi với Khoa đang nói chuyện ở cầu thang, tôi lừa Khoa, tôi đang cố tìm tìm lối thoát, tôi phóng xuống cầu thang, tôi muốn qua lớp hần... Ô bình thường mà, sao té...? Không lẽ...

"Ông xò tui đứng không?" - Tôi chỉ thẳng tay vào Khoa, ánh mắt sắc như dao, tôi lúc này có thể được ví như truyền nhân của Conan ấy nhì.

"Diên hà mã!" - Khoa hất tay tôi - "Bà chạy nhanh quá, còn khoảng năm bậc nữa là xuống được rồi thì tự vấp chân mình ngã lên cu chiêng xuống đất, đầu tông vào tường rồi nằm xài lai, bánh văng tung tóe. May cho bà là lúc đó không có ai chỗ cầu thang đấy, không là ăn một cục què. Bà biết tui leo bà xuống phòng y tế mặt lấm không hả? Có y tế nói bà bị choáng nên mới ngất chứ không có máu bầm gì hết, thôi lát ra về cứ đi bác sĩ cho chắc."

Cha mẹ ời, chỉ còn năm bậc nữa thôi mà còn gây ra chuyện, từ này về sau tôi sẽ phải cẩn thận hơn mới được, không bao giờ dám chạy nhảy giỡn hót nữa đâu.

"Bà không sao rồi thì tui về lớp. Tui gọi Vy rồi đó, có cần tui gọi luôn thằng nhóc kia không?" - Khoa nháy mắt tỏ vẻ thích thú.

"Nooooo." - Tôi từ chối ngay, tôi không muốn hần lo đầu.

"Vậy thôi tui đi." - Khoa dứt tay vào túi xoay người định bước ra cửa. Cái đáng về này thì giống hotboy nạnh nùng rồi này.

"Khoan đã." - Tôi bắt ngờ lên tiếng.

Ủm tui.. lúc này có hơi nhát không muốn nghe Khoa nói nên mới bị té đập đầu, mà chưa chắc những gì tôi nghĩ là đúng, lỡ đâu cậu ta không thích tôi mà thích hần? Không, bỏ, bỏ ngay. Nói chung là lúc này tôi cư xìr như vậy có phần không đúng nên giờ hơi ầy náy, còn hại cậu ta cúp tiết cùng tôi, bỏ công sức ra vác tôi từ trên lầu xuống phòng y tế. Tôi phải có trách nhiệm nghe những gì cậu ta cần nói chứ, nếu không thì không phải tạo náo. Tôi ngập ngừng hỏi:

"Hỏi này á, định nói gì vậy?"

"À chuyện hồi này hả? Thôi bỏ đi." - Khoa cười trừ, xua tay.

"Nói đi, hứa không chạy nữa đâu." - Tôi chớp chớp mắt, vẻ mặt vô cùng hồi lồi.

Khoa thờ dài , khuôn mặt bắt đầu hơi đỏ, ừu tôi lại bị lạnh sống lưng. Khoa hít một hơi thật sâu rồi tiến gần đến chỗ tôi, môi có phần hơi mím lại. Cái này tôi không điều đầu nha, nhìn siêu giống một tiểu mỹ thụ đang chuẩn bị tỏ tình với một đại cường công là tôi ấy. Tên này có tố chất làm thụ, ngàn like.

"Tui... thích..." - Lại lặp lại câu nói hồi này.

Tôi cố kiềm chế để không hét lên "Có trái bóng kia" nữa. mà tập trung cao độ nghe rõ từng chữ.

"Lớp trưởng lớp bà..."

Quát dờ heo.

"Bà giúp tui với nha!"

Cái mọe gì vậy chời.

Tôi trở mắt nhìn Khoa, ặc. Câu nói cuối cùng như đang tát một bạt tai vào mặt tôi vì cái tội ảo tưởng ấy. Tôi dụi mắt mình, kiểm tra lại thính lực, lắc lắc đầu mấy cái coi đầu óc mình có bị gì sau khi té cầu thang không? Nhưng không hề, tôi không hề có vấn đề, vấn đề nằm ở cái tên đối diện tôi. Nhỏ lớp trưởng dữ như chằn, được ví với hơn 100 con sư tử Hà Đông hợp lại có hotboy thích. Má ời, tin quá hotttttttttt. Hèn chỉ lúc trước khi biết nhỏ lớp trưởng mượn tập cậu ta, mặt cậu ta có vẻ thỏa mãn lắm, thì ra là vậy.

"Ê Hạ, có sao không? Bà bị shock hả? Còn tỉnh táo không?" - Khoa giơ tay huơ huơ trước mắt tôi kiểm tra.

Nhục chết bà chứ shock nỗi gì. Hồi này, làm mấy hành động xấu hổ chết được, mong cậu ta không để ý.

"Bà giúp tui được không? Công sức tôi mua đồ ăn cho bà."

À à thì ra là vậy tất cả đồng đồ ăn đó là... là... vì cái này... Hạ ời!!! Biết thế ôm một mình ăn cho hết, share cho mấy đứa trong lớp chi không biết.

Tôi còn đang cứng họng thì tiếng rảnh Dĩnh Vy đã vang vọng khắp phòng y tế.

"HẠ ỒI. CÓ SAO KHÔNG????"

Kèm theo đó là một đồng đứa khác lớp tôi chạy theo, có cả nhỏ lớp trưởng nữa, mặt đứa nào đứa nấy lo lắng vô cùng như thể con của tui nó té cầu thang ấy. Mà như vậy cũng ầm lũng lắm, bọn bạn nó vẫn quan tâm mình.

"Mấy còn nợ tao những 50k, mày không được chết." - Dĩnh Vy chêm thêm

Đẹp mọ nó hết đi, không bạn bè gì sất.

"Bà nhớ giữ bí mật nha, tui đi trước, giúp tui nhaa." - Khoa nhìn tôi khẩn thiết nói nhỏ rồi co giò chạy trước khi bị nhỏ lớp trưởng thấy.

Dĩnh Vy vừa thấy tôi thì liền phóng tới như vũ bão, lắc tôi suýt tắt thở. Ai đòi lại đối xử với một người mới té cầu thang như vậy chứ.

"Làm sao mà lại có té ? Ủa sao tên lớp trưởng A2 lại biết mà nói tui. Hai người là sao?"

"Đứng rồi đó."

"Hai người quen nhau hả?"

"Có gì mờ ám ở đây!"

Mấy con vịt trời nhiều chuyện lớp tôi bắt đầu công cuộc hóng chuyện, có cả con lớp trưởng nữa. An tuê, không thể để nó hiểu lầm được nhưng tôi cũng không được nói bí mật đó. Ồi tôi mang một trọng trách quá to lớn.

"Đứng rồi, con Hè với thằng Khoa đang quen nhau đó, mấy bữa nay toàn thấy thằng Khoa lèo đèo theo con Hè thôi."

Câu nói trời đánh từ miệng 1 con nhỏ trong lớp vừa phát ra thì hần xuất hiện ngay cửa. Hần nhìn tôi trần trụi, ngay sau đó liền bỏ đi. Ồi cái dột, tôi đây dù có xuống sông Hoàng Hà cũng không thể nào rửa được tội. Tôi bị oan mà. Không, Khai ời hãy tin chị. Tôi mặc cho đầu đau, chân bầm bay xuống giường rượt theo hần. Ai hiểu lầm thì hiểu lầm chứ riêng hần thì không được. Con nhỏ trời đánh phát ngôn bữa bãi kia, em sẽ bắt tay chị. Nu ba ca chi

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai Á!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 55: Tôi Sẽ Rộng Lượng Chở Về

"Khai ời đợi chị với." - Tôi mặc chân đau chạy hồng hộc theo hần. Cuộc đời thật bất công, hần chân dài chỉ cần đi một bước đã bằng hai bước chạy của tôi.

Hần nghe tiếng thở như trâu của tôi liền dừng lại, quay người, trưng ra bộ mặt vô cùng bình thản và ngây thơ.

"Có gì không?" - Giọng hần dịu dàng ân cần mang mùi nguy hiểm

Tôi ngáp ngừng tiến lại, mười ngón tay quấn chặt vào nhau, không biết phải mờ lời như thế nào.

"Sao đi nhanh vậy?" - Tôi bắt đầu bằng câu hỏi lúng chừng, ời tôi ghét đánh thẳng vào vấn đề quá.

"À tại thấy mấy chị kia nhiều quá nên không tiện ở lại." - Hần nhún vai, đánh mắt nhìn qua trái. À há nói dối.

"Sao biết mà xuống?" - Lại một câu hỏi phong long.

"Há? Biết gì?" - Hần mở to mắt nhìn tôi, biểu cảm vẻ không hiểu tôi đang nói gì.

Trời trời, sao cái con người này lại làm người ta khó xử như vậy chứ nhè?

"Thì chị bị té cầu thang." - Tôi nhướn mày dò xét từng ánh mắt cử chỉ của hần. Chưa thấy tên con trai nào mà tâm tính lại khó đoán như hần.

"Gì??? Té CẦU THANG Á HẢ?" - Miệng hần như dài xuống tận cằm, hai mắt trở trắng như con cá thòi lòi, tếu chết đi được.

Giọng hần to đến nỗi con bé lớp 11 gần đấy đang kiểm tra lắp súng bị giật mình làm rơi hết đồ xuống đất và ông thầy thể dục đang bấm giờ bị hù cho rớt luôn cái điện thoại. Hai người họ ngây ngốc nhìn xung quanh tìm nguyên nhân nhưng không thấy, thấy sao được khi tôi đã lòi hần núp sau cầu thang rồi. À há, tôi đau chân chứ không què và phản ứng có vẻ còn nhanh nhạy hơn trước lúc té nữa cơ. Tôi trừng mắt lườm hần một cái, tay nhanh chóng đưa lên miệng "suyt suyt" mấy cái. Vậy là Khoa chưa nói cho hần thật. Chính miệng tôi kêu Khoa không được nói cho hần vậy mà tôi chưa đánh đã khai rồi. Không biết hần nghe mấy con vịt trời kia nói xàm bậy chưa ta? Câu cho chưa nghe. Tôi chớp chớp mắt, mím môi, tìm đập thành thạch rạn ra từng chữ hỏi hần:

"Vậy Khai xuống đây làm gì?" - Cái giọng phải nói là ngọt như mía lùi ấy, nỏi cả da gà.

"À, xuống lấy thuốc giảm đau với băng cá nhân cho My. Nó bị té trầy hết tay chân, nó xuống không được nên nhờ tôi." - Hần trả lời như cái máy. - "Mà chị chưa giải thích cái vụ té cầu thang nha, định đánh trống lảng hả?"

Tôi nhìn chân mày hần chau lại mà chẳng hiểu sao lòng lại bùng lên một cảm giác ấm áp, chắc hần lo cho tôi lắm! Hạnh phúc thật. Tôi cười tủm tỉm, hai tay nắm lại, tò vè e thẹn như thiếu nữ mới lớn, thiếp sự thì tôi mới 18 tuổi, thiếu nữ mới lớn thiệt mà.

"Đầu có đau, tại chị bị trượt chân ngã nên nói ra xấu hổ lắm. Với lại cũng không nặng lắm đâu, đừng lo nha." - Tôi nhéo má hấn, nhìn đôi má phúng phính ấy thật quá dễ thương.

"Thật không?" - Hấn héch lỏng mày bên phải lên, nhìn rất vui vui.

"Thật." - Tôi gạt đầu lia lịa, tuy đang đắm chìm trong hạnh phúc tôi vẫn không quên việc quan trọng nhất - cái điều làm tôi dù đầu gần chết phải ráng chạy theo hấn. - "Mà hồi nãy Khải nghe bọn bạn chị nói cái gì không?"

Lúc nói câu này tim tôi muốn thông ra ngoài, hồi hộp còn hơn chơi lô tô ngày Tết nữa cơ. Mau trả lời "Không" đi, please!

"Hả? Bạn chị nói gì?" - Hấn dơ mắt nhìn. - "Không lẽ nói xấu tôi? Biết thế tôi ở lại nghe rồi ghi âm làm bằng chứng. Uống công tôi lịch sự tránh mặt để không cắt đứt cuộc nói chuyện, vậy mà mấy chị nói xấu tôi nha."

"Không có a. Không có. Ha ha ha." - Tôi cười khoai chí, ời con tim nhỏ bé được chữa lành rồi. Tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Hấn lại nhủu mày nhìn tôi nghi ngờ lần nữa. Sau mấy giây thấy cái mặt mừng rỡ đến ngu dân của tôi, hấn phì cười, không quên cốc trán tôi.

"Mà tôi không an tâm đâu, lát về đi bác sĩ đi." - Hấn hình mũi nói, đe dọa tôi. Đe dọa một cách ân cần.

"Cái thằng quý, kêu mày xuống xin thuốc cho My cuối cùng con My phải tự xuống. Hay quá ha ở đây nói chuyện với người yêu nữa chứ!" - Kỳ đỡ My đi xuống cầu thang nơi tôi và hấn đang núp, mặt đàng đàng sát khí, My bên cạnh mặt nhăn lại, tôi thấy lòng bàn tay con bé máu rí ra rất nhiều.

Tôi nhanh chóng chạy lên đỡ My hộ Kỳ, hấn cũng nhanh chóng thay Kỳ đỡ My, thằng nhỏ đang mờ mờ kè kè nhại đến tôi. My chắc đau lắm, mặt trắng bệch, môi mím đến nỗi không còn màu đỏ của máu. Hôm nay nhiều người bị thương quá! Cả bọn loay hoay đi My từng bước xuống phòng y tế. Ôi tội lỗi quá đi. Tôi gây họa hoài, huhu. Sớm biết vậy tôi không cầu giờ hấn vậy đâu.

Vào đến phòng y tế, bọn vị bầu kia vẫn chưa về, con ngồi tám chuyện như cả đôi 18 năm mấy mẹ chưa được tám ấy. Ôi giờ còn có mẹ mang bánh ra ngồi nhai, xác định xuống đây thăm tôi chỉ là nguy hiểm, trốn học mới là chính. Tâm hồn tôi bị đá kích nặng nề vì lũ bạn vô tâm, mồm miệng thú hoặc suýt nữa hại chết tôi với mấy lời "vàng ngọc" thốt ra từ cái mồm ấy. Hèn là ông trời không quá bạc đãi tôi. Làm tôi té cầu thang rồi nên tình duyên không bị trắc trở.

"Ủa chạy đi đâu giờ mới..." - Đinh Vy nỏm một ngum bánh, nhai rồm rộp mắt hết nét dịu dàng thực nữ, một chân gác lên ghế chân kia kẹp cái quạt pin, đảo mắt nhìn tôi.

Giây phút nàng trông thấy ngoài tôi còn thêm ba vị khách khác thì nàng ta ghen luôn, ho sặc sụa, cho đáng!

"Ờ nhanh đỡ bé này hộ coi cái lũ ăn không ngồi rồi!" - Tôi gầm lên, thật không chịu nổi.

Lũ đó bị tôi dọa cho một trận nháo nháo chạy tới đỡ My ra giường, đứa thì lấy thuốc sát trùng, đứa chạy đi gọi cô y tế. Tôi vươn vai, ưỡn lưng, vỗ liên tục vào cái vai tội nghiệp, đau chết được. Trong lúc tôi đang quẫn quại với cái lưng và cái vai không nghe lời. Hấn không biết đã đứng đằng sau tôi lúc nào, giúp tôi bóp vai. Lũ kia còn đang nhón nhao nháo nhác nên không để ý, còn may, không thì cả trường biết là chết chắc.

Cô y tế cuối cùng cũng xuất hiện, thấy tôi đứng khoanh tay dựa tường ở cửa ra vào thì liền trợn mắt nói:

"Em vô kia nằm đi, coi chừng não bị gì bây giờ."

Tôi dùng đôi mắt mèo con nhìn cô:

"Em khỏe rồi mà cô."

"Không biết, em mà bị man man cô không chịu trách nhiệm đâu nha."

Ôi giờ có lo tôi té cầu thang ảnh hưởng dây thần kinh mà. Tôi ngậm ngùi bước vào chiếc giường còn lại trong tiếng cười khúc khích của lũ "BẠN TỐT" và không quên lườm cho bọn nó một cái cháy mắt, tôi mà bị điên á hà, tôi cần chết tui nó tước.

"Em mới chân quá, em qua đó ngồi nha cô." - Hấn thấy tôi vừa hậm hực treo lên giường ngồi thì liền tỏ ra "nai tơ vô tội" gãi gãi đầu lon ton ra chỗ tôi ngồi bẹp xuống.

Cô y tế còn lo sát trùng cho My nên không quan tâm, lũ kia thì đang chăm chú nhìn cô như thể thực tập sinh nghiên cứu xác chết ấy. Hấn khề nắm tay tôi, tôi bất ngờ quá nên hết nhỏ, quay qua nhìn hấn, lại cười gian xảo, cái mặt ghét ghê gớm. Tôi cười mím, về mặt kiểm nén để không thể hiện niềm hạnh phúc quá đã. Hấn được nước ngồi xit lại gần hơn, tay hai đứa giấu ở sau lưng, chân dong đưa, nói chân dong đưa vậy thôi chứ có mình tôi làm được thôi, vì chân tôi ngắn hơn chân hấn, há há.

"Sao My bị té vậy?" - Tôi tò mò nhìn My nhăn mặt khi cô y tế bôi thuốc đỏ lên vết thương.

"My nói là bị đá nào xô té lúc đang chạy thể dục mà lúc đó không nặng lắm. Đang học thì chỗ đau nó hành nên mới chịu xuống đây nè." - Hấn trả lời, giọng có chút tức giận.

"Đứa nào ác vậy?" - Nghe tôi đó tôi liền bắt bính thay My, cái thứ xấu tính.

"Tôi nghĩ là Trinh." - Hấn gằn giọng nói, giọng đầy chán ghét. - "Tôi có thấy My với Trinh cãi nhau trước khi My bị té. Mà con nhỏ đó thì dám chắc là nó lắm."

"My biết không?" - Tôi hỏi, mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt siêu siêu khổ sở của My, nếu là tôi chắc tôi khóc luôn rồi ấy. Ít ra tôi lần từ cầu thang xuống mà còn toàn vẹn hơn My bị Trinh đẩy.

"Tôi nghĩ là biết nhưng My không muốn làm lớn chuyện." - Hấn gạt đầu, về mặt có chút không cam tâm khi Trinh được tha thứ.

My hiền quá đi, khác hấn với ấn tượng đầu của tôi về cô bé. Tôi tặc lưỡi, con nhỏ Trinh đó ý nhà giàu quen thầy Thiên rồi muốn làm gì thì làm sao? Phải có người giáo dục lại nó mới được, cứ để nó làm càn làm bậy vậy thì loạn mất. Tôi nắm tay phải đập bốp vào lòng tay trái, thể hiện sự vững lòng tin vào ý kiến của mình. Đặc biệt, nếu nó dám luẩn quẩn làm phiền Khải thì Đinh Lục Hạ ta đây sẽ băm nó ra trăm mảnh, ahhh.

"Ui da, cô nhẹ tay chút." - My la oai oái khi cô y tế bắt đầu băng vết thương lại.

Lũ bản bựa kia đúng thật vô tâm, bọn chúng đang cười trên nỗi đau của người khác và Đinh Vy là con cười to nhất. My mặt đỏ bừng bầu chặt vào tay Kỳ, mắt long lanh như sắp khóc, trông như một cô mèo con đang làm nũng. Thằng nhỏ nhìn My vỗ vỗ vai an ủi nhưng miệng không thể ngừng cười, thế là bị My nhéo mấy cái la còn to hơn người đang bị thương. Tôi với hấn bị cảnh tượng trước mắt làm cho cười bỏ, tạm thời đưa con nhỏ xấu tính kia trôi vào quên lãng. Coi như hôm nay có một kỷ niệm để đời để kể cho con cháu.

---

Ra về tôi gần như bình thường, trừ cái chân hơi đau ra thì mọi thứ vẫn như cũ. Người ngoài nhìn vào không ai biết con nhỏ này vừa té cầu thang cả. Tôi đang đi cùng hấn, cái con người vừa nghe tiếng đánh trống, chưa đầy 5 giây đã thấy hấn đứng trước cửa chờ để đỡ tôi xuống cầu thang, hấn nói sợ tôi té lộn cổ lần nữa, hấn còn nói vận may của tôi dùng hết trong lần té cầu thang kia rồi, lần này mà té nữa không gãy cổ thì cũng bị bại nào. Thấy người thương của tôi khốn nạn chưa, cái đó chưa phải hết. Hấn lo cho tôi vì hấn sợ cưới tôi về, hấn phải một mình quét nhà, lau nhà, rửa bát vì tôi bị bại liệt rồi, không thể làm cho hấn. Oh F\*ck! Tôi lườm hấn, nhảy lên kẹp cổ hấn cho hấn khỏi thờ, cho oxi khỏi lên não hấn, cho hấn vỡ mạch máu não chết luôn. Quá đáng! Gùr!

Lúc tôi định chào tạm biệt hấn để lấy xe thì hấn vẫn không chịu buông vai tôi ra, cứ lèo đèo đi theo như gà con theo mẹ ấy. Tôi dần thói quay qua nhìn khuôn mặt hờn hờ như chó con thấy xương của hấn, một đồng đầu chằm hồi bay nhảy trong đầu, muốn hỏi mà thôi sợ hỏi không nhìn đường bị đám xe dưới nhà xe chẹt cho mấy phát. Vậy là tôi cứ đi, hấn cứ bám vai tôi đi theo. Đến lúc đến xe tôi rồi thì tôi mới dám hé miệng:

"Ủa không về với thầy Thiên hả?"

"Không! Ảnh với ba mẹ đi dự tiệc của ông tai to mặt lớn nào đấy, tôi không quan tâm. Nhà giờ chắc không có ai đâu, với lại tôi không yên tâm để bệnh nhân chạy xe về một mình nên sẽ rộng lượng chờ về." - Hấn cười gian xảo.

Tôi thì tôi còn đang cảm thấy bị "sốc văn hóa" khi hấn nói thầy Thiên là anh và ba mẹ hấn là hai người khác - dù tôi đã nghe mấy lần rồi vẫn không thấm nổi, đã thế còn nghe mấy lời tự luận biến thái của hấn nữa. Chờ à muốn xiu. Tôi đá hấn một phát, hấn bị đá lại cười ha hả, khùng khục, sặc sặc như điên chỉ vào bản mặt nhăn như khi ăn ớt của tôi mà ôm bụng.

Haizza cuối cùng tôi lại treo lên xe để hấn chở về, không quên rút tay vào túi áo khoác của hấn, đầu tựa vào lưng hấn, những việc làm quen thuộc của tôi khi được hấn chở hồi hấn vẫn còn là đứa em trai bé bongt Đinh Hoàng Khải. Một con gió mang hơi nóng thổi ngang qua mặt tôi, nhanh thật, sắp hè rồi nhỉ?

---

## Chương 56: Cái Gì Đang Xảy Ra Thế Đây?

Sau vài phút ngẩn ngơ được ngồi sau hần thì đã về đến nhà. Tôi bước xuống xe, xách ba lô đi lên trước, mặt ngơ ngác hỏi hần những câu thắc mắc này giờ chất chứa trong đầu.

"Ừa rồi sao cậu về? Không lẽ đứng đây đợi người nhà lên đón."

"Ai nói!"

Hần nhướn mày nhìn tôi, miệng nở một nụ cười bí ẩn mà mấy tên tổng tài trên phim hay cười ý. Sắc mặt nguy hiểm. Tôi gãi đầu, tạm thời chưa tiếp nhận được "thông tin ngầm" mà hần đang thả qua tôi. Hần cứ cười như vậy, kiên nhẫn đợi tôi hiểu ra. Vài giây trôi qua tích tắc dưới cái nắng khá nóng mà não tôi vẫn không hoạt động thì tôi đành ậm ừ hỏi lại:

"Chứ sao?"

Hần cốc đầu tôi một cái không thêm giải thích gì thêm, chỉ phán một câu xanh rờn:

"Mở cửa đi bà chị, bộ muốn thành heo quay à!"

Đến lúc này thì tôi mới hiểu được ẩn ý của hần. Tôi nhanh chóng làm theo lời hần không chút phản kháng, phần vì tôi đang cười tùm tùm vui sướng, phần vì cả người đang mờ mờ hồ hồ sắp thành heo quay thật rồi. Đợi hần cất xe vô garage xong, tôi tung tăng nhảy chân sáo đi trước để hần theo sau. Vừa vào nhà, tôi liền dùng cái miệng có thể so với cái loa phát thanh phường để chào kết hợp với việc thông báo một việc hệ trọng cho mẹ biết:

"MẸ ƠI!! CÓ NGƯỜI ĐẾN ĐÒI NỢ NÀY!!!"

Hần theo sau nghe tôi hét thì bùm miệng cười khúc khích, có gì buồn cười à!? Tôi nhún vai, tiếp tục công việc réo gọi mẹ đến khi mẹ đi ra thì thôi.

"Đợi mẹ chút coi cái con này! Nồi thịt đang kho dở này, vào đây phụ đi, còn chơi trò đòi nợ à, mẹ đây không bao giờ thiếu nợ ai đâu nhaaa!"

Từ trong bếp giọng mẹ vang ra lạnh lạnh chẳng khác gì tôi, không hề nan bác mẹ tôi, nhưng tiếc quá, mẹ đoán sai rồi. Tôi giờ ngón tay lên miệng, ra dấu hiệu im lặng cho cái tên đang nén cười sau lưng. Hai đứa rón ra rón rén đi từng bước nhẹ nhàng như mèo hoang, âm mưu dọa mẹ một phen. Hi hi. Mẹ kia rồi, quay lưng lại hướng tôi, đang nhanh tay đảo thịt trong nồi, rồi qua đảo nồi canh cho rau chín, không ngời ngời. Bóng lưng thanh mảnh của mẹ in trên sàn hết qua phải rồi lại qua trái. Tôi nắm tay hần lôi theo mình, trong tích tắc đã đứng sau lưng mẹ. Tôi nghỉ lại rồi mẹ đang bận như này, hù mẹ thế nào cũng bị mẹ cho nhận đối. Tôi chuẩn bị một nụ cười tươi nhất trên khuôn mặt rồi giờ ngón tay chọt chọt vai mẹ. Mẹ từ từ quay lại, trừng mắt nhìn tôi:

"Mẹ đang bận mà cái con bé này cứ thích chọc... Ồi gọi đất ơi!"

Mẹ giắt mình sau khi hần lọt vào tầm mắt và cử thể trần trần nhìn hần. Hần cười toe toét cuối đầu chào mẹ, trở lại làm đứa con trai bé bỏng của mẹ. Màn kịch đoàn tụ này, cứ mỗi lần hần về thăm là lại diễn ra, thật tình, hai người không chán chứ tôi chán lắm nhà. Tôi nhanh chóng xua tán cái bầu không khí mùi mẫn, sến sến này bằng cách than thở:

"Mẹ ơi, làm đồ ăn xong chưa? Con đói chết rồi nè!"

Đồ, chiều này của tôi lúc nào cũng hiệu nghiệm nha, vừa nói xong cái là mẹ lật đặt quay lại với nồi thịt bò mặc hần muốn làm gì thì làm. Đương nhiên tôi không bỏ lỡ cơ hội, nắm tay lôi hần trốn lên lầu. Thả balo xuống ghé tôi nằm dài ra giường. Đứng là giữa trưa thì cái máy lạnh là vị cứu tinh hiệu quả nhất. Sau khi lảng lộn cho thỏa cái lưng tôi quay qua nhìn hần, cái tên đó vẫn đứng ngay cửa, khoanh tay nhìn tôi không chịu vào.

"Ừa đứng đó làm gì?"

"Vậy vô đây làm gì?" - Hần hỏi ngược lại tôi làm tôi cứng họng.

Tôi chun mũi, xua tay đuổi hần đi. Aizzz cái tên này, thiệt làm người ta cụt hứng.

"Đùa đấy!" - Hần cười hề hề ôm balo vắt xuống đất, tiện chân đạp tôi sang một bên rồi ngồi xuống giường.

Tôi trẻ môi khinh bỉ nhìn hần, còn bị đặt già nai ngượng ngùng. Tôi khinh nhá! Hần vừa đặt mông xuống là lòi điện thoại ra bấm bấm liên thanh. Tôi lờm hần một cái định làm nũng không cho hần chú ý mãi vào "đế yêu" mà quên mất "người yêu" thì con Iphone 6s plus mới công đập vào mắt tôi.

"Đù mua điện thoại hả?" - Tôi hỏi, tay nhanh chóng giắt lấy điện thoại của hần soi tôi soi lui.

"Ủ, hôm qua mẹ mới tặng." - Hần hất hàm, tỏ vẻ ta đây.

GATO quá đi!!! Hai mắt tôi sáng như sao, text máy của hần từ camera đến game, không bỏ sót thứ gì. Haizzz hần sướng như heoooo. Tôi đây muốn mua được cái điện thoại mới thì khó như lên trời, phải năn nỉ, cầu xin, lễ lết, làm đủ mọi cách thì mẹ tôi mới thương tình đồng ý. Hiện thấy tôi chơi vui như vậy liên thấy không hài lòng, nhanh chóng giắt lại "em yêu". Tôi không chịu thua, cũng nhanh tay chộp lấy. Không!!! Chưa cầm đã mà, không. Sau màn giằng co đó, kết quả tôi té từ trên giường xuống sàn, điện thoại rơi ngay giữa mặt. Hần cũng không khá hơn là bao nhiêu, thân người chênh vênh, chân thì trên giường, đầu thì chúi xuống đất đồng thời được khuyến mãi thêm bàn chân của tôi vào mặt. Nhưng đó chưa phải là hết, tay hần đang đặt ngay ngực tôi. I can feel it.

Không cần nói nhiều, tiếng hét của tôi vang tận mây xanh. Chân cứ thế bonus thêm vài cú đá vào mặt hần mặc hần la oai oái. Nếu có ai đó nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ đây là trại tâm thần mất. Tôi thờ dốc ngồi dậy lét ra sau, hai tay ôm ngực, mặt thì đỏ hết cả lên. Hần bị đập cho choáng váng đầu óc, vẫn chưa định hình được gì thì con Iphone đã reo lên bản nhạc chuông quen thuộc. Tôi lợi dụng lúc hần cầm điện thoại lên nghe chạy bay ra khỏi phòng. Tình huống lúc này, trời ơi, ngại chết được. Trước khi chạy xuống cầu thang tôi vô tình nghe được cuộc hội thoại của hần:

"Àlo"

"Em đang ở nhà bố mẹ nuôi. Em ăn cơm ở đây luôn, không về nhà ăn đâu, anh ăn một mình đi."

"Không thích, cơm bà đi đó nấu không ngon."

Tôi không có tình nghe lén đâu nha, tại lúc chạy ra cửa tôi có liếc mắt nhìn hần, thấy hần nhìn tôi vô cùng tội lỗi, miệng mấp máy hai chữ "Xin lỗi" nên nhất thời chân không hoạt động được quá linh hoạt, nán lại chút xíu mới nghe được mấy câu. Chắc hần nói chuyện với thầy Thiên. Mà không phải hần nói thầy Thiên đi ăn cơm với ông tai to mặt lớn rồi bảo nhà không có ai mà? Ủi ừ nói xạo bị tôi bắt rồi nhá ha ha. Chắc nhớ tôi quá để mà. Tôi cười tùm tùm, tạm thời quên cái khoản khắc ngọt đồ mặt kia, chạy xuống bếp phụ mẹ dọn bàn, sắp 12h trưa rồi còn gì nữa.

"Mẹ, mẹ có cần con phụ gì không?" – Tôi đứng sau bức tường ngăn giữa phòng khách và phòng bếp lo đầu hỏi mẹ.

"Con trái bần, dọn chén đi. Nhớ làm cho cẩn thận, đừng có làm bể mấy cái tô giống hôm qua nữa đó." – Mẹ chọc tôi.

"Con biết rồi." – Tôi chun mũi chạy đi lấy khăn trải bàn.

Lúc đang xếp chén thì chuông cửa vang lên, tôi ngược lên nhìn đồng hồ, 12h trưa rồi ai còn tới nhỉ?

"Hạ ra mở cửa cho bố kia. Hồi này bố mới gọi mẹ, bảo về nhà ăn." – Giọng mẹ vui vẻ.

Tôi vừa nghe liền vui như mợ có trong bụng. Wow hiếm lắm bố mới có thời gian rảnh về nhà ăn trưa lại trùng ngày hần ở đây. Chỉ mới nghĩ đến đó thôi, tôi hào hứng đến cười toét cả miệng. Tôi lon ton chạy ra cổng như chú cún con đang mừng chủ. Vừa mở cửa tôi liền trung ra bộ mặt nham nhô cùng cái nhảy mắt bình thường vẫn hay làm với bố:

“Con chào bố ồ ồ...”

Chưa nhảy hết câu tôi bỗng khựng lại. Ôi người trước mặt tôi nào phải bố tôi. Chú trước mặt tôi là một người đàn ông xa lạ trong chiếc áo sơ mi xanh dương nhạt cùng quần tây uì lì thẳng tắp. Chú nhìn tôi khá ngạc nhiên, có lẽ chú bất ngờ vì được tôi chào đón có phần quá “thần thiết” chăng? Ủa chỉ là nhầm thôi mà! Tôi nhanh chóng thích ứng tình hình, nỗ lực cười thánh thiện của một đứa trẻ đáng yêu hỏi:

“Dạ chú kiểm ai vậy ạ?”

“À... mẹ cháu có ở nhà không?” – Nhìn khuôn mặt bối rối kia thì có lẽ chú ấy vẫn chưa thấm được biểu cảm xoay ngoắc 180 độ của tôi.

“Mẹ cháu? À mẹ cháu đang nấu ăn để cháu gọi.” – Tôi nhiệt tình trả lời.

Tôi một tay vịn cổng ngoài đầu vào nhà định mở miệng gọi mẹ nhưng những lời nói đó bỗng bị thứ gì ngăn lại. Tôi còn chưa kịp định hình gì thì có một mùi ngai ngái vô cùng khó chịu bốc lên. Lúc tôi kịp nhận ra chuyện gì thì cũng là lúc thấy bàn thân đang bị một miếng vải hoặc chiếc khăn tay hoặc cái gì đó (whatever) chụp vào miệng, vào mũi. Cái mùi nồng nặc kia cứ ám hết vào từng dây thần kinh khiến não tôi tê liệt. Người đang làm điều này chắc chắn là cái chú đó. Không lẽ, tôi đang bị đánh thuốc mê? Không lẽ tôi đang bị bắt cóc? Không lẽ tôi sắp chết rồi ư? Nghĩ đến đó tôi hoảng loạn vùng vẫy, tôi càng vùng vẫy tay chân tôi càng yếu dần. Tôi không thể kêu cứu, không thể làm gì hết, chỉ có thể gào thét trong âm thầm, một cách tuyệt vọng. Tôi sợ đến nỗi không thể khóc được, mắt cứ trợn to nhìn vào căn nhà nơi có mẹ và hẳn bên trong.

Cảm thấy mình đang bị lôi đi tôi chỉ có thể bất lực buông xuôi, cơ thể không nghe lời tôi nữa rồi. Đến lúc sắp bị kéo vào chiếc xe hơi bất chỗ đậu trước đó tôi bỗng thấy xe của bố, tôi thấy bố vội vàng bước ra xe chạy đến chỗ tôi. Lúc này nước mắt bỗng rơi xuống, từng giọt từng giọt thay nhau rơi như trút hết những bất lực này giờ tôi đang gánh chịu.

“Nhanh lên, hần ta bắt kịp bây giờ.” – Tiếng tên đồng bọn trong xe lên tiếng giục.

“Biết rồi, con nhỏ này nặng quá!” – Cái tên bắt cóc lên tiếng, không quên si nhục tôi.

Đến lúc bị lôi lên xe, tôi vẫn cứ khóc nức nở nhưng mắt không rời khỏi bố, cho đến khi chiếc xe nhanh chóng rời khỏi như một cơn gió tôi có thể thấy bố đang chạy theo, vô vọng, như tôi. Trước khi liệm đi, tôi chỉ kịp mấp máy môi mấy chữ:

“Bố ơi, cứu con.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Lữ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 57: Thế Giới Này Quả Là Quá Độc Ác

Tôi không biết mình mê man bao nhiêu lâu nhưng khi tỉnh dậy thì mọi thứ xung quanh tôi bùng, mùi mốc ẩm ướt tỏa lấp khắp mọi góc ngách. Có lẽ tôi bị bắt cóc đến một vùng hẻo lánh nào đó rồi, cuộc sống vẫn quá đẹp nhưng tuổi thọ của tôi lại ngắn ngủi quá đỗi. Tôi thử động dây thần người đã tê liệt, biết ngay mà, cả chân, tay đều bị trời bằng dây thừng, dây thật chặt vào da thịt khiến tôi đau nhức mỗi khi cựa quậy. Tôi đang bị trói vào một chiếc ghế gấp, theo như cảm nhận từ hơi lạnh tỏa ra từ thanh kim loại trên chiếc ghế. Được cái là mắt tôi không bị bị băng keo còn miệng không bị nhét tã tổi vào. Tôi ráng chớp chớp mắt để thích nghi với bóng tối, căn phòng cũng không quá tối, vẫn còn chút ánh sáng le lói nhưng rất ít. Cái cảnh này cứ quen quen, làm tôi nhớ đến lúc mình bị nhốt trong nhà vệ sinh trường, khóc lóc thảm thiết kêu hần đến cứu. Tôi thờ dài, số tôi thật, mới té cầu thang còn chưa kịp đi bác sĩ kiểm tra thì lại bị chụp thuốc mê bắt cóc, thật quá xui xẻo. Giờ tôi phải làm gì đây? Không lẽ cứ ở đây chờ chết sao? Hay chờ hần và bố đến cứu?

“Bây giờ phải làm sao?” - Một giọng đàn ông trầm trầm nhưng chứa đầy sự sợ hãi bên trong, chắc là của ông chú đã bắt cóc tôi lúc này.

“Làm gì là làm gì? Công sức em theo dõi mấy tháng trời giờ đã bắt được con nhỏ đó rồi. Lần trước suýt bắt được nó nhưng lại có thằng ranh con chen ngang. Anh mau gọi điện đòi tiền chuộc đi chứ!” – Một giọng đàn ông khác vang lên nhưng cao hơn.

“Anh không cần tiền, anh cần một lời xin lỗi thôi, anh cũng không muốn bắt cóc con bé đó.” – Giọng trầm hơn đáp lại.

“Anh bị điên à? Anh thấy anh bây giờ nhận được lời xin lỗi thì sự nghiệp anh quay lại, vợ con anh quay lại à? Lời xin lỗi đó giúp anh sống qua ngày được à? Chúng ta phải khiến tên kia xiết tiền ra, cuộc đời chúng ta về sau sẽ không phải cực khổ như vậy nữa.” – Giọng cao hơn gần gấp trăm chữ, tôi còn có thể nghe thấy tiếng răng nghiến lại ken két.

Tiếp sau cuộc hội thoại ngắn ngủi đó là bầu không khí im lặng đến quái lạ. Tôi ráng vênh tai lên để tiếp tục nghe lên nhưng chẳng còn gì ngoài tiếng muỗi kêu. Thì ra là bắt cóc tổng tiền, thì ra cái cảm giác bị người lạ theo dõi lúc gần đối với hần là đúng. Cái này tôi xem trên TV nhiều rồi nhưng giờ mới được trải nghiệm qua, đáng sợ quá má ơi. Thường thì mấy con tin bị bắt cóc như vậy khó sống lắm, hay bị giết người diệt khẩu đó. Nhưng mà vợ con, sự nghiệp gì ở đây nhì, có liên quan đến việc tôi bị bắt cóc không? Hời thớ tôi nặng nề hơn vì sợ. Sao đâu tôi nặng như đeo chì thế này? Aizzz, chắc tác dụng của thuốc mê vẫn còn, chỗ đập đầu vào cầu thang lúc sáng bỗng nhiên đau nhức. Hai mắt tôi cứ híp lại mãi, không chịu nghe theo sự điều khiển của tôi gì hết, cuối cùng mọi dây thần kinh của tôi đành bỏ cuộc và chìm vào một giấc ngủ sâu.

---

Có ánh sáng! Có ánh sáng đang chiếu thẳng vào mặt tôi, à không lan tỏa trong bầu không khí mốc meo tối bụng này. Tôi được cứu rồi sao? Có ai đó đã mở cánh cửa căn phòng nhốt tôi bên trong và vào cứu tôi rồi đứng không?

“Dậy đi con nhỏ này! Mày là heo hả?” – Một giọng hét như xe toạc không gian phát ra khiến tôi giật bắn mình vội vàng mở mắt ra tìm kiếm chủ nhân của giọng nói.

Liên sau tiếng la giận dữ tôi cảm thấy chiếc ghế gấp mình đang ngồi rung mạnh rồi cả thân người ngã rạp xuống đất. Thì ra ánh sáng lúc này là do ông chú người xấu này mở cái cửa sắt to tướng đằng kia. Ông chú chết bầm, lòn già đâu mà không biết cách hành xử. Muốn kêu tôi dậy thì gọi là được rồi cần gì đã ghế để tôi té như thế. Tôi bực mình, mặc cho thân mình đau nhức do dây trói cộng với cu ngã trời gáng đó, ngược lên nhìn cái ông chú lùn tịt xấu xí trước mặt bằng đôi mắt cảm phẫn.

“Nhìn cái gì? Có tin tao móc mắt mày ra không?” – Ông ta lớn tiếng đe dọa, dùng hai ngón tay chỉ vào mắt tôi.

Tôi không thèm trả lời, quay đầu đi chỗ khác. Im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ. Một tên bắt cóc không đáng để tôi tôn trọng dù ông ta có bằng tôi bỏ tôi đi chẳng nữa. Người ta hay nói “Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong” nhưng tôi dám chắc cái tên này 10 người nhìn được cái khuôn mặt như Trư Bát Giới phiên bản lỗi với đôi môi tều, mũi to như cây nấm úp ngược cùng đôi mắt híp xip dưới cặp lông mày xéo dữ dằn thì 10 người bỏ chạy mất dép, vừa nhìn đã đoán được là người xấu. Nếu lúc này là ông ta tôi bấm chuông nói chuyện với tôi chứ không phải là ông chú phúc hậu đồng bọn kia thì có lẽ tôi chẳng bị bắt cóc như bây giờ. Được rồi tôi sẽ đặt cho ông ta biệt danh “Lão Trư lỗi”.

“Có chuyện gì thế? Anh mới ra ngoài mua chút đồ ăn mà em lại đi bắt nạt con bé.” – Từ cửa một ông chú bước vào, tay cầm hai bịch đồ ăn, chắc là cơm hộp.

Lão Trư lỗi vừa nghe xong hậm hực kéo ghế lên để tôi ngồi dậy. Sức ông ta rất mạnh chỉ một phát đã kéo cả tôi lẫn ghế lên, coi tôi như cọng lông hồng. Sau khi ngồi yên vị với tay bị trói sau ghế, chân bị buộc vào chân ghế tôi khề lên tiếng

“Mấy chú định làm gì con? Sao lại bắt con?”

“Mấy ngu hay gì ngu thế con kia. Bắt mày để đòi tiền chuộc từ thằng cha lăm tiền của mày chứ làm gì.” – Lão Trư lỗi dùng ngón tay thô ráp ngón mỡ chọt vào trán tôi, đẩy đẩy như muốn não tôi thức tỉnh.

“Bao nhiêu nhà nhiều tiền hơn nhà con sao lại bắt con.” – Tôi mếu máo, không phải chứ, tôi xui vậy sao?

“Đi mà hỏi thằng cha mày đó.” – Lão Trư lỗi thô bạo đẩy đầu tôi ra phía sau, suýt nữa khiến tôi té bật ngựa.

“Em thôi ngay đi.” - Ông chú với khuôn mặt phúc hậu đi đến, đặt bịch đồ ăn xuống bàn lớn tiếng nói.

Chắc hai người họ là anh em. Anh em gì mà khác nhau một trời một vực thế này? Ông chú hiền lành kia có khuôn mặt vô cùng dễ mến, giọng nói cũng không chát chúa như Lão Trư lỗi, theo cảm nhận của tôi thì tính cách không xấu xa vậy mà sao lại họ tác với tên này bắt cóc tôi. Ôi có khi nào ông chú phúc hậu bị ép không? Tên Lão Trư lỗi này thật quá thất đức, chắc ông ta đe dọa ông chú phúc hậu rồi.

“Ăn đi rồi giữ giọng, lát nữa hét cho to vào!” – Lão Trư lỗi một tay lôi cái ghế cùng tôi đang ngồi bên trên kèn kẹt lên sàn nhà tới bàn để thức ăn. – “Thật tình, đã hết tiền rồi còn phải mua đồ ăn cho nó.”

“Ai bảo chú bắt cóc con chi.” – Tôi mặt mũi không biến đổi làm bầm nôi.

“Mày nói gì? Nói lại coi.” – Lão Trư lồi nói như sắp đâm tôi đến nơi.

“Thôi đi. Cởi trói cho con bé ăn đi.” – Ông chú phúc hậu ngăn Lão Trư còndỏ lại đưa hộp cơm sườn trứng đến trước mặt tôi.

Lão Trư lồi liếc xéo tôi rồi đi ra phía sau cởi trói tay phải cho tôi, tay trái tôi vẫn bị trói dính trên ghế. Ủ ôi, kỷ lưỡng thế trời. Mà dù cho có gỡ trói hai tay thì tôi cũng có trốn được đâu, mà coi như tôi trốn được đi, thế nào cũng bị bắt được rồi bị đập cho nát sọ. Tốt nhất cứ ngoan ngoãn ở đây rồi tính kế. Ngất nổi đầu tôi cứ đau nhức không thể nghĩ được gì hết. Tôi đau khổ cầm muỗng nhựa múc từng muỗng cơm tấm khô khan bỏ vào miệng ăn, ăn lấy sức nuôi dưỡng não. Lão Trư lồi thấy tôi yên bình liền thấy phiền lòng, tâm trạng khó chịu sẵn chân đá thêm mấy phát vào ghế tôi, ông chú bị điên à? Tôi tròn mắt nhìn ông ta với một hạt cơm bị sặc ra ngoài còn đang dính trên mép.

“Nhìn gì? Ăn nhanh đi, con nhỏ phiền phức.” – Lão Trư nhún vai tiếp tục nhồm nhoàm một miếng dầy cơm.

Tôi mặc kệ tên kịch còm này tiếp tục nhai, ráng nhìn Hạ à, ráng nhìn đi. Ông chú phúc hậu từ bên kia đẩy một chai nước suối nhỏ đã được bóc vỏ vẫn nắp qua cho tôi. Tôi ngạc nhiên ngược lên nhìn, chú ấy cười với tôi rồi cuối đầu ăn tiếp. Trời ơi đây có phải là con người mới phút trước còn bị khăn tắm thuốc mê để bắt cóc tôi không vậy? Nghĩ đến đây tôi bỗng nhớ đến bố, không biết bố mẹ tôi ở nhà sao rồi? Chắc lo cho tôi đến mất ăn mất ngủ rồi. Hần thì sao? Ngày hôm nay có thể sẽ là một ngày vui vẻ nếu như tôi không bị như thế này. Tôi nhớ nhà quá! Tôi muốn thoát khỏi đây. Sống mãi tôi cay cay, không được khóc, không được để lộ sự yếu đuối của mình với kẻ xấu. Khó khăn lắm tôi mới nhai hết hộp cơm, nếu không nhờ chai nước của chú phúc hậu có lẽ tôi sẽ bị nghẹn chết mất. Lão Trư lồi thấy tôi ăn xong liền lòi điện thoại ra, bấm một dãy số dài nghe rất quen, số của bố?

“Em làm gì thế?” – Chú phúc hậu vừa dọn bàn vừa hỏi Lão Trư lồi.

“Gọi cho tên khốn đó chứ sao. Đã mấy tiếng rồi, bộ anh muốn bị tóm sao? Em đã nhắn tin báo hẳn không được gọi mấy tên còm công an rồi nhưng ta không chắc chắn được gì đâu, phải làm nhanh lên.” – Lão Trư lồi mất kiên nhẫn trà lòi.

Tôi đảo mắt nhìn chằm chằm chiếc điện thoại trên tay Lão Trư lồi, ông ta gọi cho bố tôi sao? Nhưng sao ông ta dám nói bố tôi là tên khốn chứ? Ông ta mới là tên khốn đó. Bỗng ông ta lao tới chỗ tôi, nắm tóc tôi kéo lên, tôi đau điếng la oai oái:

“Đau. Thả con ra. AAA”

Tôi càng la ông ta kéo càng mạnh, lúc này nước mắt nước mũi tôi tuôn trào ra, miệng không ngừng la hét. Không chỉ tóc tôi đau mà tay trái tôi cũng vậy. Nó đang bị trói ngược ra sau còn bị kéo lên trên cảm giác như sắp treo xương đến nơi. Tay phải tôi cố gắng gồng tay ra khỏi tay ông ta nhưng bất lực.

“Mày nghe thấy không? Nếu mày chậm trễ con nhỏ này sẽ được lên trời sớm đấy. Hahaha.” - Lão Trư lồi cười ha hả như con heo khi thấy đồ ăn, thật rất là ghê tởm.

"Mày nói gì? Tao cần bao nhiêu hả? 50 tỷ. Trong tối nay." - Lão ta ngưng một lúc để nghe bố tôi nói rồi đáp lại.

Tôi đang khóc nghe đến số tiền quá nhiều như vậy liền miệng chữ O không la hét nữa. 50 tỷ? Ông ta bị điên à? Thế chà khác nào bảo nhà tôi phá sản đi. Nhà tôi tuy có của nhưng không phải tiền như nước biển nước sông, có khi nước biển nước sông còn cạn nữa mà. Một lần lấy nhiều đó tiền thì ai chịu cho nổi. Rồi nếu tôi được cứu ra ngoài không lẽ nhà tôi thành ra nợ nần chồng chất phải đi ăn xin?

"Bố đừng nghe ông ta. Ông ta bị điên đó." - Tôi hét to để bố có thể nghe thấy giọng mình mạnh cho tóc bị ông ta giật đứt nẩy cọng. Mái tóc thân yêu, chị xin lỗi.

"Mày im đi." - Lão Trư lồi một phát tát tôi cháy mặt. - "Nếu tối nay không kịp tao cho mày đến tối mai nếu còn trẻ hơn nữa mày đi mà nhật xác con mày. Còn nữa mày mà báo cảnh sát thì đừng mang tiền tới, mang quan tài tới mà nhận con." – Ông ta nói như muốn nhai luôn cái điện thoại, ra điều kiện với bố tôi.

Nói rồi, không cho bố tôi một giây phản biện ông ta liền cúp máy, vừa cắt điện thoại vào túi, tay lão liền giơ thành quả đấm định đánh tôi. Tôi sợ đến nhắm tịt mắt lại, xong dòi tôi thật rồi. Nhưng may sao chú phúc hậu chạy tới ngăn lại, đẩy tên kia ngã lộn ra.

“Em đừng đánh con bé nữa.”

Ông chú phúc hậu đặt tôi ngồi lại ghế, chỉnh tóc lại cho tôi mặc cho Lão Trư lồi to tiếng mắng chửi:

“Mẹ nó, ông anh làm cái đ\*o gì thế? Ông mất trí à?”

"Cậu nói chuyện đi sao cứ hành hạ con bé cơ chứ? Nó đâu có tội." - Chú phúc hậu lúc này nổi giận thật sự chỉ tay vào mặt Lão Trư lồi nói.

"Ông anh tôi ơi, nó là con gái kễ làm anh mất vợ con đó sao anh còn bảo vệ nó làm gì? Anh ngu mẹ nó vừa thôi." - Nói rồi Lão Trư lồi hằm hực bỏ đi.

"Còn nữa, bộ cậu định lấy 50 tỷ thật sao? Chẳng khác nào cậu kêu hẳn bán luôn công ty đi. Đó không phải là mục đích ban đầu của chúng ta. Anh nói rồi, anh chỉ cần một lời xin lỗi thực tâm của hắn." - Ông chú phúc hậu nói với theo tên Lão Trư lồi kia.

"Anh im miệng đi. Đồ ngu. Anh nghĩ lời xin lỗi đáng giá 50 tỷ sao? Anh nghĩ anh làm đến mức này thì hắn sẽ tha cho anh sao?" - Ông ta nhổ một bãi nước bọt ném lại nẩy câu rồi biến mất ra bên ngoài, nơi bầu trời đang nhá nhem tối.

Tôi ngồi trên ghế, nước mắt đã ngừng rơi nhưng cảm giác nhói đau nơi da đầu và bên má vẫn còn âm ỉ. Rốt cuộc họ có hận thù gì với bố tôi mà lại làm vậy? Sao chú phúc hậu lại muốn bố tôi xin lỗi? Không lẽ có chuyện gì tôi không biết sao? Không lẽ là đối thủ kinh doanh? Trên thương trường, thù đoạn dễ làm giàu là không thiếu nhưng tôi tin bố tôi không làm gì quá đáng để nhận phải sự thù hận này. Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn về hướng chú phúc hậu, người đang vỗ đầu bực tức nhất gừng hơi:

“Chú gì đó ời. Chú cho con biết chuyện gì đang xảy ra được không? Bố con đã làm gì chú hả?”

Chú phúc hậu đưa đôi mắt đầy gần máu li ti dướt sự chán nản nhìn tôi, nhìn một hồi lại thờ dãi, cuối cùng chú ấy mới nấp máy môi nói mấy câu:

“Bố con đã làm gia đình, sự nghiệp chú tan nát, chú đến bước đường cùng này cũng vì bố con.”

Tôi im lặng, vì tôi không biết phải nói gì hết. Tôi rất muốn hét lên rằng bố con là người tốt, bố con không làm như vậy đâu. Nhưng thật sự từ đó đến giờ tôi mãi mãi không biết bên ngoài thế giới rộng lớn kia, người bố vĩ đại, vị anh hùng của tôi đã làm gì để giữ vững công ty của mình qua bao sóng gió, để bảo vệ tổ ấm của mình. Nếu những lời chú phúc hậu nói là thật thì thế giới này quả là quá độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lữ Yêu Em Rồi, chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58: Nơi Ấm Ảnh Của Cuộc Đời Tôi

Tôi hôm đó trời trở lạnh, mưa rá rít. Tôi nằm co quắp trên sàn nghe tiếng mưa lộp độp trên mái tôn. Hai ông chú kia sau khi thả tôi ra khỏi cái ghế lạnh băng cứng ngắt đều đã rời qua căn phòng kế bên bỏ lại tôi trong không gian rộng lớn bao trùm bởi bóng tối. Tôi run cầm cập lét thân người tê cứng cả tay chân đều bị trói chặt đến cánh cửa duy nhất trong phòng dù đã khóa nhưng vẫn hở ra khe nhỏ để nhìn thừ nhưng vì tôi quá nên chẳng làm ăn được gì đành lết lại góc tường nằm. Haizz không biết tôi có sống nổi qua mùa trắng này không nữa. Tôi đưa mắt nhìn trần nhà, bỗng nhiên bao suy nghĩ ập hiện trong đầu tôi. Suy nghĩ về cuộc sống của mình, tôi thấy mình sống quá phí phạm thời gian, thay vì buổi sáng dậy sớm để hít thở không khí, đón nắng ban mai, tôi lại nằm ườn trên giường ngủ nướng suốt trẻ học vài lần. Suy nghĩ về gia đình, tôi vẫn chưa làm gì được cho bố mẹ, tôi chỉ biết ăn rồi ngủ thôi, và bây giờ đây bố tôi lại sắp mất 50 tỷ vì tôi. Bao năm qua đi học được cô giáo nhắc nhở bao nhiêu lần là phải cảnh giác với người lạ, thế mà tôi chỉ biết ăn tợn con tợn gạo, trong một giây phút nhất thời lo là tôi đã bị bắt cóc dọa giết tổng tiền, thật không tin nổi. Suy nghĩ về tình yêu, tôi còn chưa hạnh phúc đủ, tôi còn chưa yêu đủ, tôi mới kiểm được một nửa của mình thôi, nhắc mới nhớ hình như ngày mai là kỷ niệm 6 tháng hẹn hò của tôi rồi nhì? Thở dài thêm một tiếng nữa, tôi hoi khép mí mắt, thôi ngủ lấy sức mai còn la hét để cho người qua đường nghe họ đến cứu.

“Ting ting... ting ting...”

Đang chìm đắm trong giấc ngủ không sâu, tôi bị giật mình bởi tiếng chuông khóa to hình như của điện thoại, chớp chớp dòi mắt ngái ngủ tôi ngồi dậy nhìn xung quanh để nắm bắt thông tin. Quái thật điện thoại ở đâu thế nhì? Lúc bị bắt tôi không mang theo điện thoại vậy không lẽ tiếng điện thoại của hai ông chú kia? Tò mò, tôi nhanh chóng lết ra chỗ cửa nghe lén, có thể sẽ có thông tin có lợi cho mình.

“Alo.” – Tiếng “Lão Trư lổ” khàn khàn vang lên. - “Há? Mày chuẩn bị xong tiền rồi à? Ha ha ha. Nhanh đấy!... 30 phút nữa mày hãy đến chốn đồng hoang vùng ngoại ô chờ tao, tao sẽ cho người dẫn mày đến đây... Nếu tao phát hiện mày mang theo tên cóm nào thì con mày chết chắc!”

Nói rồi ông ta cúp máy giọng cười khoái trá ghé rốn của lão ta như muốn xé toạc màn đêm u ám này. Liền sau đó tiếng bước chân mạnh bạo của lão ngày càng to hơn, “Lão Trư lổ” đang đi về phía tôi. Tôi hoảng sợ lẩn người ra giữa phòng, cố tìm chỗ trốn như phản xạ. Bỗng tôi sắp đến cứu tôi rồi. Nhưng lão ta có thả tôi ra như lời hứa không? Cửa phòng bị đẩy mạnh phát ra tiếng “Rầm” đĩnh tai. Lão ta bật đèn pin lên rồi khắp góc ngách để tìm tôi. Tôi lúc này đang rúc dưới gầm bàn, hoảng sợ mà không biết vì sao. Có phải đó bản năng của mọi loài vật khi biết mình sắp bị giết không nhỉ?

“Con kia, mày ra đây coi. Mày trốn ở đó làm gì thế?” – “Lão Trư lổ” quát rồi đến chỗ tôi nắm tóc kéo tôi ra ngoài.

Đầu đầu tôi bị kéo muốn rách toạc nhưng lão ấy vẫn không chịu thả tay. Tôi vẫy vùng la hét nhưng chân tay đều bị trói nên chỉ biết bất lực gầy gĩa. Sau khi kéo tôi ra phòng ngoài, lão ta cuối cùng cũng chịu thả tay, sau đó cuối đầu xuống ngang tầm nhìn của tôi cất tiếng nói:

“Ngao ngao ngồi im ở đây đợi bố mày đến. Xong xuôi rồi thì mày có thể tự do đi cùng bố mày lên trời. Ha ha ha.”

Tôi tròn mắt nhìn lão, lão nói cái gì mà đi lên trời? Lão định giết bố tôi sao?

“Em vừa nói gì thế? Em định giết họ sao? Em bị điên à? Lúc đầu anh đồng ý vụ này của em vì em hứa sẽ chỉ lấy lại số tiền hán đã cướp mất của anh thôi mà, em đâu nói là giết người đâu.” – Ông chú phúc hậu từ đầu đến cuối chỉ đứng trong bóng tối quan sát cuối cùng cũng chịu lên tiếng, nắm cổ áo của “Lão Trư lổ” hét vào mặt lão.

“Ông là cái đồ khốn nạn không giữ lời hứa. Ông rồi sẽ gặp quả báo sống không bằng chết.” – Tôi cũng tức giận hét lên.

“Tiếc thật, quả báo thường đến chậm lắm bé cưng. Khi quả báo đến có lẽ tao đã sống sung sướng thoải mái một đời rồi. Giờ thì cầm mỏm đi.” – Lão ta cười hề tiện hất tay ông chú phúc hậu ra rồi lúi trong túi áo một miếng băng kéo sau đó mạnh tay dán lên miệng tôi.

Tôi cảm phần lợi dụng lúc lão ta đang cúi đầu kiểm tra dây trói liền dùng hai bàn tay bị trói phía trước túm lấy tóc lão ta mà kéo, tên khốn nhà ông, tôi giật cho đứt hết tóc để về già ông sẽ bị hói đầu. Tuy nhiên chưa kịp giật đứt cọng tóc nào thì tôi đã bị nắm lên như con gà rồi bị trói lại vào ghế.

“May cho mày là tâm trạng tao đang vui về nên sẽ không cho mày ăn đập. Cần giữ mày lành lặn để lấy tiền nữa chứ.” – Lão Trư lổ hừ một cái rồi quay qua ra lệnh cho ông chú phúc hậu – “Anh mau che mặt lại rồi ra chỗ cánh đồng đó đợi hán đến sau đó bịt mắt hán đưa lại đây. Chúng ta sắp trả thù được rồi.”

“Em sẽ không giết họ đúng không?” – Chú phúc hậu nhủ mày hỏi.

“Tùy tâm trạng.” – Lão Trư lổ trả lời như không rồi ra chỗ bộ ghế sofa đã hỏng được đặt trong góc rồi ngồi xuống.

Chú phúc hậu thờ dãi tuy nhiên vẫn nghe theo lời lão ta rồi đi ra ngoài. Trong đêm tối im ắng nghe được cả tiếng muỗi kêu tìm tôi như đang chạy bộ trong lồng ngực, gõ mạnh liên hồi. Làm sao tôi có thể nói với bố rằng “Lão Trư lổ” sẽ giết cả hai người chúng tôi sau khi cướp tiền được đây? Tôi lo lắng đảo mắt nhìn “Lão Trư lổ”, lão ta không biết từ bao giờ đã bật lửa châm thuốc rít từng hơi. Làn khói trắng bay trên không theo gió ra ngoài màn đêm thăm đén lướt qua mũi tôi làm tôi quắp người lại vì ho nhưng lại không phát ra được tiếng nào. Từng giây từng phút trôi qua tôi như ngồi trên đồng lửa, không nhúc nhích, không nói được lời nào cứ nhìn ngoài cửa mong bố tôi mau đến lại mong bố đừng đến. Rất lâu sau đó, bên ngoài phát ra tiếng bước chân người, đập lên có dại mà tiến tới chỗ tôi bị giam.

“Bố mày tới rồi đó.” – Lão Trư lổ cười nửa miệng nhìn tôi đầy khinh bỉ tay với công tắc mà gạt một cái tách, cả gian phòng lập tức sáng bừng lên trong ánh sáng của đèn điện.

Ông chú phúc hậu tay đặt lên vai bố tôi không ngừng đẩy bố tôi tiến lên phía trước. Bố bị bịt mắt nhưng tay vẫn nắm chặt hai chiếc valy to màu đen sẫm bên dưới. Sau khi đi đến vị trí trước mặt tôi bố được gỡ bịt mắt, ánh mắt bố giao với tôi lập tức một dòng cảm xúc từ hùn lên lời trên khóe mắt. Tôi muốn nói với bố rằng tôi bị bắt nạt, ức hiếp ra sao để bố tôi xử hết bọn họ.

“Tôi mang thứ cần anh cần đến rồi đây. Thà con gái tôi ra.” – Bố tôi giọng danh thép đưa valy ra trước ánh mắt như muốn xuyên người của “Lão Trư lổ”, sau đó liếc qua nhìn tôi như an ủi.

“Mở một valy ra cho tao xem bên trong.” – Lão Trư lổ trên ghế sofa rách nát hất hàm ra lệnh.

Lập tức bố tôi đặt valy xuống đất khéo khóa và mở lên. Tôi nướn người nhìn vào bên trong. . . Tiền. . . quá trời là tiền. . . từng cọc 500 nghìn to tướng được xếp chồng lên nhau một cách thẳng tắp. . . điều tôi chỉ thấy trên phim. Tôi như không tin vào mắt mình muốn lấy tay dụi nẩy cái nhưng rất tiếc tay đã bị trói cứng ngắt.

“Ha ha được rồi, đây valy qua đây.” – Lão ta tiếp tục ra lệnh.

“Mau thả con tôi ra trước.” – Bố tôi phản kháng.

“Lão Trư lổ” đứng lên tiến tới chỗ tôi. Linh cảm chuyện không lành tôi ú ớ cố gắng nhích đi xa lão ta nhưng không nhích được bao nhiêu đã bị lão ta giữ ghế lại. “Xoẹt” . . . con dao rọc giấy sắt bén bóng loáng nhò ra từ tay lão ta. Lưỡi dao càng ngày càng tiến lại gần mặt tôi chỉ đợi thời cơ sẽ rạch một đường “thật mượt” lên da tôi. Chỉ nghĩ đến đó tôi đã rụng mình.

“Được để tao thả nó.” – Lão ta cười nhẹ rồi từ từ đưa lưỡi dao xuống cổ tôi.

Tôi sợ đến độ không dám thở chỉ biết đưa ánh mắt tròn tròn đầy hoảng loạn nhìn bố. Bố tôi lúc này không còn giữ được vẻ bình tĩnh ban đầu lập tức hét lên:

“Sao các người lại làm vậy hả? Các người là ai? Tôi đã làm gì các người?”

“Mày hỏi bọn tao là ai sao?”

Lúc đầu tôi cứ ngỡ rằng “Lão Trư lổ” sẽ quát lên nhưng sau khi nhìn kỹ lại thì chính ông chú phúc hậu là người làm điều đó. Ông ta kéo mặt nạ đang đeo xuống đi ra trước bố tôi nhìn bố bằng một ánh mắt căm phẫn.

“Mày nhớ tao không? Mày nhớ được mày đã làm gì không?” – Ông ấy chỉ tay vào mặt mình, giọng nói đầy chua xót.

Tôi hồi hộp chờ đợi nghe câu trả lời từ bố. Mặc dù rất sợ con dao trên cổ sẽ lấy mạng tôi nhưng tôi vẫn chờ đợi lời xác thực từ bố. Bố tôi không phải loại người bất chấp mọi thủ đoạn để trục lợi cho mình. Chắc chắn không phải.

“Anh là . . . chủ của nhà máy nguyên liệu đó.” – Bố tôi ngạc nhiên đến nỗi không nói rõ chữ.

“Đừng vậy. Haha tao cứ tưởng mày cướp được mọi thứ của tao rồi quên tao luôn rồi chứ! Tao có nên cảm thấy may mắn không? Mày không ngờ quả báo đến sớm như vậy, đúng chứ? Ha ha” – Ông chú phúc hậu bỗng nhiên trở thành một con người khác, điên cuồng hơn.

“Anh nói gì vậy? Tôi cướp gì của anh?” – Bố tôi nghi ngờ hỏi.

“Mày đã lấy mất tài liệu và mẫu vật những thành phần mới tao sẽ ra mắt trong triển lãm mỹ phẩm. Mày thừa biết những thứ đó quan trọng thế nào với tao mà. Vì mày mà những nhà đầu tư cứ như thế rút hết vốn đầu tư, bao nhiêu tiền bạc công sức tao bỏ ra để nghiên cứu đều mất trắng. Giờ tao là một thằng vô gia cư, mày hài lòng chưa? Tao sẽ trả lại hết cho mày.” – Ông chú phúc hậu gần từng chữ, ông ấy nói điên thật rồi.

Lão Trư lổ sau lưng tôi bỗng từ sau lưng tôi tiến lên, chen giữa hai người giành lấy valy dưới đất khi bố tôi còn đang mơ hồ không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhìn phản ứng đó của bố tôi vẫn chẳng xác định được rằng bố có làm việc xấu đó không. Mọi thứ vẫn quá nhiều điều nghi vấn.

“Ôn lại chuyện cũ làm gì, giải quyết mọi chuyện nhanh gọn lẹ rồi đi thôi.” – “Lão Trư lổ” đẩy tay ông chú phúc hậu muốn kéo chú ta về phía tôi nhưng lại bị hất ra.

“Khoan đã. Để tôi nói rõ chuyện đó. Tôi không hề cướp tài liệu của anh. Tôi đã mua nó, tôi đã mua nó một cách hợp pháp. Có người bên công ty anh đã mang tập tài liệu đó qua cho tôi và nói anh đã đồng ý bán nó cho tôi. Lúc đó tôi đã không tin vì lúc đầu, khi tôi ngờ lời anh không đồng ý sao lại đổi ý nhanh như vậy, nhưng người đó tự xưng là em trai anh và chứng minh được điều đó nên tôi không nghi ngờ gì. Tôi cũng đã yêu cầu muốn gặp trực tiếp anh nhưng anh ta bảo rằng anh đang đi công tác xa. Sau đó khi nghe công ty anh phá sản tôi đã rất ngạc nhiên. Tôi không làm gì có lỗi với anh hết.” – Bố tôi nói một hồi thật dài không ngừng nghỉ.

Sau lời giải thích đó ông chú phúc hậu cũng người như không tin vào tai mình. “Lão Trư lổ” cũng dờ người ra, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng khó nói. Tôi thì vui như trẻ hời, tôi biết mà, tôi biết bố tôi không làm gì có lỗi với ai hết mà, bố tôi trong sạch.

“Mày nói gì? Em trai tao?” – Ông chú phúc hậu cúi gầm mặt xuống nói như lăm bắm một mình.

Liền sau đó như phát hiện ra điều gì chú ấy giật nảy mình bất lý cẳng tay “Lão Trư lổ” kéo lại gần bố tôi vội và hỏi mặc lão ta yếu ớt chống cự:

“Mày nhớ coi, đó có phải thằng này không?”

“Chính là anh ta.” – Bỏ tôi sau hồi lâu soi từng nét trên khuôn mặt của lão ta liền quả quyết chắc chắn.

“Mày đang nói gì thế? Mày nên làm tác giả viết tiểu thuyết trình thám đi. Tỉnh lại đi.” – “Lão Trư lổ” cười như điên dùng tay đâm vào mặt bỏ tôi một cái.

Bỏ tôi bị tấn công bất ngờ ngã oạch xuống đất, bên khõe miệng ánh lên vết đỏ. Ông chủ phúc hậu ngay lập tức nắm người “Lão Trư lổ” lại ngăn lão ta tiếp tục hành hung bỏ tôi. Hành động đó của lão như đang gián tiếp khẳng định lời bỏ tôi nói là sự thật. Ông chủ phúc hậu cũng đã đoán ra được chuyện đó liền kéo áo lão ta lại mặt đối mặt tra hỏi:

“Là em sao? Sao mày lại làm vậy với anh? Há? Sao mày lại bán đứng anh rồi đổ oan cho người khác? Há? Anh không đủ tốt với mày sao? Thấy mày cò bạc nợ nần anh đã cho mày một vị trí tốt trong công ty anh mong mày làm lại cuộc đời, vậy mà mày vẫn chứng nào tật nấy. Số tiền mày lấy được từ cuộc giao dịch đó ở đâu?”

“Tôi xài hết rồi. Bọn chủ sông bài lấy hết rồi. Hahaha” – “Lão Trư lổ” lúc này không thêm chối bỏ nữa ngay lập tức thừa nhận với giọng chán ghét. – “Anh nghĩ số tiền tôi kiếm được từ mấy tháng lương quen có thể trả được số nợ to đùng đó sao? Anh đừng đạo đức gài nĩa. Nếu anh xem tôi là em trai thì sao không cho tôi tiền trả nợ đi há? Sao để tôi bị bọn chúng đuổi chém đến bước đường cùng như vậy chứ? Đó là do lỗi của anh thôi.”

“Mày bị điên rồi. Mày bị ma cò bạc ám vào người rồi. Mày không phải em trai anh nữa. Anh không ngờ sau khi đâm sau lưng anh một nhát như vậy mày còn có thể diễn kịch ở cạnh anh lập kế hoạch trả thù một người vô tội để lấy tiền họ. Mày định dùng tiền này chơi bài tiếp chứ gì? Mày định giết anh để lấy tiền đúng không?” – Ông chủ phúc hậu tát lão ta một cái thật to.

Trong lúc hai người cãi vã, bỏ tôi đã lên chạy đến chỗ tôi coi trời cho tôi. Bỏ xé băng keo bị miệng tôi ra, rồi tiếp tục nhanh chóng coi dây trời tay. Tôi từ đầu đến cuối chỉ biết im lặng chờ đợi. Tôi sắp thoát rồi, một chút nữa thôi.

“Đi theo anh. Đi đâu thú thôi. Anh sẽ tha thứ cho mày, chỉ cần mày đi đâu thú với anh. Chúng ta đã quá nhiều tội lỗi rồi, hãy làm lại cuộc đời đi.” – Ông chủ phúc hậu giằng lấy valy trên tay “Lão Trư lổ”.

“Anh bị điên rồi. Tôi không đi. Trả lại tiền cho tôi. Với số tiền này tôi đủ làm lại cuộc đời rồi.” – Lão ta không chịu thua giằng lại.

“Đó không phải tiền của em.” – Chủ phúc hậu to tiếng dường như mất hết kiên nhẫn với thằng em trời đánh. - “Đi tự thú thôi.”

Dù đã hết lời khuyên ngăn nhưng “Lão Trư lổ” vẫn cố gắng giằng lại valy xem mọi lời chủ phúc hậu nói không ra gì. Lúc này tôi đã được bỏ coi trời xong chỉ đợi có thời cơ sẽ chạy ra ngoài. Chính là lúc này, hai người đó đang giằng co đi xa cửa ra vào rồi, chỉ một phút nữa thôi tôi có thể từ giã cái nơi ám ảnh này nhưng có vẻ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, ông chủ phúc hậu trong một giây suy nghĩ gì đó đã thẳng chân đá hai cái valy to tướng qua chỗ bỏ miệng không ngừng la hét:

“Anh mau nằng valy chạy đi, tôi xin lỗi, tôi phải cùng em trả giá cho tội lỗi của mình.”

“Tiền của tao, trả lại đây.” - “Lão Trư lổ” như một con hổ đói thấy thịt tươi điên cuồng lao qua chỗ chúng tôi nhưng bị chủ phúc hậu chặn lại.

Bỏ và tôi mỗi người một valy vội vã rời khỏi chỗ đang sự này. Chưa đi được chục bước đằng sau tôi vang lên tiếng kêu đau đớn và tiếng ngã nặng nề. Tôi hoảng hốt quay người lại, máu... máu đỏ một khoảng trên sàn...máu từ chủ phúc hậu. Trên bụng chủ phúc hậu găm con dao rọc giấy phút trước còn đang kề trên cổ tôi. “Lão Trư lổ” đã mất hết nhân tính rồi hẳn đâm đâm cả anh trai mình sao? Tôi bị máu máu làm cho tê liệt bán cầu não, lần đầu tiên trong đời tôi thấy cảnh giết người, chân tôi run rẩy không thể chạy được nữa cứ thế nhìn “Lão Trư lổ” tiến đến gần mình.

“Hạ, chạy thôi con, nhanh lên.” – Tiếng bỏ tôi gấp rút vang lên phía sau nhưng tôi vẫn không thể nào ngăn được sự sợ hãi của mình.

Tôi không biết bằng cách nào nhưng tôi đã được bỏ kéo chạy một khoảng khá xa và đang núp trong một bụi rậm gần đó. Tôi mệt đến không thở được, mặt đỏ như say rượu, cả tai lẫn cổ họng đau rất nhưng bị ai đó đâm vào mặt. Tôi ôm valy vào ngực để có điểm tựa mà thở.

“Không sao đâu con, bình tĩnh nào, nhỏ tiếng thôi nhé!” - Bỏ tôi thì thầm rồi thò đầu ra nhìn ngó một lượt xem coi “Lão Trư lổ” còn bám theo không.

Tôi còn chưa lấy lại được sự nhịp nhàng trong hơi thở, cứ mờ to nhìn khoảng tối trước mặt tự nhủ bản thân sẽ không sao đâu. Nhưng hình như phía trước có gì đó bất thường. Trông bóng tối tôi bắt giác hình dung ra một nụ cười ghê rợn, đôi mắt trắng dã đang nhìn tôi. Không, tôi không tưởng tượng ra, đó là tên biến thái giết người, hẳn đang cười ngậy ngốc nhìn tôi, hẳn đang tiến gần đến tôi. Tôi muốn hét nhưng sao lại không hét được. Bỏ ơi, hẳn kia, bỏ ơi!

“Bóp”

“Lão Trư lổ” ngã lăn ra đất sau âm thanh la đó. Đằng sau lão là hần, là Khải của tôi trên tay cầm thanh gươm to. Tôi không nhìn nhầm, đó là Đinh Hoàng Khải, là hần. Tôi như được kéo ra khỏi cơn ác mộng lao ra chỗ hần, không tự chủ mà nước mắt cứ rơi mãi, nước mắt của sự hạnh phúc hay sợ hãi tôi không biết nữa. Bỏ cũng chạy ra chỗ chúng tôi, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

“Sao con lại ở đây? Sao con biết chỗ này?”

“Con núp sau cốp xe bỏ, lúc đến khoảng đất này thì bị mất dấu của bỏ nên con đợi ở đây. May sao con thấy hai người.” - Hần thờ dốc không hề che dấu sự kinh hãi.

“Thôi mau ra khỏi đây thôi, nhanh lên, tên kia tinh lại là nguy.” - Bỏ tôi hồi hả giục hai chúng tôi rời khỏi tự mình xách valy đi trước.

“Con đã gọi cảnh sát rồi, họ sẽ đến đây nhanh thôi.” - Hần vừa đi theo vừa nói.

“Gọi cứu thương nữa đi Khải, có người bị đâm trong kia.” - Tôi sực nhớ ra chủ phúc hậu, nắm căng tay hẳn lay lay.

“Ai vậy?” - Hần nhướn mày hỏi.

“Chủ phúc hậu, gọi đi Khải chú ấy chảy nhiều máu lắm” - Tôi khẩn thiết.

“Được rồi, chị lên xe bỏ đi nhanh lên.” - Hần đỡ vai tôi dẫn tôi lên xe.

Nói chuyện này giờ tôi không hề ý rằng mình đã xe từ lúc nào, bỏ cũng đã vô ghế lái nỏ máy rồi. Nhưng các bạn biết đây không có bộ phim kinh dị nào có kết thúc tốt đẹp cả. Tên sát nhân kia đang lù lù sau lưng hần, tôi vội đẩy Khải ra chỗ khác ngay vừa lúc “Lão Trư lổ” nhào tới bóp cổ tôi. Hần là trâu bò hay sao thế? Mối bị ăn gậy gổ mà sức vẫn mạnh như vậy. Tôi bị bóp cổ đến ngộp thở gần như mất ý thức, tôi quá mệt để chống cự. Trông vô thức tôi thấy hần cò gắng đẩy lão ta ra, nhưng sức của tên nhóc 16 tuổi sao địch nổi con đã thủ này. Bỏ cũng đang lao đến nhưng có vẻ không kịp nữa rồi. Không lẽ số tôi tàn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 59: Giác Mơ Oải Hương

Giây phút chỉ còn tích tắc vài khắc nữa có thể tôi sẽ trình diện Diêm Vương thì lực bàn tay mạnh bạo của “lão Trư lổ” trên cổ tôi bị mất đi. Tôi chói với ngã người mạnh xuống đất do mất điểm tựa, cổ họng khô khốc đau rất như hàng ngàn cây kim đâm vào. Tôi ôm cổ họ không ngừng dù càng họ càng khó chịu. Khải bị tôi xô mạnh ngã dưới đất sau khi qua cơn choáng váng liền nhào qua chỗ tôi ôm tôi vào lồng ngực ấm nóng, tay khẽ vuốt tóc tôi, thì thầm

“Không sao đâu, không sao đâu.”

Trong lòng hần tôi hướng mắt nhìn ra ngoài, nơi bỏ tôi đang vật lộn với “lão Trư lổ”. Lão ta sau khi ăn một cú đâm của bỏ thì ngã lăn ra, trong mắt đầy tia lửa thù hận. Không chịu thua hẳn liền lồm cồm bò dậy tiếp tục đấu với bỏ. Tôi lo lắng không biết bỏ có trụ nổi không nữa.

“Gọi cho cảnh sát chưa?” – Tôi trong cơn ho cố gắng nói từng chữ rõ ràng với hần.

“Rồi, tôi gọi lúc chúng ta đi bộ đến xe ấy, gọi luôn cả cứu thương như chị nói nữa. Chắc họ sắp đến rồi, chỉ đừng quá lo lắng bỏ sẽ cầm chân được...” – Hần chưa kịp dứt lời thì bên tai tôi vang lên tiếng ục ục nặng nề.

Hai chúng tôi hoảng hốt nhìn qua thì thấy bố già ta xô ngã xuống đầu xe, theo âm thanh tôi nghe được thì bố bị ngã rất mạnh. Bố từ từ tuột người xuống đất mãi vẫn chưa ngồi lên được.

“Sao đây, chúng ta ra giúp bố đi.” – Tôi nắm tay áo hần lay lay hướng ánh mắt về phía bố giọng nghẹn nghẹn.

“Chị ở đây, để tôi ra đó cho. Nếu thấy lão ta hướng về chị thì nhớ chạy nhanh đi nhé!” – Hần để tôi tựa vào cửa xe rồi một mình chạy ra chỗ bố.

Tôi lo sốt cả ruột gan tay bấu vào gấu áo nhủu mảy nhìn theo hần. Cô học tôi vẫn khó chịu, hơi thở vẫn chưa thể ổn định được. Cầu cho mọi chuyện đều tốt đẹp, sao những chuyện xui xẻo cứ thi nhau xảy ra thể này cơ chứ? Hần vừa lo tôi đã một cước đá lão ta lăn một vòng xa chỗ bố. Hần liền quay qua đỡ bố dậy đưa bố ra chỗ tôi. Phía sau lão ta lại ngồi dậy như zombie, đánh cỡ nào cũng không chết, cứ trồi dậy mãi như thế. Khi thấy hần cũng bỏ định chạy đi thì lão như con bò tốt thấy màu đỏ điên cuồng nhào tới, lão không lao đến một mình. Trên tay lão, nơi đó đang nắm chặt một miếng kim loại nhọn hoắc tuy đã gỉ sét thể nhưng vẫn ánh lên ánh sáng lạnh lẽo. Nhìn khuôn mặt tôi đến không cảm xúc kia, tôi biết lão ta sẽ lặp lại việc lúc này, lão sẽ dùng thanh kim loại đó đâm xuyên qua da thịt của người đối diện như hần đã làm với chú phúc hậu. Tim tôi gõ từng nhịp đập liên hồi, từng dây nơ ron như đồng thanh hét lên, báo hiệu chuyện chẳng lành.

“CÁN THẬN ĐĂNG SAU!” - Tôi dùng hết sức lực la lên, ngón tay run run chỉ về phía “lão Trư lổ”.

Hần cùng bố đang đi từng bước về phía tôi bị giọng của tôi làm giật mình lập tức ngoảnh lại phía sau. Lão ta càng ngày càng gần, chỉ còn ba bốn bước nữa thôi sẽ lao đến, cùng tám kim loại đó. Nó như đang nở nụ cười thách thức nham hiểm nhìn tôi, sẵn sàng cướp đi người tôi yêu thương.

“CHẠY ĐI NHANH LÊN.” - Tôi lồm cồm bỏ tới chỗ bố và hần, không ngừng la lên, giọng đầy bất an và hốt hoảng - “NHANH LÊN!!”

2...1...0... chỉ trong vòn vẹn vài bước chân đó đã khiến thời gian như ngừng lại, bàng hoàng, đau đớn,... những cảm xúc có lẽ từ lâu tôi chưa cảm nhận được bấy giờ uà ập trào đến. Tiếng hét của tôi vang trong không gian, nước mắt cứ thế rơi la chã, tay chân tôi như mất hết sức lực chỉ biết tro mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Cảnh sát đây, mau gọi tay lên.” - Tiếng một người đàn ông vang lên trong loa phát thanh kết hợp cùng tiếng còi hụ cảnh sát như bàn tay kéo tôi ra khỏi cơn ác mộng để nhìn vào hiện thực.

“Lão Trư lổ” cũng như tôi, lao như tinh khôi cơn mơ, thoát ra khỏi nhân cách điên cuồng kia. Lão ta liếc xuống bàn tay rướm đầy máu, đồng tử hần mở to hết cỡ hoảng hốt lùi về phía sau ngơ ngác như người say tỉnh rượu. Xung quanh ánh đèn xe của cảnh sát giăng khắp nơi sáng trưng một vùng rộng lớn. Ánh đèn làm cho màu máu càng rõ hơn, như ngàn mũi dao găm vào tim tôi. Tôi chậm rãi đi đến chỗ bố, nước mắt cũng không thể rơi nữa chỉ lặng lẽ chảy ngược vào trong dáy vò tôi. Tôi cảm lạnh nhìn người trong lòng bố đang từ từ tuột xuống như mất hết sự sống, máu len lỏi theo thanh kim loại găm trên bụng chảy từng giọt xuống đám cỏ khô bên dưới.

“Khải ơi, Khải, con đừng bị gì nha Khải!” - Bố tôi ôm hần liên tục lay người, bố tôi đang khóc, đây là lần thứ hai tôi thấy bố khóc. Lần đầu là khi em trai tôi mất...

Tôi ngồi bệt xuống đất như người vô hồn hướng đôi mắt sung đỏ nhìn vào gương mặt trắng bệch kia. Hần cũng đang nhìn tôi, ánh mắt hần trong veo bình thản như không có chuyện gì, hần còn nở nụ cười nhàn nhạt an ủi tôi. Đừng làm như vậy nữa đi, tên ngốc này, đau đến mức không nói được còn tỏ ra như không có gì. Chừng nào mới hết giấc chứ? Tôi khẽ nắm lấy bàn tay đang ôm lấy bụng của hần, bàn tay đã bị nhuộm đỏ thẫm rồi cười đáp lại hần. Đừng lo Khải à, có chị bên cậu mà, đừng quan tâm mọi thứ xung quanh nữa.

“Tít tít, tít tít...” - Tiếng đồng hồ điện tử phát ra trên cổ tay hần.

Tiếng đồng hồ báo hiệu đã mười hai giờ đêm, cũng là tiếng báo hiệu qua ngày mới. Qua ngày mới rồi à? Nhanh qua nhỉ? Chỉ mới sáng thôi tôi còn nghĩ hôm qua sẽ là một ngày hạnh phúc...

“À, Khải à! Hôm nay là kỷ niệm nửa năm của chúng ta đó! Nhưng mà chị quên làm quà tặng cậu rồi. Cậu sẽ không giận chị đâu đúng không?” - Tôi cúi người khẽ thì thầm vào tai hần trước khi hần liếm đi.

---

“Xin người nhà tránh ra để chúng tôi thực hiện công tác cấp cứu.”

Chẳng biết bằng cách gì tôi lại ngồi trên băng ghế ngoài phòng cấp cứu. Lần trước cũng tại nơi đây tôi đã ngồi đợi mẹ, lần này là chờ hần. Tôi tự nhốt mình trong không gian riêng, bỏ mặc mọi thứ, mọi lời người khác. Lúc trước tôi còn qua nhỏ, vẫn chưa biết rằng đứng trên ranh giới mất đi người mình yêu đau khổ đến dường nào. Lúc đó bố cũng đau như vậy sao? Tôi ngồi đợi ánh sáng trên tấm bảng “Cấp cứu” tắt đi một hồi lâu, lâu đến nỗi tôi không biết đã bao nhiêu giờ trôi qua, đến nỗi cơ thể không còn có thể chịu đựng được nữa thì tôi nghe được rất nhiều tiếng bước chân vội vã hướng đến chỗ mình. Không cần ngừng lên tôi cũng biết là mẹ đến, mùi oải hương quen thuộc trên người mẹ như cơn gió nhẹ lướt qua không gian u ám nơi đây. Mùi oải hương? Sao tôi lại thấy quen như thế? Mùi hương ấy gọi ra cảnh đồng oải hương trong mơ, cảnh đồng nơi chứa những mảnh ký ức vỡ vụn trong cơn ác mộng đã lâu rồi, mơ hồ đến mức tôi không để ý. Vậy người trong mơ ấy, người tôi không thể nắm bắt kia là hần sao? Sớm biết nếu té xuống hố sâu sẽ đau như vậy tôi đã chú ý hơn.

Mẹ không đến một mình, còn có cả cô Mỹ. Kế bên cô là một người đàn ông cao lớn tay nhún có vẻ đã ngoài 50 nhưng tòa ra một khí chất không thể xem thường được. Trên đôi má hai người phụ nữ đều ướt đầm nước mắt, đôi mắt đều đã sung vũ. Nhìn có thể thấy được tình yêu của họ đối với con người đang nằm trong phòng cấp cứu kia.

“Khải sao rồi anh? Sao lại ra nông nỗi đó?” - Mẹ nức từng cơn không thể kiềm nén cảm xúc của mình.

“Còn đang cấp cứu. Chắc sẽ không sao đâu! Thằng bé rất mạnh mẽ mà.” - Bố quay qua nắm bàn tay lạnh ngắt của mẹ an ủi.

“Lỗi do em không canh chừng thằng bé. Em cứ nghĩ rằng Khải nó đứng sau lưng nhưng lúc quay lại thì... hức... em đã không nghĩ mọi chuyện lại... hức... như vậy.” - Mẹ vẫn không thể nào ngăn được dòng nước mắt đang chảy, liền tay dùng mu bàn tay che đi, càng lau lại càng chảy nhiều hơn.

“Hai người đang nói cái gì vậy? Giải thích mọi chuyện cho tôi nghe. Tôi chỉ mới nhận con trai thôi, tôi không thể mất nó nữa.” - Giọng cô Mỹ đầy chua xót, chạy tới nắm vai bố tôi lắc mạnh.

“Em bình tĩnh đi. Thằng bé không sao đâu. Anh sẽ cho bác sĩ tốt nhất chữa cho thằng bé.” - Người đàn ông trung niên kia đi tới ôm lấy cô Mỹ, khẽ vuốt lưng cô.

Tôi nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi cảm thấy tội lỗi, tất cả là lỗi của tôi, nếu tôi cần thận hơn, cảnh giác hơn thì tôi đã không bị bắt cóc, sẽ không dẫn đến nhiều chuyện bất hạnh như vậy. Hạ à, mày sống trên đời này mười mấy năm đã lần nào làm chuyện gì ra hồn chưa hả? Tôi tự cười khinh mình, nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhức.

“Vụt”

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra mang theo hai ba vị bác sĩ cùng bước ra. Mọi người nháo nhào vây quanh bọn họ, hồi hộp chờ mong tin tức. Tôi cũng nhanh chóng chạy ra theo, tim không ngừng gõ từng tiếng mạnh bạo, giấc mơ của tôi không thể nào là sự thật được đúng không? Thật là hoang đường mà đúng không?

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, vết đâm tuy sâu nhưng không trúng chỗ hiểm, tuy thế vì mất nhiều máu nên bệnh nhân sẽ không tỉnh lại ngay được. Người nhà cũng nên hạn chế vô thắm, mỗi lần thăm hai người thôi, bệnh nhân cần yên tĩnh.” - Vị bác sĩ già nhất lên tiếng.

Mọi lo lắng trên khuôn mặt mọi người dần dần được xoa đi, ai cũng bật ra tiếng thở phào nhẹ nhõm. Tôi ôm ngực thầm cảm tạ trời đất, đúng là ông trời chỉ thích hành hạ con nhỏ xui xẻo là tôi thôi, người may mắn như hần sẽ không chết dễ dàng vậy đâu. Sau khi những vị bác sĩ kia vừa đi bố mẹ lùi lại phía sau nhường cho cô Mỹ vào thăm hần trước. Tôi biết bố mẹ cũng nóng lòng muốn thăm hần lắm nhưng nói đi nói lại bấy giờ hần cũng không còn là con trai của họ nữa. Tôi đưa mắt nhìn cô Mỹ bước vào chốt con chóng mặt kéo đến. Có lẽ sau khoảng thời gian miễn nhiễm với thế giới xung quanh nhưng dây thần kinh của tôi lại hoạt động bình thường rồi. Tôi lao đao suốt ngã, bố thấy thế liền đỡ tôi rồi nói:

“Hay chúng ta về nhà trước đi, ngày mai lại lên thăm Khải. Có lẽ mẹ nó muốn ở lại với nó lâu hơn, chúng ta không nên làm phiền. Với lại Hạ cũng mệt lắm rồi.”

Tôi khẽ nhìn mẹ thăm dò, mẹ đang rù hàng mi xinh đẹp kia xuống, tôi biết mẹ không nở nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. Trên đường ra khỏi bệnh viện, chúng tôi gặp thầy Thiên đang vội vã chạy đến mổ hỏi thăm đầm áo. Thấy nhìn thấy chúng tôi thì khựng lại, bố khẽ gật đầu chào rồi mỉm cười thông báo cho thầy rằng Khải không sao.

Trên đường về, bố nói khá nhiều chuyện về xa bót bầu không khí ngột ngạt trong xe. Bố nói rằng cảnh sát đã bắt lão già kia, chỉ đợi Khải hồi phục để lấy lời khai sẽ khởi kiện lão. Bố dặn tôi dưỡng sức rồi khi nào khỏe lại hãy đến đồn cảnh sát để họ làm công tác điều tra. Còn chú phúc hậu cũng đã được đưa đi cấp cứu, chú ấy chỉ bị thương nhẹ, về sau cũng sẽ bị điều tra. Tất cả những chuyện kinh khủng này đã được người bố kia của Khải vung tay để gạt kín bí mật. Tôi nghe chữ được chữ mất, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Nơi đó tôi mới thấy mình cầm tay hần bước đi trên con đường đất, đến cảnh cổng xinh đẹp màu trắng, xung quanh trồng từng luống oải hương hần quay lại đối diện tôi, vẫy tay chào tạm biệt tôi rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 60: Hạt Cát Bị Sóng Biển Đánh Ra Ngoài Đại Dương Xa Xôi

Ngày hôm sau tôi vì quá kiệt sức nên ngủ lì bì đến quên cả thời gian. Lúc tỉnh lại thì cả phòng tôi trải đều màu vàng hừng hực của ánh nắng. Tôi dụi mắt đặt chân xuống sàn để cảm nhận một ít hơi lạnh của sàn gạch, tôi cần một thứ gì đó để kích thích chút cảm giác của mình sau một giấc ngủ sâu. Mọi thứ cứ như một giấc mơ có thật, khi tỉnh lại tất cả cứ tưởng vẫn như cũ nhưng thật ra lại hư hòng rất nặng. Khẽ cào đám tóc rối bù cho vào nếp, tôi gượng bước xuống nhà, nếu còn ngủ nữa chắc người tôi rã ra như nước. Nhìn màu nắng như vậy thì chắc cũng quá trưa mất rồi. Lúc tôi thất thần bước xuống nhà thì cả bố lẫn mẹ đều đang ngồi ở bàn ăn cơm, món ăn trên bàn khá đơn giản, thật không giống phong cách của mẹ tôi. Thấy tôi mẹ cười nhẹ rồi quắc tay bảo tôi vô ngồi.

“Tưởng con còn mệt nên không tiện kêu con dậy, lại đây ăn đi con.”

“Bố không đi làm hả?” – Tôi kéo ghế đón lấy chén cùng đũa từ tay mẹ.

“Không. Bố ở nhà với con.” – Bố nhìn về mặt tiêu tuy đi trông thấy chỉ trong một đêm cùng đôi mắt sưng húp của tôi, đôi mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Con có phải con nít đâu mà bố. Mọi chuyện cũng qua rồi, cứ xem đó là một con ác mộng thôi.”

Tôi rặn nở nụ cười nhưng bên trong không ngừng gạc bỏ hình ảnh máu từ vết đâm trên người Khải chảy ướt đẫm tay tôi, hình ảnh đó lạnh lẽo đến ghê người. Nếu hẳn có bị gì thì tôi sẽ bị ám ảnh suốt đời mất. Uể oải khều vài hạt cơm nhai cho có lệ tôi để đặt hời trong ngập ngừng.

“Khi nào mình đi thăm Khải hà bố? Có Mỹ... ừm...”

“Nếu con muốn thì lát mình đi thăm Khải nha, bố đã nói chuyện với cô ấy rồi. Cô không làm khó mình đâu. Bên công an cũng xong rồi, họ hứa không để chuyện này lộ ra ngoài nên con yên tâm đi học, đừng lo gì hết” – Bố mỉm cười nhai hiểu hết mọi khúc mắc trong lòng tôi, tay không ngừng xoa đầu tôi như xưa đau cùn con.

“Dạ.” – Tôi bâng quơ đáp.

Chỉ cần biết có thể đi thăm hẳn là tinh thần tôi vui tươi lên hẳn, ăn cũng ngon miệng hơn rất nhiều dù chẳng cảm nhận rõ ràng mùi vị gì cả. Ăn xong mẹ bảo tôi lên phòng chuẩn bị để chiều cùng bố mẹ qua bệnh viện. Vừa lên đến phòng không hiểu tại sao nhưng đầu tôi cứ nặng trĩch, cơ thể vô cùng mệt mỏi, cảm giác như có thể gục xuống bất cứ lúc nào. Chắc do tôi từ nhỏ cũng vốn thể trạng yếu ớt nên một chút đã kích kĩa mới có thể hành hạ tôi như vậy.

Tựa đầu vô gối bông mềm mại với mong muốn giảm bớt cảm giác khó chịu tôi bỗng nhiên rất muốn thấy hẳn, mong muốn ấy rất mãnh liệt như thể nếu bây giờ tôi không đi sẽ không còn cơ hội nữa ấy. Đưa mắt nhìn quanh phòng để ngăn cơn bất an kì lạ này, khung ảnh hân tặng tôi lúc Noel đặt trên bàn học kể bên chiếc máy ảnh hẳn mang qua định chụp hình hai đứa lọt vào tầm nhìn khiến mắt tôi cay cay. Tôi từng đọc ở đâu đó câu nói:

“Are you a camera? Because everytime I look at you, I smile.”

Hắn chính là camera của tôi, camera độc nhất vô nhị, đúng vậy khi nhìn thấy hẳn tôi lúc nào cũng có thể cười một cách thoải mái, không phải e dè điều gì nhưng khi camera của tôi gặp trục trặc, bị hư, tôi lại đau như thể chính mình vậy. Đó có thể vì camera đó là một gia tài vô cùng quý giá của tôi, thứ không bao giờ có thể bị thay thế.

Tôi ăn mặc một cách tối giản nhất có thể rồi nhanh chóng theo bố mẹ đến bệnh viện thăm hẳn. Mới qua một ngày không thấy hẳn mà tôi cứ ngỡ đã hàng thế kỷ. Cảm giác lo lắng, bức rức ngày càng sôi sục, hẳn sao rồi, vết thương đã có hồi chuyển tốt hơn không hay tệ hơn rồi? Đến đó tôi sẽ đối diện với cô Mỹ như thế nào? Tôi sẽ mỉm cười ngồi bên giường nhìn hẳn chìm trong giấc ngủ, nhìn đáng vẻ mong manh vì tôi mà chịu một nhát đâm nằm đó mà không thể chạm tới, không thể tâm sự sao? Hàng vạn câu hỏi cứ lờn von như thôi miên khiến đầu tôi cứ lảng lảng, không thể tập trung được. Chẳng bao lâu bệnh viện cũng đã ở ngay trước mắt, tôi kiểm cảm giác buồn nôn đi nhanh vào cổng bệnh viện. Tôi không có tư cách để mệt mỏi, mọi chuyện ra nông nỗi này cũng vì tôi. Thế nhưng, khi tôi đứng trước cửa nhìn vào phòng bệnh, nơi hẳn đang say ngủ thì xung quanh trở nên đen như mực, cả cơ thể mất trọng lực mà ngã xuống. Tôi ngất xỉu, trước khi có thể thấy được khuôn mặt ấy, tôi lại mắc một sai lầm khá nực cười nữa. Có những thứ, khi đã bỏ lỡ thì mới biết, nó không bao giờ có thể quay lại được, cũng như những hạt cát khi bị sóng biển đánh ra ngoài đại dương xa xôi, đến khi nào nó lại quay về bãi cát vàng đầy nắng kia hay cứ mãi chìm sâu dưới đáy đại dương mênh mông.

Cảm giác rơi tự do trong giấc mơ khiến tôi hoảng hốt bật dậy như giật điện, thấy mẹ tôi mắt đỏ hoe trên mí còn long lanh vài giọt nước mắt ngồi ở đầu giường, tôi biết mình lại làm mẹ tôi lo lắng.

“Con bất tỉnh bao lâu rồi?” – Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Mẹ nghe giọng tôi thì từ từ ngược lên, ngơ ngác nhìn tôi, rồi ngập ngừng nói, giọng đầy sự trách móc cùng lo lắng:

“Hai ngày. Con sao vậy? Nếu một phải nói mẹ nghe chứ, sao phải ráng sức để cơ thể suy nhược đến độ truyền nước biển cho con hai ngày con mới tỉnh lại.”

“Con xin lỗi.” – Cảm giác tội lỗi trong tôi trào lên, tôi rất muốn đến và ôm mẹ nhưng tay chân không nghe theo sự kiểm soát này nữa.

“Con ăn gì không? Mẹ đi mua cho.”

“Dạ, con không đói, mà Khải sao rồi? Con muốn qua đó thăm.”

“Đợi... đợi con khỏe rồi mình qua cũng không muộn.” – Giọng mẹ có gì đó rất lạ.

“Bố đâu rồi mẹ?” – Tôi chuyển chủ đề.

“Ồ sân ba... à bố ở sân golf với đối tác làm ăn gì ấy mà...” – Mẹ cuối cùng cũng lộ sơ hở. Mẹ tôi à vậy, mẹ không thể nói dối được. Nhìn mẹ mệt mỏi như vậy thì càng không có đủ thời gian để nghĩ ra những lý do để lừa tôi.

“Mẹ nói thật đi, con nghe được chứ sân bay rồi. Bố ra đó làm gì?”

“Haizz... mẹ nói con đừng buồn nhé! Có Mỹ và chồng muốn đưa Khải qua Thụy Điển chữa bệnh. Hôm con ngất xỉu, vết thương của Khải bỗng nhiên nhiễm trùng, thẳng bé suýt thì... Họ không tin bác sĩ bên Việt Nam, nên... Hôm nay họ đi, bố đang ở đó tiễn họ.” – Mẹ dù không muốn nhưng biết không thể giấu được nên đành thờ dài.

Chắc hẳn sao tôi chẳng sốc, chẳng buồn, chẳng ngạc nhiên như tưởng tượng. Tất cả những gì tôi thấy ngay lúc này là “không hề có cảm giác gì”. Hụt hẫng, trống rỗng, hối hận, những cảm giác đó bây giờ là quá xa xỉ với tôi. Đến cả nói lời tạm biệt, lời hẹn gặp lại mà tôi còn chẳng nói được. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là nằm trên giường bệnh trắng xóa lạnh lẽo nhìn lên trần nhà trong phòng bệnh chật hẹp này mà thôi. Nhưng Khải sẽ qua một nơi tốt hơn để chữa bệnh, tôi phải vui chứ, đúng không? Hẳn nếu qua Thụy Điển chữa bệnh thì sẽ khỏe mạnh mà quay về bên tôi nên tôi phải vui chứ. Đứng rồi cười lên đi Hạ, máy yếu đuối đủ rồi.

1 tuần trôi qua nhanh như chớp. Tôi lại đi học bình thường như không có gì xảy ra. Bài vở nhờ sự giúp đỡ của mấy đứa bạn mà hoàn thành xong hết, cũng may tôi không phải đưa chậm tiêu gì nên kiến thức do nghỉ học gần một tuần của tôi cũng khá dễ dàng nạp vô đầu. Cuộc sống lại đi vào quỹ đạo vốn có của nó. Không ai nghi ngờ gì cả. Thấy Thiên vẫn đi dạy, lâu lâu lại hướng đôi mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp nhìn tôi nhưng tôi đều lơ đi. Hôm nay vẫn vậy, tôi chống cằm nhìn ra cửa sổ ngắm từng chiếc lá đang oán mình trong những cơn gió.

“Ê Hạ, dạo này bà sao vậy? Không khỏe ờ đâu thì nói đi, đừng có giấu giấu, điểm điểm.” – Đinh Vy quơ tay trước bộ mặt vô hồn của tôi, đầy lo lắng.

Tôi hơi nghiêng đầu nhìn nàng sau đó mới phát hiện ra không chỉ mình nàng mà cả lớp đều tập trung trước bàn tôi, dồn mọi sự tò mò về phía tôi như thể tôi là thú lạ. Tôi chán chẳng muốn trả lời mà gục đầu xuống bàn nhắm mắt tìm lại sự bình yên, lạ thật dạo này mắt tôi kì lắm, cứ mờ mờ sao ấy, còn ướt nữa, ai nhìn cũng hỏi “Sao mắt đỏ thế, khóc à?” nhưng tôi có khóc đâu chứ. Kỳ lạ!

“Hay con nhò thất tình.” - Một đứa nào đó lên tiếng đoán tình trạng của tôi hiện nay.

Đáp lại nhò là tiếng xì xầm bàn tán của cả lớp cùng tiếng chuông vào học.

“Thôi, giải tán.” – Giọng con lớp trưởng vẫn oang oang như vậy đó.

Tôi nghe được tiếng thờ dài của Đinh Vy ngay kể bên, tôi biết nàng ta lo lắng cho tôi, nhưng tôi thật sự lúc này đây cần nhất là sự yên tĩnh, tôi không muốn gọi nhớ cho mình những thứ không nên nhớ nữa. Tôi chắc chắn sẽ tốt hơn thôi, tôi sẽ trở lại thành con bé tên Hạ tùy hứng, tự do không cần phải lo nghĩ nhiều điều. Nhưng cuộc sống vốn dĩ hay trêu người, tôi cứ muốn quên thì sẽ có người nhắc lại, tôi muốn cho qua mọi chuyện thì những thứ ấy cứ mãi mãi ở đây.

“Chỉ ой dạo này chị có thấy Khai không? Thằng đó nó đi đâu mà không nói cho ai biết hết vậy?” – Tôi đang ngồi trên ghế đá đợi bố tới nước thì Kỳ ở đâu xuất hiện, đưa bộ mặt ngây ngô nhìn tôi hỏi han.

Tôi bị giật mình nên tạm thời cứng họng, chỉ biết trở mắt nhìn nó. Lâu rồi mới nghe có người thốt ra cái tên Khai. Con bé My từ sau năm đầu thằng bé lại đây nó qua một bên, tiến lại ngồi xuống ghế đá kế bên tôi, ngập ngừng hỏi, khuôn mặt mang một vẻ rất nghiêm trọng:

“Chị với Khai cãi nhau hả?”

“Đầu có đâu, haha.” – Tôi khá bất ngờ trước câu hỏi của My cùng thái độ nghiêm túc đó, nghĩ một hồi tự nhiên tôi lại buộc miệng cười trước ánh mắt nghi ngại của con bé, chắc My nghĩ tôi giận Khai xong bị khủng rồi.

“Vậy chị biết nó ở đâu không?” – My lập lại câu hỏi của Kỳ.

Hắn may mắn thật, có mấy đứa bạn quan tâm mình quá trời mà hắn tâm trí mất, để tội nó ở đây lững lờ đi hỏi “bà chị hở” này.

“Nó đi du học rồi. Ở bên Thụy Điển ấy. Chắc với quá với sợ mấy đứa buồn nên không báo cho mấy đứa.” - Tôi mỉm cười trả lời.

“Ồ hay, cái thằng này, facebook không on, điện thoại không bắt để bạn bè lo lắng như vậy cuối cùng lại chạy ra nước ngoài sinh sống học tập. Quá đáng.” – Kỳ la ó không quên bè một cành cây khô thể hiện sự tức giận.

“Haizzz, bạn bè mà vậy đó. Rồi khi nào nó mới về đây?” – My trề môi, giọng buồn buồn.

“Chị cũng không biết.” – Tôi li nhí đáp. Tôi còn chẳng biết khi nào mới gặp lại hắn nữa, sao có thể trả lời My được.

Trong một khoảnh khắc không gian như rơi vào sự im lặng. Lá me Tây theo gió rụng đầy sân, ánh nắng ban trưa chói chang qua từng tán lá mang theo dòng suy nghĩ riêng của mỗi người chúng tôi. Thoảng thấy xe bố, tôi vội đứng lên chào tạm biệt Kỳ và My rồi chạy ra xe, tôi chạy thật nhanh mong rằng có thể ép ngược những giọt nước mắt ngược trở lại. Đúng là muốn quên những thứ mình đã khắc quá sâu trong tim thật sự không dễ. Con người mà, giống loài mềm yếu nhất, dễ tổn thương nhất, khi đã đau rồi thì chỉ muốn trốn trong kén, găm nhắm nó, mong nó tự hết nhưng vết thương dù có lành thì vết sẹo vẫn còn đó, dù thời gian có trôi thì vết sẹo vẫn ở đó, chờ đợi cơ hội lại nhói lên.

Cũng lâu rồi mình mới viết tiếp truyện, tay nghề cũng hơi mai một rồi ịp Thật sự rất có lỗi với mọi người. Hihihi

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

## Chương 61: Trở Về

Mới đó mà đã hơn ba tháng trôi qua. Tôi cũng đã trải qua kỳ thi quan trọng nhất đời học sinh, kỳ thi Đại Học mà không có hắn bên cạnh. Ba tháng đó tôi vẫn sống như bình thường, đã vượt qua được kỳ thi Đại Học thì những khó khăn khác coi như chẳng thấm là bao. Cuộc sống chỉ đến trường, về nhà, ăn và học, cuộc sống thiếu đi bóng dáng một người. Nhưng bù lại tôi lại có được rất nhiều sự yêu thương, cô động từ bố mẹ, đó là một niềm hạnh phúc rất lớn lao, lấp đầy sự trống rỗng trong tim tôi. Thi Đại Học xong, tôi khá rảnh, cả ngày chỉ nằm ở nhà lướt facebook. Nói là lướt facebook nhưng thật ra tôi cứ bám vào một nick và đợi nick đó sáng xanh. Ba tháng, tôi đã gửi rất nhiều tin nhắn cho hắn, hỏi thăm có, lo lắng có, kể chuyện có, trách móc tức giận cũng có nhưng không một tin nhắn nào có được hồi âm, kể bên chi là một dấu stick “đã gửi”, im lìm. Tôi thờ dãi nghĩ, ba tháng nay hẳn ruột cuộc đã tỉnh lại chưa? Hay đang dưỡng bệnh nên không có nhiều thời gian xem một lỏ tin nhắn hỗn độn cảm xúc của tôi. Chán nản tôi vất điện thoại qua một bên, nằm ngửa, mắt hướng trần nhà mà đắm đắm nhìn.

“Ting”

Tiếng báo tin nhắn facebook làm tôi thoáng giật mình, cơ mặt giật giật, tim đập dừ dội, hồi hộp cầm điện thoại, tay run run trượt mở khóa. Xì, tôi về mặt khinh bỉ nhìn vòng tròn trên màn hình, nơi mang khuôn mặt của Đinh Vy. Bấm vô, tôi đọc tin nhắn, rằng ta hẹn tôi đi trà sữa sẵn cùng nàng ta mua đồ đi biển. Tôi lười nhác bấm nút like thật to, nhảy xuống giường thay đại bộ đồ rồi khoác áo ra cửa đợi nàng đến đón. Mua đồ đi biển cơ đấy, rảnh ghê hờn, mà nhắc mới nhớ, hè đến thật rồi. Suốt khoảng thời gian này tôi toàn cầm mặt vô bài vở, chả quan tâm sự thể trần gian, đến tiếng ve kêu đình tai nhức óc cùng màu đỏ rực của tán phượng vĩ kia, tôi căn bản vẫn là không để ý. Tôi là vậy, khi tập trung vào một thứ gì đó, mọi vật xung quanh chỉ coi là hư vô, nếu hắn còn ở đây, tôi sẽ không đến nỗi mù mịt như vậy. Cười khổ, tôi đứng đi đi một cánh phượng dưới chân, giết thời gian. Chẳng mấy chốc Đinh Vy đến, nó nụ cười vô cùng tươi tắn nhìn tôi. Tôi cũng cười chào lại nàng ta.

Hai đứa vừa gặp nhau là tíu tít cả ngày, hỏi thăm đủ thứ trên đời. Nàng ta hỏi câu nào tôi cũng trả lời được, duy chỉ một câu “Bà biết khi nào Khai về không?” Tôi lại im bặt cả ngày trời, suy suy nghĩ nghĩ cuối cùng phun ra một câu chua chát “Biết chết liền.” Sau đó hai đứa lại cười àm cả lên. Vào quán trà sữa quen thuộc, gọi hai ly “Black tea macchiato” thường ngày vẫn hay uống, hai đứa tôi ngồi ngay bàn có view hướng ra con đường tấp nập người qua lại. Ngồi gần ngó hơi lâu nàng ta mở lời:

“Thầy Thiên nghỉ việc rồi.”

“Ừm... sao thầy nghỉ?” - Tôi nhấp môi tí trà, vị chất hòa quyện với vị ngọt dịu của bột sữa bắt giác làm tôi nhớ đến vị đắng của coffe hòa quyện cùng vị ngọt gắt của sữa đặc mà ngày đó tôi vẫn hay ngồi trong công viên cùng hắn thưởng thức.

“Nghe nói là chuyện gia đình, chắc là chuyện kinh doanh.” - Nàng ta chống cằm, đung đưa chân đáp.

“Ừm...”

Nói rồi hai đứa lại im lặng nhìn dòng người. Tôi lại nghĩ, thế cũng tốt, nàng ta thi xong Đại Học rồi, thầy Thiên, à nhầm anh trai hắn cũng chẳng còn là giáo viên, yêu nhau càng tốt, cũng không có gì phản cảm lắm. Chuyện vui vậy mà nàng ta lại buồn so, tôi lại tò mò hỏi thêm

“Bà không vui à?”

“Không vui gì?” - Nàng ta dừng hành động uống trà, mở ta mắt nhìn tôi.

“Thì người trong mộng bà đâu còn là thầy bà nữa, theo đuổi thoải mái hơn mà.” - Tôi nhướn mày, hàm ý trêu đùa.

“Ừm thì thầy, không, anh ấy từ chối tình cảm của tui rồi, lần này nghiêm túc lắm.” - Đinh Vy cười khổ.

Tôi ngạc nhiên, ù ôi, từ trước xa xưa, từ thời tôi mới gặp nàng ta, chưa bao giờ tôi thấy nét mặt đau khổ như vậy từ nàng ta. Nàng ta trước giờ vô cùng lạc quan, lúc nào cũng cười cười, nói nói, liu lo như chim trên cành, dù có buồn thì năm giây sau liền nhin không được lại liên tưởng cái miệng, căn bản chẳng biết buồn là gì. Tôi vốn cho rằng cuộc sống nàng ta đó giờ quá ư là đầy đủ, đầm ấm, muốn gì cũng có nên nàng ta có chút hơi ngáy thơ. Tôi cứ tưởng tình cảm của nàng đối với “thầy Thiên” của nàng chỉ là tình cảm tuổi ô mai, hăm mộ rồi lại thôi. Lúc đó tôi có ủng hộ nàng, chẳng qua nghĩ rằng tiếp hy vọng cho người khác là một điều tốt, nếu hai người đến được với nhau tôi cũng chẳng có mất mát gì, với lại lúc đó tôi đang phơi phới trong tình yêu đầu đời, cái gì với tôi cũng đều hường phấn. Đến giờ nghĩ lại, cuộc sống nếu đã có màu hồng ắt sẽ có màu đen. Chỉ là tôi không ngờ nàng ta nghiêm túc như vậy. Tôi cảm lạnh, chẳng biết an ủi nàng ta ra sao, haizz nhìn tôi đi, đến bản thân còn an ủi không nổi, sao có thể đi an ủi người khác được.

Cuộc đi chơi của hai đứa tới cuối cùng lại kết thúc trong trầm mặc, khi đưa tôi về, Đinh Vy ngập ngừng nói với tôi:

“Tui biết anh ấy là anh trai của Khai rồi. Tui nghĩ Khai rồi sẽ sớm về thôi. Có gì... bà có thể hỏi thăm tin tức anh ấy từ Khai giùm tui không?”

Tôi hơi sững người, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Cái tôi sững người không phải vì sao nàng biết, tôi hiểu nếu nàng ta muốn điều tra cái gì, người nhà nàng ta sẽ ra hết tất cả mối thôi. Tuy mới tin tức anh trai của hắn dễ như trỏ bàn tay nhưng điều tôi không chắc chắn chính là liệu hắn có về để tôi mọi tin tức giúp con bạn thân đang thống khổ vì tình kia không. Ôi trời à, nàng ta mới 18 tuổi thôi đấy, làm tôi cứ tưởng nàng ta phải là lão bà hơn 60 tuổi trai qua bao kiếp tình ái rồi ấy chứ. Có mà tôi đúng không biết xấu hổ, không tự nhìn lại mình, lập tức tôi liên thổ thẹn với lòng, chạy tốt vô nhà. Về nhà vừa kịp lúc mẹ tôi đang chuẩn bị cơm ra bàn, tôi không thêm thay đồ, nhảy vô bàn ngồi ăn luôn không khách khí. Mẹ tôi chỉ cười khổ nhìn đứa con bất trị đang ăn nhồm nhồm như chết đói mấy năm. Ấy dà, này giờ đi lựa đồ với Đinh Vy, tí trà đen sao thấm thoát với cái bụng không đầy này, đương nhiên là đói lắm chứ.

Lại quay về phòng, tôi lại nhanh chóng với lấy điện thoại, định nhắn tin kể hắn nghe chuyện hôm nay, chuyện anh trai hắn nghỉ việc rồi, Đinh Vy thất tình, chuyện com mẹ nấu ngày càng ngon, chuyện bố tôi đột nhiên cao hứng

báo cuối tuần sẽ cho cá nhà đi biển chơi, rất nhiều chuyện khác nữa. Nhưng tất cả những gì định nhắn đều bị tôi nuốt vô bụng, đầu stick “đá giữ” của tôi đã chuyển sang đầu “đá nhận”, tiếp đó là “đá xém”. Tôi hoàn hồn nhìn kỹ lại, thấy nick hẳn đang sáng xanh. Tôi há hốc miệng, trong lòng vui mừng khôn xiết, vui đến phát điên, cứ nhìn chòng chọc vô điện thoại, bàn tay cứng đờ.

“Đợi tôi nhé! Tôi sắp về rồi!”

Tôi nhìn đồng chữ đó mà tim đập rộn rạo, liên hồi. Hô hấp như căng cứng, tôi chớp mắt mấy lần để trấn rằng mình không nhìn nhầm, hẳn trả lời tôi rồi, chính là hẳn, hẳn còn báo “Tôi sắp về rồi.”. Đúng, hẳn báo hẳn sẽ về. Tôi chỉ thiếu điều hết to hết mức, nhảy nhót khắp nơi rồi chạy thẳng vô phòng bố mẹ báo tin.

“Mà này, chuyện chị kể rằng con chăn tỉnh My với thằng ngố Kỳ kia quen nhau là thật á?”

“Còn chuyện con Trinh quay về du học cũng thật luôn á? Nó về là để ép hôn ông anh tội nghiệp của tôi mà. Bỏ nhanh vậy sao? Haha.”

“Ê mà cái tôi sốc nhất là anh Khoa “biến thái” lại thích bà chị chăn tỉnh lóp trường của lớp chị. Theo đuổi mấy tháng mới nhận được lời chấp nhận của người ta.”

Tôi đọc từng tin nhắn dù mang ý đùa nhưng lại nhặt tuếch của hẳn mà cười không ngừng. Cười nhiều đến nỗi chảy cả nước mắt, mặn chát. Tôi liên tục gõ lên màn hình điện thoại, sợ rằng nếu tôi trả lời trễ thì hẳn lại off mất như lúc hẳn đột nhiên biến mất bỏ tôi ở đây một mình vậy.

“Thật. Chị có bao giờ gat cậu đâu.” “Cậu khỏe rồi sao? Bây giờ như thế nào rồi?”

“Khi nào cậu về?”

Tôi đợi hồi lâu, lại nhận tiếp tin nhắn của hẳn.

“Tôi khỏe như trâu rồi. Sẽ sớm về thôi. Không ngờ lúc tôi không ở đó, chị lại nhớ tôi đến như vậy luôn sao?:)))”

“Có ma mới thêm nhớ cậu. Chẳng qua là có chút chán, sực nhớ ra cậu nên nhắn tin nói chuyện cho đỡ chán thôi. Với lại cũng tiện, để lúc cậu về không cần vất vả nhớ lại những sự kiện đó mà kể lại.”

“Vậy mấy câu như “Chị nhớ cậu” phải làm sao đây, tôi chụp màn hình hết rồi.”

“Đồ đáng ghét. Về đây biết tay chị.”

Tôi then đến đó mặt, gửi một đồng sticker dạn dừ cho hẳn, miệng không ngừng nguyên rủa nhưng lại không thể ngừng vui mừng.

Ngày hôm đó là một ngày vô cùng đẹp trời, gió hiu hiu, mây gọn từng đợt như sóng, mặt trời lười nhát ló từng tia nắng không mạnh không dịu xuống. Tiếng ve sầu vẫn vang trời nhưng cây phượng vĩ trước nhà hình như rụng bớt hoa rồi. Tôi đứng trước cửa chờ sân bay, tay cầm một ly bạc xù đã tan đã từ lâu, thấp thòm lo sợ, tôi sợ tôi đảo mắt đi một giây, lúc hẳn xuất hiện tôi liền không thấy hẳn. Thấy Thiên bữa nay không ra đón hẳn, nghe nói là đi được ngoài có chuyện. Bố mẹ tôi với chồng cô Mỹ đã đi ăn tối, chỉ mình tôi nán lại đợi, qua hơn chục phút, đoán chừng chắc chuyến bay của hẳn bị trễ giờ hay bị hoãn, tôi định ra quán cùng ngồi ăn với bố mẹ thì nghe tiếng gọi quen thuộc.

“Ê bà chị ngốc.”

Tôi nhanh chóng quay lại, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc thì liền cười rộ lên, gơ ly bạc xù trên tay lên coi như lời chào. Hẳn ăn mặc đơn giản, áo thun, quần jeans, tay kéo va ly. Hẳn hình như có cao hơn một chút, béo tốt hơn một chút, áy đã bền đó chắc ăn ngủ kỹ lắm đây. Bên cạnh hẳn, cô Mỹ đang tất bật tay xách, nách mang, cô nhìn thấy tôi tuy có hơi ngạc nhiên nhưng lập tức cười chào tôi, nụ cười rất giống hẳn.

“Bố mẹ con đâu?” - Cô Mỹ hỏi.

“Đang ăn tối với chồng cô bên kia.” - Tôi chỉ quán phở gần đó thành thật trả lời.

“Cái đám người này, chỉ có ăn là giỏi, còn không thêm đợi ai. Cả cái lão chồng trời đánh kia nữa.” - Nói rồi cô Mỹ hùng hổ lao về quán phở ấy, lừa giận phùng phùng bỏ lại tôi và hẳn.

Tôi nhìn theo bóng dáng cô, bắt giật kinh ngạc, không ngờ cô Mỹ lại có những giây phút đáng yêu như vậy đó nha. Lại quay qua nhìn người đang đứng trước mặt mình, tôi dúm ly bạc xù vào tay hẳn, hôn đôi bảo:

“Đợi cậu lâu quá, cháy hết đá rồi, có nhặt thì cũng ráng chịu đi.”

“Sao chị biết tôi thêm mà mang đến thế. Đồ chị đưa, sao tôi dám chê. Bên đó nhớ đồ Việt Nam muốn chết mà không ăn được.” - Hẳn hí hửng, huyền thuyên hồi lâu.

“Chỉ có nhớ đồ ăn thôi hả?” - Tôi nhướn mày hỏi.

“Tất nhiên vẫn nhớ chị nhất.” - Nói rồi hẳn chu môi đặt một nụ hôn đầy vị coffee lên trán tôi còn không quên trét thêm tí nước bọt lên.

Tôi gio chân đá hẳn một phát, dơ chết đi được. Dù có xảy ra bao biến cố hẳn vẫn là hẳn, một thằng nhóc vô phép vô tặc, bất trị kinh khủng, lại có thói quen ăn hiếp bà chị già này, về một cái liền muốn gây chuyện để bị ăn đập mới vừa lòng. Tuy nghĩ như thế nhưng tôi vẫn vui tay, nắm tay hẳn, cùng hẳn đi đến quán ăn, nơi có hai gia đình ở đó.

“Về là tốt rồi.” - Tôi thì thầm

“Ừm” - Hẳn trả lời, tay siết chặt tay tôi.

\_ HẾT \_

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://Ebook Full . Net).

## Chương 62: Ngoại Truyện: Đinh Vy

Kể từ khi anh ấy đi cũng đã 6 năm. Đinh Vy cứ tưởng mình sẽ quên hẳn, cô cứ tưởng mỗi tình trẻ con của một cô nữ sinh với người thầy của mình chỉ là chóng vánh mau qua nhưng cô nào biết rằng, dù có cố thế nào thì nó vẫn cứ in mãi trong tim cô. Đã 6 năm rồi, từ một cô nữ sinh tuổi 18, nay cô đã 24 tuổi nhưng vẫn chưa có mối tình nào khác. Sau khi tốt nghiệp Đại Học, cô xin vô một công ty mỹ phẩm để làm việc. Dù bố có ép buộc như thế nào cô cũng quyết không làm ở công ty của gia đình, chỉ khi bố về hưu cô mới đồng ý quay lại, cô không muốn bị mọi người dị nghị, xì xầm bàn tán xung quanh, cho rằng cô vô dụng, dựa vào gia đình. Cô trước tiên cần đi từ chức nhỏ, chứng tỏ năng lực bản thân. Thế nhưng đã hai năm, cô vẫn chưa được thăng chức, cứ mãi làm nhân viên quen, có khi còn bị bắt đứng dưới cái nắng gần 40 độ để quảng bá sản phẩm mới, phát tờ rơi,...

Cô nhìn đồng hồ đã điểm số 5 mà công việc vẫn chật đống. Đinh Vy ôm mặt than trời, cả tháng nay, ngày nào cũng tăng ca để làm kịp tiến độ mà cơ thể cô ngày càng hao gầy. Mỗi lần gặp Lục Hạ đều bị nó mắng cho một trận, cần nhân cả buổi, bảo cô suốt ngày giảm cân, giảm hồi thành bộ xương khô. Mà cô có giảm cân đâu chứ? Lại nhìn đứa bạn thân hơn 7 năm kia, ngày càng béo ú na, ú nà, hờ một chút là cùng người yêu ăn hết làng trên xóm dưới mà tui thân. Hay cô bỏ việc quay về công ty của bố đi nhì? Đúng là rồi xa vòng tay gia đình là bão tố. Nhưng suy nghĩ đó đã bị dập tắt ngay lập tức, cô đã tự hứa với lòng sẽ trở nên quyết đoán, mạnh mẽ hơn, không yêu đuối, dựa dẫm người khác như trước nữa, không thể vì xui xẻo thách này mà lùi bước. Hôm nay có buổi họp lớp, cô đã hứa với bọn bạn sẽ đến, nên phải nhanh chóng làm cho xong việc mới được.

Lúc cô bước ra khỏi công ty cũng đã 6 giờ rưỡi hơn. Lái xe đến nơi cũng vừa kịp 7 giờ, phù, may còn kịp, không là bị tui nó đim chết trong nước bọt. Cô cầm túi xách leo từng bước nặng nề lên phòng ăn mà lòng ngổn ngang cảm xúc, cũng 6 năm không gặp mặt tui nó, mấy năm qua nếu không chạy deadline sắp mặt thì cũng bị tăng ca phát khóc. Vừa mở cửa ra, thấy hàng mấy chục ánh mắt đổ dồn về mình, cô không kiềm nén được cảm xúc nhảy ngay vô Lục Hạ đang đứng mà núp, ôi những ánh mắt đáng đáng sát khí.

“Con Vy đến kia, xù đẹp nó đi. Cho chứa cái tội mấy năm nay không thêm đi họp lớp!!!” - Giọng con lớp trưởng đang đã vang lên. Tiếp sau đó có bị một lũ lòi ra chọt lét, đến cả chị em vào sinh ra tử của cô - Đinh Lục Hạ - cũng phản bội cô.

Sau trận “thanh trừng đầm máu” cả đám cùng nhau ăn một buổi tối ngon lành, bao kỷ niệm xưa ủa về, về cái thời cái đám đi hơn 1/3 cuộc đời còn ngồi trên ghế nhà trường, chép bài, đánh nhau. Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ

của tui nó, cô cũng hết mệt mỏi, mọi sự căng thẳng khó chịu khi xưa đều như biến mất.

“Ề mà Khoa này, tui nhớ ông đâu có học lớp tui đâu ta. Hôm nay hợp lớp 12A1 chứ có phải 12A2 đâu ta.” - Giọng con Hạ vang lên chăm chọc hưởng về một anh chàng đẹp trai, cao to kẻ bên nhỏ lớp trưởng.

“Lớp của vợ tui cũng là của tui.” - Tên đó dành mồm lên cãi.

“Đừu, con kia, mi đã huấn luyện được một cầu nô tài rồi đó.” - Hạ há hốc mồm vì sự mặt dày của tên kia.

“Ồ, đỡ hơn bà.” - Tên đó không đợi nhỏ lớp trưởng trả lời liền chống trả - “Tui là cầu nô tài thì bà cũng là cầu cầu nô tài, là đồ thê phụ.”

Sau đó một tràng cười vang lên, đứa nào cũng ôm bụng cười trong sự tức tối của Lục Hạ. Nhỏ quay qua làm về mặt tội nghiệp lay lay Đinh Vy nói:

“Vy à, bà xem kìa, hần ta thật vong ân bội nghĩa, nếu không nhờ tui với bà giúp đỡ, hần còn lâu mới “bẫy” được con sư từ Hà Đồng nhà mình.”

“Ề kêu ai sư từ Hà Đồng nhà bà?” - Lần này là tiếng hét giận dữ của “trùm cuối”.

Sau đó, à không có sau đó nữa, cô và Lục Hạ bị con lớp trưởng đá văng ra khỏi phòng ăn. Ô hay, con Hạ gây thù chuốc oán chứ có phải cô đâu, sao cô cũng bị liên lụy? Ô cô còn chưa được ăn no. Ô, ơ. Đinh Vy mắt đầy nước ngồi trên bậc thềm trước nhà hàng mà luyến tiếc nhớ lại cái bàn đầy thức ăn mà cô chưa ăn được một nửa.

“Xó, con đó năm nào cũng vậy, không thay đổi gì hết, lại còn dữ hơn nữa cơ. Chắc do ông Khoa cưng chiều nó quá mà.” - Hạ tỏ vẻ mặt khinh bỉ, cảm phẫn nói.

“Bộ bà không được Khai cưng chiều sao?” - Cô hích vai Hạ, nói.

“Có tui ngày ngày hậu hạ hần thì đúng hơn. Riết rồi tui như má hần.” - Hạ nhàu mày.

“...”

Thì ra có người yêu không hẳn là quá tốt.

“Ề mà bà biết gì chưa? Thầy Thiên à không, anh Khai ý, Minh Thiên về Việt Nam lại rồi đó.” - Hạ quay qua nhìn tui, đoán đo một hồi cuối cùng cũng mở miệng.

“À...” - Cô mông lung đáp. Về hay không cũng không phải chuyện của cô.

“Còn nữa... Ành sắp cưới vợ rồi... là con nhỏ Trinh hồi xưa tui mình ghét đó. Chắc về đây làm đám cưới. Tui nghe Khai bảo, chắc là một cuộc hôn nhân vì kinh tế. Vốn hai nhà đó cũng cần nhau để phát triển.” - Hạ nói tiếp, lại chăm chú quan sát biểu cảm của cô, thấy cô không có vẻ gì quá kích động liền thở phào nhẹ nhõm.

“Bà nói tui chi?” - Cô hỏi lại, tâm tình bình tĩnh kỳ lạ. “Bà cũng nên buông được rồi. Kiểm tình yêu đích thực của bà đi.”

“Sớm buông rồi, chi là chưa tìm được ai thích hợp thôi.” - Cô nói dối.

Đêm đó trăng tròn lạ thường nhưng lại không có một vì sao, chỉ mình trăng ở đó, dù tỏa sáng ngời ngời nhưng sao có chút... cô đơn.

---

Tối hôm đó, cô nằm trên giường nhưng không tài nào chợp mắt được. Ma xui, quý khiến thế nào lại nhấn dòng chữ số quen thuộc, điện không hơn còn bấm nút gọi. Cô nghĩ anh chắc gì còn xài số này, cũng 6 năm rồi, cô chỉ cần tâm sự một chút, dù đầu dây bên kia chỉ có giọng nói “Số máy này tạm thời không liên lạc được” vô cảm. Nhưng trái với suy nghĩ của cô, từng tiếng “tút, tut” vang lên, tiếp đó là một giọng nam trả lời chứ không phải là giọng nữ vô cảm của tổng đài.

“Alo?”

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến độ cô còn không biết phản ứng ra sao, tay còn chưa kịp bấm nút ngắt kết nối.

“Vy đúng không?” - Giọng nam quen thuộc ấy lại vang lên.

“Vâng.” - Cô điện rồi, điện lắm rồi.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chi là muốn nghe giọng anh thôi.” - Quào cô quả thật bị công việc áp lực thường ngày làm cho đầu óc bất bình thường.

“...”

“Nghe nói anh sắp cưới?”

“Ừm.”

“Chúc mừng anh nhé!”

“...”

“Anh phải hạnh phúc đó.”

“Cảm ơn em. Em cũng vậy.”

“Vâng.”

Cô cười nhưng nước mắt cứ tuôn. Đúng vậy, cô nên buông rồi, tự cho mình một cơ hội sống tiếp mà không phải đau lòng. Cô cúp máy, vừa nghe tiếng kết thúc cuộc gọi, cô khẽ thì thầm:

“Em sẽ quên được anh sớm thôi. Sáu năm quá dài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Lỡ Yêu Em Rồi, Chàng Trai À!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).